

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Gerstäcker, Fr.

Sennor Aguila : Billeder af Livet i Peru.

Kjøbenhavn : Th. Gandrup, 1867

487 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

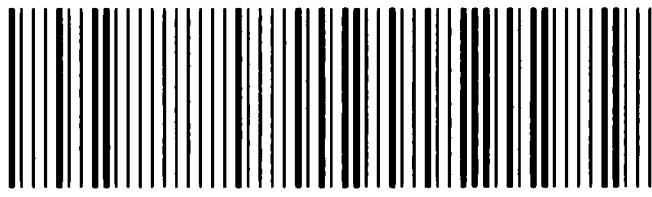
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 412.

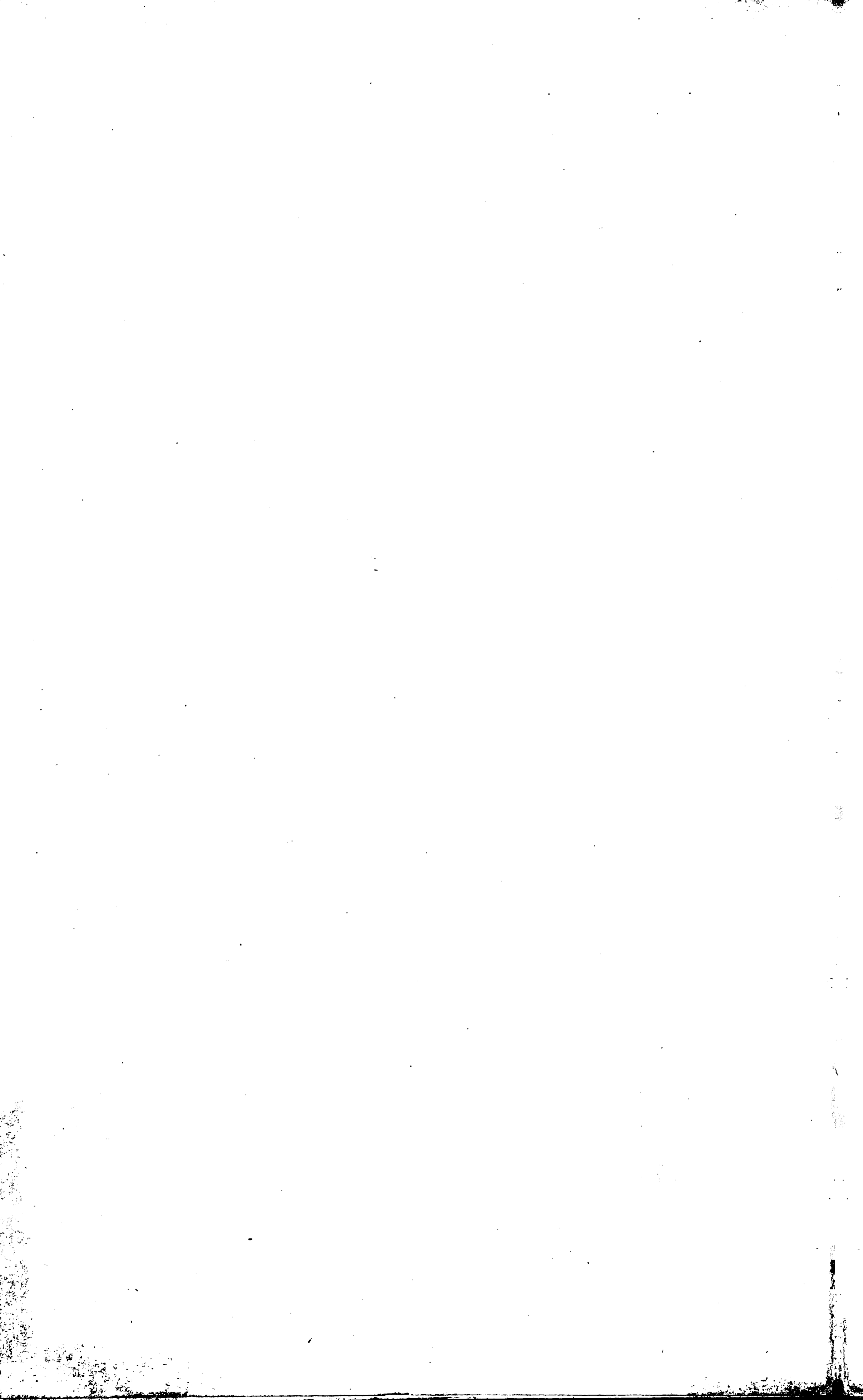
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021592758

Sennor Aguila.

Billeder af Livet i Peru

af

Fr. Gerstäcker.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Bog og Papirhandler Ch. Gaudrup.

Hjeldsøe & Gaudrups Bogtrykkeri.

1867.

Indhold.

	Side.
1. Kapitel: I Sydhavet	1.
2. — Handelen med Kulier	5.
3. — Om bord paa Guayaquil-Damperen	17.
4. — Overraskelser	29.
5. — Ridtet til Hacienda	44.
6. — Den gamle Pascua	53.
7. — Suanita	71.
8. — Præsident Castilla	85.
9. — Lydia	100.
10. — Fremmede i Peru	111.
11. — Sennor Bertenna	124.
12. — Besøget	139.
13. — General Franco	152.
14. — Posadaen ved Landeveien	169.
15. — Bagholdet	183.
16. — La Calle de Valladolid	198.
17. — Audiensen	211.
18. — Den italienske Restauration	225.
19. — Forskjellige Raadslagninger	234.
20. — Carnevalet	245.
21. — La Calle de Valladolid	263.
22. — Politiumdersøgelser	278.
23. — Efter Carnevalet	296.
24. — Sammensværgelsen	304.
25. — En Revolution	316.
26. — En ny Forbrudelse	332.
27. — Negerbyen	341.
28. — Forberedelser	354.

	Side.
29. Kapitel: Tyvehullet	363.
30. — Det franske Protectorat	377.
31. — Filippo	386.
32. — Arrieroen	396.
33. — Præsidentens Tertulia	407.
34. — En Coquette	425.
35. — Under Palmerne	434.
36. — Choloens Hævn	451.
37. — Nattequarteret	465.
38. — Ende	475.

Første Kapitel.

I Sydhavet.

Underfulde Overden! Stille og fredelig slumrer du hist i det store Ocean, hvis skummende Bølger brydes mod dit Korabelte; hver Ø et lille Paradis, beskinnet af en solrig Himmel og beboet af sorgløse og lykkelige Menneſker.

Paa Raiatro, en af de skjønneste af alle Øerne, levede et Folk, som i Sandhed var lykkeligt, thi det havde Alt, hvad det behøvede til Livets Ophold, hverken meer eller mindre. Cocospalmer og Brødfrugttræer voxede der i Overflødighed, Vandet mellem Skjærene vrimlede af Fiſk, Trærnes hvide Bark afgav Stoffet til deres Klædningsstykker, og de blomstrende Buske Prydelser til de unge Piger. Sorger kjendte de ikke engang af Navn. Naar Solen om Aftenen sank i Havet, samlede Dens muntre, blomstersmykkede Beboere sig til Dands og hendrømte derpaa Matten, indtil Solen atter stod op.

Lykkelige Folk! Lykkeligt, fordi det ukjendt, upaaagtet og overladt til sig selv henlevede sit Liv langt ude i Havet paa sin Palmes!

Saa kom de hvide Mænds Skibe, saa kom Missionairerne, saa kom Kister med alt Slags Flitterstads, med Glasperler og Speilglas, som vakte deres Haveshge, saa kom fremmede, fordærvede Lykkeriddere, og borte var Lykken, borte var Freden.

Tidligere udgjorde Skjærene, som omgave Den, de yderste Grændser for dens Beboeres Udflugter, nu gik deres Tanker og Higen udover dem, og deres utaalmodige Blikke speidede langt ud i Horizonten for at opdage et fremmed Skib, som kunde bringe dem nyt Flitterstads og nye Fornødenheder. Cocosnødder og Brødsfrugter vare vistnok meget gode Sager, men Tobak og Brændeviin gave dog først Livet dets rette Kryderi. De unge Koner og Piger længtes efter de prægtige, brogede Tøier, som de Fremmede bragte dem og for hvilke de kun forlangte Cocosnødder og Brødsfrugter, som de havde mere end nok af paa deres D.

Dog tænkte de Indfødte endnu ikke paa at forlade deres skønne Land, hvorofte de end bleve opfordrede dertil af Hvalfangerne, som lagde til ved Den. Thi hvad skulde de gjøre i det fremmede Land? Arbeide? Det haardeste Arbeide, de kjendte til, bestod i at krybe op i Cocosstræet og nedkaste de fastigste Frugter, eller at ghyge i deres Canoer i de stille Indsøer og fange Bonitos og Albicores med en Perlemorshage.

De fremmede Nationer trængte vistnok til Arbeidere til at dyrke deres Marker og gjøre dem frugtbare, men i Sydhavet søgte de forgjæves om anvendelige Kræfter. Indsferne og Chineseerne — en besynderlig Sammenstilling — leverede vistnok frivillige og Indianerne nødtvungne Transporter af Arbeidskræfter, de saakaldte Kulier, men det slog langtsfra til, efterat Handelen med sort Mennekkkjød (de øvrige Schatteringer lod man gaae) var blevet forpurret, og det satte desuden ondt Blod. Herved blev der endnu en Mark aaben for de transatlantiske National-Oconomers Opfindsomhed; det gjaldt om at finde et Sted, hvor man ikke behøvede at stjæle denne Vare, men hvor den tilbød sig af sig selv! Alt dette be-
 kymrede kun lidt det sorgløse Folk i Sydhavet. Hvad vidste det om

hine fremmede Lande, hvis Tilværelse det ikke engang var rigtig overbevist om, da de fremmede Mennesker, som kom dertil, jo havde deres Hjem ombord.

Det var paa Vestkysten af Den, at et Fartøi, en temmelig stor Brig, langsomt krydsede op mod Vinden og dermed tilkjendegav sin Hensigt at ville træde i Forbindelse med Den.

Fra Land af havde man allerede fra Daggry iagtaget Skibet med stor Interesse og yttret forskjellige Formodninger om, til hvilken Nation det hørte. De fleste antog det for en Amerikaner, men da det kom nærmere, viste det sig, at det ikke førte amerikansk Flag, men et ganske andet Flag, som de aldrig før havde seet, og efterhaanden samlede hele den nærmeste Befolkning sig paa den lille Landtunge, hvor den eneste Indseiling var, som ad denne Kant fandtes mellem Skjærene.

Klokken to om Eftermiddagen naaede det fremmede Skib omsider Indseilingen, og en Cano roede ud for at angive det Sted, hvor Baade kunde løbe ind. Samtidig var der blevet affendt et Bud til en Hvid, der boede længere inde paa Den, for at underrette ham om det fremmede Skibs Ankomst. I saadanne Tilfælde indfandt denne Herre sig altid i største Hast, thi han tjente de Fremmede som Tolk og fik af dem sædvanlig en Mængde Sager, som han havde Brug for, men især fristede Brændevinen ham, og skjøndt der eksisterede en Lov paa Den, ifølge hvilken denne berusende Drik ikke turde indføres der, forstod han dog ved slige Leiligheder altid at indsmugle saameget, at han en heel Uge igjennem kunde faae sig en ordenlig Ruus.

Denne Mand talte tre til fire forskjellige Sprog. Efter sit eget Udsagn var han en Italiener, deserteret fra en fransk Hvalfanger, og nu Huuseier og Familiefader paa Raiatro. Han var en raa Person, og hvergang et Skib havde forladt Den, maatte hans Kone og Børn flygte til hendes Forældre

og blive der mindst en Uge, fordi han i sin Drukkenskab slog og mishandlede dem.

Saa snart det fremmede Skib var kommet i Nærheden af Kysten, ilede ti til tolv af de halv nøgne brune Skikkelser ned til Stranden. Kurve, flettede af Coccostræets Blade og fyldte med Frugter, stode parate ved Landingsstedet, og nogle Minutter senere glæde de slanke, lette Canoer gjennem den snevre Indseiling ud til Skibet.

Ombord fandt derpaa en livlig Tuffhandel Sted. Efter at Capitainen eller rettere Proviantforvalteren havde indkjøbt tilstrækkeligt til Kabyttens Fornødenheder, blev det Matroserne tilladt at tiltusse sig de attraaede Frugter, og nu blev i Bytte givet gamle Skjorter, Perler, Kamme, Lommeknive, Fyrstaal, Sko, Stumper af røde og blaae Baand, Lommestørklæder, Barbeerspeile, fortsagt Alt, undtagen det, som Oboerne meest længtes efter, nemlig Tobak; thi det Lidet, Matroserne havde heraf, kunde de ikke selv undvære. Det øvrige Kram fandt kun ringe Affætning, thi Kaiatros Indvaanere kom saa hyppig i Berørelse med Europæerne, at de godt vidste, hvor liden Værdi den Slags Ting havde. Skjorter bare de og købte dem gjerne, ligemeget af hvad Stof de end vare, naar de blot ikke vare hul- lede; nogle smaa Speile fandt ligeledes Kjøbere, og Eieren af en gammel Silkehat, som en Indfødt havde forelsket sig i, gjorde en meget god Forretning.

Styrmanden havde imidlertid ved Tegn forhørt sig om der ikke var Noget paa Den, som forstod hans Sprog, og Oboerne gæve ved at pege henimod Land tilkjende, at der snart vilde komme en Baad derafra med en Mand, der kunde tale med dem. Kort efter ankom Tolken, Filippo kaldte han sig, og gik ombord paa Briggen, af hvis Flag han strax saa, at det var et peruanskt Skib. Briggen førte Navnet „Liber- tad“ (Frihed).

Filippo kunde vel ikke synderligt Spanst, men dog tilfrækkeligt til ved Hjælp af det beslægtede Italienske at kunne gjøre sig forstaaelig.

Styrmanden modtog ham, ligesom han betraadte Dækket med det Spørgsmaal:

„Hvadfor en Landsmand er Du?“

„En Italiener, Sennor.“

„Taler Du Castiliansst?“

„Ja, lidt.“

„Gaae saa hen til Capitainen, han vil spørge Dig om Noget.“

„Behøver De Brænde, jeg har det hugget og kan i et Par Timer bringe det ombord?“ spurgte Bagabonden.

„Nei, vi have nok,“ lød det korte Svar.

„Altsaa Frugter? De kommer i rette Tid, Brødsfrugterne ere netop modne, jeg vil give Befaling til at lade en Cano dermed.“

„Det hæfter ikke, først skal der tales med Capitainen, siden afgjøre vi Frugthandelen i et Par Minutter.“

Med disse Ord gik Styrmanden, fulgt af Filippo, hen til Bagstavnen, hvor Capitainen befandt sig.

Andet Capitel.

Handelen med Kulier.

Paa Standsen var der ingen Andre end Capitainen og Supercargoen, begge med Riffertter i Haanden, hvori de undersøgte Strandbredden.

„Her er Manden, en Italiener, som taler lidt Spanst,“ meldte Styrmanden. „Dersom De ikke kan komme ud af det

med ham, har jeg ladet Pablo kalde, han staaer nede og kan hjælpe lidt til."

"Godt Styrmand, har De talt til ham om Sagen?"

"Nei," svarede denne, og idet han traadte tilside, brummede han i Skjæget: „Det kommer ikke mig ved, det kan Du og din Kammerat være om“.

Styrmanden var unægtelig den, der saae anstændigst ud af dem Alle; han var en Spanier og en dygtig Sømand, der i hele sit Liv havde tumlet sig paa Havet. Det var en høi, kraftig Skikkelse, med et tykt, sort Skjæg, ikke usfjønne, næsten ædle Ansigtstræk og en stærk solbrændt Farve. Han var iført en rød ulden Skjorte og blaae linnede Buxer, en let Straahat sad næsten coquet paa de mørke Lokker. Det Hele havde et reenligt Udseende og stod derved i skarp Modsetning til den øvrige Skares smudsige Ydre. I ham kjendte man Sømanden ved første Blik, medens Capitainen, med en stor Guldnaal i Tørklædet og en uhyre Signetring, syntes at høre hjemme i en Kjøbmandsbod; hvilket ogsaa gjaldt om Supercargoen. Begge vare Choloer (Afkom af Hvide og Indianere). Deres Hud var mørkere end Solen kan gjøre den, og deres Ansigter havde dette paa engang listige og haarde Udtryk, som hos intet Folk findes saa skarpt udpræget som hos Peruanerne og Yankeerne. Capitainen saae dog bedst ud, da hans friere, livligere Bevægelser gave hans Væsen noget Abent, medens Supercargoen, stille og indesluttet, blev endmere frastødende ved den Bane, han havde, at tygge paa sin tynde Underlæbe. Smukke vare Ingen af dem og de kunde godt gjælde for Brødre.

Ligeoverfor disse stod nu Italieneren, og da de ved Styrmandens Melding toge Rikkerten fra Diet og skjød den sammen, hvilede Supercargoens Blik fast og forstende paa ham,

medens Capitainen, tilshneladende ligegyldig, indledede Samtalen med det Spørgsmaal:

„Lever De her paa Den! Sennor?“

„Ja Sennor,“ nikkede han med et halvt Bukt, medens hans skarpe og lurende Blik omfattede dem begge, „Jeg har for Tiden nedsat mig her.“

„Kun for Tiden?“

„Herregud, Folk som jeg og mine Lige binde sig ikke let til nogen bestemt Plet. I det Høieste kun saalænge til man finder en bedre.“

„Hvor længe har De boet her?“

„I syv Aar.“

„Er De gift her?“

„Hm,“ brummede Fyren lidt forlegen, „saadan hvad man her kalder gift, det har just ikke meget at betyde. Men man kan isvrigt nok holde det ud her paa Derne, thi Føde er her nok af. Det Eneste, man mangler, er Tobak, jeg veed neppe meer, hvordan Tobak seer ud, og en Slurk Brændeviin har jeg ikke smagt i flere Maaneder.“

Capitainen var forberedt paa den Slags Uttringer, thi han hørte dem overalt hvor han kom. Paa en Bænk stod et med Brændeviin fyldt Vandglas og ved Siden deraf laa et stort Stykke Skraatobak. Han pegede med en indbydende Bevægelse hen til det, og Filippus Dine funkede af Glæde, da han opdagede disse Gjenstande. Han lod sig ikke længe nøde, men ilede hen til Bænken og medens han med den høire Haand førte Glasset til Munden, bemægtigede han sig med den venstre Tobakken og holdt den iveiret, for strax at kunne bide i den, naar Brændevinen var druffet. Denne skylede han ned i et Drag, og bed derpaa et stort Stykke af Skraatobakken, omtrent som en forhungret Høne vilde bide i et pludselig opdaget Bytte.

Først da Capitainen i Filippo's Ansigt læste den Tilfredshed, som disse Nyheder forvoldte ham, fortsatte han Samtalen, idet han yttrede:

„Som det lader til, kunde De nok ønske engang igjen at føre et andet Liv. Men hvordan staaer det sig med de brune Cavallerer derhenne? Skulde de ikke være at overtale til for kort Tid at prøve deres Lykke i et andet Land?“

Filippo kastede et hurtigt, forstøende Blik paa Capitainen, men da denne ikke fortrak en Mine, rystede han paa Hovedet, idet han tørrede sig om Munden med det venstre Skjortærme, og svarede:

„Nei, Sennor, det nytter ikke at komme med et saadant Forslag til dem. For sex eller syv Aar siden havde en Hvalfanger taget En af dem med sig og beholdt ham ombord i tre Aar, og da den stakkels Djævel, som vist ikke havde fundet synderligt Behag i det svære Arbeide oppe i Ishavet, kom tilbage, fortalte han saa gyselige Historier om hvad han havde lidt og hvorledes han var bleven behandlet, at han indjog alle de Andre saa stor en Skræk, at Ingen siden har været at formaae til at forlade Den, og jeg kan slet ikke forestænke dem deri, thi der er altfor stor Forskjel paa Livet ombord i en Hvalfanger og Livet her under Palmer og Brødfrugttræer.“

„Men naar man nu ikke vil benytte dem paa Hvalfangere, men kun bringe dem til et andet Land, hvor der ogsaa voxer Palmetræer og hvor de kunne tjene mange Penge, mon de heller ikke saa ville gaae ind derpaa?“

Italieneren var bleven taus og estertænkssom; endelig sagde han:

„De mener til Peru, Sennor?“

Capitainen nikkede, men Filippo rystede paa Hovedet og sagde:

„Nei, de gjør det ikke.“

„Men De kunde jo paa en fornuftig, indlysende Maade forestille dem Sagen og give dem en lokkende Skildring af Livet i Peru; det skal ikke blive til Deres Skade, thi for hver kraftig Mand, De overtaler dertil, faaer De fem Dollars.“

„Det lader sig ikke gjøre, om De saa bød mig halvtred-
sindsthye Dollars. Godvillig gaae de ikke med og hvad for-
staaer det Paf sig paa Penge? Og hvad de ellers behøve,
have de jo her paa Den.“

„Det er Skade,“ yttrede Supercargoen, hvem det ikke var undgaaet, at Tilbudet alligevel havde gjort Indtryk paa Italieneren. „De havde herved med Lethed kunnet tjene en smuk Sum Penge. Men naar det ikke kan skee, maa vi jo opgive det.“

„Men hvis nu,“ begyndte Capitainen, men et Blik af Supercargoen fik ham pludselig til at holde inde. Italieneren saae op paa ham, men han havde vendt sig og gik med Hænderne paa Ryggen op og ned paa Dækket.

Efter en kort Pause sagde Filippo:

„Hr. Capitain! har De ikke bragt nogle Handelsartikler med for at tilbytte Dem Frugter derfor? Vi have Brug for Alt, især for Tobak og Kattuner. Der har i længere Tid ikke været noget Skib paa denne Kant af Den, og Indianerne ville derfor gjerne slaae en Handel af.“

„Vi have allerede faaet saa mange Frugter, som vi behøve til os selv,“ svarede Supercargoen; „og naar vi ingen Arbeidere kunne faae her, maae vi anløbe nogle andre Der. Skynd Dem ned i Deres Cano, thi saasnart Binden blæser lidt op, gaae vi under Seil.“ Derpaa gik han, uden at see sig om, ned i sin Kabyt.

„Vil De ikke tale med Oboerne om mit Forslag,“ sagde

Capitainen til Filippo, som var bleven staaende og estertænk-
som stirrede ned paa Dækket.

„Utrer jeg blot et eneste Ord til dem herom,“ svarede han, „saa ile de strax ned i deres Baade og komme ikke oftere ud til Skibet. Nei overtale dertil lade de sig ikke, om De saa lagde en Dynge Guld hen for dem, jeg kjender dem altfor nøie.“

„Det er Skade, De vilde derved have jaaet en gunstig Leilighed til igjen at komme til et civiliseret Land, thi i Cal-
lao og Lima er der mange af Deres Landsmænd, og en bedre Leilighed til at fortjene en rund Sum finder De ikke let i Deres Liv. Men naar det ikke kan lade sig gjøre, saa nytter det ikke at tale videre herom. Etyrmand!“ sagde han til denne, som stod og lænede sig til Kælingen, uden at sige et Ord eller fordreie en Mine, „lad Tobakken og Bræn-
devinen stude ned i Lasten, vi bruge for Tiden ikke mere deraf,“ og med disse Ord gik han ned til Supercargoen, uden at bekymre sig videre om Italieneren.

Denne var dog suu nok til at indsee, at deres Li-
gegylldighed ikke var ganske naturlig. Der maatte stikke Noget under. Befalingen til at bringe Tobakken og Brændevinen ned i Lasten var med Willie givet i hans Nærværelse, og hvis de for Alvor strax vilde forlade Den, var der jo Intet, som forhindrede dem deri; thi vel var Brisen temmelig svag, især i Nærheden af Skjærene, men dog fuldkommen til-
strækkelig til at fylde Seilene og med gunstig Strøm at bringe den ud i rum Sø. Hvorfor blev da Befalingen dertil ikke givet? Fordi de To bestemt havde Noget i Baghaanden — men hvad var det?

Grundende gik Filippo ned paa Wellemdækket, hvor hans Cano var besættet til en af Bardunerne.

Imidlertid vare flere af Dens Beboere ankomne med

fuldtladede Baade, og de raabte nu op til Skibet, om de skulde komme ombord, og om den fremmede Capitain vilde handle med dem.

Filippos Svigerfader og Svoger vare ogsaa med. Han svarede, at de maatte vente, han vidste endnu ikke Bessed og tog Plads, da han troede, at Capitainen vilde sende Bud efter ham. Men der kom Ingen, og han begyndte atter utaalmodig at gaae op og ned af Dækket.

Ingen Brændeviin mere! tænkte han, og han havde kun lige smagt paa den; ingen Tobak, og det vilde maaskee vare Maaneder, inden noget andet Skib lagde til her. Og hvilket Hundeliv førte han ikke paa denne kjedsommelige Ø, mellem lutter Palmer og Brødsfrugttræer. Han havde allerede længe været kjed deraf. Og hans Familie, den havde ogsaa længe været ham til Besvær, især da den indianske Dyrighed stadig var ham paa Nakken, fordi han mishandlede sin Kone. Og hvad ragede det dem, brød han sig maaskee om, hvorvidt de pryglede deres Hustruer eller ikke?

Det Glas Brændeviin, han havde skullet i sig, gjorde ogsaa sin Virkning paa ham: Det snurrede i hans Hoved af krydsende Tanker, han maatte have mere Brændeviin. saaledes kunde han ikke forlade Skibet, og med denne Beslutning begav han sig tilbage til Agterdækket.

Hverken Capitainen eller Supercargoen lode sig imidlertid see, og da han spurgte Styrmanden om dem, fik han det Svar: „Nede i Kabytten.“ Med den Bessed maatte han lade sig nøie.

Længe stod han tvivlsraadig, hans Blik svævede snart over til Den, snart til de temmelig slappe Seil; da hørte han Klirren af Glas nede i Kabytten og saae Proviantforvalteren sætte en Flaske paa Bordet, og med en dæmpet Ged ilede han ned af Kabytstrappen for at opsøge Capitainen.

Det varede længe, inden han kom op igjen, og Øboerne vilde have havt god Grund til Utaalmodighed, hvis disse besynderlige Mennesker havde kjendt denne Følelse; men Utaalmodighed forudsætter et Begreb om Tidens Værd, og det manglede de aldeles. Efter denne Dag kom jo en anden, de havde Intet at forsømme, hvorfor skulde de da vredes?

Endelig kom Filippo, han gik hen og løste sin Baad, og gik ned i den.

„Nu, Filippo, hvorledes har det sig? Bille de hvide Mænd købe vore Frugter?“ spurgte nogle Øboere, som vare klattrede op paa Dækket.

„Ja,“ svarede Filippo, „men ikke idag, de maae først opsøge de Barer, som de ville betale med. Imorgen tidlig kunne I komme ombord med alle de Cocosnødder, Maatter og Frugter, som I have, og derfor vælge de Ting, som I ønske.“

„Hvor tager Du nu hen?“

„Til mit Hjem for at hente Alt, hvad jeg kan sælge til de Fremmede. Dette Skib er det rigeste, som nogensinde har lagt til ved vore Kyster.“

Derpaa roede Filippo tilbage til Kysten, for saa hurtig som mulig at naae sit Hjem.

Med Lynets Hurtighed udbredte sig fra Huus til Huus Efterretningen om, at der paa Skibet kjøbtes Maatter og Frugter, og at der næste Morgen vilde blive afholdt Marked ombord.

Den næste Morgen ved Daggrøn vare Alle ibrig selskafte med at fylde deres Canoer med Frugter og Maatter. Nogle Piger og Koner, indhyllede i brogede Kattunflæder, stege ned i Baadene for selv at tilbytte sig de Gjenstande, de behøvede; thi de vidste af Erfaring, at Mændene

kun bragte Tobak med tilbage, og engang imellem Knive og Ører.

Filippo maatte ligeledes være brudt tidlig op fra sit Hjem, thi før den sidste Cano var færdig til at tage afsted, kom han roende i sin Baad, i hvilken han idag undtagelsesviis havde taget en Indianer fra Nabolaget med, som skulde blive i den, medens han gik ombord for at hjælpe Øboerne med at afslutte deres Handler. Naar saa mange Canoer bleve fastgjorte ved Skibet, kunde let den ene støde mod den anden og beskadiges, og det vilde han søge at forebygge.

Endelig toge de afsted, en Skare glade, lykkelige Mennesker; de tilraabte de Tilbageblevne et hjerteligt «Joranna» (Levvel) og roede saa omkaps for først at naae det fremmede Skib.

Mørk og taus sad Filippo i sin Cano, han havde ikke taget Afsted med Nogen og næsten ikke talt et Ord. Da han naaede Skibet, sendte han Indianeren tilbage med Baaden; thi da der var saamange fuldtladede Kanoer, kunde han sagtens faae Plads tilbage i en af dem, naar de først vare tømte.

Ombord paa Skibet saae det livligere ud end den foregaaende Dag, thi midtskibs mellem de to Master og omkring Storbaaden var der udbredt en heel Deel Barer, der skulde bortbyttes med de af Øboerne medbragte Ting.

Briggen, som havde krydset for at komme bort fra de farlige Skjær, laa ligesom Dagen forud for smaa Seil, snart paa den ene, snart paa den anden Boug, men Indianerne lagde ikke Mærke dertil, thi de kostbare Barer, som laa udbredte for dem, toge deres Opmærksomhed fuldstændig i Beslag; de havde kun Øie for at udsøge de Gjenstande, de vilde forlange for deres Frugter og Maatter.

Saasnart Filippo havde betraadt Skibet, blev han kaldt

ned i Kahytten og havde der en lang Samtale med Capitainen og Supercargoen. Da han igjen kom op paa Dækket, krydsede Briggen op imod Indløbet til Skjærene, indtil Brændingen næsten skummede under dens Boug. Nu bøiede Fartøiet langsomt bort fra de farlige Koralklipper og vendte mod Syd.

Handelen gik imidlertid rask og livlig. Tobak blev uddeelt mellem de Indsødte, de kjendte Alle denne Nydelse og hengave sig øieblikkelig til den, idet de affære sig et Stykke Straatobak eller stolte og tilfredse blæste Cigarrøgen op i Luften. Men pludselig udstødte En af dem et Strig, og saa Dieblikke derefter stode alle Indianerne som et Kobbel opskræmmet Bildt med udstrakte Hals og forfærdede Blikke ved Kælingen og stirrede tilbage mod Den, som allerede laa langt tilbage og som de ved den friske Kuling fjernede sig længere og længere fra.

„Filippo, Filippo!“ raabte Indianerne, thi deres Spørgsmaal til Matroserne forbleve naturligtvis ubesvarede. „Filippo, hvor seiler Capitainen hen, vi kunne jo ikke mere naae Land med vore Canoer.“

Filippo kom hen til dem, han var rolig og sorgløs.

„Jeg har i dette Dieblif spurgt Capitainen derom, og han svarede, at han med den stærke Blæst var bange for at ligge Den fornær. Vinden dreier sig snart, og til den Tid, I ere færdige med Handelen, ere vi igjen ved Indløbet.“

Mændene følte sig strax beroligede ved dette Svar, thi de havde før paa andre Skibe krydset frem og tilbage, men Qvinderne vedbleve at være ængstelige og brød sig ikke længere om at handle; desuden vare de fleste Barer allerede solgte. De længtes efter at komme tilbage til deres D og følte sig utilpas ved det store Fartøis Bevægelser og mellem de fremmede Mænd.

Men nu kom Supercargoen med et Stykke rødt Tøi med gule Tverstriber, og dette fængslede snart deres hele Opmærksomhed. De, som endnu havde Noget at sælge, kunde ikke modstaae Fristelsen, de Andre fik smalle Strimler deraf til Foræring, og saalænge der var Noget tilbage af Tøiet, trængte de sig Alle omkring Supercargoen. Men da Skibet endnu ikke havde vendt, men tvertimod fjernet sig saa langt fra Den, at det flade Palmeland næsten forsvandt i Horizonten, blev der igjen kaldt paa Filippo, som de paany sendte til Capiteinen.

Filippo kom lidt efter tilbage med den Bæst, at da Capiteinen frygtede for Storm, turde han ikke anløbe Den før henad Natten.

„Der driver en Cano!“ raabte pludselig en af Indianerne, og da de ilede til Rælingen, saae de den ene Cano efter den anden rive sig løs og drive afsted paa Toppen af Bølgerne.

Rulingen, som hidtil havde været svag, havde indtil nu ført Skibet saa langsomt frem, at de lette Baade kunde følge med, men nu, da Briesen var bleven stærkere og der sattes flere Seil til, fyldtes de med Vand, saa de tynde Ræb, hvormed de vare bundne, ikke kunde bære Bægten, men gik itu. Indianernes Skrig-lød henover Dækket.

Nu sendtes Filippo til Capiteinen med den Trusel, at de selv vilde føre Skibet tilbage, dersom han ikke vendte øieblikkelig.

Men Forræderen vendte ikke tilbage, han ansaae sig ikke for sikker mellem de ophidsede Indianere, de maatte først beroliges og lære at finde sig i det Uundgaaelige. Der opstod nu en ubeskrivelig Forvirring ombord, thi Mændene anede Forræderi; men lammede af Søsnyen vare de ikke istand til at holde sig opreiste og faldt i stum Fortvivlelse paa Dæk-

ket, medens Dvinderne jamrede og klagede sig. Kun nogle Faa, som Søhygen ikke havde angrebet, toge de Ører og Knive, de havde tiltuffet sig, og vilde storme Kahytten.

Men nu viste Peruaneren sin sande Farve. Otte til ti med Musfetter bevæbnede Matroser sprang frem og truede med at nedskyde Enhver, som ikke nedlagde sine Vaaben. Indianerne, som deels ikke forstode, hvad der blev sagt, deels ikke brød sig om det, styrtede i blindt Raseri løs paa Matroserne, og inden disse kunde gjøre Brug af Geværerne, styrtede nogle af dem om paa Dækket, trufne af Indianernes Ører.

Men Capitainen og Supercargoen havde heller ikke været ledige Tilskuere; thi de vidste meget godt, at det gjaldt deres Liv, hvis det lykkedes de rasende Indianere at bemægtige sig Skibet. Bevæbnede med Dobbeltflinter skjød de tilhøire og venstre mellem de Ulykkelige, saa flere rantes af de skarpe Skud, og mange, der søge frøb sammen i en Krog og ingen Deel tog i Kampen, bleve saarede.

Indianerne kunde ikke staae sig mod Overmagten og de forfærdelige Ildvaaben. I vild Angst flygtede de til Skibets Forstavn, og det var nu et let Arbeide for Matroserne at binde dem, som kunde gjøre Modstand, og bringe dem ned paa Mellemdækket, som var indrettet til at modtage dem. Hvorledes de havde det der Natten over, var ligegyldigt, det gjaldt fremfor Alt om at rense Dækket, udslette Blodsporene og kaste de Døde overbord, thi ikke uden Grund frygtede Capitainen for, at Synet af deres myrdede Venner paany skulde opflamme Indianernes Raseri. Bevæbnede Matroser, mandstærke nok til at tue ethvert Forsøg paa Opstand af de hjælpeløse Stafler, bleve opstillede, alle Seil satte til, og „Libertad“ styrede Coursen mod Syd, for saa snart som mulig at komme ud af Passaten og ind paa de foranderlige

Vindes Region, ved hvis Hjælp den skulde naae den østlige Kyst af Sydamerika i Nærheden af Chili, hvor de regelmæssige sydlige Vinde, som kunde føre den til dens Bestemmelsessted Callao, herskede.

Tredie Kapitel.

Ombord paa Guayaquil-Damperen.

Dampskibet fra Panama havde, som det ikke saa sjældent var Tilfældet, forsinket sig og anløb først tolv Timer efter den fastsatte Tid Guayaquil i Ecuador, for der at tage de til Lima bestemte Passagerer ombord.

I Guayaquil var der udbrudt en Revolution, eller rettere sagt den retmæssige Regjering i Ecuador, som residerede i Quito, vilde ikke længere taale, at Usurpatoren Franco holdt besat den sydlige Deel af Landet og mishandlede Befolkningen, og General Flores rykkede derfor frem, efter at have fordrevet Usurpatoren fra Badegas, hans sidste Tilflugtssted i det Indre af Landet.

„Callao“, saaledes hed Dampskibet, ankrede op i Strømmen ligesom Byen, ved Siden af et peruansk Krigsskib, som General Castilla havde stationeret der, for at Franco kunde søge Ly derombord, hvis han skulde blive overvunden. Passagererne, der alle længtes bort fra den urolige Egn, kom strax roende i Baade og skyndte sig ombord, hvor der i lang Tid herskede den forfærdeligste Forvirring; Ruffenter, Rister og Hatteæsker laae overalt i Dyrger, medens intet Menneske vidste, hvor han hørte til eller hvor han skulde være, og

Ingen brød sig om at hjælpe dem; thi det var just Spisetid og Dvarterne havde altfor meget at tage vare til at kunne faae Tid til at vise de Fremmede deres Pladser. Nu tordnede et Kanonstød fra Dampskibet som Signal til Afseilingen, Ankeret blev lettet og „Callao“ dampede opad Strømmen.

Da Skibet var i Fart, lagde en Baad, der førte Regjeringens Flag, fra Land. I Bagstavnen stod en Officer, der svingede et lille Flag for at tilkjendegive Kapitainen paa Dampskibet, at han ønskede at komme ombord, men denne, en Englænder, saae vel Flaget, men gav ingen Befaling til at standse Maskinen.

„Capitain!“ meldte den vagthavende Officer, „en Regjeringsbaad ønsker at lægge til“.

„Tak for god Underretning!“ sagde Capitainen tørt. „For det Første veed man ikke, hvem der egentlig regjerer her, og for det Andet kunde Herren der have taget afsted et Dvarteer tidligere, hvis han vilde ombord til os. Med den Fart, vi skyde, indhenter han os neppe“.

„Dampskib, ohoi!“ raabte i dette Dieblif en Stemme fra det peruanske Krigsskib, og overrasket vendte Capitainen sig om.

„Stop Skibet!“ lød det igjen fra Peruaneren, „De skal have en Regjeringsdepeche med“.

„Stoppe Skibet?“ raabte Englænderen forbauset. „Hvem Djæveln har her at befale, De eller jeg?“

„Ansvaret bliver Deres,“ lød Svaret, og man hørte tydelig, at der blev givet Ordre til at gjøre en Kanon klar.

Capitainen agtede imidlertid ikke derpaa; han seilede under engelsk Flag og vidste ret godt, at Peruaneren vilde betænke sig to Gange, inden den fyrede. Der skete heller Intet. „Callao“ gjorde en Svingning, og paa et Tegns af

Capitainen lod Manden ved Roret Dampskibet streife saa tæt forbi Peruaneren, som dets Ræer tillod.

Regjeringsbaaden vedblev at følge efter i den Tanke, at Dampskibet vilde standse ved Peruaneren. Men da det havde passeret denne, styrede det ind i det rette Farvand og efter ti Minuters Forløb var det saa langt borte, at man ikke med blotte Dine kunde skjelne de Ombordværende, og bandende vendte Officieren tilbage med Depechen.

Blandt de Passagerer, som vare komne ombord i Guayaquil, var der en ung, velvoren Mand med frie, aabne Træk, et smukt, tykt Skjæg, mørke Dine, ravnsort, krøllet Haar og en af Solen brunet Hudsfarve. Hans Væsen tydede paa, at han var vant til at bevæge sig i Samsfundets høiere Kredse, og den bredskjggede, overordentlig fine Panamahat, han bar, betegnede ham som velhavende; det er nemlig den eneste Luxus, en Mand kan lægge for Dagen i sin Klædedragt i et Klima, der fordrer lette og derfor billige Steffer. Uagtet Peruanerne og Eucadorerne næsten alle gaae med Uhrkæder, bar han intet andet Smykke end en glat Ring med en Diamant paa den venstre Haands fjerde Finger.

Han fik sig snart indrettet ombord, og ved Hjælp af Drikkepenge opnaaede han en Kabyt for sig selv, medens ellers tre til fire Personer maatte dele eet Rum, hvilket i det hede Klima var høist ubehageligt. Men det var heller ikke første Gang, han reiste med dette Skib; baade Capitainen og Folkene kjendte ham.

„Ah, Sennor Aguila!“ tilraabte Capitainen ham. „Seer man dem endelig igjen! Hvor har De opholdt Dem i al denne Tid? I Europa? Ved Jupiter! jeg havde nær ikke kjendt Dem igjen, saadant et Skjæg, som De har lagt Dem til“.

„Tildeels i Europa,“ svarede Aguila, „og senere har jeg seet mig andetsteds om i Verden“.

„Indtil det blev Dem for hedt under det Francoske Regimente, hvad? Ja det er nu snart tilende; vor Agent sagde, at den fordømte Sambo ikke kunde forsvare sig Nat-ten over“.

„Han ønskede dog nok, at De endnu skulde besørge et Grinde for ham,“ lo Aguila.

„Han kan gaae Fanden i vold,“ brummede Capitainen. „Har De opholdt Dem længe i Guayaquil?“

„Jeg kom dertil med det sidste Dampskib, for at besøge nogle Benner, men den Umage kunde jeg have sparet mig; thi de vare alle flygtede til Quito. Nu vil jeg hjem“.

„Åt ja!“ sukede Capitainen; „hvem der kunde sige det Samme; men År for År maa jeg fare her langs denne fortørrede Kyst. Dog, det nytter ikke at klage, man maa holde ud til bedre Tider. Har De faaet Dem godt indrettet her-ombord?“

„Fortræffelig“.

„Saameget destobedre,“ og med en venlig Hilsen gik Capitainen ned i Kabinen.

Da Capitainen havde forladt ham, mønstrede Aguila, eller som hans Benner kaldte ham Don Rafael, sine Med-reisende, men saa ingen Bekjendt imellem dem, hvorimod hans Opmærksomhed fængsledes af en ung, deilig Pige med en fuldendt Figur, kulsorte Dine og Haar, en græst Profil, livlige Ansigtstræk og slyrige Dine. Hun ledsagedes af en ung, elegant klædt Mand med blondt Haar og blaa Dine. Det var en Nordbo, som det senere viste sig en Svensker; hun var vist fransk af Fødsel; thi deres Samtale førtes i dette Sprog.

„De er grusom, Frøken!“ hørte Don Rafael ham sige, da de i Samtalens Løb vare standsede i Nærheden af ham.

„Grusom?“ lød Svaret. „Er det fordi jeg aaben og

ærlig siger Dem Sandheden? De burde tværtimod være mig taknemmelig derfor".

Nordboen vilde svare, men da hans Blik faldt paa Don Rafael, fortsatte han Samtalen hvissende, saa at denne ikke kunde høre Noget.

Kort efter gik de begge ned i Kahytten for at spille et Parti Schack med hinanden, som Damen vandt.

Rafael, der følte Interesse for den unge Dame, forhørte sig om hende og erfarede af Hovmesteren, at hun var kommen ombord i Panama, at der paa hendes Kuffert var franske Mærker fra Bourdeaux, at hun ledsagedes af en Selskabsdame og tilfældigviis havde sin Kahyt ved Siden af hans. Mere vidste Hovmesteren ikke; hendes Bæsen var ugeneert, men saaledes, at Ingen vovede at være fri imod hende. Efter Skibslisten hed hun Lydia Valière.

Rafael havde lagt Mærke til, at den smukke Piges Dine af og til hvilede forskende paa ham, men han vovede ikke at tiltale hende af Frygt for at synes paatrængende. Hvilken Glæde kunde det ogsaa være at stifte et Bekjendtskab, som dog maatte brydes, naar De om nogle Dage kom til Lima, hvor han kun vilde opholde sig nogle Timer, da hans Maal var det Indre af Landet.

Saaledes havde han været to Dage ombord uden at forsøge anden Tilnærmelse end en Hilsen, naar de tilfældigviis mødtes i den Gang, som førte til Kahytterne. Den tredie Dag gik han ned for at hente sig en Bog, oprigtig talt kun fordi Damen ikke var paa Dækket, og da han derfor nu saae hende staae i den aabne Dør til hendes Kahyt, bankede hans Hjerte uvilkaarlig, idet han med en Hilsen vilde gaae forbi.

„Sennor!“ udbrød hun.

„Sennorita!“ raabte han overrasket og standsede.

„Jeg beder Dem undskyld, Sennor,“ sagde hun i det reneste Spanst og med et lidt forlegent Smil, som klædte hende fortryllende, „at jeg benytter den første Leilighed, da jeg har den Fornøielse at tale med Dem, til en noget besynderlig Bøn“.

„Sennorita!“ raabte Rafael glad, „De gjør mig en stor Glæde, hvis De vil give mig Leilighed til at vise Dem en Tjeneste“.

„De ogsaa!“ sagde hun, idet et smerteligt Smil spillede om hendes Mund. „Jeg havde tænkt mig, at De idetmindste ikke hørte til de flauere Smigrere, som synes kun at lægge an paa at fordreie Hovedet paa det første, det bedste glatte Ansigt, de træffe paa.“

Rafael var forbauset over det besynderlige Udtryk, som hvilede over hendes Ansigt, da hun sagde dette, og svarede derfor i en hjertelig Tone: „Tro mig, Sennorita, det vil virkelig glæde mig at faae Leilighed til at kunne vise Dem en Tjeneste“.

„Det lyder allerede bedre,“ sagde den unge Dame med et Smil, „og denne gang vil jeg troe Dem. Det er ikke store Ting, jeg ønsker, kun en lille Bagatel, en Lok af Deres Haar“.

„En Haarlok? nei nu vil De straffe mig ved at have mig til Bedste“.

„Og naar det nu er Alvor?“

„Saa stiller jeg mit Hoved til Deres Raadighed“.

„Nu overdriver De igjen“.

„Jeg veed virkelig ikke, om jeg overdriver denne gang,“ sagde han halvt i Spøg, halvt alvorlig; „thi det lader til, at De kan gjøre med Deres Omgivelses Hoveder, hvad De behager“.

„Det vilde være en daarlig Compliment for sammes Indhold,“ svarede hun, „og jeg haaber, De gjør en Und-“

tagelse med Dem selv. Men De har endnu ikke sagt, om De vil opfylde min Bøn — den er alvorlig meent“.

„Saa skal jeg give Dem en Sax, og De skal see, hvor gavmild jeg opfylder den“.

„Det behøves ikke,“ sagde hun og viste en Sax, som hun holdt i Haanden, „hav blot den Godhed at bøje Deres Hoved lidt. Saa, det er nok. Jeg skal selv klippe den af og skal være meget besejret“.

Rasael følte en egen Fornemmelse gjennemgittre sit Legeme, da den unge Pige skilte hans Haar ad. Nu løstede hun Armen, og Saren gjorde sit Bytte. Idet Frøken Valière traadte tilbage med en forbindtlig Hilsen og en lang Lok af hans sorte Haar i Haanden, sagde hun venlig:

„Da De har været saa artig at opfylde mit Ønske, saa føler jeg mig forpligtet til at sige Dem, hvorfor jeg har bedt Dem om denne Gave“.

„Jeg fritager Dem for enhver Forklaring, Sennora. Sagen selv har gjort mig altfor lykkelig, til—“

„Netop derfor,“ afbrød hun ham. „De kunde ellers let faae besynderlige Tanker og mulig endog bilde Dem ind, at jeg havde til Hensigt at gjemme dette dyrebare Pant som et Minde om Dem“.

„De er meer end grusom“, sagde den unge Peruaner med komisk Fortvivlelse. „Vil De da tilintetgjøre enhver Illusion?“

„Ja enhver; thi jeg maatte ellers komme til at staae i et besynderligt Lys for Dem. De har vel bemærket, at den unge Svensker gjør Cour til mig paa en temmelig paafaldende Maade?“

„Han er gjerne i Deres Nærhed, og deri kan Ingen fortænke ham“.

„Hm,“ lo den unge Dame, „den Compliment lader jeg

endnu passere, den lyder idetmindste ikke saa ilde, selv om den ikke er fuldkommen ærlig meent. Jeg beder Dem, afbryd mig ikke. Det er ikke alene det, at den unge Mand gjerne vil være i min Nærhed, som De udtrykker Dem, men han piner og plager mig om en Lok af mit Haar som en Grindring, hvis Stjæbnen skulde være grusom nok til at stille os ad, og for at faae Fred har jeg lovet at opfylde hans Dufte".

„Naa, og saa?"

„Ja, De kan nok indsee, at jeg maatte elske ham, hvad jeg ikke gjør, naar jeg skulde give ham en saadan Grindring om mig, og derfor har jeg taget mig den Frihed at henvende mig til Dem om en Lok af Deres rige Haarvært, for at tilfredsstille ham og skaffe mig selv No".

„Og troer De virkelig," sagde Rafael munter, „at han ikke øieblikkelig vil opdage det Puds, De har spillet ham?"

„Har De ikke bemærket, at han er meget nærsynet og maa bruge Brillen, naar han nøiere vil undersøge Noget. Desuden har vort Haar næsten samme Farve. Overlad det til mig at gjøre ham tryg".

„Det er ikke smukt af Dem".

„Hvorledes?"

„Hvis De nu virkelig har gjort et alvorligt Indtryk paa hans Hjerte, og han, om ikke strax, saa dog senere opdager Bedrageriet, hvor smerteligt maa det ikke saa være for ham". I en hjertelig Tone tilføiede han: „Driv intet letfindigt Spil med Hjerterne, Sennora, ved at misbruge den Magt, De besidder over Mændene; den er et farligt Vaaben i Deres Hænder".

„Efter Udtrykket i Deres Dine at dømme, skulde man troe, at De taler alvorlig," sagde hun, idet hun saae forstfende paa ham. „Er det virkelig saa?"

„Jeg taler for ramme Alvor".

„Saa vil jeg berolige Dem. Dersom jeg havde endog kun en Formodning om, at denne fremmede Herre virkelig elskede mig, vilde jeg aldrig drive dette Spil med ham; troer De mig?“

Hendes store, mørke Øine hvilede paa ham med et saa aabent, trohjertigt Udtryk, at han uvilkaarlig rakte hende Haanden, idet han udbrød: „Jeg troer Dem af mit ganske Hjerte, Sennora, og har nu kun det Ønske at være Vidne til Deres Triumf“.

„Maaskee tilbyder der sig en Leilighed dertil,“ sagde hun med et skjælmst Smil; „thi han har svoret paa at ville bære Haarloffen i en Medaillon ved sit Hjerte. Endnu engang min hjerteligste Tak for Deres Ærlighed og det Offer, De har bragt mig“.

„Det vilde være mig kjært, om De vilde forlange et større Offer af mig, Sennora, for at jeg kunde vise Dem, at jeg ikke er den, som gjør store Løfter uden at have til Hensigt at holde dem, hvilket desværre er mine Landsmænds Sædvane“.

„Nu, hvem veed, jeg tager Dem maaskee engang paa Ordet. Blicher De i Lima?“

„Jeg boer i Peru“.

„Herlig, ogsaa jeg vil opholde mig der i nogen Tid, men endnu et Spørgsmaal. De nævnede før Deres Landsmænd; jeg tilstaaer oprigtig, at jeg endnu ikke er enig med mig selv om, til hvilket Folk jeg skal henføre Dem“.

„Jeg er en Peruaner,“ svarede Rafael.

Idet hun rystede paa Hovedet, yttrede hun: „De svarer slet ikke til det Billede, jeg har dannet mig om dette Folk og som jeg efter Alt, hvad jeg har hørt, maa troe er rigtigt. Den eneste Mulighed er den, at De har været længe paa Reiser“.

„Ja, det er netop Tilfældet. I tre Aar har jeg opholdt mig i Europa, og i de følgende tre Aar har jeg gennemstrefet forskjellige Lande. Blandt Andet har jeg tilbragt et heelt Aar paa Tahiti i Sydhavet“.

„Kommer De lige dertil?“

„Næsten directe. Men tillad nu ogsaa mig et Spørgsmaal, som jeg vilde ansee for ubestodent, hvis vi ikke vare Allierede og jeg ikke nærede et oprigtigt Ønske om at være Dem til Nytte her i Peru. „Hvor har De isinde at tage ind i Lima?“

„Det har jeg endnu ikke bestemt. Jeg har endeel Anbefalinger til Folk i Hovedstaden, hvor jeg agter at forblive i to til tre Maaneder“.

„De har altsaa Bekjendte der?“

„Vær De ubekymret!“ sagde hun, morende sig over den Maade, hvorpaa Peruaneren søgte at erfare Noget om hende. „Vi sees igjen i Lima. Besøger De undertiden Theatret?“

Rafael studsede ved det pludselige Spørgsmaal, men svarede: „Tidligere kom jeg der ofte, men nu, efterat jeg har seet, hvad Konsten kan præstere i Europa, veed jeg ikke, om jeg vil finde synderligt Behag deri“.

Damen saae ned for sig, idet hun smilede; pludselig sagde hun: „Jeg giver Gæsteceller der,“ og aabent og frit mødte hendes Dine den unge Mand's overraskede Blik.

„De er altsaa Kunstnerinde?“

„Det er mit Kald,“ bekræftede hun. „Finder De det saa besynderligt? De synes at blive forundret derover“.

„Nei og Ja. Det Besynderlige ligger alene i, at De vil gjæste os. Mit Fædreland pleier ikke at trække fremmede Kunstnere til sig“.

„Troer De,“ sagde Damen rask, „at Trang til Reiser

og Lyst til at see sig om i Verden er Noget, som er eiendommeligt for Manden? Men vi have allerede passiret altfor længe," sagde hun, pludselig afbrydende sig selv, da den klare Lyd af en Klokke trængte gennem Dækket. „Hører De Signalet? Vi maa see at overkomme den bydende Bligt at gjøre Toilette," og med en venlig Hilsen forlod hun ham.

Rasael blev staaende og grublede over sit nye Bekjendtskab, til han hørte Skridt paa Trappen af de andre Passagerer, som kom ned for at gjøre Toilette til Dineren. Saa gik han ind i sin egen Kahyt. Men han brød forgjæves sit Hoved med at blive flog paa den Skjønnes Character, som Tilfældet havde ført ham sammen med. Var hun kun en Coquette? Hans Hjerter sagde Nei; thi hendes Blik, hendes Ord havde nogle Gange forraadt dyb Følelse. Var hendes Væsen da paataget? Maaskee; hun var jo Skuespillerinde og havde vel enhver Mine, enhver Bevægelse i sin Magt. Den stakkels Svensker! Skulde han advare ham? Han følte Trang dertil, men det vilde være Forræderi, og hvad angik desuden Svenskeren ham? Han var gammel nok til at vogte sig selv, og det var jo desuden slet ikke urimeligt, at han vilde blive fornærmet over en saadan Indblanding i sine Hjerteanliggender. Don Rasael havde været formeget ude i Verden og var truffen sammen med formange Mennesker til at han uden Nødvendighed skulde bekymre sig om Ting, som ikke angik ham. Han havde lært at see og iagttage, uden at tale med, hvor han ikke blev spurgt, og selv da talte han ikke altid. Havde han gjort Indtryk paa den deilige Pige? Med lidt Forfængelighed, som Enhver jo har, paakom den Tanke ham uvilkaarlig. Men vilde hun da saa ugeneert have bedt ham om en Lok af hans Haar? Neppes. Og nu hendes senere Maade at være paa? Han havde troet og i Stilhed haabet, at hun fremtidig vilde behandle ham som en gammel Bekjendt. Men

Gud bevares! Hun gjengjeldte meget høflig hans Hilsen, naar han mødte hende paa Dækket eller indtog sin Plads skraas for hende ved Bordet. Men det var ogsaa Alt. Ikke med et Blik, ikke med en Stavelse hentydede hun paa, at De nogensinde havde talt sammen, ja det var endogsaa øiensynligt, at hun undveg ham, naar det kunde skee ubemærket, og hvor let er det ikke ombord paa en saa stor Damper! Kun en eneste Gang gjorde hun en Undtagelse herfra. Den stakkels Svensker, som redningsløs var fangen og neppe veg fra hendes Side, naar hun lod sig see paa Dækket — ullykkeligviis havde han sin Kahyt i den forreste Deel af Skibet —, sad en Dag med hende paa Dækket, fordybet i en Samtale, som af begge førtes saa sagte, at Rafael, der var beskæftiget med at læse, kun opfangede enkelte afbrudte Ord uden Sammenhæng, indtil han pludselig hørte den unge Dame sige: „Og det skal jeg tro? De har naturligviis kastet den bort forlænge siden?“ Rafael saae op og mødte den unge Piges Blik, som kun et Sekund hvilede paa ham; men det var intet tilfældigt Blik, det havde søgt hans, og han saae nu, hvorledes den ullykkelige Bedragne, medens han hviskede nogle Ord til sin Dame, fremtog en lille Guldmedaillon, trykkede den til sine Læber og gjemte den igjen ved sit Hjerte. Damens Blik streifede atter Don Rafaels og det lille, spidste Smil, som krusede hendes Læber, undgik ham ikke, men fra nu af blev Samtalen igjen saa utydelig, at han Intet kunde forstaae af den. Hun havde kun sagt de saa Ord saa høit, for at han skulde høre dem. Samme Aften landede Damperen i Callao. Don Rafael havde nogle Forretninger i Søstaden, medens den unge Skuespillerinde, ledsaget af sin Skygge, Svenskeren, benyttede det første Tog til Lima. Da han gik forbi Stationsbygningen, stod hun i Døren; Svenskeren var sand-

synligviis ifærd med at løse Billetter i det Indre af Bygningen. Han hilste ærbødig, men hun raabte efter ham, idet hun venlig vinkede med Haanden: „Paa Gjensyn i Lima!“

Fjerde Kapitel.

Overraskelser.

Sennor Aguila gik estertænksum henimod Staden; han kunde ikke faae den besynderlige Pige ud af sine Tanker. Var hun Andet end en Coquette, som snart overmodig bortstødte sine Tilbedere, snart med et Smil og et forsørerisk Blik igjen bragte dem for sine Fødder? Den Maade, hvorpaa hun syntes at behandle den stakkels Svensker, tydede unægtelig derpaa, og med ham havde hun jo begyndt et lignende Spil. Først erobret ham med Storm, saa aldeles overseet ham og nu atter udkastet en tilsyneladende let, men derfor ikke mindre sikker Slynge efter ham. Nu kunde han ikke undgaae at opsoge hende i Lima. „Men forøvrigt tager Sennoraen feil,“ sagde han med et Smil, idet han betragtede den Ring, han bar paa sin Finger, „men et interessant Væsen er hun, det kan ikke nægtes, og jeg er i ethvert Tilfælde nysgjerrig efter at see, hvorledes hun her vil opføre sig mod mig. Stakkels Svensker!“ Diebliffets Krav fortrængte dog snart enhver Erindring; thi han havde her i Callao en Forretning at afgjøre, og Poesi og Forretninger lade sig nu engang ikke forene. Desuden lagde Byen Beslag paa hans Opmærksomhed, thi utrolig Meget havde forandret sig her i de sex Aar, han havde tilbragt i fremmede Lande. En

Mængde Huse, ja hele Gader vare som vorede op af Jorden, og han fandt det endog vanskeligt igjen at finde det gamle, saa velbekjendte Huus, som han søgte. Og her skulde han erfare, at ikke blot Gaderne, men ogsaa Menneskene havde forandret sig; thi hvor han ventede at træffe sin Forretningsven traadte fremmede Mennesker ham imøde; et fremmed Firmas Navn stod over Døren, og han kjendte ikke et Ansigt blandt alle dem, som omgave ham. Forretningen var, som han nu erfarede, solgt til en Franskmænd, og Staden vrimlede overhovedet af Franskmænd og Italienerne; den nuværende Eier var ikke engang i Peru, men afreist med det næstsidste Dampskib til Valparaiso, hvorfra han dog ventedes tilbage med det næste Postskib. Ingen af de unge Folk vidste, til hvem det gamle Huus havde overdraget sine Forretningsforbindelser eller om den nye Eier havde overtaget det Hele. Der var altsaa intet Andet at gjøre end at oppebie hans Tilbagekomst.

Nærmere Bekjendte havde han ikke, og han gik derfor ind i en af de storartede nye franske eller italienske Restaurationer — disse to Nationer syntes at have overtaget Stadens hele Bespiisning — for her at oppebie det næste Tog. Det næste Tog — hvor besynderlig lød det ikke i Peru! Ogsaa Jernbanen var noget Nytt; men i dette Tilfælde noget høist Belgjørende; thi havde den ikke været, havde han været nødt til at leie en Hest og ride 3 Mile i glødende Solhede, og qvælende Støv, gennem en Egn, hvis dræbende Gensformighed han kjendte fra tidligere Tider. Den peruanske Kyst er vistnok den styggeste Egn i hele Verden. Lyneborgheden er et Paradiis i Sammenligning med den, og selv Berlins Omegn vinder, naar man har seet og gennemvandret denne Orken.

Heldigviis afgik det næste Tog allerede en Time efter,

og snart rullede Trainet, indhyllet i en tæt Sky af Damp og Støv, henimod Landets Hoved og Residentsstad, det gamle Lima. Her var Don Rafael hjemme, her havde han henlevet sin skønneste Ungdomstid, og da han først havde forladt Banegaarden, fandt han sig snart tilrette i Stadens gamle, lidet forandrede Gader, hvor han saa at sige kjendte hver Brosteen. Og nu var alt Andet glemt, kun en eneste Tanke udgjorde i dette Dieblis hans Verden og den hed Candelaria. Da han forlod Peru, var hun netop voksen; hendes Forældre, som tidlig havde bestemt hende for ham, vilde dog ikke tillade, at hun saa ung, halvt et Barn, giftede sig, og derfor var han sendt ud i Verden for i tre, fire Aar at see sig om. Herregud, det var nu bleven til sex, Tiden flyver hurtig udenlands og Aarene svinde ofte ind til Maaneder. Men Candelaria elskede ham; hendes Breve, som han modtog regelmæssig, indtil hans rastløse Liv kastede ham omkring mellem Sydhavets Der, glødede af Kjærlighed. Der var det imidlertid ikke muligt at faae Efterretninger, og det sidste Brev, som han erholdt i Sidney, daterede sig to Aar tilbage, vistnok en lang Pause i to Elskendes Correspondance. Hvilken deilig Pige maatte hun dog nu være, saa smækker og fin og dertil fuld af Ild og Liv, og naar hun nu gjenkjendte ham, slyngede sine Arme om hans Hals og kaldte ham som i gamle Dage sin Rafael, sin querido! Hvad brød han sig nu om de gamle Gader i Lima? Han løb meer end han gik, indtil han naaede det Torv, hvor hendes Forældres Huus stod, det gamle Inquisitionstorv, hvor i fordums Dage Fanatismens Offere bleve martrede tildøde. Fløi hans Tanker tilbage til den Tid? Han havde ikke engang et Blik tilovers for Befrieren Bolivars nye Rytterstatue, som ellers vilde have fængslet hans Opmærksomhed, og saa Minutter senere lagde hans Haand sig paa Dørgrebet, der skulde aabne Paradiset for

ham. Nu er det vistnok Skik i hele Sydamerika, ja i alle spanske Provindsler, at ingen Fremmed tør træde ind i et Huus uden at melde sin Ankomst ved at banke eller kalde, men Rafael var jo ingen Fremmed her. Borten forekom ham som Døren til hans eget Hjem og det var ham netop kjært, at han intet Lyende mødte, nu kunde han melde sig selv og overraske sin Elskede, dette Dieblit, som han saalænge havde glædet sig til! I Stuen ud til Gaarden og Haven laae de Bærelser, som hendes Forældre beboede; men dem vilde han ikke møde først, de havde i ethvert Tilfælde gjort Alarm og fordærvet ham den største Glæde. Sagte listede han sig derfor over den med Kvadersteen belagte Forstue hen til Trappen og op af denne til Selskabsalen, ved hvis høire Side Candelarias eget Bærelse var beliggende. Døren stod paa Klem, han blev staaende paa Dørtrinnet; thi en Guitars blide Toner trængte til hans Dre. Hun var Kunstnerinde paa dette Instrument, og ofte havde han hørt paa hende, naar hun som halvvoxen Pige spillede hans Yndlingsfange, og kysset de fine Fingre, som fremlokkede Melodierne. Sangen lød halvt høit, men det var ikke Candelarias Stemme, det var en Mands Røst; hvem kunde være hos hende, hendes Broder maaskee? Men det var jo den Sang, han engang havde lært hende, som han selv havde digtet til en gammel Folkemelodi! Hans Hjerter bankede voldsomt. Uden ret at vide, hvad han gjorde, nærmede han sig den halvt aabne Dør. Ligeoverfor denne hængte et stort Speil, og i dette saae han Candelarias Profil vendt mod Glasset; hun hvilede i en Lænestol, og ved hendes Fødder, men med Ryggen mod Speilet, laa en ung Mand med den Guitar, hvis Toner han hørte — men det var ikke hendes Broder!

Stille og ubevægelig stod han ved Døren og lyttede til

Tonerne som i en Drøm, indtil Sangen var endt. Og nu — nu tog hun Guitaren af hans Haand og besvarede Sangen, hvorpaa der igjen maatte følge et Svar fra ham! — Om han nu? Rast saae Rafael sig om, hans Hufommelse havde ikke stuffet ham — her stod Instrumentet. I faa Secunder var han med lydlose Skridt gaaet over Tæppet, og da hendes Sang var hørt op og hans Stedfortræder berørte Strengene, anslog han med kraftig Haand Tangenterne og sang med fuld Røst:

For Dig, for Dig, Du Søde, sang
 Jeg før, da jeg var ung og fro,
 For Dig jeg synger end engang,
 Skjøndt jeg har tabt mit Hjertes Ro —

og sluttede med et støiende Efterspil, i hvilket han indflettede en peruanisk Spottesangs drillende Toner. Han hørte et Udraab og Skridt, der nærmede sig, men vendte ikke Hovedet om og rørte sig ikke af Stedet, førend han hørte sig kaldt ved Navn. „Sennora“! sagde han da, idet han reiste sig og hilste formelt paa den unge Dame, uden at tage den ringeste Notice af hendes Ledfager, „Har jeg overrasket Dem? Jeg tænkte det nok, men det er nu engang min Lyst at overraske Andre, uagtet man egentlig ikke burde gjøre det med Damer.“

„Men Don Rafael!“ udraabte Candelaria bestyrtet og aldeles ude af Fatning over den unge Mand's besynderlige Opførsel. „Bed alle Helgener! Hvorfra kommer De saa pludselig, hvor har De været saa længe, saa uendelig længe, og hvorfor har De ikke ladet høre fra Dem? Vi have Alle været saa bekymrede —“

„Ja, Sennora, det er en lang Historie, som jeg maaskee engang vil fortælle Dem, men nu,“ og han saae med et Smil paa den forlegne unge Mand — „maa jeg næsten frygte for at komme til Uleilighed.“

„Kjender De mig ikke Don Rafael?“ sagde nu Candelarias ledsager, idet han traadte nærmere med udstrakt Haand. „Har jeg forandret mig saameget i de forløbne Aar?“

„De har lagt Dem Skjæg til, Don Basilio,“ lo Rafael, som i det første Dieblig overrasket betragtede ham og nu rystede hans Haand — „Er De bleven Syngelærer? De har altid havt Anlæg dertil.“

„Nei!“ sagde den unge Mand og rødmede lidt, „jeg øver mig blot undertiden en Smule og Sennoraen er saa god —“

„Aa Sennoraen giver Dem Underviisning!“ raabte Rafael. „Det er noget Andet! Men hvor De, Candelaria, er bleven stor og smuk!“ udbrød han pludselig med alvorlig, næsten blød Stemme, og hans Blik hvilede længe og forstfende paa den smukke Pige, som slog Dinene ned. „Hvor stor og smuk!“ gjentog han tankesuld, „og hvor venligt af Dem, at De ikke ganske har glemt mine gamle Sange. Jeg haaber, De gjør Deres gamle Lærer Ære og flittig uddanner Deres nye Discipel. A revoir Basilio!“ og førend de anede, at han saa hurtig vilde forlade dem, var han allerede ude af Døren.

Han forlod dog ikke Huset, men gik ned til Sennor Rivadias Arbeidsværelse. Denne havde netop endt sin Siesta og var i Begreb med at trille sig en Cigar, da han saae Don Rafael staae smilende, men taus paa Dørtrinnet.

„Carambo! udraabte han forbausset, „det er — det er dog ikke —“

„Rafael Aguila! Deres ærbødige Tjener Sennor — og hvorledes er det gaaet Dem i de Aar, vi ikke have seet hinanden?“

„Gud være mig naadig!“ raabte den Anden og glemte enhver Hilsen i Overraskelsen over det uventede Møde. „Lever De endnu?“

„Det er virkelig en ret venlig Modtagelse,“ lo Rafael.

„J synes Alle at blive mere eller mindre overraskede og oveni-
kjøbet ikke behagelig overraskede over at jeg eksisterer; have I
nogen fornuftig Anledning dertil?“

„Man har allerede for over et Aar siden sørget over
Deres Død.“

„Sørget over, begravet — af hvem, om jeg tør spørge?“

„Det blev fortalt, at De var bleven taget tilfange af en
Sørøver ved Australien og dræbt.“

„En net lille Roman!“ lo Rafael. „Det er egentlig Skade,
at jeg nu kommer og forstyrrer Poesien ved den tørre Virke-
lighed, men min Tilværelse lader sig ikke benægte. Jeg for-
sikrer Dem, at jeg hjertelig beklager det.“

„Og De kan spørge Don Rafael!“ sagde Rivadia for-
bausset, „De veed altsaa ikke — Hvorlænge er det siden, De
kom tilbage?“

„Til Lima? Det er omtrent en Time siden.“

„Kun en Time, og De har ikke talt med Noget?“

„Med Ingen uden med Sennoraen, som jeg til min
Bedrøvelse forstyrrede i hendes Sangunderviisning. Jeg synes
virkelig at komme alle Folk til Uleilighed.“

„Min Datter —“ sagde Rivadia noget forlegen, „men
De veed altsaa endnu ikke, hvad her er foregaaet under Deres
Fraværelse.“

„Med Deres Datter?“

„Med Deres Eiendom, med Deres hele Formue!“

„Med min Formue!“ raabte den unge Mand opmærk-
som. „Altsaa blev Rygtet om min Død ikke udbredt for
Intet? Men hvad kunde det hjælpe dem til, min Onkel har jo
ikke blot Bestyrelsen af mine Godser, men uindskrænket Fuldmagt.“

„Og Deres Onkels Død har De ikke heller erfaret!“
raabte Rivadia.

Don Rafael stirrede forfærdet paa ham. „Død! Den kraftige Mand død!“ sukede han og blev bleg som et Lig.

„Død,“ gjentog Rivadia sagte, „allerede for — det maa nu være fjorten Maaneder siden.“

„Og i hvis Hænder ere mine Godser gaaede over?“ spurgte Rafael efter en Pause.

„Herover havde han taget Bestemmelse for sin Død. — Godserne skulle overhovedet være blevne slet forvaltede og Banningen være bleven meget forsømt. Meget Dvæg døde, og Deres Onkels Forvalter tog efter sin gamle Herres Død Godset i Besiddelse ved retsghldigt Kjøbebrev.“

„Og hvad er der blevet af Pengene, som han har betalt for det?“

„Af Pengene? Der fandtes i hans Efterladenskab kun nogle hundrede Dollars, som anvendtes til hans Begravelse og ikke engang vare tilstrækkelige hertil. Man troede dengang, at han havde sendt Dem en Brev for Beløbet — i ethvert Tilfælde har han dog vel gjort Dem en Anmeldelse derom?“

Rafael, som nu fuldkommen havde fattet sig, sagde, idet han tænkte efter: „Den daværende Forvalter hed, saavidt jeg erindrer, Ricardo Ombu eller Ambu?“

„Nei Ricardo fik strax efter Deres Afreise en lille Arv, giftede sig og købte sig en Hacienda i Nærheden af Huanaco. Nei, den senere og tillige den sidste Forvalter var Desterres, Mateo Desterres, en Slægtning af den nuværende Finansminister.“

„En Slægtning af Finansministeren? Det er et brillant Slægtskab for en Godsforvalter!“

„Ja, det er vist,“ bekræftede Rivadia; „den anden Mand i Staten og, som det gaaer, ikke sjelden den første. Men at De ikke har hørt et Ord om Alt dette!“

„Ikke en Stavelse“, svarede Rafael, der nu var fuld-

kommen rolig, thi han vidste ret godt, at han Intet, slet Intet kunde gjøre, førend han havde erfaret alle de nærmere Omstændigheder ved Sagen, og dette var kun muligt paa selve Stedet. „Saa har jeg altsaa, som Sagerne staae, mistet min hele Eiendom og Formue i Peru; saavidt jeg kan mærke, er det idetmindste Deres Anskuelse?“

„Jeg,“ sagde Rivadia forlegen, thi den unge Mand havde fremsat sin Formodning men en saadan Sikkerhed, at han i sit Hjerte følte sig truffen; han ansaae jo dog ikke længer Rafael for noget godt Parti for sin Datter, og den nylig Hjemkomne havde maaskee allerede fattet Mistanke herom — „Jeg maa rigtignok tilstaae,“ vedblev han efter en Pause, „at det er en vanskelig Sag, netop paa Grund af det omtalte Slægtskab, thi De vil sandsynligviis ikke finde nogen Advocat, som vil paatage sig at føre Deres Sag, om De virkelig vil forsøge det.“

„Det har mindst lat sige,“ sagde Rafael, „jeg er selv Advocat, og vore Love ere ikke saa indviklede, at jeg jo med lidt Umage nok kan finde mig tilrette i dem. Det Eneste og Nødvendigste er kun at faae de fornødne Data. Er De, Sennor, for Exempel fast overbevist om, at Alt er gaaet ærlig til ved Kjøbet, eller har De mulig en svag Mistanke om det Modsatte? —“

„Kjære unge Ven!“ sagde den gamle Herre ængstelig. „Det vilde være en farlig Sag paa en svag Mistanke at optræde mod en saadan Familie, til hvilken jeg desuden staaer i et venskabeligt Forhold — De maa kunne indsee —“

„Fuldkommen Sennor!“ svarede Rafael med en kold Hilsen. „Undskyld, at jeg har vovet en Hentydning dertil. Jeg begynder allerede at faae et Overblik over Sagen.“

Rivadia var synlig forlegen. Han følte Ironien i den unge Mand's Ord, ja hvad der var endnu værre, han indsaae,

at denne havde Met til at føle sig haardt krænkert, og naar han tænkte paa, hvorledes Forholdene vare, da de skiltes, hvilke Planer og Forhaabninger, de Alle havde havt og hvor meget Alt nu havde forandret sig, ængstedes han for at møde Rrafaels Blik. Men den Tilbøielighed, som alle Peruanerne have til at forsøde en Ubehagelighed med intetsigende Talemaader, vandt Overhaand hos ham. Situationen var ogsaa for piinlig.

„Min kjære unge Ven!“ sagde han, idet han lagde sin Haand paa Rrafaels Skuldre og legede med sin Uhrkjaede med den anden, medens han samtidig saae ud af Vinduet. „De har vistnok lidt svære Tab i de sidste Aar, og en mindre elastisk Aand kunde nedbøies deraf, men Deres ikke. Jeg kjender Dem for nøie, det vil vel i den første Tid falde Dem vanskeligt at bekæmpe en vis Modløshed, men De vil, De kan reise Dem igjen. De er ung, De har Livet for Dem, De vil tage et nyt Tilløb. Og hvad jeg imidlertid kan gjøre for at hjælpe Dem fremad, det kan jeg forsikre Dem om, at jeg vil gjøre med god Villie. Henvend Dem til mig i enhver Forlegenhed og betragt imidlertid mit Huus ganske som Deres eget, jeg beder Dem inderlig derom.“

Rrafael, som, medens han talte, med et fiint Smil havde ladet sit Blik hvile paa ham, uden dog en eneste Gang at møde den værdige Mands Dine, sagde nu, idet han kraftig rystede den Haand, som havde grebet hans:

„Meget smukt talt, dyrebare Herre. Jeg har levet næsten tre Aar i Tydskland, og naar der en Mand i Deres Stilling og med Deres Indflydelse havde sagt, hvad De nylig havde den Godhed at sige mig, saa kunde jeg ansee mig for hjulpen og vel anbragt, thi saa havde jeg fundet en sand Ven. Her i Peru derimod, Sennor Rivadia, veed De vel, at Sagen stiller sig anderledes. Naar man her sætter sit Huus til en Fremmeds Disposition, saa venter man fremfor Alt af et

anstændigt Menneſte, at han ikke gjør Brug deraf, ikke tager En paa Ordet. Hvad Deres øvrige Løfter angaaer, Sennor Rivadia, ſaa modtag derfor min dybeſte, oprigtigſte Tak, jeg føler ſaa godt, hvor varmt de ere meente. Og tillad mig nu ærbødigſt at anbefale mig. Jeg forlader Dem med Følelſen af, at det gjør godt at have fundet en ſand Ven. Gud være med Dem, værdige Mand, Gud være med Dem!"

Med et dybt, ærbødigſt Blik forlod Don Rafael den Mandſ Huus, ſom havde overøſt ham med de varmefte Venſkabsforſikringer, og om hvem han deſuagtet vidſte, at han fra dette Dieblif af vilde hade og forfølge ham ſom ſin bitterſte Fjende. De værſte Fjender, man har, ere de, ſom ere i Enſ Gjæld, om det ſaa kun er for et Løſte. Men hvad brød Rafael ſig herom. Med Hjertet fuldt af Bitterhed mod hele Menneſteſlægten, forraadt af den Elſkede, ſkyet af ſine Venner, haanlo han, naar han tænkte paa den Forlegenhed, hvori han havde bragt den Mand, ſom han tidligere anſaae for ſin Svigerfader, idet han lod ham forſtaa det Bærd, han tillagde hans Løfter.

„Det var alſaa Modtagelſen i Hjemmet!“ ſagde han til ſig ſelv, idet han gik ned af Gaden, ſom hørte til den ſtore Piazza, uden ret at vide hvorhen han gik, thi han havde endnu intet beſtemt Maal. „Det var alſaa det Dieblif, hvorefter jeg ſaalænge og ſaa inderlig har længteſ! Det er den gamle Hiftorie, man ſkal aldrig længeſ efter en beſtemt Dag, Tiden iler, Diebliffet er vort, men kun Gud veed, hvad den næſte Uge eller den næſte Dag bringer os, og have vi engang hængt vort Hjerte ved Fremtiden, ſaa føle vi os kun ſaa meget ulykkeligere, naar vi ſee os ſtuffede.“

„Bed Alt hvad der lever! Rafael amigo, er det virkelig Dig, eller er det din Aand, og med et Aaſyn ſaa mørkt og vildt ſom et Uveir i Cordilleraſ!“

„Gaspar!“ raabte Rafael, idet han saae op paa den Talende og gjenkjendte en gammel Skolekammerat, der var Officeer i den peruanske Hær. „Kjender Du mig virkelig endnu? Jeg begyndte allerede at troe, at Menneskenes Hukommelse var afhængig af deres Talsands og ikke Talsandsen af Hukommelsen, som man egentlig skulde formode,“ og han greb den fremrakte Haand, og trykkede den hjertelig.

„Naar er Du kommet tilbage?“

„Idag.“

„Og Du veed allerede, hvad der er skeet?“

„Nei kun hvad der er truffet mig selv; Du kan maaskee give mig Underretning om hvad der ellers er gaaet for sig. Hvor gaaer Du nu hen?“

„Tige til Middagsmaden. Har Du allerede spiiist?“

„Ja og Nei, i ethvert Tilfælde ledsager jeg Dig, thi jeg føler Trang til et Glas Wiin, for at nedskylle en vis klimatisk Upasselighed.“ Og idet han lagde sin Arm i Bennens, slentrede han med ham ned ad Gaden til Theaterpladsen, hvor de i en nærliggende stor Restauration let kunde finde en eenlig Plads, hvor de uforstyrret kunde tale sammen.

Rafael erfarede ikke meget Nytt af Bennen. Hans tidligere Eiendom laa vel ikke meer end tre til fire Leguas fra Byen, men de, som ikke stode i nærmere Forbindelse med det Indre af Landet, kom sjelden eller aldrig derud. Alt hvad man i Lima dengang havde talt derom, thi nu var det længst glemt og Ingen tænkte meer derpaa, havde kun Hensyn til den gamle Sennor Aguilas, Rafaels Onkels, Død. En Dag var den gamle Herre, efter at have nydt en god Frokost, faldet ned af Stolen og var ikke mere kommen til Bevidsthed. I det varme Clima kunde man naturligviis ikke beholde et Lig over Jorden meer end een Nat, og før Esterretningen naaede Lima, og Lægen fik Tid til at komme derud, var den Afdøde i al

Stilhed bleven jordet. Ingen tænkte paa at aabne Graven, og den følgende Dag anmeldtes Dødsfaldet i Limas Avis som Følgen af Slagsflod. Alt gik ganske uhemærket. Sennor Rivadia gjorde sig megen Umage med nøie at prøve Kjølebrevet, og da han, som man tiltroede Interesse for Sagen, anerkjendte det for rigtigt og retsgyldigt, havde naturligviis Ingen Noget at indvende derimod. Hvem der nu bestyrede Godset, kunde Don Gaspar ikke sige, han havde aldrig bekymret sig derom, kun saameget vidste han, at dets nuværende Eier, Mateo Desterres, næsten altid opholdt sig i Byen og især hyppig besøgte Theatret. Han var desuden en fortræffelig Billardspiller, og red en Skimmel, som han for nylig havde kjøbt af Sennor Oliva, der var gift med hans Søster.

Taus og mørk, med Hovedet støttet mod Haanden, sad Rafael ved Siden af den unge Officeer og lyttede til hans Passiar; han afbrød ham ikke med en Stavelse, thi hvor uordnet og broget dennes Beretning end var, indeholdt den dog Meget, han kunde benytte og som han mulig aldrig havde erfaret, om han havde spurgt. Endelig tømte han sit Glas og skjød det tilside.

„Du vil afsted Rafael?“

„Ja, det er paa Tiden.“

„Hvorhen, allerede idag?“

„Jeg maa kjøbe en Hest og vil endnu i Aften ud til Haciendaën.“

„Endnu idag kjøbe en Hest og gjøre et Ridt paa adskillige Leguas, det er meer end jeg gad være over, mindre end tre Dage kunde jeg ikke bruge dertil. Veed Du, hvor Du kan faae en god Hest?“

„Nei, jeg er jo nu aldeles fremmed her.“

„Saa tag Dig endelig ivare, thi ellers bliver Du snydt.“

Tag idag min Hest, jeg bruger den dog ikke i de første Dage, og den lille Tour har den godt af."

„Det modtager jeg og takker Dig hjertelig. Vi kunne maaskee senere slutte en Handel om den."

„Maaskee, men hvem ledsager Dig?"

„Ledsager? Ingen. Hvem skulde ledsage mig?"

„Vil Du ride alene derud, og ovenikjøbet henimod Aften?"

„Hvorfor ikke? Ere Eders Beie blevne saa usikre her, at man ikke tør bereise det Indre?"

„Det Indre saa meget Du vil. Du kan uden den mindste Fare spadserere om i Bjergene med en Sæt Guld paa Skuldrene, men i Byens umiddelbare Nærhed er der i den senere Tid siden Dødsstraffens Afstæffelse ikke sikkert, og der gaaer sjelden nogen Uge, hvor ikke Reisende blive overfaldne og myrdede."

„En smuk Tilstand i en militair Republik!" lo Rafael. „Hvorfor have I ogsaa trukket det chinesiske Paf ind her i Landet?"

„Chineserne ere saamænd fuldkommen uskyldige deri," forsikrede Gaspar, „de ere altfor seige til det Haandværk og altfor elendige Ryttere, de vilde blive nappede strax. Nei, det er de frivogne Sorte, som vi have at takke herfor, de udgjøre den største Part af Røverne, og først i den sidste Tid har en Hvid sluttet sig til dem."

„En Hvid! Hvorfra veed man det?"

„Man har allerede i nogen Tid været paa det Rene med, at de sidste Mord vare begaaede af en enkelt Rytter, men Offrene vare truffne saa sikkert af en bred og lang Kniv, at de aldrig kunde aflægge Bidnesbyrd. Men for otte Dage siden travede den lille Guterres til Byen, han havde været i Magdalena, og var neppe en quart Legua fjernet herfra, da

den frygtelige Rytter kom ham imøde. Han bar en sribet kort Pancho*) og en sort bredskygget Filthat, og red en brun Hest. Men det var ogsaa Alt, hvad Guterres bemærkede, thi han vendte strax sin Hest, og sprængte i fuldt Løb ligemod den opsvulmede Rimac."

"Og Rytteren, som havde indjaget ham en saadan Skræk, lo formodentlig af ham."

"Jeg beder om Forladelse! Han fulgte ham i Carriere, og havde Floden været hundrede Skridt længere borte, saa havde Guterres aldrig seet Lima mere, men nu naaede han den og styrtede sig med sin Hest i den. Strømmen rev ham naturligvis med sig, Hesten kom ind mellem Steenblokkene og sank, men han naaede lykkelig den anden Bred og var reddet."

"Og han vil ikke kunne gjenkjende Røverens Ansigt?"

"Han har vist neppe seet sig om efter det," lo Gaspar. "Efter dette ene Offers lykkelige Flugt synes den ensomme Rytter i en Uges Tid at have holdt sig borte fra Landeveien, men iforgaars er en Borger herfra Byen, som vilde til Oberaglio for der at betale en Gjæld, bleven myrdet og plyndret. Den Kjæltring maa vist have Spioner her i selve Staden, thi den, der ingen Penge har hos sig, er temmelig sikker."

"Det lyder jo overordenlig romantisk!" sagde Rafael. "Desværre maa jeg vel gjøre Ufsald paa at gjøre hans Bekjendtskab thi jeg er ikke belæstet med Penge, om jeg end har nok hos mig til at betale et simpelt Knivstik. Nu vi ville faae det at see; i hvert Tilfælde takker jeg for Tilbudet om din Hest, Ven Gaspar, jeg tager derimod og lover Dig ikke at

---

*) En Pancho er et Stykke Løi, som Peruanerne bære over Sko-vedet, med et Hul til Ansigtet og hængende ned over Bryst og Ryg.

jage den i Rimac. Item takker jeg Dig for den interessante Skildring af denne Landeveisridder."

„Tag ikke Sagen for let, Rafael!"

„Paa ingen Maade; jeg tager din Fortælling, som den var meent, og vil være forsigtig, om end blot for Hestens Skyld," tilføiede han med et Smil. „Men lad os nu bryde op, thi jeg vil ikke gjerne ride for silde, da jeg endnu denne Aften vil tale med Nogen og jeg først maa bringe min Bagage fra Banegaarden til et Hotel. Altsaa lad os gaae, min Ven!"

Femte Kapitel.

Ridtet til Hacienda.

Don Rafael behøvede ikke lang Tid til at besørge det Nødvendige, saaledes som det i Diebliffet lod sig ordne, og en Time senere, henved Klokken Tre om Eftermiddagen, sad han i Sadelen og red langsomt over Rimac-Broen, gennem den brede Gade i Forstaden, i hvilken hele Kolonner af frigitte Negre havde bosat sig. Foran ham red en gammel Mand paa et velnæret Muldyr, og da han indhentede ham, tiltalte han ham.

„Sennor! Kan De ikke sige mig, hvorfor alle Beboerne af denne gode Forstad have malet deres Huse himmelblaae, det seer dog underligt ud?"

„Ja, hvad skal man sige, Sennor?" sagde den gamle Mand og trak paa Skuldrene. „Regjeringen har befalet det

og Huuseierne maae adlyde; ellers sender Regjeringen dem en Maler paa Halsen, og det er meget dyrt."

„Det er altsaa Regjeringens Smag!" lo Rafael. „I dens Sted havde jeg dog ladet et Par gule og røde Striber anbringe hist og her, det vilde have seet mere uniformeret og militairist ud."

Den gamle Mand smilede, men svarede Intet paa denne noget frie Uttring. Først efter en lille Pause og efter at have betragtet Aguila fra Siden af, spurgte han: „Hvorhen rider De Sennor, om man tør spørge? Formodenlig kun en lille Tour gennem Byens Gader?"

„Ikke meget længere min Ven. Kun til Haciendaën tre Leguas herfra."

„Vil De ride den Bei alene?"

„Ja hvorfor ikke? Man kan jo ikke tage Feil af Beien."

„Hm, ikke af den Grund, men Beiene ere i den sidste Tid blevne mærkværdig usikre."

„Der maa altsaa dog være noget Sandt i Rygtet, siden man hører det bekræfte fra flere Sider."

„Rygte! Naar det skal kaldes et Rygte, saa maa det være et blodigt Rygte," sagde den gamle Mand, „thi hver Uge forlanger sit Offer. Vær forsigtig! De seer ud til at være kommet af godt Folk, Deres Ansigt er aabent og ærligt, næsten kunde jeg sige, at det forekommer mig bekjendt. Det vilde gjøre mig ondt, om man imorgen bar Deres Lig herind i den hæslige mørkebrune Kurb."

„Og rider De ikke samme Bei?"

„Nei, saa vilde jeg ikke være alene, thi de Kjæltringer skaane ikke engang fattige Markarbeidere, blot for de saa Dollars, de bringe hjem. Jeg bøier her af tilvenstre, naar vi ere tomme et Stykke udenfor Porten."

„Altsaa saa nær til Byen have Røverne dog endnu ikke vovet sig?“

„Saa langt den med lave Leermure og Haver indhegnede Bei naaer, er der sikkert nok, thi der fører mange smaa Biveie til den, og disse ere ofte befærdede, saa at der pludselig kunde komme Hjælp fra flere Sider. Først hvor den sidste Tambo* staaer, en rigtig Tyvekneipe, i hvilken det værste Pat opholder sig og altid er sikker paa at træffe Kammerater, og hvorfra den aabne Bei begynder eller rettere enhver Bei ophører, har man hidtil hørt om Overfald.“

„Tak min Ven!“ sagde Rafael, idet han strammede Tømmen. „Hjertelig Tak for Advarsl'en, som jeg ikke vil ringeagte. Jeg maa nu see at komme afsted, ellers overraster Natten mig derude og det synes jeg dog ikke om. Farvel!“

„Vær forsigtig Sennor!“ raabte den Gamle, da Rafael vinkede med Haanden, sporede Hesten og fløi i Galop ned af den brede Gade. De store Stene, som Bjergstrømmen havde løsbrevet og som laae spredte over Beien, tvang ham dog snart til at ride langsommere, indtil han naaede Enden paa den indhegnede Bei. Det var et kjedsommeligt, nedtrykkende Ridt; paa begge Sider lave Leermure, bagved dem en fugtig Grund med ringe Vegetation, Alt bart og fortørret, og de nøgne Bjerger, som tilhøre hævede deres Hoveder, tjente ikke heller til at give Landskabet et venligere Præg.

Rafael indhentede her endeel Markarbeidere, som begave sig hjem — de fleste vare Negere, som loe og skreg og ikke gave Agt paa ham eller værdigede ham en Hilsen. Rafael bemærkede imidlertid neppe, hvad der foregik paa Beien, thi

---

*) En Tambo er et simpelt Gæstgiversted paa Landet, hvad vi kalde en Kro.

hans Tanker vare ved Dagens Begivenheder, hos Candelaria, og som Rimefrost laa Erindringer om hiin Time paa hans Sjæl. Hvor havde han dog længtes efter hiint Dieblif, hvor ofte og hvor levende havde han ikke udmalet sig det, saa levende, at det mange Gange forekom ham, at det maatte være Erindringer om et oplevet, ikke Forventningen om et kommende Dieblif! Og nu! Nu var Alt det tilintetgjort, hvorpaa han havde haabet at bygge sin Fremtid. Hans Formue — i dette Dieblif skjænkede han Tabet af den neppe en Tanke; det kunde jo gjenoprettes ved Flid og Sparsommelighed, men den tabte Tillid til den Elskede! Og hans stakkels Onkel, som han saa meget havde glædet sig til at see igjen, laa nu i Graven; hans Forældres Eiendom var i fremmede Hænder, og — det var den bitterste Tanke — det var netop dette Formuetab, som havde bevæget den gjerrige Sennor Rivadia og hans Datter til at trække sig tilbage og opgive ham! Havde hun nogen- sinde elsket ham? Nei! Kun Udsigten til at spille en Rolle i Lima ved en anseet, velhavende Mands Side havde tiltalt hende. Nu rakte hun med de samme Følelser en Anden sin Haand, naar han kunde byde hende en lignende Stilling. Hvad kjendte den letfindige, fornøielsestyrede Pige til sand Kjærlighed? Og nu denne franske Dame! Betynderligt, at hendes Billede i dette Dieblif var saa levende hans Sjæl! Der var ganske vist mere Trofasthed hos den henrivende Skuespillerinde end hos hans Brud, som vistnok med Haan vilde afvise Tanken om at betræde en Skueplads og ansee det for at være dybt under sin Værdighed at træde offentlig frem. Paany gjenlevede han i Tanken den Scene, da han havde afbrudt Brevsangen og hans Brud havde staaet bestyrtet, forundret, forfærdet ved Siden af ham. Han glædede sig over at have viist sig kold og stolt mod hende, især nu, da han havde lidt dette pecuniære Tab. Hun maatte og skulde føle, at han foragtede hende, og

om end Hjertet blødte derved, skulde hun aldrig erfare, hvor høit han havde elsket hende, hvor smertelig hun havde krænkert ham. Fordybet i Tanker havde han glemt Faren paa den eensomme Bei og overladt Hesten til sig selv, og i kort Gallop var den faret hen over den aabne Bei, som gaaer umiddelbart langs med Bjergets Fod. Tilvenstre laa den udstrakte og paa mange Steder bebyggede Floddal, over hvilken Solstraalerne bredte en zittrende Taage, foran ham var der igjen nogle smaa Leermure. Men det var dog kun enkelte Indhegninger og Plantninger, egentlige Boliger var her ikke, og Beien løb, som de forskjellige Havers Mure tillod det, i Zigzag henimod det høiere liggende Terrain, hvor saadanne Hindringer ikke mere kunde opholde den.

Rafael havde ikke bemærket, at, medens han galopperede hen mod disse Indhegninger, holdt en enkelt Rytter ved Siden af Beien paa Bjergsraaningen og undersøgte begge Bei-strækningerne med et Lomme-Teleskop. Selv en opmærksom Rejsende vilde det imidlertid have faldet vanskeligt at opdage den ubevægelige Rytter ved Siden af den graasprængte Klippe, thi baade hans Hest og hans Pandjo vare af samme Farve som denne. Netop som Don Rafael naaede det første Murhjørne og forsvandt bag Gjærdet, styrede Spejderen paa Klippen sin Hest ned af Straaningen, og da han naaede Jorden, satte han Sporene i dens Sider. Strax derpaa naaede han Indhegningerne og slog ind paa en Bei, som maatte føre ham lige imod den eensomme Rejsende. Han havde overseet Beien til begge Sider og hverken fra Øst eller Vest var der noget menneskeligt Væsen synligt i en Leguas Afstand. Fordybet i sine egne mørke Tanker agtede Rafael saa lidt paa Yderverdenen, at han ikke engang vidste, om han underveis havde mødt noget Menneske, og idet han blæste Røgen af sin Cigar ud i den hede støvede Luft,

nynne han uvilkaarlig Melodien til den Sang, han havde lært sin Elskede, og som hun havde gjort en saa smul Brug af, da der pludselig, neppe i 50 Skridts Afstand fra ham, viste sig en Rytter, hvilket i et Nu kaldte ham tilbage til Bevidsthed om Dieblikkets Fare. „Hallo!“ tænkte han, „Gaspar har altsaa dog ikke overdrevet, og mit Fødelands tørre Jordbund har virkelig frembragt saadanne frodige, vildtvorende Planter! Nu, vi ville faae at see, om han vil tiltale mig. Imidlertid vil jeg holde ham paa min venstre Side.“ Lang Tid til Overveielse var der ikke, thi de nærmede sig hinanden i skarpt Trav. Takket være de modtagne Advarsler var Rafael ikke ubevæbnet, og, hvad der var bedre, han forstod at bruge sine Vaaben og at møde en pludselig Fare med Koldblodighed. Hvorfor skulde han frygte en enkelt Modstander? Han var sig bevidst, at han kunde maale sig med hvem det skulde være, og rolig og ubevæget saae han derfor den Fremmede nærme sig. Mistænkeligt var det vistnok, at denne holdt sig ved den samme Side af Muren, da han efter almindelig Skik og Brug burde ride over paa den anden Side af Veien, og desuden havde Rafael bemærket en Bevægelse under den Fremmedes korte Pancho, som ikke behagede ham. Havde denne Skydevaaben? Man skulde ikke formode det, thi alle de Mord, man havde omtalt, vare udførte med den lange sydamerikanske Kniv, som ogsaa var et meget sikkrere Vaaben, naar man forstod at bruge den og kunde forlade sig paa sin Hests Hurtighed. At den Fremmede havde Ondt i Sinde, derpaa tvivlede han ikke længer, thi denne holdt saa nær ind paa ham, at han havde al Udsigt til at blive klemt inde mellem Muren og den Andens Hest, hvorved han fuldkommen vilde være i dennes Magt, hvis han afventede det første Angreb. Og det maatte han, thi han kunde dog ikke skyde et maaskee uskyldigt Menneſte paa den blotte Mistanke. Han styrede næsten uvilkaarlig sin

Hest med venstre Haand til Midten af Beien, medens han med den høire greb og spændte den dobbeltløbede Pistol, han bar i sin Kjoledomme. Han fortrød nu, at han havde taget Gaspars Advarsel altfor let og havde ladet sin Revolver blive hjemme.

At den Reifende saa rast forandrede sin Cours fra Siden til Midten af Beien var naturligvis ikke undgaaet den Andens Opmærksomhed; et haanligt Smil krusede hans Læber, og i samme Dieblit lod han sit Dyr gjøre en lignende Bevægelse, saa at han kom ved Siden af Rafael, og idet han pludselig standsede, sagde han med et venligt Smil: „Sennor, tør jeg bede Dem om lidt Ild?“ Han holdt Cigaren i samme Haand som Tømmen og styrede idetsamme sin Hest endnu nærmere, som for bedre at kunne naae Rafael's brændende Cigar.

Men Rafael var ikke den Mand, der lod sig fange af en saa gammel List. Under den Fremmedes korte Pancho saae han Spidsen af en blank Klinge skinne og denne bøiede sig netop over imod ham, da dens Eiermand pludselig foer tilbage med et Overtastelses-Strig ved at see et Pistollob saa tæt ved sin Bande, at det næsten berørte ham.

„Sennor!“ raabte den Fremmede forskrækket, men Rafael tog rolig sin egen brændende Cigar af Munden, stak den i det øverste Løb af sin Pistol som i et Cigarrør, og svarede: „Sennor! De har bedt om Ild. Vær saa artig, her har De hvad De ønsker!“ Og med disse Ord holdt han den spændte Pistol lige mod den bestyrkede Rytters Bande. „Gjør intet Forsøg paa at flygte, hvis Deres Liv er Dem kjær!“ vedblev han, da den Fremmede saae henad Beien. „Bed den første Bevægelse, De gjør, er De dødsens, thi jeg feiler aldrig mit Maal.“

„Men Sennor, jeg forstaaer Dem ikke!“ sagde den Frem-

mede, og Rafael lagde Mærke til, at han under Panchoen søgte at faae Kniven i Steden igjen.

„De har forlangt Ild, Sennor,“ sagde den unge Mand alvorlig, idet han stadig holdt den spændte Pistol imod ham, „tag den nu, hurtig, inden Cigaren gaaer ud, thi jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg i modsat Fald trykker af. Har De forstaaet mig?“

„De vil begaae et Mord?“

„Jeg vil have, at De skal tænde Deres Cigar. Taalmodigheden er nær ved at forgaae mig. Jeg tæller til 6 og saa giver jeg Ild. Een, to, tre, fire —“

„De tvinger mig med løftet Pistol!“

„De har selv ønsket det,“ sagde Rafael, medens Rytteren med rystende Haand tændte den Cigar, han endnu holdt mellem Fingrene, ved den fremrakte. Pistolmundingen vedblev at være rettet mod hans Ansigt og Rafael's Finger laa fast og bestemt paa Trykkeren. Endelig fik han Cigaren tændt.

„Meget forbunden, Sennor!“ sagde han, „De kan være vis paa, at jeg i Fremtiden skal erindre Dem, hvergang jeg tænder en Cigar.“

„Naar det beroer paa mig,“ sagde Rafael tørt, idet han igjen tog sin Cigar ud af Pistolløbet og gav sig til at ryge, „saa skal det ikke blive mange Gange, thi jeg har ikke et Secund været i Tvivl om, at De er den Skurk, som i den senere Tid har udøvet saa mange Mord i denne Egn. Ti! Jeg forlanger ingen Forklaring. Kun en Tilfældighed har De at takke for, at De endnu lever. Jeg vil ikke den første Dag efter min Tilbagekomst til Peru udgyde Blod, ikke engang en Morders Blod. Men tag Dem isøvrigt ivare for, at jeg ikke igjen træffer Dem paa denne Bei, som jeg fra nu af ofte vil ride; thi en anden Gang kunde jeg let finde mig foranlediget til at gjøre kort Proces med Dem.“

Dg uden at værdige den Anden et Blik gav han sin Hest af Sporene og sprængte ned af Veien, for at indhente den spildte Tid. Han saae sig ikke tilbage, men skyndte sig afsted det Bedste han kunde for at naae sit Bestemmelsessted inden Aften. Hans prægtige Hest, som havde staaet og hvilet sig fem til sex Dage i Stalden, travede lystig afsted, og endnu før Solnedgang naaede han til en godt vandet Dal, Begyndelsen til Haciendaerne, mellem hvilke ogsaa hans tidligere Eiendom laa. Han behøvede ikke mere at frygte noget røverisk Overfald, thi nu var der beboede Steder overalt. Rafael havde længst glemt sit sidste Møde, andre Tanker krydsede sig i hans Hjerne og Erindringen om hans Onkel og den lykkelige Tid, som han havde levet sammen med ham, blev mere og mere levende. Hvor ofte var han ikke i tidligere Tider om Eftermiddagen redet til Lima for at tilbringe Aftenen hos Candalaria og hendes Forældre, og hvor ofte var han ikke ene i den mørke Nat vendt tilbage, med Hjertet fuldt af de skønneste Drømme! Den Tid var nu forbi; Lustflottet, som Ynglingen havde bygget, var styrtet sammen og skyllet bort af Tidens Bølger, og Livets Alvor foreskrev ham med kold, ubarmhjertig Haand det Maal, hvorefter han maatte stræbe, og som kun kunde naaes ad en Wei, der var alt andet end blomsterstrøet.

Endelig naaede han Stedet, hvor hans fordums Eiendom laa, og uvilkaarlig vilde han bøje ind paa den Wei, som førte til Hovedbygningen, som han kunde skimte mellem Træerne. Men det lod sig ikke gjøre. Fremmede beboede nu hans Ungdoms Hjem og han maatte see sig om efter et andet Nattequarteer, dersom han ikke vilde udsætte sig for at vises bort fra sit kjære, gamle Hjem som en paatrængende og besværlig Gæst, og den Smerte kunde han ikke bære.

Ikke langt derfra, næsten klobes op af hans tidligere Hjem,

laa en lille Hacienda, hvor en Fransmand, en gammel Ven af hans Onkel, boede. Som Barn havde han ofte været der og leget med hans Børn, og senere, da disse voksede til og forlode det fædrene Huus, var han ofte reben derhen for at passiare en Timestid med den gamle Planter. Der havde dengang været endnu et Barn i Huset, en lille Pige, og allerede i Lima havde han bestemt, at han vilde tale med Fransmanden og overnatte der. Der kunde han bedre end noget andet Sted indhente de nøiagtigste Efterretninger om hvad der var skeet under hans Fraværelse. Den Gamle havde jo været en Ven af hans Onkel.

Sjette Kapitel.

Den gamle Pascua.

Don Rafael, der var nøie kjendt med Terrainet, boiede ind paa den smalle Bei, som førte til hans tidligere Eiendom og senere oppe skilte den fra Fransmandens. I gamle Dage var han altid gaaet igjennem en i Gjerdet anbragt Laage, for at forforte Beien, men den var nu lukket. Ellers var Alt uforandret, kun Acazietræerne ved Beien vare blevne høiere og mere skyggesfulde. Dog jo — een Forandring faldt ham strax i Sinene. I et Hjørne af Eiendommen var der blevet bygget en lille Hytte, og den var beboet, thi Ilden brændte derinde og foran Hytten sad en sammenbøiet qvindelig Skikkelse. Men det var altfor mørkt til at han kunde skjælnes hendes Træt, og hvad kom ogsaa den Gamle ham ved? Fem Minutter senere naaede han Fransmandens Bolig, hvor et Par meget store Hunde spærrede ham Indgangen, saa han maatte blive i

Sadlen, til den gamle Bertrand, der fra Haciendaën havde besvaret hans Kalden, kom ud og beroligede Hundene. „Gods-aften!“ tilraabte han Rafael; „De er vel redet fejl og er kommet bort fra Hovedlandeveien. De maa samme Bei tilbage, som De er kommet, hvis De vil til Lima iaften“.

„Nei, Hr. Bertrand,“ lo Rafael, idet han steg af Hesten og tog Tømmen i Haanden. „Jeg har isinde at overnatte hos Dem og passiare lidt om gamle Dage ved en Flaske Biin.“

„For Djæveln! Hvem er De?“ raabte Franskmænden forundret, idet han gik nærmere hen til ham og forsøgte at gjenkjende ham. „Deres Navn, min Ven, thi Deres sorte Skjæg løber saaledes sammen med Skyggen af Deres Hat, at jeg ikke kan see noget Ansigt.“

„Rafael.“

„Ja Rafael; der gives saa mange Rafaeler.“

„Kjender De ikke meer den lille Rafael?“

„Rafael? Dreng!“ raabte den gamle Mand forstrecktet, idet han greb ham om Armen og med den anden Haand rev Hatten af Hovedet paa ham. „Dreng! Er det ogsaa virkelig Dig? Lever Du endnu?“ og idet han omfavnede ham paa sin slyrige Maade, kyssede han ham hjertelig paa begge Kinder.

„Kjære Monsieur Bertrand!“ sagde Rafael, og greb hans Haand, som han hjertelig trykkede.

„Og hvor stær og kraftig Drengen er bleven!“ raabte Bertrand, idet han holdt ham i en Armslængde fra sig. „Men jeg har heller ikke et Dieblig troet paa den taabelige Historie, som man her gik og fortalte om Sørøvere. Entret og ihjel-slaet, saadant Noget lader sig fordømt let fortælle, men det gaaer i Virkeligheden ikke saa nemt, og — dog jeg staaer her og fladdrer,“ afbrød han sig selv, „og opholder Drengen paa Landeveien! Hei! Felio, Seppo, hvor ere de Slyngler henne? Her, tag Hesten og sørg godt for den. For Djæveln! Den

Hest kjender jeg! Tilhører den ikke den unge Gaspar Urtega?"

„Jo, han har laant mig den idag.“

„Ja, naar jeg blot een Gang har seet en Hest, kjender jeg den strax igjen.“

„Men mig kjendte De ikke!“ sagde Rafael med et Smil.

„Naar Hesten i den Tid havde faaet saadant et Skjæg, saa vilde jeg heller ikke have gjenkjendt den. Men kom nu ind, min Ven, Dyret er vel forvaret, og det skal ikke gaae Dig værre, det skal jeg og Juanita sørge for.“

„Juanita? Hvorledes har den Lille det?“ spurgte Rafael, idet han ved den Gamles Arm traadte ind i Bærelset.

„Den Lille er blevet en stor, kraftig Pige, men siig Intet, vi ville see, om hun har en bedre Hufommelse end sin Fader.“

„Og hvor ere Adolfe og Louis?“

„Borte min Dreng, ude i Berden, den ene i Callao ved en Forretning, den anden i England for at lære Maskinbyggeriet. Jeg lever her ganske alene med Pigebarnet og har maattet taget Fremmede til Arbeidet. Ja Herregud, saadan gaaer det i Livet, det lader sig ikke ændre! Naar Høsten kommer falde Bladene af — Men nu er vi i det gamle Huus, hvor Du saa ofte støiede som Dreng, og endnu engang vær mig ret hjertelig velkommen!“

„Kjære Hr. Bertrand!“ sagde Rafael rørt, „De kan ikke forestille Dem, hvor Deres hjertelige Modtagelse gjør mig godt; og naar jeg her, saa nær ved mit gamle Hjem —“

„Derom tales vi ved siden,“ afbrød den gamle Mand ham, „det er en lang Historie og den maa drøstes i Ro og Magt, ikke paa Dørtærskelen, men ved et Glas Biin og en Pibe Tobak, og der kommer Juanita med Lys. Jeg er Pokkers nysgjerrig efter at see det Ansigt, hun vil sætte op.“

En ung Pige paa omtrent sytten Aar, slank og fyldig bygget, med mørkt Haar og Øine, traadte nu ind i Bærelset,

med et Lys i hver Haand. Hun bøiede sig med let og naturlig Anstand for den Fremmede, hvis Blik overrasket hvilede paa hende. Faderen havde imidlertid leende i Skjægget betragtet hende, og da hun havde sat Lysene paa Bordet og vilde bortfjerne sig, sagde han:

„Maa Juanita, kjender Du ikke meer den Herre?“

Den unge Pige saae noget forundret og spørgende paa ham. — „Den Herre?“ sagde hun sagte, idet hendes Bine hvilede forstende paa ham. Men pludselig overgjød Rødmen hendes Ansigt og Hals og idet hun udstrakte Haanden mod ham, hvistede hun: „Don Rafael!“

„Bravo!“ jublede den Gamle, idet han klappede i Hænderne. „Og det trods Skjægget, det var meget, mit Barn! Du har en bedre Hukommelse end din Fader!“

„Men jeg havde ikke kunnet gjenkjende Dem, Sennora,“ sagde Rafael, medens han holdt fast paa hendes Haand, „jeg forlod Dem som et Barn, og nu er De jo blevet en yndig Jomfru!“

„Yndig!“ brummede den Gamle. „Sæt hende ikke Rykker i Hovedet. Et glat Ansigt har Enhver i den Alder. Og nu Juanita, frem med hvad Kjøkken og Kjælder formaaer! Meget bliver det ikke min Ven, thi vi leve her meget simpelt og tarveligt, reent affondret fra Verden. Hvad har Du at byde os? Nu en Casuela kan Du nok saae færdig, men fremfor Alt skaf os en Flaske Viin herop eller maaskee to. Nei først een, ellers bliver den anden for varm. Og nu hurtig mit Barn, thi vor kjære Gæst lider forstrækkelig af Sult og Tørst.“

Juanita adløb hurtig Befalingen og forsvandt gjennem Døren, og da Rafaels Blik fulgte hende, vedblev den Gamle halvhøit: „En prægtig Pige er hun, men man maa ikke sige det,

„Saa hun hører det, thi forfængelig vil jeg ikke have, at hun maa blive.“

„Og troer De ikke, Sennor, at hun længe har vidst det?“
 smaalo Rafael. „De har dog vel et Speil i Huset?“

„Papperlapap!“ raabte den Gamle. „Man finder aldrig Behag i sit eget Ansigt, jeg idetmindste har altid ærgret mig over mit. Dog det har kun lidt at sige; hun er ogsaa bleven et godt Barn, jevn og retskaffen som hendes jalig Moder, hvem hun ligner som den ene Draabe Vand den anden. Gud bevare hende, saa hun maa vedblive at være god og elskværdig. Men der kommer hun med Binen. Lad hende ikke mærke min Ben, at vi have talt om hende. ellers bliver hun forlegen og bilder sig til Syvende og Sidst Noget ind deraf. Altsaa, hvad jeg vilde sige — naar er Du kommet tilbage?“

„Imorges. Jeg kom med Postdamperen.“

„Naa! fra Guayaquil. Kommer Du directe fra Europa?“

„Nei fra Besten,“ sagde Rafael, medens Juanita bragte Binen og den Gamle skjænkede i Glasene. „Det sidste Aar har jeg tilbragt i en fransk Koloni paa Tahiti.“

„Paa Tahiti!“ raabte den Gamle forundret. „Jeg tør vædde paa, at Du der har været som i Paradiset. Ikke sandt? Naar man sammenligner Tropsverdenen med vort for-tørrede, visnede Peru! Og vidste Du da ikke Noget om, hvad der foregik her paa den Tid?“

„Ikke det Mindste! jeg var i sexten Maaneder uden Efterretninger fra Peru.“

„Men til hvem har da din Dufel betalt Pengene for Haciendaens Salg? Salget maa dog være steet i dit Navn. At den Gamle aldrig har talt et Ord derom til mig!“

„Jeg havde ingen Anelse om Salget og har ikke erholdt en Skilling af Kjøbesummen.“

Den Gamle var netop i Begreb med at føre Glasjet til Munden, men han blev siddende ubevægelig og saae forundret, næsten forstræffet paa den unge Mand.

„Ikke en Skilling!“ gjentog han mekanisk. „Ikke vidst det Mindste deraf?“

„Som jeg har sagt Dem, jeg blev idag paa det Behageligste overrasket ved Efterretningen derom.“

„Og Deres Banquier i Callao?“ spurgte Bertrand, som lod til ikke at kunde begribe det.

„Har opgivet sin Forretning, Firmaet bestaaer idetmindste ikke mere, og dets Eftersfølger var bortreist. Naar han kommer tilbage, vil jeg endnu engang reise til Callao. Men hvis I Fiores & Sønner havde faaet Penge til mig, vilde de dog sikkert have anmeldt det til Dem eller til Sennor Rivadia. Men I synes Begge at være aldeles uvidende derom?“

„Men der blev ogsaa dengang sendt et Antal Kufferter til samme Firma, jeg var selv derovre ved Indpakningen. Har De da heller ikke seet Noget til dem?“

„De ere formodentlig i Fervaring paa samme Sted,“ svarede Rafael. „Som sagt, før han kommer tilbage, lader der sig Intet foretage. Men Tiden er dog ikke spildt derfor, thi det var mig om at gjøre at tale med Dem først.“

„Hm,“ nikkede Bertrand betænksom. „Apropos, har Du hilst paa Candelaria? Ja naturligviis allerførst! Ikke sandt, hun er bleven en deilig Pige?“

„Jo,“ sagde Rafael, idet han førte Glasjet til sine Læber, „og hun synger henrivende“.

Han tømte langsomt sit Glas og Bertrand saae forundret paa ham. Hvad var der forefaldet? Han vilde dog ikke spørge derom i Juanitas Nærværelse. En anden Tanke faldt ham ind. „For Pokker! min Ven, naar Sagen staaer saaledes, hvilket vi siden nærmere skulle drøfte, at Du ikke har faaet

en Dollar af Kjøbesummen for Eiendommen, og Du i dette Dieblik kommer fra Reisen, behøver Du rimeligviis Penge. Du veed, at Du ikke har nødig at genere Dig for mig; siig mig oprigtig, hvad Du behøver, og Du gjør mig en Glæde, naar jeg kan hjælpe Dig dermed."

„Min kjære, gamle Ven! raabte Rafael med et hjertelig Haandtryk. „Jeg kan ikke siige Dem, hvor stor Glæde Deres Tilbud foraarsager mig. Jeg seer deraf, at jeg dog ikke er ganske glemt."

„Na siig dog ikke saadant noget dumt Tøi!"

„Men, Gud være lovet," vedblev Rafael, „jeg eier dog endnu saameget, at jeg kan hjælpe mig selv paafode igjen! Jeg har hvad jeg behøver, maaskee endogsaa lidt mere."

„Hvorfra?"

„Jeg maa have Talent som Kjøbmand, ialtfald har jeg havt Lykken med mig i Speculationer. Fra Sidney, hvor de indførte Varer engang havde opdyngtet sig saaledes, at Priserne dalede betydelig, tog jeg et Udvalg over til Tahiti, folgte det der med Fordeel, købte saa en lille Skonnert, som Retten bortauktionerede, fordi den havde forsøgt at drive Smugleri, tog af dens Ladning, hvad jeg kunde opkjøbe, søiede dertil Cocosnødolie og Perlemorsskaller og sendte fuld Ladning til Guayaquil. Der folgte jeg Skib og Ladning med omtrent halvtredsfindstyve Procents Fordeel og købte for endeel af Pengene en Skibsladning Byggetømmer og Bambus, som om fjorten Dage kan indtræffe i Callao og hvorpaa jeg tænker at tjene godt. Hvad jeg har medbragt i Bæxler og Kontanter er tilstrækkeligt til for lang Tid at fritage mig for alle Betyrninger."

„Nu saameget desbedre; altsaa intet Videre derom. Men Du bærer dog vel ikke Pengene og Papirerne hos Dig."

„Jo, hvorfor ikke?"

„Og Du er redet alene herud med dem?“

„Ja.“

„Nu denne Gang er det gaaet godt, men vil Du følge mit Raad, Rafael, saa forsøger Du det ikke anden Gang. Tiderne have forandret sig, og hvad Du for sex Aar siden kunde gjøre uden Fare, det lader sig ikke gjøre sig nu.“

„De sigter til den eensomme Røver, som gjør Veien usikker!“

„Ikke alene til ham, endstjøndt en enkelt Kjæltring ved en saadan Veilighed altid har det forud for den ærlige Mand, at han uantastet kan komme ham nær og see sit Snit til at støde ham en Kniv i Brystet eller fra et Baghold sende ham en Ladning Skraa i Livet. Nei her driver Bander om, især af frivogne Sorte, det værste Paf, vi have hertillands. Det er ikke for Ingenting, at jeg har anstaffet mig de to store Hunde, som spærrede Veien for Dig. Før stjal det Paf, som huser her i Omegnen, daglig fra mig, ja de tog endog Hønsene i min egen Gaard. Men siden jeg har faaet de Hunde, holde de sig i ærbødig Afstand, og det er dog behageligt for begge Parter.“

„Jeg har mødt den omtalte Røver.“

„Virkelig?“

„Han forlangte Ild af mig til sin Cigar.“

„Det er formodentlig hans sædvanlige List; derved kommer han Rytteren tæt paa Livet og støder ham saa ned eller river ham af Hesten. Du gav ham vel ingen Ild?“

„Jo, men Cigaren var anbragt i min spændte Pistol og han maatte tænde den der.“

„For Djævelen! Og han gjorde det?“

„Han maatte!“

„Godt gjort! Hvorledes saae han ud?“

„Han var anstændig klædt, med en kort sribet Pancho, graa Hat, og et stort mørkt Skjæg.“

„Hm, det er til Syvende og Sidst slet ikke den eenlige Rytter, som han sædvanlig kaldes, men en uskyldig Rejsende, som Du har indjaget en saa forfærdelig Skræk.“

„Jeg har gode Grunde til at troe det Modsatte, men selv om det var Tilfældet, saa vil Angsten være ham en gavnlig Advarsel mod oftere at bede om Ild paa den Bei. Han kan gjøre det i Byen eller paa en befærdet Bei, men ikke i en Orken, ellers maa han selv tilskrive sig Følgerne.“

„Aldeles rigtig,“ lo den Gamle, „men saa kan det rigtig nok let hændes, at to fuldkommen fredelige Mennesker, der begge have Hovedet fuldt af Røverhistorier, træffe sammen og antage hinanden for Røvere. Mangen rædselsfuld Historie turde være fremkommet paa denne Maade. Men der er Suppen! Det er godt, en Casuela vil iaften smage fortræffelig. Og nu en Flaske Biin til, vær saa god, Juanita, Du seer, at vi have expederet denne, og jeg troer vi ville holde os til samme Slags.“

Juanita, der havde en lille Indianerinde til Hjælp, bragte snart det Forlangte, og stille og hurtig ordnedes Alt under hendes Hænder. Medens Rafael talte med Faderen, fulgte hans Blik uvilkaarlig den unge Pige, og ved Synet af hende vendte Erindringen om alle de glade, ungdommelige, lystige Scener, han havde oplevet med hendes Brødre, tilbage, da hun som en løierlig lille Tingest sprang omkring de store Drengene og gjerne vilde lege med.

Endelig blev Chupaen, en Kartoffelsuppe med Æg, som i Ecuador og Peru slutter ethvert Maaltid, serveret, og Juanita tog derefter af Bordet og gik bort for gjøre sine Brødres Bærelse istand til Gæsten. De to Mænd bleve siddende ved en Flaske Biin, uden at tale, sysselsatte hver med sine Tanker, indtil den

Gamle piudselig brød Tausheden med Udraabet: „Jeg vil vædde min Hals derpaa!“

Rafaël blev næsten forstræffet, hans Tanker vare fra Juanitas yndige Billede førte tilbage til det forføreriske Væsen, hvis Betjendtskab han paa saa besynderlig en Maade havde gjort ombord paa Dampskibet, og han havde netop spurgt sig selv, om hun vel var istand til alvorlig og inderlig at elske Noget, eller kun til, som hun havde gjort ombord, at lege med Hjerter. Den Gamles Udraab forstyrrede ham, og Bertrand kunde læse i den unge Mands Ansigt, at han ikke begreb, hvad han meente. Den Gamle tænkte hverken paa glatte Ansigter eller unge Piger, hvor meget han end tidligere havde holdt af begge Dele, men hans Tanker dvælede ved de gaadefulde Forhold, som stode i Forbindelse med Salget af Rafaels Gods. Thi om der end tilsyneladende intet Ulovligt var forefaldet, hvilede der dog noget saa Hemmelighedsfuldt derover, at man kunde troe allehaande. Det blev nødvendigt at drøfte denne Sag nøiere og at udforske den bedre end hidtil var skeet. Ingen havde indtil nu bekymret sig herom, man forudsatte, at Handelen var lovmæssig afsluttet, og at den tidligere Eier døde i sin bedste Alder kunde umulig vække nogen Mistanke, da det ikke var saa sjældent i Peru.

Men nu, da det oplystes, at Bengene, der vare komne ind ved Salget, vare forsvundne paa en gaadefuld Maade, fik Sagen et andet Udseende. Spørgsmaalet var nu kun, om det kunde hjælpe at anstille Efterforskninger; og om det var rimeligt eller blot troligt, at denne Desterres, som stod i nær Forbindelse med Limas høiere Embedsmand, vilde udlevere Noget af det, han nu engang var i Besiddelse af? Hans Erfaringer talte derimod, men den gamle Franskmand var altfor feig til ikke at opgive en engang fattet Idee, fordi der vidste sig nogle Banffeligheder.

„Jeg vil vædde min Hals paa,“ gjentog han, „at der er skeet Bedrageri ved Salget! Hvem der har gjort det, maa først udfindes, men det ligger nær, at den sidste Forvalter og nuværende Eier maa have spilt Hovedrollen derved. Men hvorledes skal man komme ham tillivs? Thi listige ere alle disse Kanailleer og Desterres ikke mindst. Jeg skjændtes allerede dengang med din Onkel over at han tog den gule Slynge i Huset som Forvalter.“

„Kjender jeg ham?“ spurgte Rafael.

„Jeg veed det ikke. Han var tidligere, troer jeg, Præfect eller Kassierer i Cerro de Pasco, men gjorde Underflæb, man sagde paa sexogtyve tusind Dollars, og maatte derfor nedlægge sin Post. Men saadanne Folk ere altid brugbare, og da han her optraadte som Haciendaens Eier, gav Finansministeren ham en endnu mere indbringende Post end han havde havt i Cerro. Saadant noget Paf betroer man nu offentlige Embeder; Slynge har Penge, og hvem spørger saa om, hvorledes de ere erhvervede, ja hvem spørger selv i det gamle Europa derom? Han har Formue og viser det, og det øvrige Paf tager Hatten af for ham.“

„Men Sennor Rivadia skal selv have undersøgt Kjøbecontracten og funden den i Orden.“

„Ja jeg veed det nok,“ brummede Bertrand, idet han skubbede til sin Hund og kradsede sig i Hovedet; „jeg veed ogsaa, at han jo netop, fordi det var din Formue, havde Interesse i, at der intet Bedrageri fandt Sted, ellers vilde jeg ikke troe ham bedre end alle de Andre. Fanden kan finde Rede i dette! Iøvrigt omgaaes denne Desterres med alt Slags mistænkeligt Paf, som han vistnok vilde holde sig fra Livet, naar han ikke brugte eller havde brugt dem til Et og Andet, og det kaster et slet Lys paa ham. Et Bevis herpaa have vi netop i en gammel

Her, som hidtil har ligget det Offentlige til Byrde, den gamle Pascua."

„Pascua? Hvem er det?"

„Huster Du ikke mere den Gamle, som boede nede ved Floden og hvis Hytte Strømmen bortrev? Hun kom dog ofte baade hos mig og hos Eder, for at tigge, og det gik hende vel ikke synderlig godt, men egentlig Nød led hun dog ikke, thi de Fæhoveder vare bange for hende og paastod, at hun stod i Forbund med Djævelen og kunde mere end sit Fadervor. Fanden veed, hvordan hun har baaret sig ad, men Haciendaens nye Eier har bygget hende et net, lille Huus lige her i Udkanten af Eiendommen."

„Rigtig! Jeg er redet der forbi."

„Javel; der boer hun med sin Søn, en saa lumpen, doven og fordrunken Cholo, som Peru er istand til at fremvise, og hun synes at befinde sig ret vel der."

„Herregud," sagde Rafael med et Skuldretræk, „den Slags Menneffer behøve saa lidt. En Smule Chupa er dem nok for en heel Dag."

„Ikke hende!" raabte Bertrand, „hun maa have en Høne til og Æg i. Den unge Slynge er desuden drukken hele den udslagne Dag. Hvem giver ham Penge dertil? Jeg har længe brudt mit Hoved dermed, thi Desterres gjør det ikke for Intet, og hans Gæmildhed maa vist have sine Grunde."

„Hvem veed?" sagde Rafael. „Den gamle Kone kan dog næppe have haft Noget at gjøre med Eiendommens Salg, om han ogsaa nu har fundet en Plads paa den."

Det saae ud, som om Bertrand vilde svare paa denne Uttring, han saae pludselig paa Rafael og aabnede Munden, men han betænkte sig ligesaa hurtig igjen og trommede blot med Fingrene paa Bordet. Saaledes sad han længe, fordybet i Tanker, hvori Rafael ikke forstyrrede ham, indtil de begge foer op

ved en rasende Gjøen. Det var de store Hunde, som Bertrand fra Skumringens Begyndelse holdt indespærrede i den indre Indhegning, fordi de ellers let kunde gjøre Ulykker. Bertrand lyttede ved Døren.

„Et Besøg endnu? Det vilde være mærkværdigt, om jeg skulde faae to Besøg paa een Aften, ellers kan der gaae et heelt Aar, uden at et eneste Menneſte ſeer ind til mig. Stille Hunde! I kradsse mig ellers Gittret itu. De Bæſter ere jo ſom rasende i Aften. Der maa enten være en Neger eller en Cholo ved Døren; thi Ingen af dem kunne de fordrage.“

De havde begge reist ſig, og toge nu deres Hatte og gik henimod Havelaagen. Klokkeren var over ni, og alle Boliger i Omegnen laae i den dybeſte Ro, kun enkelte Hunde langt borte ſvarede med en kort Gjøen.

„Hvem er derude?“ raabte Bertrand høit, thi det var bleven bælmørkt, og man kunde ikke ſee Porten, endſige kjende Noget udenfor den.

„Por amor de Dios!“ raabte en qvindelig Stemme; „Sennor kom mig til Hjælp, min Søn er beſat af den Onde og ſkriger og raser, kom med mig; jeg ſtaffelſ gamle Kone er ikke iſtand til at tæmme ham!“

„Er det Eder Paſcua?“ raabte Bertrand, overraſket ved dette Sammentræf.

„Ja, Sennor det er mig! Forbarm Dem over mig, De har ſaa ofte hjulpet mig.“

„Diable!“ mumlede den Gamle paa Franſk, ſkjøndt de efter gammel-Bane hele Aftenen havde talt Spanſk. „Det er et mærkværdigt Træf, Du kan nu ſtrax faae Leilighed til at gjøre det værdige Pares Bekjendſſkab. Jeg gjælder her i Omegnen for en halv Doctor, og de kalde mig, naar de ingen Bei kunne komme med deres Huusmidler og hverken veed ud eller ind.“

„Kommer I Sennor? Skynd Eder!“ klynkede den

Gamle udenfor. „Jeg er bange for, at han gjør en eller anden Ulykke, naar jeg saa længe lader ham være alene.“

„Løb forud!“ raabte Bertrand. „Jeg kommer strax. Naar jeg nu aabner Porten, kan jeg ikke holde Hundene tilbage.“

„Glem endelig ikke den gule Medicin, som altid hjælper ham saa godt,“ bad den Gamle.

„Nei!“ raabte Bertrand, idet han mumlede mellem Tænderne: „Jeg veed nok hvilken gul Medicin, der vilde hjælpe ham bedst, en gul Drangestof til at gennemprygge Slynghen med, saa han lod være med at drikke sig fuld. Men kom nu Rafael, Du maa gaae med derover. Tilbage I Bæster! Du gode Gud, hvor de Hunde dog gjøre for en Støi! De ere rene Sataner, naar de om Natten faae Færten af en Cholo.“

Hundene bleve drevne tilbage, og Mændene gik, efter at have laaset Porten, ned af den smalle Bei, som mellem begge Haciendaerne førte til den gamle Pascuas Hytte. Allerede langt borte kunde de høre Choloens vrede Stemme udfjælde Moderen, og da de kom nærmere, hørte de ham med vanvittige Eder forlange Brændeviin, agua ardiente, for at slukke sin brændende Tørst.

Det var et færgeligt Billede, som frembød sig for deres Blik. Det lille, mørke, smudsige Bærelse blev kun oplyst af et usfelt Tællelys, som klemte fast paa den uhøvlede Hyttevæg hvort Dieblif kunde falde ned og lade Alt i Mørke. Tilhøre fandtes en af raat Leer sammenklustret Dør, et Slags Skorsteen, med nogle Abninger foroven, hvori Potter kunde sættes ind, og hvoraf den ene gjorde Tjeneste som Trækrør. Ved den bageste Deel af Bæggen stod to uhøvlede, med Røhuder overtrukne Sengesteder, Moderens og Sønnens elendige Leier; det øvrige Bohave bestod af nogle simple Stole.

Paa Sengestedet i det høire Hjørne bag Dvnen sad den Syge med den smudsige Skjorte halvt aftrukken og det brune Legeme næsten nøgent. De lange sorte Haar hængte uredt om Hovedet, Dinene vare næsten traadte ud af deres Huler, og med uarticulerede Skrig, næsten værre end et vildt Dyr, vedblev han at raabe paa Brændeviin, Brændeviin! Forgjæves søgte Moderen at berolige ham, og han var netop ifærd med at springe op, da de Fremmede viste sig paa Dørtrinnet. Dette Syn udøvede strax en mærkværdig Birkning paa ham, han holdt op med at skrig og sank ned igjen paa sit Leie. „Hvad ville I?“ spurgte han sky og forvirret, idet han igjen trak Fødderne op under sig og bange krøb sammen i det yderste Hjørne af Sengen. „Hvad vide I om mig, siden I komme om Natten og ville hente mig! Bort, det var ikke mig, jeg veed Intet derom — kun Tørst har jeg, Tørst, der brænder mig som Helvedes Ild og sønderriver mine Indvolde.“

Konen saae ængstelig til Døren, da hun bemærkede en Fremmed ved Siden af Franskmanden.

„Hvem er det og hvad vil han her?“ hviskede hun til Bertrand, idet hun søgte at faae hans Træk at see ved det svage Lysstjær.

„En Doctor,“ svarede Franskmanden, „der er kommen herud fra Lima og er i Besøg hos mig. Jeg troede, han kunde være os til Nytte her.“

Choloens skarpe Dre havde opfanget Ordene, og hvad der end havde ængstet ham i Begyndelsen, han syntes nu fuldkommen beroliget. Han løstede det gamle uldne Tæppe, som tidligere havde tjent til Panchos og maaskee endnu brugtes dertil, gjemte Fødderne under det og trak det op til Halsen. — „Doctor!“ knurrede han. „Jeg behøver ingen Doctor, jeg er ikke syg, jeg er kun tørstig, og kun den Doctor kan hjælpe mig, som giver mig Noget at drikke.“

„Jeg troer,“ sagde Bertrand, idet han fulgt af Rafael traadte hen til Sengen, „at Du har drukket nok, og hvis Du endnu behøver Noget, vil et Par Spande Vand, anvendte indvendig og udvendig, være det eneste rigtige Middel. Giv mig din Haand, hurtig, jeg har ikke Lyst til at staae her hele Natten.“

„Jeg har ikke kaldt Dem herhen,“ svarede den unge Knekt trodsig, men strakte dog den venstre Arm frem, som Bertrand greb og holdt mellem sine Fingre. „Tag engang den Arm, min Ven,“ sagde han paa Fransk til Rafael, „og føl den Puls! Skulde man ikke troe, at Blodet i smaa Fontainer maatte springe ud af Porerne. Men Knægten har en sand Bjørne-natur, og med en Feber, som vilde sprænge ethvert andet Menneskes Hjerne, drikker han endnu agua ardiente og løber næste Dag om i Plantagerne, som om Intet var forefaldet.“

„Agua ardiente,“ stønnede den Syge, som kun havde forstaaet det ene Ord af det fremmede Sprog, „det er det Rette, kun et eneste Glas endnu, saa vil jeg være rolig og sove. Hurtig Moder, Du har skjult det, frem med det!“

„For Himlens Skyld, Sennor,“ jamrede Konen, „hvad skal jeg gjøre? Han lader mig ikke faae No, førend jeg giver ham det, og Brændeviin er jo nu reen Gift for ham! Han døer under mine Hænder, eller bliver vanvittig!“

„Døe! Døe!“ mumlede den Syge. „Han er begravet for længe siden og fortæller ingen Historier mere. Ja,“ vedblev han, idet han reiste sig vildt op i Sengen, „saaledes gad jeg ogsaa døe, falde om med Glasset for Munden!“

„Han er gal!“ jamrede den Gamle, som sprang hen til Sønnen og hurtig hvidskede Noget til ham i det indianiske Sprog. Den Syge saae paa hende med et stivt, glasagtigt Blik, lo høit og raabte: „Na, nu veed jeg hvordan

jeg skal tvinge Dig til at give mig Brændeviin, naar jeg vil have det. Hoho! ikke tale derom, ikke tale derom."

„Hellige Guds Moder, hold din Haand over ham!" jamrede Konen. „Han er bleven vanvittig. Deres Medicin, Sennor, Deres Medicin! Red mit Barn!"

„Hvad kan min Medicin hjælpe, naar han imorgen drikker ligesaa galt igjen," sagde Fransmanden, uden at tage det ringeste Hensyn til hvad den Syge havde sagt. „Men giv mig et Glas, maaskee holder jeg ham ædru i nogen Tid, saa han først kan komme sig. Men saa meget siger jeg Dig; vedbliver han med sin Brændeviinsdriken, saa er han fortabt, jeg vil allerede nu ikke give to Realer for hans Liv." Derpaa skjænkede han i det Glas, den Gamle med rystende Haand bragte ham. Det var et Vomitiv, opløst i Medeira, en Hestecurr for en Febersyg, men det Eneste, som for Diebliffet var istand til at betage ham Attraen efter mere Brændeviin. Den Syge tog Glasset og lugtede mistroiff til det, han havde engang tidligere faaet den Slags Medicin.

„Vil De nu gjøre mig syg igjen?" spurgte han vredt.

„Drik, det vil gjøre Dig godt. For Pokker Du har forlangt Brændeviin, det er her ikke mere af, men det er Biin, det brænder Dig ikke i Halsen, men det bringer din Mave en Smule i Orden — ned med det!"

Den Syge lugtede endnu engang til Glasset, men han kunde ikke modstaae Biinlugten. Han satte Medicinen til Munden og tømte den i eet Drag, derpaa viklede han sig gysende ind i Tæppet og vendte Ryggen til de Fremmede. Han følte Metalsmagen paa Tungen og fik Ondt.

„Min Medicin tager han slet ikke mere, om den end er lige saa kraftig, fordi den ikke smager ham, men Deres sluger han. Nu forlanger han ikke mere den Gift, som brænder i hans Arer som Ild. Dios' io Paga Sennor!"

„Den Gamle vil have os paa Døren,“ lo Bertrand, „og jeg troer ogsaa det er bedst at gaae, thi her er for Tiden dog ikke Noget at gjøre. Troer Du vel?“

„Hjertensgjærne. Jorden brænder under mine Fødder, og Luften er nær ved at kvæle mig.“

„Saa kom!“ sagde Bertrand, medens den Gamle for-
gjæves anstrængte sig for at faae Rafael's Ansigt at see, og
gik fulgt af Rafael udenfor. Men der tog han hans Arm
og vandrede taus henad Veien, indtil de vare saa langt fra
Hytten, at Lyden af deres Stemmer ikke kunde naae derhen.

„Hørte Du, hvad Anægten sagde?“ spurgte han, be-
standig paa Fransk, thi det var for mørkt til at bemærke,
om Noget belurede dem.

„Ja,“ sagde Rafael sagte og grundende, „Anægten har
sikkert en Forbrydelse paa Samvittigheden, hvilken den end er,
og den Gamle er Medvider, derfor skyndte hun sig saameget
med at faae os til at forlade Bærelset.“

„Det var altsaa ogsaa Dig paafaldende? Men det dog
ikke skulde staae i Forbindelse med vor Sag?“

„Har De Mistanke om,“ raabte Rafael, idet han blev
staaende og holdt fast paa Bertrands Arm, „at ikke Alt er gaaet
naturligt til ved min Dufels Død.“

„Hidtil har jeg ikke haft det, dog kom blot, lad os ikke
blive staaende her paa Gaden. Men Anægten's forblommende
Ord denne Aften har vaakt den, og jo mere jeg tænker derpaa,
desmere forsøges den ved mange Ting, som tidligere ikke ere
faldne mig ind. Jeg maa see at tilbagefalde det Hele paany
i min Erindring.“

„Hvilket?“

„Nu ikke, min Ven, nu ikke. Oppe i min Hængemaatte
vil jeg lægge Historien lidt tilrette. Imorgen tales vi ved.
Du maae ogsaa være træt i Aften — og nu ere vi ved

Hjemmet. Rolig, Hunde, ind med Jer! Kunne I da ikke lugte, at det er Eders Herre."

Hundene knurrede endnu sagte og logrede med Halen, det sidste for deres Herre, det første for hans ledsager, men de vidste, at de ikke turde røre sig, og en halv Time senere havde Nattevandrerne søgt deres Veie.

Syvende Kapitel.

Juanita.

Den næste Morgen var Rafael oppe og paaklædt ved Daggry, og indsugede i det aabne Vindue den friske, kjølige Morgenluft. Den lille Plads laa, omgivet af nøgne, steile Bjerge, paa hvilke intet Græsstraa var at opdage og selv Geden ingen Næring vilde finde, som en Dase i en Orken. Det havde kostet Bertrand megen Møie og Arbeide at faae Nytte af en lille forbiflydende Bjergstrøm, thi dens Løb maatte forandres, og han havde givet mange hundrede Dollars ud hertil, førend han fik en eneste ind. Men nu betalte den anlagte Kapital sig rigelig, og hans Eiendom var blevet et lille Paradis midt i den øde Egn. Tilhøre for Huset hævede to, endnu kun tolv Fod høie, Cocospalmer deres brede, kronede Hoveder, thi dette Træ har den Eiendommelighed, at det allerede i sit tredie Aar danner sin fulde Krone og fra det Dieblit kun tager til i Omfang. Rundt om Huset havde Bertrand anlagt en Bananhave, som med sine brede, pragtfulde Blade, og gyldne Frugter gav Stedet et afgjort tropisk Præg, og

tillige udbredte en velgjørende Kjælighed, der gjorde Jorden fugtig og frugtbar. Hækken dannedes af fine, blomstrende og duftende Acasier, af frugtbærende Oranger og Papayatræer, der ikke langt derfra flokkede sig sammen til en lille yndig Lund. Længere borte begyndte de ensformige Marker, men de nærved Huset anlagte Bomuldsplantager med deres mangfoldige Blomster og omsværmende Kolibrier bødede noget derpaa, saavel som de høitstraæde Sukkerplanter, Yufabusse og Kaffe træer. Endogsaa med Cacao var der gjort en lille Begyndelse af den virksomme Eier, som overhovedet anstrængte sig for at gjøre sin Hacienda til en peruansk Mønstergaard. Syd siden af Huset dækkedes af et omhyggelig anlagt Espalier af Viinranter, og Bertrand viste derved Peruanerne, hvormeget de kunde dyrke i Landet, naar de ikke trættedes ved det møisommelige Arbeide at vande tilstrækkeligt. Vand mangler der naturligviis i et Land, hvor der ofte et heelt Aar igjennem ikke falder en eneste forfriskende Regnbyge, thi hvor stærk Duggen om Nætterne end er, kan den vel forfriske Planterne, men aldrig give Fugtighed nok til at lade dem spire, vore og trives. Men overalt, hvor Vand kan ledes hen, frembringer Jorden Alt, hvad man fordrer af den, og store Landstrækninger vente endnu kun den flittige Arbeiders Haand for at forvandles fra en Ørken til en Have. Hvor tør og visen end Naturen var mange andre Steder i Landet, herinde saae man Intet dertil og der gaves neppe en mere henrivende Plet i Verden end denne lille skyggesfulde Beplantning i Morgenkjølingen med Millioner glimrende Dugperler paa de friske, saftiggrønne Blade.

Enhver anden Peruaner vilde ogsaa være bleven henrykt derover, Rafael derimod hengav sig vel til det Velbehag, som den kjølige Friskhed frembragte, men betragtede det ikke som noget Ualmindeligt, thi han kom jo lige fra Tahiti og Guayaquil, hvor der hver en udfordres Pleie eller Arbeide for at fremlokke Vegetationen, men hvor

denne voxer saa yppig, at man neppe kan hindre den i at overvælde og kvæle Alt. Hans Tanter dvælede ved andre Billeder, ikke blot ved den berusede Cholos og hans Moders modbydelige Skikkelser, men ved hans Modtagelse i det Huus, hvor han havde haabet at finde en Brud og et Fremtidshjem. Rafael tærede paa Fortidens Grindringer, og medens han saae paa Bananens friske Blade, fløi hans Tanter tilbage til Tahiti, til hans Reise over Oceanet til Guayaquil, til Dampskibet, og saa hurtig hans Tanter gjorde den lange Reise over Oceanet, saa langtsomt gik de, ved at gjenleve de saa Dage, han tilbragte paa Dampskibet. Skulde han virkelig opsoge hende? Ja, hvorfor ikke? Hun var et høist interessant Bekjendskab, og hvad bedre kunde han vel foretage sig her i dette kjedsommelige Land? Hvad meente hun egentlig med Svenskeren? Den stakkels Djævel, havde han dog blot en Anelse om, hvis Haarlok han bar i sin Medaillon og kysjede saa inderlig! En farlig Kvinde var hun, saameget farligere, fordi hun kjendte den Magt, hun udøvede over Mændenes Hjerter og fordi hun selv syntes uberørt deraf. Havde hun vel nogensinde elsket, elsket varmt og inderligt? Hvor lykkelig maatte hun ikke gjøre den Mand, som hun virkelig elskede!

„Naa, De staaer nok og sover i det aabne Vindue?“ lød pludselig en munter Stemme tæt ved hans Dre, og en tung Haand lagde sig paa hans Skulder. „Juanita er allerede gaaet forbi dernede og har tilraabt Dig et Godmorgen, men Du lader hverken til at have seet eller hørt hende. Kom! Frokosten staaer paa Bordet, og siden efter ville vi spadserere gjennem mine Marker, førend det bliver for varmt. Har Du sovet godt?“

„Fortræffelig,“ svarede Rafael, som rødmende reiste sig. „Men jeg har ikke seet Nogen gaae forbi, jeg tænkte paa saa meget Andet.“

„Det er ganske naturligt, min Ven, at der er Meget, som nu gaaer Dig om i Hovedet; men kom nu! Ellers faae vi Skjænd af Juanita, naar vi lade Kaffen blive kold, og saa smager den heller ikke.“

Den Gamle gjorde dog vist Juanita Uret, thi hun saae aldeles ikke ud til at ville skjænde. Tvertimod, hun hilste med et venligt Smil paa Don Rafael, og da han gjorde hende en Undskyldning, fordi han ikke havde besvaret hendes Morgenhilsen, rødmede hun let og sagde med et mildt bebreidende Blik til sin Fader:

„Det er Uret af Dig, Fader, at Du har sagt det til Don Rafael. Han kunde ikke see mig, da jeg gik under Bananerne. Hvorfor skulde Du nu fladdre af Skole?“

„Naa, Naa!“ lo denne. „Sagen er ikke saa vigtig, min Skat. Kom nu frem med dine Herligheder!“

Saa Minutter senere sad de alle Tre om Frokostbordet, og Rafael maatte fortælle om sine Farter og Reiser, der særlig interesserede den gamle Bertrand, fordi han selv i sin Ungdom havde reist meget og seet og oplevet endeel. Medens Mændene udveylede deres Grindringer, sad Juanita taus og lyttede til sin Barndoms Legekammerats korte, livlige Skildringer af sit Liv, indtil Faderen erklærede Taflet for endt, tog Rafaels Arm og slentrede ud med ham i Markerne.

Men hvor stolt Bertrand, som alle Landmænd og Gartnere, end var over det, han havde frembragt af den tørre peruvi- anske Jord, og saa gjerne han end benyttede Leiligheden til at føre Fremmede om paa sine Marker, saa var det idag kun en Bisag, da Hovedsiemedet med hans Gang var at kunne tale uforstyrret med Rafael, hvilket ikke saa let lod sig gjøre hjemme.

Dog kunde han ikke lade være af og til at gjøre ham opmærksom paa forskjellige Ting.

„See de Bananer ikke pragtfulde ud, hvad min Ven, og er det ikke en fryggesfuld Plads i Middagsheden? Og alt det er bevirket ved en eneste Canal og en lille ubetydelig Gluse, for den var nødvendig, forstaaer Du, ellers kunde den velsignede Strøm en skjøn Dag pludselig overraske mig med en Oversvømmelse og bortskylle hele Beplantningen. Men hvad jeg vilde sige, har Du tænkt nærmere over vort Eventyr igaar Aftes? Jeg mener Besøget hos den Gamle.“

„Ikke meget, naar jeg skal være oprigtig, min gamle Ven. Hvad Knægten snakkede i sit Delirium har neppe nogen Betydning.“

„Jeg troer nu det Modsatte,“ raabte den Gamle ivrig. „Hadde det kun været taabelige Fantasier, saa havde Moderen ikke agtet videre derpaa, men hun blev bange Rafael, ved Gud hun blev bange, og derfor var det, at hun var ligesaa ivrig for at faae os bort som hun tidligere havde været for at faae os derhen.“

„Ja, det kan nok være, at han gjorde Hentydninger til en eller anden Skurkestreg, som hans Moder er vidende om, men hvorfor skulde det netop staae i Forbindelse med mig? Det er dog ikke rimeligt, at denne Desterres, hvis han virkelig har begaaet en Forbrydelse, skulde have benyttet en saadan Stabning dertil.“

„Og hvorfor ikke? Du har drevet længe om i Verden, min Ven, og har dog seet for lidt af Menneskenes Slethed. Jeg har her gjort ganske andre Erfaringer, og efterat jeg i denne Nat har overveiet Alt, tvivler jeg ikke et Dieblit længere paa, at din stakkels Onkel ikke er død nogen naturlig Død.“

„Det er ikke muligt, at noget Saadant kan have fundet Sted!“ raabte Rafael rystet. „De hentydede allerede igaar

Altes dertil, men jeg kan ikke tænke mig noget saa Rædsomt. Nei det kan ikke være saaledes!"

„Kan ikke være!“ gjentog Bertrand i en næsten haanlig Tone. „Det er dine Landsmænd, Rafael, og det skulde gjøre mig ondt, om jeg sagde Noget, som kunde trænte Dig, thi Du veed, at jeg har Dig kjær, men efter mine Erfaringer tiltroer jeg en Peruaner Alt, naar det gjælder hans egen Fordeel og der ingen Fare er forbundet dermed.“

„Men paa hvilken Maade kan det være skeet?“

„Jeg har næsten den hele Nat brudt mit Hoved dermed, men er ikke kommet til noget Resultat. Saameget er vist, at den Gamle her i Nabolauget staaer i Ky for at kunne tillave en Mængde hemmelige Drikke, blandt andre Elskovsdrikke, og derfor bliver frygtet meget af Landbefolkningen. Hun boede tidligere assides og ene histhenne, hvor Floden løber henimod Bjergene, i en forfalden Hytte og i de kummerligste Omstændigheder; hun gif, som jeg sagde Dig igaar, og tiggede i Plantagerne, ja endogsaa i Lima. Nu er det ganske anderledes. Den nuværende Eier af din Hacienda — see engang min Ven, hvor Sukkerrøret voxer her. Er det ikke latterligt, at vi Peruanere indføre Sukker fra Udlandet og betale det i dyre Domme? Med Bomulden har jeg gjort et ligesaa heldigt Forsøg. Dette vilde just være et Land til Bomuld. Kunde vi faae Arbeidskraft nok til at vande Jorden og være ganske sikre paa, at Regnen ikke kommer og jordærver Kapplerne, naar de først revne, hvilken mageløs Bomuld maatte det ikke blive! Men der er ingen Driftighed, ingen Energi i Folket, det kunde skabe sig et Paradis her, naar det ikke bortødslede sine uhyre Indtægter og Midler paa at lege med Soldater ligesom andre Børn. De begynde ikke at blive fornuftige, skal Du see, før det er forsilde, det vil sige naar den sidste Spade Guano er kradsset ud af Chincha-Derne. Men saa er der ikke flere

Þenge, medens de nu kaste Millioner ud af Binduet til ingen Nytte. Det er sandelig en Jammer!”

„Men hvad var det, De vilde sige om den nuværende Besidder af min Hacienda?”

„Naa, om den Gamle; ja hun har faaet sin nuværende Hytte opført af den nye Eier, og ikke det alene, hun maa ogsaa faae Þengehjælp, thi hun har aldeles hørt op med at tigge. Og for Intet gjør Sennor Desterras det ikke, saameget er vist. Det Hele har allerede længe forekommet mig besynderligt, men jeg har hidtil ikke gjort mig den Umage at tænke over det.”

„Ja, der er jo en Mulighed for, at hun paa sin Herres Begjæring har lavet en eller anden djævelst Drik; men hvad har Sønnen dermed at gjøre? Thi skal hans Fantasieren have nogen Betydning, maa han jo have udført Hovedrollen.”

„Ja Þokker veed, hvordan det hænger sammen, men i ethvert Tilfælde ere vi paa et Spor; det kan være falsk, jeg siger Intet derimod, men vi maae dog følge det, og leder det ikke til Noget, nu vel, saa have vi idetmindste gjort vor Skyldighed. Den Gamle har jo selv kaldet os, og vi have saaledes en prægtig Anledning til frivillig at besøge hende, for at see, hvorledes Medicinen fra igaar har virket. Lad os gjøre Brug deraf.”

„Men vil hun ikke fatte Mistanke, naar hun gjenkjender mig?”

„For det Første troer jeg slet ikke, at hun gjenkjender Dig, omendstjøndt Juanita, den Þokkers Tøs, ikke lod sig narre af Skjægget. Men selv om det blev Tilfældet, kan hun jo ikke finde det besynderligt, at Du besøger mig, da hun veed, at vi ere gamle Venner. Jo mere frimodig Du viser Dig, desto uskadeligere vil din Nærværelse forekomme hende. Lad os kun gaae derover og see, hvilket Ansigt hun sætter op.”

„Lad gaae,“ sagde Rafael, „jeg er nysgjerrig efter at see Hytten ved Dagslyset,“ og taase, sysselsatte med deres egne Tanker, gif de gjennem Haven hen til den lille Hytte, hvor Pascua boede. Som det lod til, blev deres Ankomst ikke bemærket af Hyttens Beboere, og da Døren stod aaben, kunde de gaae lige ind med den sædvanlige Hilsen: „Ave Maria“, hvormed enhver Fremmed i Peru melder sin Indtrædelse i et Huus, for at henlede Beboernes Opmærksomhed paa sig.

Da de to Benner traadte over Dørtærskelen, sad den Gamle sammenkruget foran Ovnen og Sønnen laa endnu paa Sengen ligesom den forrige Aften. Men istedetfor den pjaltede Skjorte, han dengang havde paa, var han nu iført sin Søndagsdragt, korte Beenklæder af blaat Klæde, en hvid Bomulds-Skjorte, lysebrun Trøje med blanke Knapper, et broget Silketørklæde om Halsen og en lille Panamahat paa Hovedet. Hans Udseende var blegt og medtaget; og da han bemærkede de Fremmede, lod det til, at han ligesom igaar sky vilde trække sig tilbage i Krogen. Besøget var ham aabenbart alt andet end behageligt. Ogsaa Moderen kastede et ængsteligt Blik paa de Hvide, medens hun som Svar paa deres Hilsen mumlede et „purisima“. Hvor ivrig hun end den foregaaende Dag havde søgt og ønsket sin franske Naboes Besøg og Hjælp, saa utilpas kom det hende denne Morgen.

„Naa, hvorledes gaaer det idag med Patienten?“ spurgte Bertrand, som slet ikke brød sig om hendes tvære Modtagelse. „Har Medicinen hjulpet?“

„Ja, Herren lønne Eder! Jeg er en fattig, gammel Kone og kan det ikke,“ sagde den Gamle, idet hun stod op og rystede Aften af Kjolen, „det er bedre idag, men det har taget haardt paa ham.“

„Det troer jeg nok,“ sagde Bertrand, „men hvorledes gaaer det med Feberen?“ Med disse Ord gif han hen til

Sengen for at føle den Syges Puls, men denne fæstede sit Blik, ikke paa Bertrand, men paa hans Ledfager, lagde Armen paa Ryggen og sagde vredt: „Det er godt, Pedro har ikke Feber meer, Alt er godt, kun Mæven er død, Sennor Bertrand har gjort den død med sin Giftviin.“

„Ja min Dreng,“ smaaled Fransmanden, „det er rimeligt nok, at din Mave idag maa forekomme Dig som død, men den vil blive levende igjen, naar Du ikke selv drikker den ihjel.“

„Er det Docteren fra igaar Aftes?“ hviskede Konen til Bertrand, idet hun berørte hans Arm og stjaalen pegede paa Rafael.

„Ja det er, han er i Besøg hos mig.“

„Naar er han kommen tilbage?“

„Kjender Du ham fra tidligere Tid, Pascua,“ spurgte Bertrand rask.

„Folk sagde, han var død.“

„Folk sige saameget, man skal ikke troe Alting.“

„Og bliver han her?“

„Hvorfor?“

Pascua svarede ikke, men mumlede nogle uforstaaelige Ord og tog igjen fat paa sit Arbeide, uden tilsyneladende at bryde sig videre om Rafael.

„Naa, kan Du ikke række mig en af dine Næver min Dreng?“ spurgte Bertrand. „Jeg gjør Dig intet Ondt, vær ikke bange!“

„Jeg er rask,“ svarede han trodsig, uden at røre sig, „Feberen er borte. Igaar var mit Hoved sygt og min Hjerne brændte.“

„Ja, det troer jeg,“ brummede Bertrand, idet han saa sig om i det snevre Rum. „Kom saa Rafael, vi have ikke

Mere at gjøre her, og med et kort Adios forløbe de begge Hytten.

„Saa gjenkjendte den Gamle Dig dog,“ sagde han til sin Ledfager, da de vare komne udenfor, „og det var hende meget ubeleiligt, at Du er vendt tilbage, det læste jeg i hendes Dine. Lagde Du Mærke til de Guldmønter, hun bar om Halsen under det gamle pjaltede Tørklæde?“

„Bah!“ sagde Rafael, „De veed jo selv, hvor stor Priis de Indfødte sætte paa ægte Smykker og hvorledes de Alle nægte sig det Nødvendigste, for at kunne bære en saadan Prydelse af reent Guld! Det er endnu en Levning fra Hedenstabet, næsten Alle have det.“

„Og hvor anstændig den Pjalt af en Cholo var klædt!“ vedblev Bertrand estertænksom. „Syg som en Hund var han efter min Medicin, men Stads maatte han gjøre, han som aldrig rører sin Haand til noget Arbeide.“

„Kjære Bertrand, jeg troer virkelig, at De er paa Bildspor; det kan jo slet ikke være muligt.“

„Kan være min Ven, lad det beroe for det Første. For Diebliffet er der dog Intet at gjøre, thi saa længe Du er her, lader der sig slet Intet bringe ud af dem, selv om de vide Noget. Men er Du først vendt tilbage til Lima, saa ville vi see, hvad der videre kan udrettes.“

„Og om De virkelig havde stærkere Beviser end den blotte Mistanke, hvad vilde det hjælpe?“

„Jeg har nu engang sat mig det i Hovedet. Deres Naboskab er mig ikke behageligt. Mistænkeligt Paf er det i ethvert Tilfælde, og jeg er paa ingen Maade denne Hr. Desterres forbunden, fordi han har belemret mig med dem.“

„Deres Hunde ville nok holde dem borte,“ sagde Rafael leende.

„De Kjæltringer kjende alle Kænter og Snigveie; men hvad har Du nu ifinde at foretage Dig?“

„Opsøge denne Hr. Desterres og lade ham vise mig Kjøbecontracten. Det interesserer mig dog at faae at vide, hvem Bidnerne ere og hvorledes Documentet er opsat. Ogsaa Understrifterne vil jeg undersøge, endstjøndt jeg ikke kan tænke mig nogensomhelst Nytte deraf. Jeg haabede egentlig at finde Hr. Desterres her, men De siger jo, at han for Tiden er i Lima eller Chorillos, og jeg har altsaa ingen anden Udvei end at opsøge ham der.“

„Godt, tag blot en Advocat med.“

„Jeg kjender selv Loven nøie nok.“

„Tag en med alligevel; det kan aldrig skade. Du er meget for ærlig til at være Advocat. En ægte Procurator maa spore Bedrageri bag de uskyldigste og simpleste Ting.“

„Men naar der nu intet er?“

„Skader alligevel ikke; en dygtig Jagthund har Mistanke til hver Græshøi, der kunde jo sidde en Høne eller Hare bag den, og gaaer altid mod den fra Bindsiden. Er der intet Bedrageri — godt; men er der Noget skjult, saa sporer han det sikkrere end Du. Du tager ellers den Sag mærkværdig koldblodig. Haciendaen er dog en heel Formue, og saa rig er Du dog vel ikke, at Du uden et Suk kan give Slip paa den!“

„Men gjør jeg da det, min gamle Ven? Jeg finder mig kun i det, som ikke kan ændres. Giv de mig et virkelig holdbart Spor, saa skal De see den Iver, hvormed jeg skal forfølge det. Men jeg kan for Tiden Intet udrette, jeg maa først tale med Desterres og see Kjøbecontracten.“

„Og din Onkels Efterladenskaber maa Du hente i Callao. Der er en Masse Papirer derimellem, og om jeg end er ibange for, at de ikke indeholde noget Særdeles, maae vi dog see dem igjennem.“

„Saa snart Damperen ankommer fra Valparaiso, tager jeg dertil og sender Dem Alt. Saa kunne vi gjøre det i Fællesskab.“

„Godt, det er afgjort, og naar vil Du tilbage til Lima?“

„Strax. Jeg vil ikke spille mere Tid end nødvendig. Jeg kom kun hertil for at hilse paa Dem og tale med Dem. Det er nu skeet, og jo før jeg vender tilbage til Lima desto bedre.“

„Som Alting nu staaer, kan Du have Ret, men alene lader jeg Dig ikke ride til Lima.“

„De troer dog vel ikke, at jeg er bange!“ udbrød Rafael leende.

„Nei,“ sagde Bertrand, „men jeg har andre Grunde derfor. Med en heel Formue iommen!“

„Som jeg kun har medtaget for at deponere den hos Dem.“

„Hos mig?“

„Ja, det er det sikreste Sted, jeg kjender i Peru. Vil De ikke nok vise mig den Villighed at gemme mine Papirer?“

„Du har Ret,“ sagde Bertrand efter nogen Betænkning, „men saa maae vi endnu henvende os til en Anden, som har Alt, hvad jeg eier af vigtige Papirer, i Forvaring.“

„En Anden? Og hvem er det?“ spurgte Rafael forundret.

„Juanita,“ svarede den Gamle tørt. „Hun alene er min Kassjerer og Regnskabsfører, thi naar jeg skal være op-
rigtig, bryder jeg mig egenlig ikke stort om Andet end mine Marker og mit Dvæg.“

„Men Juanita er endnu saa ung.“

„Det er sandt,“ sagde Faderen, „men hun er overordentlig

rolig og praktisk af sin Alder, og jeg kan stole paa hende i Et og Alt."

„Bueno!“ lo Rafael, „saa gjøre vi hende til Kasserer.“

„Og det kunne vi gjøre strax, thi nu sidder hun ved sine Bøger og regner og adderer. Jeg har megen Glæde af det Barn, Gud bevare mig hende endnu i mange, mange Aar, saa god og kjærlig hun er!“

Under denne Samtale havde de naaet Huset, og gik nu lige op til Juanitas Værelse, hvor de overraskede den unge Pige midt i hendes Arbeide. Hun sad ved sit Skrivebord, som Faderen selv havde lavet af Fyrretræ og lakkeret; det var meget praktisk indrettet, med mange Skuffer og Rum. En Mængde Regninger og Blade laae spredte foran hende og saa fordybet var hun i sit Arbeide, at hun ikke mærkede, at Døren aabnedes, før hun hørte Faderens Stemme bagved sig. Og hvor forfækket blev hun ikke, da hun saae den Fremmede staae paa Dørtrinet!

Egenlig burde han ikke være hende fremmed, han var jo hendes Barndoms Legekammerat, til hvem hun altid før havde sagt Du, og som saa ofte havde baaret hende om i Haven paa sin Ryg, naar de legede. Men nu var han bleven fremmed for hende, de sagde De til hinanden og vare høflige mod hinanden, Barndommens Lege vare glemte. Det kunde vel ikke være anderledes. Han havde været vidt omkring i Verden og var blevet en Mand i dette Ords fuldeste Betydning, medens hun, som neppe havde forladt Plantagen, uden for en enkelt Gang at ride med Faderen til Lima, endnu bestandig var et Barn. Hvor han kunde fortælle om Verden, og hvor han kjendte til Livet! Var det da saa underligt, at han lod til at have glemt den Tid, da de vare Børn? Og hvor der saae ud i hendes Værelse! Hun havde denne Morgen havt saameget at varetage, at hun ikke havde faaet ryddet op.

Hendes Hat laa endnu paa Bordet, det Skjort, hun havde baaret i Haven, hængte over Stolen, og hendes Haar, hvor forstyrret det netop idag hængte om Hovedet!

„Men, Fader!“ raabte hun bestyrtet.

„Hvad er det, mit Barn?“ spurgte den Gamle med et Smil, som om han ikke saae den ringeste tænkelige Grund til hendes Forlegenhed. „Hvad fattes Dig, min Skat?“

„Men hvor kunde Du dog føre Don Rafael op til mig? Jeg har endnu ikke faaet ryddet op.“

„Undskyld min Baatrængenhed, Sennorita, men paa Deres Faders Opfordring vover jeg at komme med en Bøn til Dem. Da jeg nemlig har hørt, at De er min gamle Bens Secretair og Forvalter, saa vilde jeg anmode Dem om for kort Tid at tage i Deres Forvaring en lille Pакke vigtige Skrivelser, som jeg gjerne vilde lade blive her. Vil De vise mig denne Villighed?“

Var den unge Pige før bleven rød, saa glødede hun nu som Purpur.

„Fader!“ stammede hun.

„Naa, gjør nu ingen lang Passiar, men pak dem sammen med mine Papirer; indpakkede særlig ere de jo, og dermed Basta! Da det nu er ordnet og det efter Ønske, har jeg heller ikke Noget imod, at Du rider alene tilbage. Folk, som komme fra Landet, blive desuden sjeldnere overfaldne, fordi man mindre formoder, at de have Penge eller Penges Værd hos sig, end de, som fra Staden ville gjøre en Rejse til det Indre. Naar de vende hjem, have de sjelden Meget tilbage.“

„Vil De allerede bort, Don Rafael?“ spurgte nu Juanita, som fuldkommen havde fattet sig, idet hun tog Pакken. „Jeg skal nok gemme Papirerne sikkert for Dem.“

„Hjertelig Tak, Sennorita! Ja, jeg maa igjen til Staden for at ordne mine Anliggender. Men saasnart det er besørget,

kommer jeg igjen herud og saa haaber jeg at kunne blive længere hos Dem."

„Det er et Ord, min Ven! Men førend Du gaaer, maa Du dog nyde Bid en Mad."

„Vi have jo nyelig spist Frokost," sagde Rafael afværgende, „og med en fuld Mave rider man kun daarlig. Lev vel Sennorita!"

„Na, hvad!" sagde Bertrand — „Sennorita! Sennorita! — Jeg finder det aldeles i sin Orden, at I ikke siger Du til hinanden, som dengang I vare Børn, men derfor har Du da ikke nødig at fordreie Hovedet paa Pigebarnet med dit „Sennorita". Det lyder altfor fremmed, og fremmed er Du nu engang ikke for os! Hvorfor kalder Du hende ikke ved Navn?"

„Altsaa til vi sees, Juanita," sagde Rafael hjertelig. „Jeg har ogsaa haft ondt nok med at faae „Sennoritaen" over Læberne, vi have jo dog altid været som Broder og Søster. Og nu Farvel, det er muligt, at jeg endnu idag maa til Chorillos, og saa er det den yderste Tid, hvis jeg vil naae det sidste Tog."

Et Kvarteer senere travede Rafael paa sin udhvilede Brune tilbage til Staden.

Ttende Capitel.

Præsident Castilla.

Syd for Lima, ved Kysten, men dog kun saa Leguas fra Landets Hovedstad og forbunden med den ved en Jernbane ligger Chorillos, det fashionable Badested for Limas Beboere. Det hører nemlig til den gode Tone i Lima at have et

Landssted der, en saakaldet „Rancho,“ hvor man kan tilbringe nogle af Aarets hedeste Maaneder. „Chorillos, peruansk Bade-
sted, ved Kysten,“ det lyder romantisk nok, og Læserens Fantasi
udmaler sig vistnok strax en løvrig, af Palmer beskyttet Plads,
liggende ved en yndig Bugt og ødselt udstyret af Naturen,
medens Menneffene have forsynet den med enhver Bequem-
lighed og Luxus, som Civilisationen har opfundet, ret et
Fredens, Hvilens og Vederqvægelsens Hjem. Skjønne Drømme!
Den hele Kyst, næsten lige fra den yderste nordlige indtil den
sydligste Grændse af Peru, Orkenen Atacama, Nord for Chili,
er en nøgen, stiv, soltør Bjergkjæde, som kun paa meget faa
Steder, og deriblandt ikke ved Chorillos, bliver afbrudt af
enkelte støvede, grønne Skraaninger, for Exempel ved Pisco,
som med sine friske Biinbjerge slet ikke synes at høre hjemme her.

Chorillos som Badested skylder ikke sin Opkomst til en
romantisk, af Skove omgivet, Bugt eller blot til en venlig
smilende Omegn, thi dens Bjerge ligge ligesaa nøgne og for-
tørrede som overalt i Limas nærmeste Omkreds. Men en
lille Bugt skjærer sig her ind i Kysten, beskyttet af Bjergene
mod Søens stormende Bølger, og da Levingerne af en
gammel Indianerstamme havde nedsat sig her og bygget en
lille Landsby, saa drog lidt efter lidt nogle Hvide derhen, for
at søge Forfriskelse ved at bade sig i de klare rolige Bølger.
Ikke desto mindre varede det længe, inden Stedet blev besøgt,
hvilket var rimeligt nok, naar man betænker, hvilket langt, be-
sværligt og trættende Ridt, man havde fra Lima dertil gjen-
nem en Egn, hvor ikke et eneste Træ gav Kytteren Skygge og
hvert af Hestens Skridt fremhvirolede hele Skyer af Støv.
Men da Præsidenten lod sig bygge en „Rancho“ der, gik det
ganske, som om det havde været i Europa; Stedet kom paa
engang i Mode. Enhver, der havde Midler dertil købte sig
et lille Huus til Sommerbrug, eller leiede sig i alt Fald en

Veilighed der, og la haute volée maatte paa en vis Aarstid derhen, det koste hvad det vilde. Til sidst blev Tilløbet saa stort, at man anlagde en Jernbane, som forrentede sig overmaade godt. Naar man seer Stedet, kan man ikke Andet end bøie sig for dette nye Beviis paa Modens urimelige Magt.

Perus berømte Badested er en øde og sørgelig Plet, indsluttet af nøgne, sønderrevne Klipper; Husene ere byggede i bundløst Sand, Gaderne uden Stygge, uden Træer, Husene uden Haver. Kun Havet, det evig unge, friske, kjølige Hav ruller sine blaae Bølger langsomt mod Stranden, og Diet forfriskes ved at svæve henover den store Flade, hvor der, allerede det indeholder en Trøst, idetmindste intet Støv er! Men hvad bryder Lima's haute volée sig om Støv! Stedet er nu engang fashionable, der bliver dandsset, fladdret og spillet, og inde i Husene søger man ved Elegance og Comfort at erstatte, hvad Himlen har nægtet Naturen udenfor. Hvor dette er Tilfældet, kan selv en Orken faae Værdi, og Prisen paa Eiendommene steg Dag for Dag.

Der fandtes dog ingen egenlig Luxus i Chorillos, thi ligesom man kaldte de smaa Villaer med det indianiske Navn „Ranchos“ saaledes søgte den nye Befolkning, skjøndt naturligviis paa den fornemme Verdens Maade, at efterligne Indianernes Simpelt. Landsbyen tilhørte nemlig Indianerne; en indianisk Kazik var endnu Magistrats-Person og øverste Myndighed, og alle de Huse, som bleve opførte af de Hvide, bleve, om end af bedre Materialier, dog byggede ganske som Indianerne bygge deres „Ranchos“. At man ikke til Søilerne anvendte raae, utilhugne Stykker Træ og istedetfor at nøies med Bægge af Riistræ lode dem tapetsere, forstaaer sig af sig selv.

Præsidenten havde her bygget sig et temmeligt simpelt Landsted, og om end Forgaarden var omgivet af Steensøiler og et Jerngitter, og Salonen forsynet med et Fortepiano og euro-

pæisse Meubler, var det Hele dog ikke ringere udstyret end en velhavende Privatmands Sommerbolig i Europa.

Men Castilla var ogsaa en Mand, som satte megen liden Priis paa det Ndre. Han var en Soldat i Ordets sande Betydning, jevn og ligefrem, en Fjende af unødvendige Cere- monier, godmodig, selv hjertelig i sin Familiefreds, men en Despot udadtil og mod sine Undergivne — og han havde Net. Hemmelig spottede la haute volée i Lima over ham, fordi han var en ganske simpel Cholo, det vil sige havde indianst Blod i Aarene og altsaa nedstammede fra Befolkningens Bærme. Fra Folket var han i Sandhed udsprunget, thi medens han alt længe holdt Statens Kor i sine Hænder og styrede Stats- skibet, hvorhen han vilde, var hans Broder endnu Arriero eller Muldyrdriver i det Sydlige af Landet, og var rime- ligviis af en ligesaa halstarrig Character som den gamle Hugas, da han aldrig vilde modtage nogensomhelst Understøttelse eller Begunstigelse af sin mægtige Broder, men vedblev at drive sin Haandtering ligesom tidligere. Castilla, som var begavet med en god Deel sund Menneskeforstand og langt større Energi end sine Landsmænd, havde vidst at arbeide sig op fra Sam- fundets laveste Trin, og da han havde Magten i Hænderne og saae de samme Folk bukke og krybe i Støvet for sig, som før havde seet foragtelig paa ham, saa kan det let for- staaes, at han ikke havde stor Agtelse for Menneskeslægten i Almindelighed. Han fandt saaledes en Glæde i at behandle dem, som hørte til Befolkningens crème de la crème, saa haardt, frastødende og foragtelig som mulig, naar de beleirede hans Dør, for at tiltigge sig Resposter eller indbringende Embeder. Og han saae snart, hvor megen Net han havde havt heri, thi de taalte denne Behandling af ham uden at knye, det gjaldt jo deres Fordeel. Naar de saa bleve ansatte, undertrykkede og bedroge de Folket, for saa hurtig som mulig

at sammenskrabe en Formue — og det vidste Castilla meget godt, men hvad kunde det hjælpe, om han havde jaget dem bort, han vilde jo ikke kunne faae Andre istedet, som vare bedre. Men han lod dem føle, at han kjendte dem, og hvert Dieblif havde det i sin Magt at jage dem fra Embeder og Bærdigheder eller overlevere dem til Domstolene. Derved havde han Folk, som vare i hans Magt og med hvem han kunde gjøre hvad han vilde, og det var ham en Nødvendighed, for at han kunde give efter for sine to kostbare Lysthave-rier — en stor Krigsmagt og høit Spil — skjøndt Guanoen betalte begge Dele og endda levede nok til hans Drabanter. Personlig var Præsident Castilla af en aaben og ærlig Carak-ter, djærv og ligefrem, og han kunde være elskværdig, endogsaa hjertelig mod Folk, som han lærte at agte. Men det fulgte af hans Stilling, at han, med Undtagelse af sin egen Familie, kun meget sjelden kom i Berørelse med saadanne Mennesker. De Fleste, som trængte sig om ham, vare Folk, som haabede at opnaae Noget ved ham, og da han ingen Omstændigheder gjorde med dem, havde han ikke uden Grund faaet Ry for et overordentlig uhøfligt Væsen.

Klokken var henved halvti om Morgen. Castilla havde i Forening med sin Familie spist Frokost i sit Landsted i Chorillos, meget simpelt, men paa engelsk Viis, med Kjødspiser, Æg og Thee. Præsidenten var en lille, aldrende Mand, smækker, men kraftfuld bygget og med en noget foroverbøiet Holdning; hans svære fridhvite Anebelsbart gav hans Ansigt et afgjort militairt Udtryk, hans Blik var aabent og fyrgt, og han saae fast og gennemtrængende paa den, han talte med. Ogsaa hans Bevægelser vare livlige og betegnende for hans rastløse, virksomme Foretagelsesaand. I et større og mægtigere Rige vilde han have været en farlig Nabo for enhver Nation, og selv nu gav han sine Naboer nok at tænke paa og holdt Amerikas

Bestkyst i en vis behagelig Spænding, omtrent som den, hvori Louis Napoleon en lang Tid holdt og egenlig endnu holder Europa. Landets Militairmagt var hans Kjæphest, og det ikke Landmagten alene, men ogsaa Sømagten, thi han var ikke saa taabelig at troe, at han kunde imponere en anden Stat med en Hær, naar han ikke havde Magt til at holde Kysterne frie og beskytte Havnene. Han var derfor ikke blot agtet, men ogsaa frygtet af Nabo-staterne, og det var Hovedsagen; thi i Privatlivet kunne vi vel anlægge en anden Maalestok, men i Statslivet agter ingen Nation den anden, medmindre denne tillige forstaaer at gjøre sig frygtet.

Hadde det nu alene været Præsident Castillas Maal at gjøre det Land stort og stærkt, af hvis Midler han skabte sin Hær og Flaade, saa vilde han have kunnet gjøre Peru til Bestkystens rigeste og meest blomstrende Land; thi hans Forhold til de tilgrændsende Republikker var saaledes, at han let vilde have kunnet afrunde sit Rigets Grændser paa en fornuftig og billig, det vil sige en retfærdig Maade, og naar denne Hovedsag til alle sydamerikanske Krige engang var forsvundet, vilde han i Fred have kunnet anvende de uhyre Indkomster, som Guanoen afgav, til Anlæggelse af Landeveie og Jernbaner, Jordens Bærde vilde blive forhøiet ti ja hundrede Fold, dygtige Folk fra fremmede Lande vilde i massevis være komne ind i Landet, og de lade Peruanere derved blive tvungne til at udvikle større Energi og Virksomhed, naar de ikke vilde staae tilbage for de Fremmede. Men skjøndt han vistnok gjorde en heel Deel i denne Retning, var det dog altfor lidt i Forhold til Statens kjæmpemæssige Indtægter, thi hvad der ikke gik i Embedsmændenes Lommer, fortærede Hæren og Flaaden, eller det blev sendt til Ecuador, St. Granada og Bolivia for i disse Stater at understøtte den Revolution, som havde til Hensigt ligeledes at danne Militairstater

af disse tre Republikker. Den gamle Castilla satte nu engang sin Glæde deri, og hans nærmeste Omgivelse, som det kun var om at gjøre at bringe saa mange Penge som mulig i Omløb, for at lede dem ved smaa, men stadige Afløbskilber i deres egne Sommer, bestyrkede ham selvfølgelig i disse idelige, unyttige Kustninger.

Ogsaa i det Dieblik, vi gjøre hans Bekjendtskab, medens han, uden at sige et Ord, med en Mængde brudte Depecher foran sig, fortærede sin Frokost, gik disse Tanker forvirrede og rastløse om i hans Hoved. Han drak sin Thee med Handen støttet til Haanden, medens han atter og atter greb en af Depecherne og fløi den igjennem med Dinene. Endelig skjød han Tallerkenen - fra sig, reiste sig og spurgte den bag ham staaende Tjener:

„Er Finansministeren endnu ikke kommet?“

„Toget er denne Morgen bleven forsinket, Deres Excellence,“ sagde Tjeneren ærbødig. „Det ankom først for nogle Minutter siden, og Sennor Benares venter i Salonen paa Deres Excellence.“

„Naa, endelig!“ raabte Castilla, idet han kastede sin Serviet paa Bordet. „Pak de Brevskaber sammen og bring dem ind i mit Cabinet!“ Og med den Depeche, som han saa ofte havde gjennemlæst, i Haanden, gik han rask gjennem Mellemdøren ind i Modtagelsessalonen, hvor Sennor Benares modtog ham med en taus og dyb Hilsen.

„Godmorgen, Benares!“ sagde Præsidenten kort. „De er bleven længe borte idag.“

„Der var Noget i Uorden ved Maskineriet, Deres Excellence.“

„Har De talt med Nogen fra Guayaquil? De Depecher, som jeg har faaet, indeholder igjen ingen Verdens Ting.“

Beständig de samme Forhaabninger, Planer og Bønner om Penge, som om jeg kunde ryste Guld ud af Ermerne!"

„Efter min Hjemmelmands Udsagn," forsikkrede Sennor Benares, „skal der være gaaet endnu en Regjeringsbaad fra Land, rimeligviis med Privat-Depecher, da Skibet allerede var i Gang. Men Capitainen synes at have vægret sig ved at standse Maskinen."

Præsidenten undertrykkede en Ed, der svævede ham paa Læberne. „Disse Engellændere," sagde han mørk, „handle saa egenmægtig som mulig og bære dem overalt ad, som om de vare Herrer! Og hvorledes stod det til i Guayaquil? Troede man, at Franco snart vilde slaae et afgjørende Slag? Det er ved Gud paa Tiden, hvis jeg ikke skal tabe Taalmodigheden."

„Efter hvad jeg har hørt," svarede Sennor Benares, „syntes det snarere, som om General Flores vilde føre det afgjørende Slag, thi General Franco har maatte flygte fra Badegas og var indefluttet i Guayaquil."

„Derom siige Depecherne ikke et Ord!" raabte Castilla heftig.

„Man kunde i Staden tydelig høre Geværilden," sagde Finansministeren med et Skuldertræk.

Præsidenten gik med Hænderne paa Ryggen, i hvilke han stadig holdt Papiret, med hurtige Skridt frem og tilbage. „Harde jeg fulgt mit eget Hoved," sagde han endelig, idet han blev staaende foran sin Minister, som ragede et heelt Hoved op over ham, „saa havde jeg ikke indladt mig med denne for-dømte Sambo. Jeg har aldrig tiltroet ham den fornødne Energi til at gennemføre et saadant Værk, men I vare bestandig Alle af en anden Mening."

„Men Deres Excellence —"

„Stille! — De ligesaa godt som som de Andre — Franco

først og Franco sidst. Hele det sydlige Ecuador stod som een Mand for ham, sagde J. Nu have vi det. Fra Uge til Uge har han trøstet mig med, at han havde besat hele Kysten til Bailon, og i de nærmeste Dage vilde drage ind i Quito; om en Kamp talte han ikke et Ord, som om det kun var et Triumftog, der ventede ham, og nu har han ikke engang kunnet holde sig i Badegas, Nøglen til Guayaquil. Det Næste, vi ville faae at høre, vil formodentlig være, at de have skudt mit Dampskib i Søen. Men Gud forlade mig, om det skal gaae ustraffet hen!"

Sennor Benares havde en anden Mening, thi han var fast overbevist om, at General Franco vel i rette Tid havde bragt sig selv og Dampskibet ud af Skudvidde, men han vogtede sig vel for at sige Noget derom; det havde jo ligesvem modsagt, hvad han tidligere selv saa ofte havde fortalt Præsidenten om General Francos Tapperhed.

„Naar er det næste Skib klart?" spurgte Præsidenten.

„Vi have intet ivente fra Nord før om fjorten Dage, Deres Excellence, thi de Seilskibe, som muligviis i denne Mellemtid ville ankre op her, kunne neppe bringe nyere Efterretninger, da de ikke kunne tilbagelægge denne Bei i kortere Tid end tre Uger, medens Dampskibet kun bruger fem Dage dertil; de have stadig Bind og Strøm imod sig."

„Det er til at fortvivle over!" raabte Præsidenten utaalmodig. „Jeg har stor Lyst til at sende et Expres-Dampskib derhen for nøiagtig at erfare, hvorledes det staaer til der."

„Det vil koste mange Penge," sagde Finansministeren, „og Dampskibet kan dog i det gunstigste Tilfælde kun være her tilbage een eller to Dage tidligere end den sædvanlige Post."

„Mange Penge, Hm," sagde Præsidenten estertænksum, „og vi have nu Brug for alle vore Penge, det er sandt.

Apropos, Benares, har De taget den Anviisning paa Statskassen med, som jeg talte til Dem om igaar Aftes?"

„Efter Ordre, Deres Excellence, jeg vil siden forelægge Dem den.“

„Det er godt. Jeg sad atter igaar Aftes i et forfærdeligt Uheld; Kortene faldt hele Tiden til Fordeel for Brasilianereu.“

„Vi maae see paa anden Maade at faae dem fra ham igjen,“ sagde Ministeren med et Smil.

„Bokker heller,“ sagde Præsidenten, „Brasilianeren er seig som Gummi og snedig som en Slange. Han snoer sig igjen-nem overalt; fem eller sex Gange troede jeg at holde ham fast, men han smuttede bort mellem Fingrene paa mig. Det er jo netop Ulykken, at disse Portugisere ved Amazon-Strømmens Munding have det i deres Magt at pine os til Blodet ved deres Indførsels- og Transittold.“

„Ja jeg vilde lade Grændsereguleringen beroe for Tiden,“ sagde Benares, „og først trænge paa en langvarigere Skibsfartstractat. Hvad Magt ligger der paa, hvor Grændsen løber i de Orkener?“

Præsidenten rynkede Brynene, thi Grændsereguleringen, det vil sige Udvidelsen af hans Stats Grændser, var et af hans ømme Steder.

„Det gaaer ikke,“ sagde han mørk, „for Ecuadors Skyld, thi naar jeg vil bestemme dens Grændser, maa jeg først være bleven enig med Brasilien.“

„Og Don Manoel vægrer sig ved at gaae ind derpaa?“

„Nei, ikke ligefrem, men han svarer undvigende; han vil have, at vi først skulle komme til Forstaaelse med Ecuador, som om det var muligt at komme til Forstaaelse med Flores, naar Franco ikke kan holde sig i Ecuador!“

„Jeg vilde dog indtrængende bede Deres Excellence om først at skjænke Skibsfartstractaten den fornødne Opmærksomhed.“

„Vi have jo en Tractat,“ svarede han utaalmodig.

„Ja, en kortvarig, gjældende for sex Aar,“ sagde Sennor Benares og ruf paa Skulderne, „men før vi have samlet en eneste Skibsladning Producter i den tydske Coloni, er den udløben.“

„Godt, godt, jeg vil overveie det,“ sagde Castilla og afbrød ham. Samtalen var ham ikke behagelig, og han maatte dog tilstaae for sig selv, at hans Minister i dette Tilfælde havde Retten paa sin Side. „Den hele Skibsfartstractat vil alligevel ikke hjælpe os Noget, naar vi ikke kunne faae fremmede Colonister til at befolke hine Steder, thi vore Peruanere gaae ikke derhen, førend Fordelen ligger dem lige for Dinene. Jeg kjender mine Landsmænd.“

„Ogsaa deri har jeg søgt at imødefomme Deres Excellences Onsker,“ sagde Ministeren med et Buf. „De erindrer maaskee endnu, at vi for sex Maaneder siden talte om Indførelsen af fremmede Kulier.“

„Kulier?“ spurgte Castilla kort. „Jeg er ingen Ven af denne Kuli-Handel, om vi skulle kalde den saaledes, det er et System, som vel kan bringe en enkelt Speculant Fordeel, men Staten lider altid derunder, som vi jo have seet, da vi prøvede det med Chineseerne, hvad jeg da ogsaa længe nok raadede fra. Gives der et uværdigere Folk end disse langpidskede Slyngler, som, saa snart de blive frie, oversvømme Landet med Forbrydelser! Alle de Tyvehuller, som findes i Peru, holdes af Chineseere.“

„Men Tydskerne have opført sig bedre.“

„Na, de gjøre mig saamænd ogsaa Bryderier nok. Alle vegne lade de sig overlifte og bedrage, og saa komme de og klage og ville have, at man skal hjælpe dem. Saaledes fik

jeg igjen igaar Aftes en Historie forebragt, som endnu ikke er afgjort og vel heller ikke bliver det, ellers maatte jeg kjende Morales daarlig. Der gives ingen hjælpeløse Skabning end en saadan tydsk Arbeider i et fremmed Land."

„Undtagen naar han befinder sig paa sin egen Grund."

„Det er muligt. Men hvad var det saa med Deres Kulier?"

„En Ven af mig, - Firmaet Aftegal & Com., har udrustet flere Skibe og sendt dem til Derne, for der at hverve frivillige Arbeidere, og det ene af dem „Libertad" maa ankomme en af de nærmeste Dage. En amerikansk Brig er løbet ind her idag, og den har praiet Skibet paa Høiden af Arica."

„Og troer De, at Folkene ville gjøre Gavn her?"

„Det er jeg fast overbevist om."

„Jeg siger Dem endnu engang, at jeg aldeles ikke bryder mig om disse Ladninger af importerede Arbeidskræfter, og ovenikjøbet saadanne Mennesker, som endnu mindre end Tydskerne ville forstaae at optræde selvstændig. De ere ikke anvendelige til Andet end til Haandlangere."

„Men Deres Excellence, ogsaa dertil behøve vi Mennesker, vort Lands Arbeidskræfter ere altfor meget tagne i Beslag til Krigstjenesten, og maae derfor erstattes ved andre, naar vi ikke ville lade vore Marker henligge udhyrkede, ikke at tale at vi ikke kunne tage mere Land ind til Dyrkning."

„Ja, ja, De har Ret, vi behøve Arbeidere, men jeg kan heller ikke undvære mine Soldater. Maa jeg ikke stadig holde Bolivianerne Kniven paa Struben, for at De ikke skulle blive altfor overmodige? Sender jeg idag mine Soldater bort, har jeg imorgen en Revolution i Arica, hvor de kun vente paa en Leilighed for igjen at besætte Havnen."

„Deres Excellence kjender min Mening herom. Sagen

lader sig, som De saa træffende bemærker, ikke ændre. Militæret er ubetinget nødvendigt, men netop derfor kan det jo ikke skade at gjøre et Forsøg med Kulier. Tiltaler det ikke senere Deres Excellence, eller finder De, at Systemet ikke svarer til de gjorte Forventninger, saa er det jo kun en Bagatel igjen at opgive det. Det er kun et Forsøg, og disse Dboere ere fuldkommen uskyldige og lidenskabsløse Mennesker, af hvem vort Folk ikke har nogen sædelig Fordærvelse at frygte."

„Som om der endnu var Noget at fordærve hos vort Folk“, brummede Castilla. „Nuvel, lad os engang see, hvorledes de nye Maskiner arbeide. Lad mig strax vide, naar Skibet er i Sigte, for at Tilladelsen til Udskibning strax kan blive givet. Er der ellers Noget?“

„Kun nogle Underskrifter af Deres Excellence,“ sagde Ministeren, idet han tog forstjellige Papirer frem af sin Mappe og lagde dem paa Bordet foran Præsidenten. „Disse femten hundrede Dollars skulde Præsidenten i Cerro have for Istandsgjørelsen af Veien fra Huanaca til Pozuzo, og disse tusinde Dollars ere lovede for lignende Arbeider fra Cerro til Huennabamba.“

„Pengene lade disse Herrer sig regelmæssig udbetale,“ sagde Castilla, „men der indløber dog stadig Klager over, at Ingen kan befare disse Veie. Jeg skal med det Første lade deres Regnskaber eftersee.“

„Her er endvidere totusinde Dollars, som vare nødvendige til Istandsættelsen af Vandledningen, og hundredeoghalvtredssindsthyve Dollars for at udbedre en farlig beskadiget Bro paa Veien til Cerro.“

„Det hjælper Alltsammen ikke!“ sagde Præsidenten utaalmodig. „Det evige Lapperi hører ikke op, og alligevel er Veien næsten ufremkommelig. Jeg maa for Alvor tænke paa

at anlægge en ordentlig Bei. Blot de Chausséer ikke kostede saa forfærdelig mange Penge!" Han underskrev Papirerne.

„Her er endvidere tolv tusind Dollars til Troppernes Forpleining i Arica.“

„Nødvendigt,“ sagde Castilla, idet han hurtig skrev sit Navn under.

„Endvidere femten tusind Dollars til Udrustningen af det Dampskib, vi sendte til Guayaquil.“

„Hvad denne Franco allerede har kostet mig!“ sukede Præsidenten, idet han underskrev.

„Endvidere tredive tusind Dollars til den nye Caserne.“

„Hm, Soldaterne maae have Qvarteer.“

„Og her er tilsidst den Anviisning, Deres Excellence har forlangt.“

Præsidenten tog Papiret og gjennemsaae det. „Holdt,“ udbrød han pludselig, idet han saa paa Ministeren. „Saa vidt jeg kan huske, har jeg kun talt til Dem om halvtredstusindstyvetusind Dollars, og her staaer tresindstyvetusind!“

Med en let, halvt undskyldende Bøining, men med uforstyrrelig Alvor svarede Benares: „Jeg behøvede selv titusind, Deres Excellence.“

Castilla saa forundret paa ham, medens et underligt Smil spillede om hans Mund. Men han sagde ikke et Ord, og efter et Dieblis Betænkning dreiede sig om og undertegnede Anviisningen.

„Er det Alt?“ spurgte han. I det Samme traadte en Tjener ind og blev staaende ved Døren. „Hvad vil Du?“ spurgte han denne.

„Ministeren, Sennor Morales, er derinde, Deres Excellence.“

„Lad ham komme!“

Tjeneren bukkede og forsvandt.

„Det er Alt, Deres Excellence,“ svarede Benares. „Kun ønskede jeg at lægge Dem en ung Mands Befordring paa Hjerte, han er mig varmt anbefalet fra flere Sider.“

„Hvad hedder han?“

„Felix Bertenna.“

„Hvad kan han?“

„Han er behændig og brugbar.“

„Godt, jeg vil see ham med det Første, idag har jeg ingen Tid. Goddag Morales!“

Ministeren, en smækker velvoren Mand med et nobelt Udseende, hilste Præsidenten med et dybt Buf.

„De har igjen ført mig ind i en net Affaire,“ sagde Castilla temmelig barst, uden at gjengælde hans Hilsen.

„Deres Excellence — jeg veed ikke —“

„Hvad er det med den tydske Consul?“

„Med den tydske Consul?“

„En af dem, Fanden veed fra hvilken Stad, var igaar Aftes hos mig; lad blot ikke, som om De var uvidende derom! De tydske Colonister, som maatte lade deres Gods blive tilbage i Bjergene for at komme ned til Pozuzo, ere bleve bestjaalne paa den skjændigste og frækste Maade. Og ikke Een af Eder har taget Hensyn til deres Klager og Besværinger!“

„Men, — Deres Excellence! —“

„Stille! Jeg vil ikke høre et Ord. De har afviist Consulen og ikke engang villet melde ham hos mig, fordi den Ene af Eder ikke vil forraade den Anden; men jeg farer engang ned imellem Eder, naar I mindst vente det! Og saa skal jeg pine og ærgres med alt det Brøvl! Jeg vil have Beretning om Sagen — forstaaer De?“

„Som Deres Excellence befaler.“

„Hvad vilde De ellers?“

„Kun spørge, om Deres Excellence har Noget at befale.“

„Aldeles Intet, jeg skal lade Dem kalde, naar der er Noget. God Morgen!“ Med disse Ord vendte han Ryggen til dem og forlod Bærelset.

Ministeren bukkede ærbødig, da han gik; men Døren var neppe bleven lukket, før han reiste sig med et let Smil og sagde: „Idag er den Gamle igjen i daarligt Humeur.“

„Ikke just særdeles naadig,“ meente Benares.

„Hvergang De har ærgret ham med deres Pengesager, saa skal jeg bøde derfor,“ sagde Morales.

„Kjære Ven, sagde Finansministeren, idet han tog ham under Armen, „vi vide jo begge, hvordan vi staae os med ham. Lad De ham brumme, naar han kun betaler, hvad han skal. Hvad er Klokken?“

„Den er strax elleve.“

„Saa have vi ingen Tid at spille, thi Toget afgaaer præcis elleve, og ellers maa vi blive siddende i dette kjedsommelige Hul til halv fire. Kom!“

Og hurtig forlode de begge Bygningen og vendte tilbage til Lima.

Niende Kapitel.

Lydia.

Tre Dage vare forløbne siden Tildragelserne i sidste Kapitel, da en Morgen en Masse Mennesker vare samlede paa Theaterpladsen foran Hotellet „De fire Aarstider“ og stirrede

op til Balkonen midt paa den brede, halvrunde Bygning. Gjenstanden for Hobens Nysgjerrighed var dennegang ingen Ringere end Expræsidenten af Ecuador, General Franco, som samme Morgen var kommet med Dampskibet fra Guayaquil og var taget ind i Hotellet, ledsaget af nogle saa mørkladne Personer.

„Ecuadorerne have fejret!“ raabte man i Folketoben. „General Flores har givet den fordømte Sambo en banket Trøie, og nu er han her og vil lade sig fore af Castilla.“

Samtidig gennemløb andre Nygter Byen. Den peruanske Damper skulde saaledes have bestudt Guayaquil og lagt Stadens Forstad i Aske, og Flores skulde allerede være i Anmarche med tyve tusind Mand for at tage Hevn over Lima; der gives jo i saadanne Dieblikke intet saa Banvittigt, at det jo finder nogle Troende.

Nysgjerrigheden var dog den meest fremherskende Følelse, thi General Franco havde kostet Peru saa forfærdelig mange Penge i de sidste Aar og havde været saa meget i Folkemunde, at man gjerne engang vilde see ham Ansigt til Ansigt.

Var det ham? En lille tyk Mand med sorte, krøllede Haar og brun Hudfarve, traadte pludselig ud paa Balkonen og kastede et Blik over Forsamlingen, men han viste sig kun et Dieblik, saa gik han tilbage til Værelset, idet han lukkede Balkondøren efter sig. „Den lille tykke Neger kan dog vel ikke være ham,“ mumlede Nogle, som hidtil havde iagttaget en dyb Taushed, „han er da ikke saa mange Centabos værd, som han har kostet Unzer.“ Men han kom ikke oftere ud, Balkondøren forblev lukket, og de Nysgjærrige forlode lidt efter lidt Pladsen, da de ikke fik Andet at see end Husets brede Façade.

Medens Pladsen endnu var temmelig befolknet, holdt en Vogn ligeoverfor ved Theatret, hvis private Dør kort efter

aabnedes. To Damer, en ældre og en yngre, der var henrivende smuk, kom ud deraf, ledsagede af Directeuren, og steg op i Bognen, Directeuren hjalp dem selv og hilste ærbødig, da det lette Kjøretøi raslede ned af Gaden. „Det er den nye Skuespillerinde, en deilig Pige, som vil optræde imorgen,“ saaledes gik Nyheden fra Mund til Mund, „hun er kommen fra Europa med det sidste Skib.“ Directeuren var bleven staaende i Døren og saae efter Bognen, saalænge han kunde øine den.

Don Rafael havde imidlertid opholdt sig nogle Dage i Byen og var endog taget til Chorillos for at tale med Desterras, den nuværende Besidder af hans Hacienda. Hans Interesse for Forholdene i hans Fædreland var uformindsket, men de vare bleve ham noget fremmede i de sidste sex Aar, saa han behøvede at leve sig ind i dem paany, og dertil manglede han for Diebliffet Tid, da han var altfor optaget af sine egne Anliggender. Efterretningen om Francos Ankomst modtog han derfor med stor Rigegyldighed. Hvad han havde hørt om og seet af ham i Guayaquil, havde allerede længe forberedt ham paa Udfaldet, og det glædede ham, at Ecuadorerne endelig havde bortjaget den despotiske Usurpator, som i Aaringer havde vædet deres Jord med Blod. Perus Politik mod Ecuador billigede han overhovedet slet ikke.

Men han erfarede heller Intet, som kunde give Oplysning om Salget af hans Hacienda og hans Onkels Død. Desterras, en ægte fortørret Peruaner med en ikke lille Brøkddeel indianst Blod i Aarene, viste sig strax beredvillig til at lade ham see Contracten, men heraf blev han ikke klogere, da det utvivlsomt var hans Onkels Underskrift, den bar. Rigtignok undgik det ikke Rafaels Opmærksomhed, at hans Onkels Navn var skrevet med andet Blæk end de to Vidners, som ikke vare Naboer af den Af-

døde, men Venner af Desterres, men da han, naturligviis uden at yttre et Ord herom, spurgte Desterres, hvor og i hvilket Huus Contracten var blevet undertegnet, forsikkrede denne, at det var skeet i hans Onkels Huus, i hans Arbeidsværelse, hvor Handelen var bleven afsluttet, og hertil var der Intet at svare. Han maatte desuden have Tid til Overveielse, det indsaae han, og fremfor Alt gjaldt det om ikke at vække den Andens Mistanke. Han saae af Contracten, at alt Inventariet, endogsa Meublerne, vare indbefattede i Salget, og ved den gamle Herres Død havde Desterres, som uhindret tog Godset i Besiddelse, ladet — hvad der isørigt allerede var Rafael bekjendt — de i Salget ikke indbefattede Gjenstande, den Afdødes Klæder og Papirer, nedpakke i forskjellige Kufferter og sende til det Handelshuus i Callao, som Sennor Aguila stod i Forbindelse med. Rimligviis havde det gamle Firma ogsaa overleveret dette Depositum til det nye, og Don Rafael vilde vel altsaa der kunne faae det udleveret, saasnart dets Chef, som var bortreist, kom tilbage. Kufferterne indeholdt imidlertid efter Desterres's Sigende Intet af Værdi, med Undtagelse af den Afdødes Uhr og Ridetøi, samt et Par Sølvsporer.

Desterres lod dernæst til at blive yderst forundret over, at Don Rafael ikke havde modtaget Pengene for Haciendaens Salg, Summen var 20,000 Dollars, men han vidste ikke hvor den gamle Herre havde deponeret dem; det var imidlertid muligt, at han vilde finde Underretning herom i de i Kufferten værende Papirer, thi disse vare naturligviis, ulæste og uaabnede, blevne forseglede og indpakkede i flere Bidners Nærværelse. Uagtet Rafael følte sig forud overbevist om, at Kufferten ikke indeholdt nogen saadan Underretning, vogtede han sig dog vel for at lade Desterres mærke det, men yttrede kun, at det jo kunde være muligt, og gav Gieren Documentet tilbage. Da han tog Afsted, forsikkrede Desterres ham varmt om sit Ben-

skab og stillede hele sit Huus til hans Afbenyttelse, saa ofte han ønskede det.

Rafael vendte tilbage fra Chorillos til Lima og vandrede forvirret og bekymret om i Byen, da han ved et Gadehjørne saae en Mængde Menneſker samlede foran en nylig opkliftret Theaterplacat.

„Lydia Valière,“ — det Navn faldt ham strax i Sinene — „Frankrigs berømteste Sangerinde,“ saaledes stod der, „vilde imorgen første Gang optræde i „Regimentets Datter,“ for dermed at begynde en Række af tolv Forestillinger.“

Lydia! Han havde næsten glemt den besynderlige Pige over alt det, som laa ham paa Sinde. Det var egentlig ikke rigtigt, han burde idetmindste have besøgt hende for at spørge om, hvorledes hun havde det. Hvad om han gjorde det strax? Han havde Intet at bestille før Klokken tre, da han havde lovet sin Ven Gaspar at træffe sammen med ham, for at besee nogle fortrinlige Rideheste. Den mellemliggende Tid kunde ikke anvendes bedre.

Allerede i nogle Dage havde han vidst, at Sennoritaen boede i det franske Hotel, og derhen styrede han derfor sin Gang. Netop som han vilde gaae ind i Hotellet, kom en Vogn, trukken af to vælige Heste og holdt foran Porten. Uvilkaarlig traadte han tilbage, da han troede, at Hestene vilde dreie ind i Gaarden, men dette var dog ikke Tilfældet, Vognen blev holdende og en munter Stemme raabte:

„Ah Sennor, man maa altsaa fange Dem paa Gaden, for dog engang at faae fat paa Dem!“

„Sennorita!“ raabte Rafael, næsten forstræffet over det pludselige Møde, idet han sprang hen til Vogn døren og aabnede den. „Jeg forsikrer Dem, at jeg lige var ifærd med at opſøge Dem.“

„Hvis De taler Sandhed, vilde jeg finde det meget elst-

værdigt af Dem," sagde den unge Dame, idet hun modtog hans Haand og let sprang ned af Bognen, „men jeg troer Dem ikke."

„Heller ikke, naar jeg giver mit Ord derpaa?" sagde han og bød hende Armen, for at ledsage hende ind i Hotellet, medens Kelneren sprang til og hjalp hendes Ledfagerinde.

„Det er en anden Sag, saa troer jeg Dem ubetinget," sagde Lydia halvhøit og hjertelig, „og takker Dem meget derfor."

„Og tør jeg nu ledsage Dem?"

„De vilde vel helst afsted igjen?" lo den unge Dame. „Men det vilde være et altfor kort Besøg. Nei saa hurtig slipper De ikke — De maa dog idetmindste fortælle først, hvad De har foretaget Dem i al denne Tid i Peru og hvorledes det er gaaet Dem."

„Jeg tør neppe smigre mig med, at det kan interessere Dem," sagde Rafael, medens de gik op af Trappen.

„Dersom De venter et Smigreri af mig," sagde Lydia smilende, „saa tager De feil; det er kun Nysgjerrighed, og slet intet Andet, som faaer mig til at spørge, Sennor," tilføiede hun skjælmst. „Men her er det!" vedblev hun, da en Tjener havde aabnet Døren paa vid Gab. „Tag Plads, Sennor, og siig mig, hvorfor De har faaet en saa dyb og mørk Rynke over Deres Pande, siden De forlod Skibet."

„Alle Veie i Livet ere ikke jevne og rosenstræede!" sagde Rafael, idet han benyttede Indbydelsen, medens hun kastede Hat og Shawl paa en Stol. „Hvem har vel Sorger ombord paa et Skib? Paa en Reise overgiver man hele sit Jeg til Capitainens Omhu, og først, naar man er gaaet i Land, begynder man igjen at blive selvstændig, det vil sige et selvstændigt plaget Menneffe."

„De har havt Sorger her?" spurgte hun, og der var

denne gang i hendes Stemme og Blik en saa usfrømtet Deeltagelse, at Rafael bevæget tog hendes Haand, førte den til sine Læber og sagde sagte:

„Jeg takker Dem, Sennora, takker Dem af mit ganske Hjerte for dette Spørgsmaal. De har gjort godt mod mig derved, thi selv Sorger bæres let, naar man kun veed, at der gives Nogen i den vide Verden, som har Deeltagelse for En; kun naar man er ene, thynges man til Jorden af dem.“

„Har De maaskee mistet Nogen af Deres Kjære?“

„Ja!“ sagde Rafael efter nogen Tøven, idet hans Blik uvilkaarlig, men ikke upaaagtet, hvilede paa den Ring, han bar, „men ikke ved Døden.“

„Der gives Tilfælde, hvor det kan være endnu smerteligere,“ sagde hun sagte og alvorlig, idet hun tankefuld saae til Jorden.

„Mange Smerter“, sagde Rafael, idet han anstregte sig for at afryste sin sorgmodige Stemning, „bære et Lægemiddel i sig selv, ligesom Slangens Bid bliver uskadeligt, naar man udsuger Giften.“

„De taler i Gaader.“

„Nuvel, jeg behøver ikke at holde det hemmeligt for Dem. Jeg veed ikke hvorfor, men det er, som om jeg ingen Hemmelighed bør have for Dem, skjøndt vort Bekjendtskab er saa kort.“

„Ere vi ikke gamle Allierede?“

„Rigtig, og vi ville vedblive at være det,“ svarede Rafael. „Min Historie er fortalt med saa Ord. Jeg havde en temmelig betydelig Eiendom i Nærheden af Lima og en smuk Brud.“ Lydias Blik søgte Ringen paa hans Finger. „Under min Fraværelse døde min Onkel, som bestyrede mit Gods, og dette er, efter hvad jeg formoder ved en Kjæltringestreg, kommen i andre Hænder, uden at jeg har faaet en Dollars derfor.“

„Men hvorledes er det muligt?“

„Hvad er umuligt i Peru? Den nuværende Besidder har i hvert Tilfælde en Kjøbecontract, og min Brud synes at have elsket mit Gods og ikke mig selv.“

„Fy!“ udbrød Lydia med en ubestrikelig Foragt i sin Stemme. „Saa har hun ikkeheller fortjent, at De skulde offere hende et eneste Suk. Er De da nu aldeles ruineret?“ tilføjede hun med hjertelig Deeltagelse.

„Nei, jeg har Midler nok til at begynde forfra, det er mig kun om at gjøre at affløre Bedrageriet.“

„Hvem er den nuværende Besidder af Deres Eiendom?“ I det Samme aabnedes Døren og Lydias Selskabsdame stak Hovedet ind og sagde: „Sennor Desterres lader spørge, om det er Sennoraen beleiligt, at han gjør hende sin Opvartning.“

„Han melder sig selv!“ udbrød Rafael.

„Hvem? Desterres!“ raabte Lydia forbauset.

Den unge Mand nikkede.

„Det vil være mig meget behageligt at modtage Sennor Desterres,“ sagde hun, og et Minut efter traadte denne over Dørtærskelen, med en deilig Bouquet Blomster i Haanden. Hans Blik hvilede et Dieblit forbauset paa Don Rafael, men hvor ubehagelig en Tredies Nærværelse end var ham, kunde han nu ikke træde tilbage og han ilede derfor hen til den unge Dame og sagde: „Tillader De mig, Sennora, at lægge for Deres Fødder nogle Børn af vor fattige peruanske Flora, som kun kunne faae noget Værd ved at være i Deres Besiddelse.“

„Hvilke yndige Blomster!“ raabte Lydia, idet hun tog Bouquetten af hans Haand og bøiede sit Ansigt over den. „Hvor jeg er Dem taknemmelig for Deres Opmærksomhed! Men hvad er det?“ sagde hun pludselig, da hun følte, at en

haard Gjenstand var viklet om de sammenbundne Stille. Det var et kostbart og kunstig forarbejdet Guldarmbaand.

„Undskyld, Sennora!“ bad Desterres. „Jeg kunde ikke finde nogen værdigere Gjenstand til at holde Blomsterne sammen, uagtet den er altfor ubetydelig til at værdiges Deres Opmærksomhed.“

„De er meget elskværdig, min kjære Sennor-Desterres,“ sagde Lydia med vindende Venlighed. „See blot, Don Rafael, hvilket deiligt Armbaand! Jeg vil bære det ved min første Optræden her.“

„De gjør mig meget lykkelig!“

„Men jeg veed ikke, om de Herrer kjende hinanden, Sennor Desterres, Deres mange Titler har jeg glemt,“ sagde hun leende. „Sennor Rafael Aguila, en gammel Reisekammerat.“

„Jeg har allerede engang idag haft den Fornøielse,“ sagde Desterres, idet han rakte Rafael sin Haand.

„Jeg begriber ikke,“ sagde Rafael med et mere høfligt end hjerteligt Blik, „hvorledes De er kommet fra Chorillos hertil; saa hurtig følge dog ikke Togene paa hverandre.“

„Rigtig, men Tingen er den, at vi ere reiste med det samme Tog, men i forskjellige Coupeer, og at jeg er bleven opholdt, ellers vare vi rimeligviis komne paa samme Tid til Sennoraen. Men vil De allerede gaae? Det vilde gjøre mig meget ondt, om jeg havde forstyrret Dem.“

Rafael havde rejst sig og taget sin Hat. Lydias Blik hvilede spørgende paa ham.

„Jeg har endnu meget at besørge,“ sagde han, „og var kun kommet for at høre til Frøkenens Befindende. Til min Glæde har jeg nu overbevist mig om, at Alt er vel.“

„Reiser De maaskee nu til Callao?“ spurgte Desterres.

„Jeg? Nei. Hvorfor?“

„Jeg troede det. Alverden reiser jo idag derhen. Den første Transport af Kulier fra Sydhavssøerne er nemlig købet ind i Havnen, og man er meget opsat paa at see disse Folk.“

„Kulier fra Sydhavssøerne?“ spurgte Rafael forundret.

„Har De endnu Intet hørt derom? Ja, det er Oboere fra en af Sydhavets forstjellige Ogrupper, jeg veed ikke fra hvilken. Man vil forsøge, om de kunne bruges til Arbeidere her. Jeg vil siden tage derhen, for at slutte Contract med et eller to Dusin af dem. Da det er det første Forsøg, faaer man dem vel sagtens for Spotpris.“

„Stakkels Mennesker!“ sagde Rafael. „Skulde de arbejde her i den hede, tørre Jordbund? Det er Noget, som de hjemme ikke engang have forsøgt under Skyggen af deres Palmer.“

„Alt lader sig lære,“ svarede Desterres leende. „I otte Aar maae de holde ud, saa kunne de vende hjem og det som Capitalister. Naar Forsøget lykkes, kan det have velsignelsesrige Følger for Peru.“

Lydia havde taus iagttaget de to Mænd, medens de talte sammen; nu sagde hun til Rafael: „Bliver De endnu lidt, saa kan De fornøe et andet Skibsbekjendtskab.“

„Sennor Stierna?“ spurgte Rafael, og et fiint Smil krusede hans Læber.

„Vor Svensker,“ bekræftede Sennoraen. „Han er stadig den Gamle, aldeles uforbederlig.“

„Og De?“

„Ogsaa stadig den Gamle, — mod alle mine Reisetammerater,“ sagde Lydia med et Smil.

„Jeg beklager virkelig Sennora, at jeg netop idag er

nødt til at afflaae Deres venlige Indbydelse. Men hvis De tillader det, gjentager jeg mit Besøg."

„Jeg tager Dem paa Ordet!" raabte Lydia ivrig, og da han med en Hilsen vilde anbefale sig, fulgte hun ham til Døren, rakte ham sin Haand og hvidskede med et sagte Haandtryk: „Vi ere Allierede!" medens hun høit tilføiede: „Paa snarligt Gjensyn, Sennor!"

Rasfael gik drømmende ned af Trappen. Han vilde nødig tilstaae, hvor ondt det havde gjort ham, at Lydia havde modtaget det utaalelige Menneskes Foræring med en Venlighed, som om det faldt af sig selv, og dog var det af den Grund, at han havde reist sig og var gaaet. Og saa forsonede hun ham dog igjen blot med et Haandtryk, et Blik og et Par hjertelige Ord! Men hun legede vel med ham som med alle Andre, thi han var fast overbevist om, at hun ikke kunde elske denne færtørrede Desterres. „Det er en Coquette, en understuderet Coquette," sagde han til sig selv, „og jeg frygter for, at hun ikke har noget Hjerte. Jeg vil ikke see hende igjen, undtagen paa Skuepladsen, men i hendes Nærhed vover jeg mig ikke oftere, thi Møllene slagre saalænge om Lyset, til de brænde Bingerne, og jeg for min Deel har ikke isinde at være med til at trække hendes Triumfvogn gjennem Verden."

Med denne faste Beslutning gik han ned af Gaden og afmalede sig alligevel i Tanterne, hvorledes hun vilde modtage ham, naar de mødtes igjen.

Tiende Kapitel.

Fremmede i Peru.

Den følgende Aften optraadte Lydia Valière, som Placaten havde anmeldt, første Gang i „Regimentets Datter“ og gjorde uhyre Lykke. Hver Plads i det overordenlig store Theater var besat, Huset rystede formelig under det stormende Bifald, og allerede efter anden Act fløi en Regn af Blomster, kastet fra de nærmeste Loger, op paa Scenen. — Lydia var ogsaa aldeles fortryllende, hendes flokkerene Stemme trængte frisk og klar til de fjerneste Kroge, og hendes henrivende Spil, naturligt og utvunget, fuldt af Liv og dog i enkelte Scener baaret af en dyb Følelse, greb selv de ældre og ligegyldigere Tilskuere, medens det aldeles berøvede de Unge den Smule Forstand, de havde tilbage. Rafael var begejstret over hendes Spil, og kun Gæt forstyrrede hans Nydelse deraf — Svenskeren, som sad i en Loge i Prosceniet og som maatte have plyndret et heelt Driveri, saa uophørlig kastede han Boufetter, medens hans hvide Glacéehandsker hængte i Løser om hans Fingre. Ogsaa Desterres saae han, ligeoverfor Svenskeren, ligesaa ivrig i at kaste Blomster, uden dog at kunne concurere med denne, som havde opkjøbt Alt, hvad der lod sig opdrive.

Uagtet Lydia ret vel saae den Virksomhed, hendes to Tilbedre udfoldede, udmærkede hun dem hverken ved Blik eller Smil fremfor det øvrige Publikum. Hendes Hilsen og Tak gjaldt bestandig Alle, og kun engang imellem svævede et skjælmst, smilende Blik snart hist, snart herhen, og tændte altid, hvor det traf. Hun kunde fra Scenen ikke kjende Rafael, uagtet hun længe søgte ham, thi han sad skjult i en Loge, en Plads, han forsættelig havde valgt, og da Forestillingen var endt og Kunstnerinden

atter og atter var blevet fremkaldt og overøst med Blomster og kostbare Foræringer, forlod han stille Huset, for at vende tilbage til sin Bolig. Men dette var ikke saa let, som han havde tænkt sig. Den lange, smalle Plads foran Theatret var allerede saa fuld af de fra Theatret udstrømmende Menneſker, og Massen saa tæt sammenstuvet, at han ikke kunde slippe igjennem. Han gik derfor ind i en af Restaurationerne nedenunder, for der at vente til Mængden havde opløst sig, men i det Sted voxede den hvert Minut, thi de, som kom fra Theatret, samlede om den feirede Sangerindes Bogn, og alle Forbigaaende bleve staaende, for at see hvad der foregik.

Endelig kom hun, tæt indhyllet i sin Mantille og ledsaget af Directeuren, som løstede hende ind i Bognen.

„Der er hun! der er hun!“ hvidskede Mængden og paa engang løde saa tordnende Viva! Viva! at Hestene bleve skye og steilede. Lydia holdt sig ængstelig ved Bognslaget, men en Stemme, det var Desterres's, raabte: „Spænd Hestene fra!“ og tyve ivrige Hænder grebe de forstrækkede Dyr i Tømmerne, medens andre løste Skaglerne. „Bring Reb!“ „En Lasso,“ raabte Andre, og i et Nu var det Forlangte bragt tilveie. Ingen vidste, hvorfra det kom eller hvem der slyngede det om Bognstangen, men Enhver, som kunde faae fat, greb til.

Lydia havde til sin Tilfredshed seet, at hun ikke længere behøvede at være bange for Hestene, thi de, der nu vare spændte for, vare tamme nok, og idet hun derfor kastede Mantillen tilbage og stod der klart belyst af Theatrets Gasflammer, takkede hun med et venligt Smil.

„Viva! Viva!“ brølede Massen. „Gjør Plads! A fuera! a fuera! og afsted ilede Toget under stedse stigende Jubel til den feirede Konstnerindes Hotel.

Hadde end Rafael været et stille, ufrivilligt Bidne til det Hele, havde han end, hverken med Ord eller Gjerning taget

Deel deri, saa bankede hans Hjerte dog af Glæde over den skønne Fremmedes Triumf, og uden egenlig at vide hvordan det gik til, gik han en Time sildigere endnu engang igjennem Gaden, hvor hun boede, for idetmindste at see hendes oplyste Vinduer. Limas Beboere vare imidlertid ikke tilfredse med det, de allerede havde gjort, Militairmusikken var bleven requireret, efterat den commanderende General beredvillig havde givet sit Samtykke dertil; et Fakkeltog blev improviseret, og fulgt af Tusinder bevægede det sig nu gjennem Gaderne og standsede foran Hotellet. Kunstbegeistringens havde bemægtiget sig de varmlodige Sydlændere, Lima var ude af sig selv af Henrykkelse over den nye Stjerne, der havde viist sig paa Theaterhimlen!

Paa samme Tid som Limas Beboere saaledes jubede og strøede Blomster for en Fremmed, foregik der i Callao en heel forskjellig Scene med nogle andre Fremmede.

Den peruanske Brig „Libertad“ var efter en forholdsmaessig kort Reise løbet ind i Havnen og laa nu paa Callaos Kbhed med sin Mennekefragt. Desuagtet havde de stakkels Dboere tilbragt mange lange Uger paa Skibet, hvor der endogsaa havde været Vandmangel, thi de evig blæsende Passatvinde og den stadige Modstrøm hindre alle Skibe, som ikke gaae med Damp, fra at anløbe Amerikas Kyster, indtil de komme i Nærheden af den chilenske Kyst, hvor der hersker en stadig Søndenvind, ved hvis Hjælp de hurtig og let naae Peru.

Hvilken sørgelig, forfærdelig Tid havde de stakkels Menneker ikke tilbragt ombord! Efter det første fortvilede Angreb paa deres Bødler, havde de som tilintetgjorte siddet hele Dage sammenkrøbne, uden at tage Næring til sig. De Fleste havde ovenikjøbet været søsyge, thi det er en mærkværdig Kjendsgjerning, at endog de Dboere, som i deres halve Levetid befare Oceanet i deres smaa Canoer, blive søsyge, naar de

komme ombord paa et stort Skib. Den langsomme ghyngende Bevægelse, dette har, er en heel anden end den, de ere vant til, og angriber dem ligesaa stærkt, som om de aldrig havde forladt det faste Land. De tilbragte derfor Tiden i sorgmodig og mørk Grublen. To af de Saarede vare døde og sænkedes i Søen, men intet Beklagelsesraab af de Efterladte fulgte dem. De vare jo lykkelige, den grændseløse Glendighed at være revet bort fra Hjemmet trykkede dem ikke mere.

Land! Hvor dette Raab rystede de stakkels Menneſter, da de øinede den peruanske Kyst! En let Taage hvilede over den, saa at Omridsene vare utydelige, og sammenstuede paa Dækket stirrede de med aandeløs Længsel efter de hjemlige kjære Bjerge. Men en bitter Skuffelse ventede dem; da Solen steg høiere, saae de vel en høi, hist og her bevøret Ø, men det var ikke deres Kaiatro, og det brede Landstrøg lagved, hvor tørt, brændende og styggeløst laa det ikke der i den glødende Sol! Ikke et Brødsfrugttræ, ikke en Palme var at øine, det hele Land syntes at bestaae af Koralsand. Og i denne Ørken skulde de leve!

Ikke desto mindre fængsledes deres Opmærksomhed af det nye, travle Liv, der viste sig for deres Øine, af de store prægtige Huse, de besynderlige pyntede Menneſter, men fremfor alt af de mange Skibe, de havde ikke troet at det hele Ocean befaredes af saadan en Mængde, som her laae rolig for Anker. Men det var med alt det dog ikke Hjemmet, og da de i nogen Tid havde betragtet det, krøb de sammen igjen, tause og bedrøvede, og lagde neppe engang Mærke til de mange Fremmede, som kom ombord og tog dem i Diesyn. Saaledes forløb nogle Dage; der blev holdt streng Vagt, for at hindre dem i at springe overbord og svømme til Land, hvilket enkelte af dem havde viist Lyst til, skjøndt de igjen havde opgivet det af Frygt for at døe af Sult, fordi Ingen forstod deres Sprog, saalidt som

de selv forstod, hvad deres Bødler sagde til hverandre indbyrdes.

Italieneren Filippo havde i Begyndelsen holdt sig til dem og forsikret dem, at han ogsaa var bleven bortført, fordi man behøvede ham til Tolk, men da de saae, hvor venlig han færdedes blandt deres Fjender, begyndte Sandheden at gaae op for dem, saa de ikke blot modtog ham med mørke Blikke, men endog udstødte Trusler mod ham, hvorfor han senere ikke mere viste sig imellem dem. Men nu, da de laae for Anker og han ingen Grund havde til at frygte dem, kom han atter tilsyne og fortalte dem, at Capitainen havde lovet ham, at de Alle skulde blive sendte tilbage til Raiatro med det første Skib, som gik dertil. Capitainen maatte blot vide, hvormange de vare og hvad de hed, for at levere den anden Capitain en Liste over dem; derfor havde han optegnet deres Navne paa et Papir, og de skulde nu male et Kors eller en Streg til Beviiis paa, at de vare i Live. Nogle af dem, især Dvinderne, troede ham og gjorde som han forlangte, men de fleste vendte sig med Harmen fra ham, og da han trængte paa dem, rev En af dem pludselig et Stykke Jern af Masten og førte et saa voldsomt Slag imod Forrædderen, at han sikkert havde knust hans Hoved, hvis han havde truffet ham. Men Filippo sprang forstræffet tilside og vogtede sig fra nu af for at komme dem nær.

Der gik dog to Dage, inden de Indfødte bleve udsfibede, thi deres Ankomst maatte først bekjendtgjøres i Bladene, saa at alle Lysthavende kunde indfinde sig i Callao, for at slutte Contract om et Antal Arbeidere. Annoncen begyndte saaledes: „Kulier at bortfæste som Arbeidere for et Tidrum af otte Aar.“ Kulierne vare efter Anmelderens Forsikring komne dertil Landet som frie Arbeidere, villige til at tjene mod en aarlig Løn af 20 Dollars og Forpleining, og efter den med dem afsluttede

Contract skulde de da paa den og den Dag ved offentlig Auction i Callao tilslaaes den Høistbydende, for dermed at dække Fragten og øvrige Omkostninger. Der manglede Arbeidere paa Haciendaerne, thi i det Indre maatte Mange bruges til de nødvendigste Bearbejder, og Præsidenten trængte bestandig til alle unge arbejdsdygtige Kræfter for at bruge dem som Soldater. At indføre flere Chinesere gik ikke an, da de, man havde, allerede begyndte at falde Staten til Besvær, og de frifødte Sorte vare ikke at formaae til at udrette andet Arbejde end det, de behøvede for at leve. Det var derfor ikke saa underligt, at man lovede sig Meget af dette Forsøg med at indføre Kulier af en anden Race.

Paa den fastsatte Dag indfandt der sig derfor en stor Deel Hacienda=Giere og andre Jordbesiddere, og Menneske-Handelen gik rask fra Haanden. Dboerne anede naturligviis slet ikke, hvad det var, der gik for sig, thi de forstode ikke en Stavelse af hvad der sagdes, og Filippo vogtede sig vel for at sige dem Sandheden. Contracten blev fremlagt, og hvor de Indfødtes Tegn manglede, havde Italieneren udfyldt dem. De solgtes enten enkeltviis eller hele Familier paa engang, der betaltes for enkelte Personer hundrede, hundrede og halvtreds, ja indtil hundrede og firsindstyve Dollars. Den Solgte var saa i de betingede otte Aar Kjøberens fuldstændige Eieendom, som denne kunde anvende til hvilket som helst Arbejde eller sælge igjen; det vil sige, man kaldte det ikke Salg — det vilde jo være Menneskehandel — men man transporterede blot Contracten til en Anden og lod sig betale herfor. Alt lader sig udføre i denne Verden, naar man kun finder en passende Form og et smukt Navn dertil. Dboerne bleve i Begyndelsen bestyrkede, da de bleve opfordrede til at komme ind i Stationshuset, thi de havde haabet paa at blive førte tilbage med Skibet. Men Filippo forsikkrede Fruentimmerne — med Mændene

indlod han sig ikke efter den Advarsel, han havde faaet — at de kun skulde opholde sig i Land, indtil der fandtes et Skib til dem, og da først Banetoget med Lynets Fart fløi igjennem Orkenen, gjorde deres Forbauselse og Angst for de Hvides frygtelige Magt dem aldeles villieløse. De vare hjemfaldne til deres Skjæbne og maatte udholde Alt, hvad deres Herrer fordrede af dem.

I samme Time, hvori de ulykkelige Dboere bleve førte til Lima, før derfra at sendes til de forskjellige Haciendaer og i otte Aar at behandles som Slaver, afreiste General Castilla med Banetoget fra Chorillos, for i sit Palais i Lima at give Expræsident Franco den Audiens, som han i tre Dage havde nægtet ham. Det var en eiendommelig Maade, hvorpaa den peruanske Præsident besøgte sin Hoved- og Residensstad, og den vidnede mildest talt kun om liden Tillid til de Borgere, hvis Valg han dog skyldte sin Hædersplads. Han benyttede vel de almindelige Tog, thi da han reiste hyppig, vilde Extratog koste for meget; men da han aldrig ret vidste, hvorledes han stod sig med sine Medborgere eller mulig vidste det altfor godt, efterdi man adskillige Gange havde tragtet ham efter Livet, var han ikke tilfands at udsætte sig oftere for en saadan Fare end det var uundgaaelig nødvendigt. Endogsaa i Chorillos gif han aldrig ud uden militair Escorte og selv til sit Badehuus ledsagedes han af en Patrouille paa tyve Mand med skarpladte Geværer, som saa bevogtede Badehuset til han forlod det. Ligeledes red eller gif han aldrig gjennem Limas Gader uden en lignende Escorte af Hest- eller Fodfolk, og selv paa Jernbanen ansaae han sig ikke for sikker, at dømme efter de Forholdsregler, han fandt det fornødent at tage. Han havde selvfølgelig sin egen Coupée, som var beqvemt, men simpelt udstyret. Denne Vaggon blev gjort fast lige op til Locomotivet, og bag denne hængte man saa en anden Vaggon, beskyttet ved et Tag

mod Solens Straaler, men ellers aaben til alle Sider, og denne var udelukkende besat af hans Livgarde med skarpladte Geværer. Bag denne kom de øvrige Vagonner med de Reisende.

Fra Banegaarden fulgte Soldaterne ham til Hest, naar han kjørte gennem Staden i sin med fire Heste forspændte Vogn, som bar det peruanske Vaaben i Sølv.

General Franco, som han nu benevnedes, var tilsagt til at møde i Paladset Klokken fire, og præcis paa denne Tid ankom Præsidenten. Flere Ministre havde ladet sig melde, men han modtog Ingen uden den gamle Krigsminister, som han syntes at have meest Tillid til. Med denne confererede han, da en Tjener meldte General Franco.

„Lad ham vente!“ sagde Castilla kort, uden at lade sig forstyrre. Den slog et Kvarteer til fem, den slog halv, og Præsidenten gjorde ikke Mine til at modtage det uvelkomne Besøg, endelig vovede Krigsministeren at erindre ham derom, da han troede, at Præsidenten aldeles havde glemt Ecuadors Expræsident.

„Godt, godt! Jeg veed det,“ knurrede Castilla. „Den fordømte Sambo vil igjen prøve sine gamle Konster, men han tager Feil af mig! General kalder han sig, jeg troer minsel ikke, at den Karl har lugtet Krudt uden ved sine Executioner. Men han skal ogsaa være mig en Advarsel for alle Tider.“

„Vil Deres Excellence nu modtage ham?“

„Lad gaae! Engang maa det dog skee,“ brummede Præsidenten og reiste sig. „Vent paa mig her, kjære Guitaro, jeg skal snart være færdig med ham, saa skulle vi bringe vore Sager i Orden.“

„Sennor Franco kan maaskee netop give dem vigtige Oplysninger herom,“ sagde Krigsministeren.

„Ja han kunde nok, naar han blot vilde,“ sagde Castilla, „men jeg kjender den Karl. Alt, hvad han siger, gaaer ud paa at lokke Benge fra mig, og han lyver, saasnart han aabner Munden. Nei jeg vil slet ikke spørge ham derom. Capitainen paa Dampskibet, der har bragt ham hertil, vil kunne give os bedre og paalideligere Dplysninger. Jeg har ladet ham tilfige til at møde her, han har idetmindste ingen Interesse af at lyve. Jeg bliver ikke længe borte.“ Med disse Ord gik han hurtig gennem nogle Bærelser til Audienssalen, hvor Ex-præsidenten, i Følelsen af sin fuldstændige Afhængighed, taalmodig havde ventet paa ham.

General Franco gik urolig frem og tilbage i den store Sal, thi det var ham meget om at gjøre snart at faae Ende paa den ubehagelige Situation, som det første Møde med hans Protector efter et Nederlag dog altid maatte medføre. Han kjendte Castilla fra tidligere Tider og vidste, hvor raa og heftig den gamle Herre kunde være, men han stolede dog paa, at han trods den mislykkede Revolution ikke vilde opgive sine gamle Planer mod Ecuador, og derfor kom det saameget an paa at udholde den første Storm. Hvad kunde vel Ecuadorerne gjøre, naar han ankrede med tre eller fire Dampskibe udfor Guayaquil, hvis Træhuse han i et Dvartees Tid kunde sthyde i Brand? Og han havde jo stadig mange Tilhængere, som med Glæde igjen vilde slutte sig til ham!

Denne Usurpator, som havde ængstet en heel Stat og i et fredeligt Land udgydt Strømme af Blod, var en lille, undersætsig, næsten tyk Skikkelse med et rundt intetsigende Ansigt, der dog ikke kunde skjule hans Herkomst, thi det var umiskjendeligt, at der var mere Neger- end Indianerblod i hans Arer, ja man fristedes til at troe, hvad Rygtet fortalte om, at han nedstammede fra Negere og Mulatter. Hans Haar var som Negrenes uldent og stærkt kruset, hans Næse

bred, hans Kjævebeen fremstaaende, kun Læberne vare ikke saa tykke og opadbøiede, som det i Almindelighed, skjøndt ikke altid, er Tilfældet hos Negrene. Der var i hans Udseende Intet, som talte til hans Fordeel. Den lave Bænde, der for Dieblikket var trukken i dybe Folder, begrænsedes af et Par bukkede Dienbryn, under hvilke de smaa, mørke og urolige Dine fløi fra det ene Sted til det andet og om de brede Kjævebeen laa et Træk af haardnakket ubøielig Trods, som fremhævedes endnu mere ved den udstaaende Hage. Det mørke Ansigt til den mørke Klædning, hvor Linnedet kom meget sparsomt tilsyne, gav ham dertil et Anstrøg af Ureenlighed, som ikke mildnedes ved de mange Guldringe, han bar paa sine brune Fingre. Kort sagt, General Franco var alt Andet end en smuk Mand, hvor meget der end i Ecuador blev fortalt om hans Kjærlighedsevenlyr.

Med Hænderne paa Ryggen og hængslen i dybe Tanker stod han af og til stille, lyttende ved Døren, om hans hidtilværende Allierede ikke snart maatte finde for godt at komme og hilse paa ham. Han havde nu allerede været tre Dage i Lima og Tiden gik unyttet bort, medens han med feberagtig brændende Utaalmodighed længtes tilbage til Ecuador, for at tage Hævn over det Folk, som havde jaget ham ud af Landet.

Endelig aabnedes Døren pludselig, og Franco, som vendte Ryggen til den, dreiede sig rask om og bukkede dybt for den indtrædende Castilla.

„Jeg har taget mig den Frihed, Deres Excellence, at fremstille mig for Dem,“ sagde han ærbødig.

„Ja, desværre,“ lød det just ikke opmuntrende Svar. „Istedetfor med mit Dampskib at sende mig den Efterretning, at De var dragen ind i Quito, og at Ecuador havde aftraadt mig sit District ved Amazonfloden, som tilhører mig med Gud og

„Gren, kommer De selv, for at melde mig, at Alt er forbi, at al Møie og Udholdenhed har været unyttig! Veed De, Hr. General, at De har kostet mig over en Million?“

„Alt er endnu ikke forbi,“ sagde Franco.

„Det veed jeg!“ raabte Castilla. „Jeg er endnu ikke færdig med Ecuador, men De er det dog, formoder jeg?“

„Naar Deres Excellence blot vilde høre mig —“

„Høre, høre, høre, jeg veed paa en Prik, før De lukker Munden op, hvad jeg vil faae at høre. Men tal dog, man maa jo høre Enhver. Sæt Dem!“ vedblev han, idet han kastede sig paa en Stol. „Men betænk, at jeg ikke har lang Tid til at lade mig underholde om en tabt Sag.“

„Troer Deres Excellence virkelig, at den er tabt?“

„Brug ingen Talemaader!“ afbrød Præsidenten ham fort. „Det kommer her ikke an paa, hvad jeg troer, men hvad De har at sige for Dem selv og hvad er det?“

Franco bed sig i Læberne, men hvor despotisk og uindskrænket han end havde behersket den Deel af Ecuador, han ved Vaabenmagt havde taget i Besiddelse, saa følte han sig i dette Dieblik saa aldeles ude af sit vante Element, at han nedslugte enhver Bitterhed uden at svare; thi han turde ikke gjøre den gamle Herre vred, fordi han trængte til ham. Han sagde derfor ganske ydmyg: „De maa idetmindste troe, at jeg har holdt ud i Ecuador til sidste Mand. Var jeg blevet en Time længere, havde jeg nu været en Fange og til hvad Nytte kunde jeg saa være Dem?“

„Nimeligviis til ligesaa megen som nu,“ brummede Castilla. „Men hvorfor forsvarede De ikke Guayaquil bedre?“

„Beboerne —“

„Snif, Snaf! Kom mig ikke med Deres Beboere, de sov, da Flores indtog Staden, og jeg troer, De sov med, ellers var det ikke muligt, at den Karl havde kunnet tage

Byen. Den er jo netop paa den Side, hvor han vovede Angrebet, næsten uindtagelig ved sine Moradser og Sumpe."

„Jeg kunde ikke længere stole paa mine Folk," sagde Franco med et Skuldertræk. „Jeg havde stillet en, efter hvad jeg troede, paalidelig Officier paa Post der, men om det var Forræderi eller om han ansaae sig for truet i sin Stilling ved de forskjellige Angrebs- og Alarms Signaler, som Flores anvendte fra mange Steder paa engang, veed jeg ikke. Saa meget er vist, at da jeg midt om Natten inspicerede Byens nordre Deel, fordi jeg ikke uden Grund frygtede for, at det kun var et Skinangreb, Flores gjorde paa den Kant, og at han egentlig vilde angribe fra Sletten, hvad der fra først af har maattet være hans Hensigt, traf den omtalte Officier sig tilbage og en Horde af det Paf fra Quito brød ind i Byen. Paa samme Tid blev jeg angrebet fra den anden Side, og da nu de af Nattevaagen og Skjærmhydsler udmattede Soldater saa sig true i Ryggen, hjalp hverken Befaling eller Tiltale mere. Da jeg kun med Nød og neppe havde aspareret et Landfestød, tilskyndede mine Benner mig til at redde mit Liv, for ikke aldeles at ødelægge Deres Sag. Selv Napoleon flygtede jo fra Rusland for paany at samle sin Hær og bide Fjenden Spidsen."

„Na hvad, Napoleon!" brummede Castilla fortrædelig. „En herlig Sammenligning, særdeles smigrende for Napoleon. De oprørte hele Landet mod Dem ved Deres uduelige og feitede Fremgangsmaade, det er Tingen. De eiede ikke en eneste Ben mere, med Undtagelse af de Officierer, som vare i Deres umiddelbare Nærhed og som endda kun holdt ud saalænge, til de saa Leilighed til at slippe bort. Og De vil tale om, at De endnu ikke har opgivet Haabet om at vende tilbage til Ecuador! Veed De, at man agter at hænge Dem paa den

første den bedste Lygtepæl, saasnart De sætter Deres Fod i Landet.

„Jeg forsikrer Excellencen —“

„Ti! jeg veed det bedre, jeg kjender Stemningen i Guayaquil bedre end De. Jeg kan forsikre Dem, at de Menneſker, ſom gjerne ſeer Dem komme tilbage kun ere Deres-Maitreſſer, Deres Leverandeurer og lignende Krapph. Alle Andre ere imod Dem. Saavidt har De bragt det med Deres politiffe Talent. Opfører Flores ſig blot en lille Smule fornuftig, og han er for klog til ikke at gjøre det, ſaa har Deres Parti mistet hver Fodsbred Jord for bestandig!“

„Jeg er overbevist om,“ ſagde Franco, uden med et eneste Ord at beſvare denne drøie Trettesættelſe, „at naar jeg, jo hurtigere deſbedre, ankrede med tre vel bemandede Dampſkibe ved Guayaquil, vilde Flores tvinges til uden Sværdſlag at forlade ikke blot Byen, men den hele Provinds, og et eneste Optraab, et simpelt Løfte om at tilſtaae Soldaterne i Quito nogle Friheder, vilde være tilſtrækkelig til at ſamle alle vaabendygtige Mænd om mig, forudſat, at jeg kunde forudbetale en Maanedſ Sold. Synes Deres Excellence, at Befiddelſen af det rige mægtige Amazondistrict er kjøbt for dyrt herved? Tusind Acres Land ville ikke komme til at koſte Dem en Dollars. Vov blot Forſøget og jeg garanterer Dem —“

„Hvad og hvormed?“ raabte nu Caſtilla, ſom hidtil rolig havde hørt paa Expræſidenten, medens et ſnarere foragteligt end ſpottende Smil krusede hans Læber. „Hvad kan De garantere mig, De, ſom Intet eier i den hele vide Verden, uden Deres egen uheldige Perſon og Deres ødelagte Navn! Jeg vidſte det forud, da jeg hørte om Deres Ankomſt, at De vilde komme med nye Bønner om Underſtøttelſe, nye Løfter og Planer, men jeg vil lade Dem vide, at jeg er kjed af at være den Pengesæk, ſom De gjerne vilde trykke, ſaalænge der

lod sig presse en Dollar ud af den. Har De Lyst til at vove Deres Hals ved at vende tilbage til Ecuador, saa for mig gjerne; jeg skal være den Sidste til at holde paa Dem. Men at De har faaet den sidste Hvid, De nogensinde faaer af mig, det er ligesaa vist. Nu kan De gjøre, hvad De vil, blive i Peru eller ei, det er mig lige kjært, men det udbeder jeg mig," tilføiede han truende, „at De ikke her fortsætter Deres gamle Historier med Sammensværgelser og saadanne Optøier, thi det kunde nok være, at vi her i Peru ikke vilde være saa taalmodige som De have været i Ecuador. Har De forstaaet mig?"

„Excellencen har talt særdeles tydelig," sagde Franco, som anstrængte sig for at synes rolig.

„Godt, Gud befalet!" og uden at oppebie et Svar, vendte Castilla ham Ryggen og forlod Salen.

Ellevte Kapitel.

Sennor Pertenna.

Rafael Aguila kunde Intet foretage sig, førend den Herre, som havde hans Onkels Efterladenskaber i Forvaring, var vendt tilbage fra Valparaiso, og da han derfor fra Callao fik Underretning om hans Ankomst, tog han dertil og lod sig sine Sager udlevere. Som han havde formodet, havde Hr. Dubinet, saaledes hed den nuværende Chef for Huset, ikke modtaget nogen Anviisning paa en Sum Penge til ham, og i sin Onkels Papirer, som han flygtig gennemsaae, fandtes ligesaa-

lidt nogen Hentydning hertil. I en gammel Regnskabsbog laa et halvt fuldendt Brev, som den gamle Herre maatte have skrevet kort før sin Død uden at have faaet det færdigt, men det indeholdt ikke engang en Hentydning til nogen Sygelighed eller Udebesindende; han beklagede derimod, at han i saa lang Tid ikke havde hørt Noget fra sin omstreifende Brodersøn og derfor ikke vidste, hvorhen Brevet skulde adresseres.

Rasael tog det Altsammen med til Lima og assendte det derfra paa Muldyr til Bertrand, for at de senere i Fællesskab kunde gennemgaae det nøiagtigere. Hans eget Ophold i Callao forlængedes nemlig ved Ankomsten af hans Skib fra Guayaquil og Salget af Ladningen, hvilket gik meget heldigt. Han tilbragte derfor hele Dage i Callao, og kun de Aftener, Lydia spillede, tog han til Lima. Hun havde en eiendommelig Tiltrækning for ham, og dog havde han ikke besøgt hende siden den Dag, han traf sammen med Desterres.

Lydia boede ikke længere i Hotellet. En fransk Dame, til hvem hun var anbefalet, havde, især efterat hun havde seet, hvor feteret Lydia blev af alle Klasser af Befolkningen, ikke undt hende No, før hun havde ladet sig overtale til at tage Ophold i hendes Huus. Lydia, som meget godt gennemskuede Bevæggrunden til denne varme Indbydelse, forsøgte forgjæves at unddrage sig den; Madame Derincourt lod sig ikke afvise og omtalte saalænge det Upassende for en ung Dame i at boe saagodtsom ene i et Hotel, at Lydia omsider maatte give efter. Hun fik det for den Sags Skyld meget godt i sit nye-Hjem og var, som Skik og Brug er i alle sydlige Lande, fuldkommen sin egen Herre, saa at Ingen forstyrrede hende, naar hun maatte og vilde modtage Besøg. Det er let at forstaae, at man ikke lod den forgudede Sangerinde leve i stille Ensomhed. En af hendes Tilbedere havde, saalænge hun opholdt sig i Lima, stillet et Par

prægtige Rideheste til hendes Afbenyttelse, og flere Gange om Ugen gjorde hun smaa Udflugter i Omegnen.

Imidlertid vedblev hun at henrykke Publikum. Det italienske Theaters Directeur havde aldrig havt saa store Indtægter som paa de Aftener, hun optraadte, og derfor tiggede og bad han saalænge, til hun lovede at forlænge sit Ophold i Lima udover de tolv Forestillinger, for hvilke hun oprindelig var engageret.

Endelig var Rafael færdig med sine Forretninger og besluttede samme Aften at ride ud til Haciendaæen og tale med sin gamle Ven, Bertrand, thi han kunde ikke blive fri for en Følelse af, at ikke Alt var gaaet naturligt til ved hans Onkels Død. Var der nogen Mulighed for at faae Sagen oplyst, vilde han hverken spare Tid eller Penge, selv om Desterres havde en Haand med i Spillet. Lydia kunde dog ikke elske det Menneske, det var umuligt! Og alligevel var hun dog blevet glad, da han kom, hun havde tilsmilet ham, da han overrakte hende den rige Gave, som hun slet ikke burde have modtaget af en Fremmed! Det var rigtignok utroligt, at hun i saa kort Tid, i nogle faa Dage, skulde have faaet ham kjær, men hvem kan nogensinde gennemskue et Pige hjerte, især saadan en Piges som denne franske Dame! Taabelige Tanter krydsede sig i hans Hjerne, da han gav Hesten Tøilen, saa at den i flyvende Galop fløi hen over den stenede Orken, som omgiver Lima. Han tænkte vel ikke paa Røvere, men var dog for det Tilfælde, at Noget skulde vove at angribe ham, forsynet med to fortrinlige Revolvere.

Men medens han fortsætter sin Vej, vilke vi et Dieblit see ind til Senor Desterres, som denne Morgen var redet ud til sin Hacienda, for at ordne og smykke sine Bærelser, da han den følgende Dag ventede et meget kjær Besøg, hvorfor han ogsaa havde gjort en Masse Indkjøb, som dog først skulde

bringes ud til ham i Aftentjølingen. Medens han var ifærd med at give sin Hushovmester forstjellige Befalinger, hørte han Hestetrampen, og ved at see ud saae han en Fremmed gaae ind i Huset. Hesten var ham bekjendt, men før han kom paa det Kene med hvem den tilhørte, bankede det paa Døren, som strax derpaa aabnedes, uden at Bedkommende ventede paa Tilladelsen hertil. Forundret saae Desterres paa den Indtrædende, hans Blik formørkedes, da han kjendte ham, og han besvarede hans ugeneerte Hilsen tilbageholdende, om ikke toldt.

„Nu Desterres,“ lo den Fremmede, „vil Du gifte Dig eller giver Du en Fæst, siden Du pynter saaledes op paa denne gamle Kede? Jeg har endnu ingen Indbydelse faaet!“

„Hvad fører Dig ud til mig, Bertenna?“ spurgte Desterres, uden at besvare Spørgsmaalet. „Jeg troede, at der skulde gaae nogen Tid, inden vi To skulde sees igjen.“

„Der angiver Du selv Grunden, amigo, og besvarer selv din meget rigtige Bemærkning. Kun Længsel efter at hilse paa Dig har bragt mig herud, jeg kunde ikke udholde det længere.“

„Du faaer mig aldrig til at troe, at dit Besøg ikke har endnu en anden Grund,“ sagde Desterres toldt. „Jeg maa erindre Dig om, hvad der blev bestemt, da vi sidst saaes. Har Du glemt Aftalen?“

Felix Bertenna lo. „Nei, hjerte Ven, jeg husker det meget godt, men Du veed, at Omstændighederne beherske Menneskene, og da jeg nu engang ikke er nogen Ven af at gjøre megen Snak af Ingenting, vil jeg kort og godt bede Dig om at forstrække mig med femhundredé Dollars. Jeg maa have dem!“

„Og naar Du nu ikke faaer dem af mig,“ sagde Desterres, medens hans Ansigt udtrykt mørk bestemt Trods.

„Hvorfor bortødsle denne kostbare Tid med unødvendige og umulige Hypoteser?“ sagde Bertenna leende. „Det Tilfælde, Du nævner, er jo aldeles umuligt, jeg kjenner jo dit gode Hjerte.“

„Denne gang kunde Du dog maaskee tage fejl!“

„Nei paa ingen Maade. Hvad har Du desuden at beklage Dig over? Har jeg ikke punktlig tilbagebetalt de sidste tohundrede Dollars, Du laante mig?“

„Jo, men de tidligere tusinde?“

„Bah! De hørte med til den gamle Afregning og jeg vilde ved Gud ikke gjøre mig Samvittighed af at lade Dig betale tusinde til. Du veed, at jeg, saalænge det lader sig gjøre, hjælper mig selv og ikke gjerne falder mine Medmennesker til Byrde. Jeg har nu gode Udsigter; bliver det til Noget, saa er jeg hjulpen og Du kan sove i Ro, bliver det ikke til Noget, maa jeg endnu engang gjøre Fordring paa din Hjælp, for at kunne nedsætte mig i Bolivia.“

„De første tusinde Dollars fik Du jo netop til dette Die-med, og Du er dog ikke reist endnu!“

„Og vilde det ikke have smertet Dig at skilles saa snart fra mig?“ spottede Bertenna. „Jeg behøver disse femhundrede Dollars, for at begynde en Carriere,“ tilføiede han alvorlig. „Jeg er bleven anbefalet til Præsidenten, og jeg haaber at faae en Ansættelse med det Første. Derfor anseer jeg ogsaa disse Mønter kun som et Laan og jeg giver Dig mit Ord paa at betale dem tilbage.“

Desterres gik frem og tilbage i Bærelset med raske Skridt og forslagte Arme, hans Bryn rynkedes, men han sagde ikke et Ord.

Bertenna tog ganske rolig et Sukkerør, som stod i et Hjørne af Bærelset, satte sig halvt op paa Bordet, trak en lang Kniv ud af sit Bælte og begyndte koldblodig at skrælle

den ydre haarde Bart af Røret og derpaa efter Ledene at stille det i flere Dele. Han lagde tilsyneladende aldeles ikke Mærke til sin Ven.

„Du forglemmer,“ sagde Desterres pludselig, idet han blev staaende foran ham og saae stift paa ham, „at det Baaben, Du holder imod mig, ogsaa har en Spids i den Ende, der vender imod Dig, og naar det træffer den Ene, maa det ogsaa træffe den Anden.“

„Fremfor Alt maa jeg værge mig mod at beskyldes for at have holdt noget Baaben mod Dig,“ svarede Bertenna rolig, idet han brækkede et tilfsaaret Stykke Rør itu, puttede det i Munden og tyggede paa det. „Jeg har ganske simpelt bedt Dig om et Laan, og jeg er overbevist om, at Du ikke vil nægte mig det. Er det et Baaben? Men dersom det virkelig eksisterer,“ tilføiede han sagte og haanlig, „saa formoder jeg næsten, at den Spids er sløv, som vender mod mig, jeg har idetmindste ingen Fare mærket.“

„Du lover altsaa at tilbagebetale dem.“

„Jeg har allerede lovet det.“

Efter nogen Overveielse sagde Desterres: „Saa kom til mig i Lima en Dag, efter Klokken ni, tidligere træffer Du mig ikke i min Bolig, og imorgen er jeg ikke hjemme.“

„Har Du ikke Pengene herude? Det vilde spare mig et fjedsommeligt Ridt, da jeg havde i Sinde at blive her til imorgen.“

„Du kan vel begribe, at jeg ikke har mange Penge i Behold her paa Haciendaæn. Leilighed gjør Tyve, veed Du nok.“

„Nu vel, amigo, jeg kommer. Er det tilladt at spørge om hvem Du imorgen venter i Besøg?“

„Det er ingen Hemmelighed. Det er den fremmede

Sangerinde. Hun vil besøge en fransk Familie, der boer tæt herved og vil saa bese min Hacienda med det Samme."

"Ja saa. Den unge Dame behager mig forresten, hun forstaaer sin Tid og maa her i Peru tjene Penge som Græs. Jeg gad vide, hvor mange tusinde Dollars hun allerede har faaet i Brocher, Armbaand, Diamanter og Smykker. Det vilde ikke være nogen daarlig Speculation at gifte sig med hende. Jeg maa dog engang see til at gjøre hendes Bekjendtskab. Hun boer i Hotellet, ikke sandt?"

"Nei, amigo," sagde Desterres tørt, "hun boer ikke i Hotellet, men i et privat Huus, og Du maa lade den Lyst fare!"

"I et privat Huus, saa? Og hvor, om jeg tør spørge?"

"Det gjør mig ondt ikke at kunne give Dig hendes Adresse. Det er hos en fransk Familie og der tales kun Fransk."

Bertenna lo saa smaat. "Det er dog mærkværdigt, at Du veed det saa nøiagtig og dog ikke kjender hendes Adresse! Troer Du virkelig, at det vilde koste mig meer end et Dvar-teerstid at faae det opspurgt, naar jeg brød mig videre om den franske Dame, som er klog nok til at plukke de Tosser, hun kan fange, og siden lee dem ud."

"Du gjør ingen Omstændigheder."

"Nei aldrig!" forsikrede Bertenna rolig.

"Veed Du, hvem der hører blandt Tosserne, som Du behager at falde dem?"

"Det er vanskeligt at kjende dem Alle," meente Bertenna.

"Don Rafael Aguila, som blev løiet død og som nu er kommet tilbage."

"Hvad Pokker!" raabte Felix, pludselig opmærksom. "Har han et tykt sort Skjæg?"

"Har Du truffet ham."

„Jeg tror det, og hans forhen saa sorgløse Ansigt saae nu mørkt og bekymret ud. Har han været her?“

„Ikke paa selve Haciendaën, men her i Nærheden. Han har endog aflagt et Besøg hos Mutter Pascua.“

Bertenna sprang op og saae forbauset paa sin Kammerat. „Hvad vilde han der?“ spurgte han.

„Den Bjalt Pedro var døds syg af Drik og saa vild og ustyrlig, at den Gamle i sin Sjæleangst løb over til Bertrand for at bede ham om Hjælp. Don Rafael var netop hos ham og ledsagede ham.“

„Det var altsaa tilfældigt.“

„Maaskee, men det lader dog til at have forurologet den Gamle, thi hun var her for lidt siden, for at meddele mig det. Hvor har Du truffet ham?“

„Jeg? Na kun paa Gaden i Lima; hans Ansigt var mig bekjendt, og jeg har brudt mit Hoved med at udfinde, hvem han kunde være. Skjægget gjør ham næsten ukjendelig.“

„Kjendte han Dig?“

„Mig? Nei, jeg tror ikke, han vilde have kjendt mig, selv om han hørte mit Navn. Vi have tidligere sjelden eller aldrig truffet hinanden og jeg har kun i Forbigaaende seet ham ride med sin Onkel. Har Du talt med ham?“

„Ja.“

„Han har altsaa været hos Dig?“

„Ja, for at see Kjøbecontracten.“

„Hvad sagde han til den?“

„Hvad skulde han sige?“ lo Desterres foragtelig. „Alt var jo i Orden, og det kan jo ikke være min Skyld, at hans Onkel ingen Underretning har efterladt om hvor han har deponeret de modtagne Penge.“

Bertenna tyggede igjen i nogen Tid paa sit Sufferør, men det var aabenbart ingen behagelige Tanker, som foer gennem hans

Hoved, thi hans Pande traf sig i dybe Folder og hans Dine lyste uheldsvangert under de sammentrukne Bryn. „Hvor længe er det siden han kom?“ spurgte han endelig.

„Han kom med det sidste Dampskib fra Guayaquil og er nu, om jeg ikke feiler, i Forretninger i Callao. Det lader til, at han har medbragt nogen Formue.“

„Saa meget desbedre for ham,“ brummede Felix, idet han søgte at befjæmpe den ubehagelige Følelse, som havde bemægtiget sig ham. „Hvad angaaer den Raps os, det er jo ligemeget, om han er her eller der, og saalænge han ikke krydser vore Veie, kunne vi rolig lade ham nyde Livet. Men jeg seer, Du har travlt, og vil derfor ikke længere forstyrre Dig.“

„Endnu et Spørgsmaal,“ sagde Desterres. „Hvem har anbefalet Dig til Præsidenten? Jeg haaber, at det ikke er nogen Hemmelighed?“

„Nei. Det er Finansministeren.“

„Sennor Benares! Virkelig? Hvordan er Du blevet bekendt med ham?“

„Ja det kunde nok være en Hemmelighed, og det er ialtsald for kjedsommeligt til nu at fortælles. Farvel, til vi sees! „Apropos!“ sagde han, idet han blev staaende i Døren. „Jeg saae nede i Gaarden nogle af de nylig indførte Kulier, der var nogle allerkjæreste Piger mellem dem. Blot ikke Sennora Fransesca bliver skinsyg, naar hun faaer dem at see!“

„Jeg er bange for, at det er en daarlig Speculation,“ sagde Desterres, uden at gaae ind paa den frivole Spøg. „De Kjeltringer ville ikke arbeide, og min Opsynsmand klager over, at de ikke engang lade sig tvinge ved Prygl.“

„Tving dem ved Sult, det er den rigtige Cuur. Adios compannero!“

Faa Minutter efter travede Rytteren rundt om Huset hen mod Veien. Da han naaede Hovedlandeveien, som her førte

ned mod Floden, saae han to Herrer tilfods komme sig imøde og uvilkaarlig strammede han Hestens Tømme og holdt stille i Skyggen af et Orangetræ til de kom saa nær, at han kunde kjende dem. Det var Bertrand og den Fremmede med det tykke Skjæg. Felix mumlede en Sed mellem Tænderne, gjorde omkring med sin Hest og travede rask afsted ned af en Bivei.

„Hvem er den Rytter derhenne?“ spurgte Rafael Bertrand.
„Det lod til, at han vilde denne Wei og nu vender han om og rider tilbage.“

„Det er en temmelig vindig Person, Spiller af Profession og en intim Ven af Sennor Desterres,“ sagde Bertrand.
„Han hedder Felix Bertenna. Tidligere undte han mig undertiden Vren af sit Besøg, men da jeg mærkede Hensigten dermed, frabad jeg mig denne Vre for Fremtiden. Det er muligt derfor, at hun nu vil undgaae os, skjøndt han ikke behøver det, thi saa længe han ikke falder mig til Besvær indenfor mine fire Vægge, er Landeveien bred nok til os begge.“

„Bertenna! Bertenna! Staaer det Navn ikke som Vidne paa min Onkels Kjøbecontract?“

„Ganske rigtig. Han har underskrevet den tilligemed en vis Bidota, som jeg i længere Tid ikke har seet noget til, han er maaskee vendt tilbage til Cerro de Pasco, hvor han før boede. Men hvad er der dog paafærde hos vor Nabo? See blot Rafael, hvor han pynter paa sit Huns, og lader Haven rive og vande! Han skal maaskee have et af sine sædvanlige Gilder, skjøndt de pleie mere at udmærke sig ved Spise og Drikke end ved Pragt!“

Medens de talte herom, kom nogle Arbeidere forbi, stønnende under Byrden af nogle grønne Grene, som de bare paa Skuldrene. Rafael lagde først ikke videre Mærke til dem, men pludselig saae han forbauset efter dem og sagde: „Det

er mærkværdigt, det kan ikke være af vore egne Indianere; de brune Karle ligne aldeles Dboerne fra Sydhavet."

„Derfra er de vel ogsaa," meente Bertrand. „Desterres har nylig ladet en heel Transport bringe herud; der er jo kommet et Skib med en heel Ladning."

„Fra Sydhavssøerne! Du har Ret, jeg har hørt tale derom. De stakkels Mennesker! De havde vist ikke frivillig indladt sig paa saadan en Udvandring, naar de havde vidst, hvad der forestod dem her. Havde der blot været Nogen, der kunde have fraraadet dem et saadant Skridt."

„Ja nu faae de den Suppe at smage, som de have brygget til sig selv, og ville behøve otte Aar til at faae den spist op," sagde Bertrand. „Jeg havde selv Brug for et halvt Dusin Arbeidere, men jeg kunde ikke bringe det over mit Hjerte at kjøbe de stakkels Djævole, thi Andet end et Kjøb og Salg er det i Virkeligheden ikke."

„Jeg kunde have lyst til at tale med En af dem," sagde Rafael og blev staaende.

„Saa kom blot ned med til Floden, der træffe vi en heel Flok af dem. Forflæbe sig, gjøre de ikke, det er vist, men alene Opholdet her, Adskillelsen fra Hjemmet maa være frygtelig for dem, og selv om man har sagt dem, at de skulle blive borte i otte Aar, hvad Begreb have de saa om nogen Tidsregning, de som neppe kunne beregne en Uge fra den ene Søndag til den anden."

Medens de talte, havde de nærmet sig Floden. Tilhøre for dem sad en ung Dboer paa en Høi, stille og ubevægelig, med Hovedet bøiet ned paa de optrukne Knæ, som han omklamrede med Hænderne.

„Joronna ho-y"! raabte Rafael op til ham, og Dboeren hævede raff og forundret Hovedet og saae paa den fremmede

hvilde Mand. Kunde det være ham, som havde tilraabt ham en Hilsen i hans Fødelands Sprog?

„Hare mai!“ gjentog Rafael venlig og vinkede ad ham, og Indianeren sprang op og fløi ned til ham saa hurtig som Pilen springer fra Buen.

„Hvor kommer Du fra, Fremmede,“ raabte han i sit Sprog. „Kommer Du fra de kjære Der og vil Du hjælpe os?“

„Fra Derne kommer jeg vel, men om jeg kan hjælpe Dig, veed jeg ikke,“ svarede Rafael, som talte Selskabsørnes Sprog, om ikke flydende saa dog saaledes, at han kunde gjøre sig forstaaelig.

„Du vil altsaa heller ikke staae os bi?“ udbrød Dboeren med Taarer i Dinene. „Saa ere vi fortabte og see aldrig, aldrig Kaiatro igjen! Joronna! Joronna!“ og han bøiede Hovedet ned paa Brystet.

„Men hvorledes skal jeg kunne hjælpe Dig?“ sagde Rafael rørt. „Have I ikke forpligtet Eder til at arbeide her?“

„Forpligtet?“ sagde Dboeren og saae, idet han langsomt hævede Hovedet, forundret paa ham. „Forpligtet, hvortil?“

„Til at arbeide her i nogen Tid.“

„De have sagt til os, at vi kun skulde være her i Land, til der igjen gif et Skib til vor D.“

„Hvad siger han?“ spurgte Bertrand, som tidligere havde været paa Derne, men aldeles havde glemt den Smule, han havde kunnet af Sproget.

Rafael gjentog Ordene for ham.

„Men de have jo dog undertegnet en Contract!“ raabte Franskmanden.

Rafael spurgte nu Indianeren, om de havde sat deres Navn paa et Papir, hvorpaa der stod, at de vilde bortfæstes som Arbeidere. Dboeren reiste sig opbragt og fortalte, hvad

der var bleven sagt til dem, for at formaae dem til at sætte deres Mærke paa Papiret, men at kun faa og næsten kun Fruentimmerne havde gjort det, og vilde netop fortælle, hvorledes man havde loffet dem ombord og bortført dem, da Opsynsmanden, en Cholo med et intet mindre end indtagende Ansigt kom til, svingende en vægtig Pidsk i Luften.

„Holla, dit dovne Afsen!“ raabte han paa Spansk, som den stakkels Indianer ikke forstod et Ord af. „Vil Du see til, Du kommer til dit Arbejde!“ og med en drøi Sed tilføiede han: „Det kunde næsten gøres nødig, at enhver af Jer Stoddere havde en Opsynsmand i Ryggen og jeg vil være fordømt, om jeg ikke en halv Snees Gange har ønsket, at det forbandede Skib, som bragte Jer hertil, var gaaet under med Mand og Muus.“ Uden at lægge Mærke til de Hvide var han nu kommen temmelig nær og løftede allerede Pidsken til Slag, da Rafael sprang til og raabte:

„Hold inde Sennor! Denne Gang ere vi Skyld i, at Manden har forsømt sin Pligt, - og De maae endnu have ham undskyldt nogle Dieblikke, da jeg ønsker at spørge ham om Noget.“

„Jeg veed ikke, om det er min Herre tilpas, at De underholder Dem med hans Arbeidere istedetfor at lade dem gjøre deres Pligt.“

„Det gaaer mig ligesaa, jeg veed det heller ikke,“ sagde Rafael med spottende Høflighed, „men alligevel bliver Indianeren her, til jeg har spurgt ham om Alt, hvad jeg vil vide.“

„Det har De ingen Ret til!“ knurrede Choloen, men Bertrand afbrød ham:

„Ikke et Ord mere, Slynge! hvis Du er klog, thi ellers skaffer Du Dig en saa mørkbanket Ryg, at Du si otte Dage ikke kommer til at ligge paa dit eget Skind! Jeg tænker Du kjender mig, det vilde ikke være de første Prøgl, Du fik af mig.“

„Naar De, Sennor Bertrand, vil bruge Magt, kan jeg Intet gjøre,“ sagde den Anden, idet han saae op paa ham med et ængsteligt og skulende Blik, „men Herren maa afgjøre, om jeg har gjort min Pligt,“ og idet han gjorde omkring, gif han hurtig tilbage til Haciendaæen for at melde Desterres det Indgreb, der var gjort i hans Rettigheder.

„Saa Rafael,“ sagde den gamle Fransmand, „lad nu din brune Ben snakke løs, thi nu ere vi frie for den Slyngel, og Desterres er for flog til at komme mig paatværs, naar jeg har sat mig Noget i Hovedet. Vi ere gode Naboer, saalænge vi ikke see hinanden, og i den Retning tænker jeg, at han fremdeles vil holde det gode Naboskab vedlige. Alsaa, lad ham kun løbe af Stabelen!“

Der behøvedes kun faa Ord for at faae Indianerens Mund paa Gang, og han fortalte nu paa disse Folks jevne Maade, hvordan de vare bleve loffede ombord, og Skibet var seilet, uden at de Hvide brød sig om deres Bønner, om deres fortvilede Angreb, da de saae sig forraadte, og om hvorledes man havde skudt imellem dem og kastet de Døde i Havet.

Rafael hørte paa ham uden at afbryde ham, kun oversatte han af og til hans Ord for Bertrand.

Ogsaa Italieneren Filippo kom paa Tale, thi nu vare Indianerne fast overbeviste om, at han havde forraadt dem, thi havde han blot sagt et advarende Ord, vilde de aldrig være komne Skibet nær. Hvad der iøvrigt var blevet af ham, vidste de ikke; siden de vare fløine over Orkenen i den „sirkantede Cano“ (Jernbanevaggonen), havde de ikke seet ham.

Baade Rafael og Bertrand tvivlede ikke et Dieblit om, at der havde fundet et Forræderi Sted. Men hvad lod der sig nu gjøre derved? Dboerne havde ingen Anelse om, hvorlænge man vilde beholde dem her eller hvorledes de skulde

komme hjem, naar de otte Aar vare forløbne, thi at de ikke vilde komme tilbage med det Skib, som havde ført dem dertil, det forstod sig af sig selv. Den Eneste, der kunde hjælpe i dette Tilfælde, var Præsidenten, men vilde han gjøre det? Kuliernes Bortførelse var maaskee endog skeet paa hans Befaling? Bertrand troede det, thi han forsikkrede, at der igaar var signaliseret endnu et Skib med indianske Kulier, som kun ved Bindstille var blevet forhindret fra at løbe ind paa Callaos Rhed. Saameget var afgjort, at der for Diebliffet Intet lod sig gjøre, thi efter al Sandsynlighed havde disse Ulykkelige Giermænd den peruaniske Lov paa deres Side, og Rafael kunde derfor kun give den stakkels Djævel den Trøst, at han vilde tale med Landets „Konge“ og berette ham den Uret, der var tilføiet dem; han vilde nok straffe de Skyldige og sende dem tilbage til deres D. Saalænge, og det maatte han sige til sine Kammerater, skulde de have Taalmodighed og udføre det Arbeide som blev dem paalagt.

Saa ringe end dette Haab var, blev den stakkels Indianer dog meget glad og lykkelig derover og sprang jublende hen til sine Kammerater, for at bringe dem det glade Budskab.

Bertrand og Rafael vendte nu om, da de ikke vilde give Desterres nogen virkelig Grund til Klage ved at afholde hans Folk fra deres Arbeide. De kunde imidlertid være ganske rolige, thi deres Nabo tænkte slet ikke paa at indlade sig i nogen Strid med dem. Vel blev hans Humeur ikke bedre ved Opsynsmandens Fortælling om hvad der var passeret, men han befalede dog denne at lade de Herrer skjotte sig selv; Indianerne arbeidede dog saa lidt, at det var temmelig ligegyldigt, om der spildtes et Par Minutter mere eller mindre.

Tolvte Kapitel.

Besøget.

„Det er fornuftigt af Dig, at Du vil blive nogle Dage hos os,“ httrede Bertrand, da de gif hjemad. „Idag have vi fuldkommen god Tid til at gjennemsee de Sager, Du har sendt herud, imorgen ville vi derimod have mindre No dertil.“

„Hvorfor? Benter De Besøg?“

„Ja fra Byen. Derincourt, en gammel Ven af mig fra Frankrig, har taget en ung Dame i Huset, en Skuespillerinde, som der gjøres forfærdelig Blæst af i Byen, og da jeg iforgaars var hos ham, lovede han at ride herud med hele Cavalcaden for at besøge mig.“

„Med Frøken Valière!“

„Ja jeg troer, hun hedder saaledes. Kjender Du hende.“

„Hun er ogsaa fransk af Fødsel.“

„Ja, og hun skal jo være en udmærket Kunstnerinde. Jeg glæder mig til at see hende og hilse paa hende i mit Hjem.“

„Der have vi Grunden til, at Desterres har ladet sin Hacienda udsmykke!“ ndbrød Rafael. „Hun vil vistnok ogsaa aflægge ham et Besøg!“

„Den gule Slyngel! Jeg troer ikke, at han er en Bekjendt af Derincourt.“

„Men af den unge Dame. Det skal slet ikke undre mig, om Desterres hører med til Partiet.“

„Ja saa kan Du faae Ret i, at det er derfor han vadsker og pudser det gamle Huus saaledes op. De have imidlertid ladet

sig melde hos mig, og det bliver altid et Spørgsmaal, om de siden faae Tid til at see over til ham. Dog lad os nu give os ifærd med vort Arbeide, skjøndt jeg ikke troer, at vi ville finde Noget af Bigtighed i din Onkels Papirer."

Da de vare komne hjem, toge de alvorlig fat paa den gamle Sennor Aguilas Efterladenskaber, og undersøgte hver Lap Papir paa det Omhyggeligste, men Bertrand havde haft fuldkommen Ret, det var ikke noget stort Udbytte, der kom ud deraf. Der fandtes ikke noget Document, som gav Oplysning om eller endog blot den ringeste Hentydning til Salget af Haciendaën. En lille Udgiftsbog, som den gamle Herre selv havde ført og hvori han endog paa sin Dødsdag havde anført sine Udgifter, vidnede om, at han til sin sidste Time havde været i fuld Besiddelse af sine aandelige Egener. Rafael undersøgte den opmærksom, men da han Intet fandt, lukkede han den og skjød den tilside. Bertrand tog og aabnede den.

"De finder Intet i den," sagde Rafael. "Min stakkels Onkel kan ikke have haft nogen Anelse om, at hans Død var saa nær, thi paa sin sidste Dag har han sendt Bud til Byen og ladet hente Cigarer. De staae anførte med hans egen Haandskrift."

"Guds Død!" raabte Bertrand pludselig. "Her staaer Noget, som jeg hidtil ikke har vidst."

"Og hvad er det?"

"En halv Dollar i Drikkepenge til Pedro."

"Nu?"

"Pedro er den fordrufne Slyngel af en Cholo, gamle Pascuas Søn. Krabaten er altsaa gaaet ud og ind i Huset, har været der paa selve din Onkels Dødsdag, sandsynligviis endog i hans Bærelse!"

Rafael havde reist sig og gik frem og tilbage. "Dette er vistnok et Led mere i den lange Række af Gisninger,"

sagde han endelig, „og med de Grunde til Mistanke, som vi allerede have, lod der sig i Europa nok udrette endeel, men Peru maatte have forandret sig meget under min Fraværelse, hvis man her skulde kunne komme nogen Bei dermed. Og dog bør det forsøges. Denne Udgiftsbog er af større Vigtighed end jeg først troede, om end kun ved det Blæk, som den Afdøde har brugt lige til sit sidste Dieblik, og som det er min faste Overbevisning, ikke er det samme, der er brugt til hans Navns Underskrift under Kjøbecontracten, uagtet Desterres paastaer, at denne har fundet Sted i min Onkels Stue.“

„Men hvem skal kunne bevise det?“ spurgte Bertrand. „Hvor faae vi en Chemiker fra, som kan undersøge det? Det vilde dog blive en altfor vidtløftig Historie at jende Contracten til Europa.“

„Domstolene her ville neppe engang tillade det,“ sagde Rafael, „med mindre Castilla befalede det.“

„Ja den Befaling kunne vi vente længe paa,“ brummede Bertrand. „Den ene Krage hugger ikke Diet ud paa den anden. Jeg troer nok, at han kjender det Pæk, han har at gjøre med, men han benytter dem alligevel. Desuden er det meget vanskeligt at faae Udgang til ham, thi siden det sidste Attentat paa hans Liv holder han sig meget indesluttet og taler næsten kun med Ministrene, og det kan Du forlade Dig paa, at de ikke ville tale din Sag imod Desterres. Hvert Ord til dem vilde være spildt, ja meer end det, thi det vilde advare de Slynkler.“

„Skulle vi da opgive Sagen som aldeles haabløs?“

„Det siger jeg ikke, men vi maae indskrænke os til at holde Udkig. Netop derved, at vi tilshueladende Intet gjøre, blive Skurkene sikke og hvem veed saa, om ikke den Ene eller Anden af dem paa en eller anden Maade forraader sig. Og

der er flere end Een indviklet i den Sag. Een Mand alene kan ikke have udført den, der maa være Medvidere, og det er altid en farlig Ting og har før bragt Forbrydelser frem for Dagens Lys. Men lad nu den fatale Historie beroe; Juanita har allerede i nogen Tid flirret med Glasfene, vi ville skylle det Hele ned med et Glas Viin."

Det var ingenlunde Rafael kjært, at Lydia vilde besøge hans Bært, og han vilde igrunden helst ganske have undgaaet dette Møde. Han vidste egentlig ikke selv hvorfor, men det var ham ubehageligt at træffe hende netop her. Der var imidlertid ikke Noget derved at gjøre, thi han havde lovet at blive nogle Dage, og hvilken Grund skulde han vel kunne anføre for at bryde sit Løfte? Baade Bertrand og Juanita vilde fatte Mis-tanke. Hvorfor skulde han ogsaa flygte for hende, han havde jo Intet at bebreide sig? Nødigt vilde han tilstaae for sig selv, at han havde holdt sig borte fra hende, fordi han frygtede den Magt, hun havde over ham, og fordi det havde ærgret og smertet ham dybt, at hun stod paa en saa fortrolig Fod med Desterres. Ofte havde han været fristet til at bryde det Løfte, han havde gjort sig selv, aldrig at besøge hende, men han havde holdt Stand indtil nu, og saa vilde Tilfældet, at han alligevel skulde møde hende! Naa, det skete jo uden Med-virkning fra hans Side, han havde ingen Skyld deri, men det lovede han sig selv, at han skulde lade den unge Dame føle, at han ikke hørte til dem, med hvem hun kunde drive sit sædvanlige Spil.

Den følgende Morgen kom, og med den Selskabet, der viselig havde benyttet Morgentjølingen til Touren. Caval-caden bestod af otte Personer: Monsieur Derincourt med Datter — hans Kone havde foretrukket at blive hjemme — Frøken Lydia Balière, Desterres, Sennor Sarmiento, Præ-sidentens Adjudant, Theater-Directeuren, Monsieur Monfort,

og endnu to Herrer, Tilbedere af den skønne Lydia, den ene af dem en Broder til Finansministeren Benares. Lydia var naturligtvis Sjælen i det Hele, hun lod Hestene løbe i Gallop, da de havde Lima bagved og den haarde jevne Jordbund foran sig. Under Latter og Spøg sprængte de fremad, idet de snart benyttede den vide Slette til at ride i en Række, snart delte sig to og to, hvor Veien blev snevrere og snart enkeltvis red omkaps efter et bestemt Maal. Endelig bøiede de ind paa den Bei, der førte til de to Haciendaer og her maatte de sagnede deres Ridt. De valgte nu Veien tilvenstre, som gik til Bertrands Hacienda, uagtet Desterres gjorde Indvendinger og først vilde indføre Frøken Balière paa sin Eiendom, men Derincourt, der affskyede Desterres, tog ikke det ringeste Hensyn hertil og han var jo Cavalcadens Fører. Bertrand og Juanita, som havde hørt Hovslaget af de kommende Heste, ilede til Døren, for at modtage deres Gæster (Juanita og Abele Derincourt vare Beninder), og saa Minutter efter standsede Cavalcaden ved Havelaagen til Haciendaæen.

Bertrand havde, uden at sige et Ord til Juanita, indstuderet en lille Tale til sin unge feterede Landsmandsindes Modtagelse. Men han fik ikke engang begyndt paa den; thi netop som han rakte Lydia Armen, for at hjælpe hende ned af Hesten, sprang den overgivne Pige selv ned af Sadlen og idet hun paa den elskværdigste Maade af Verden tog hans Arm, forsikrede hun ham om, hvor lykkelig hun var ved at gjøre hans Bekjendtskab, da Derincourt havde fortalt hende saa meget om ham, og det lykkedes ikke den gamle Mand at faae et Ord indført. Dernæst hilste hun hjertelig paa Juanita og var strax saa fortrolig med hende, som om de havde kjendt hinanden i mange Aar, hun forstod i et Dieblit at banlyse alle Ophevelser og Formaliteter.

Bertrands Folk kom nu og modtog Hestene, og det lille

Selskab, som næsten alle kjendte Bertrand personlig, gik nu ind i Spisefalen, hvor Bordet var dækket og forsynet med alle slags Forfriskninger.

Her traadte Rafael dem imøde. Lydia saae overrasket paa ham, hendes Blik søgte Juanita og idet hun rakte ham Haanden, sagde hun: „De her? De tilbringer altsaa Deres Tid i landlig Ensomhed, medens jeg troede, at De var midt i Stadens Tummel. Det er i Sandhed en uventet Glæde efter saa lang Tids Forløb at gjensee en gammel Reisefammerat. Hvorledes har De havt det? Om mig selv er der kun Godt at melde. Deres Landsmænd forkjæle mig, og hvis det var muligt, vilde de gjøre mig endnu forføngeligere end jeg allerede er.“

„Troer De ikke, Sennora, at jeg selv har overbevist mig derom?“ spurgte Rafael, idet han kyssede hendes Haand. „Jeg har været et stadigt Bidne til Deres Triumfer.“

„Virkelig? Jeg tilstaaer, at det glæder mig! Men vor Bært venter! Maa jeg først forestille Dem for min kjære Veninde, Adele Derincourt. Kjære Adele! Jeg har herved den Ære at forestille Dig en gammel, eller snarere en ung Reisefammerat af mig, Sennor Aguila. Sennor Aguila! Demoiselle Adele Derincourt, en Datter af min elskværdige, altfor eftergivende Bært og Ven. Monsieur Derincourt, jeg har taget mig den Frihed at gjøre Deres Datter bekendt med den elskværdigste Mand heri Landet, og det er meget sagt,“ tilføiede hun med et henrivende Smil, „naar jeg seer mig om mellem de her tilstedeværende Herrer. Men nu tilbords! Monsieur Bertrand gaaer fortviblet og flytter Stolene frem og tilbage; han faaer ikke No, før han seer os vel placerede bag alle hans Delicatesser.“

Bertrand, som hadede alle Formaliteter og især Præsentationer, var virkelig isærd med at blive lidt utaalmodig; men

det gik snart over. Det muntre Selskab, som havde medbragt en ypperlig Appetit, tilbragte en Times Tid ved Bordet, og derpaa blev Kaffen serveret i Sideværelset, medens en ung Cholo bar Cigarer om, og snart dannede der sig smaa passierende Grupper. Desterres havde ikke taget Deel i Frokosten, men undskyldt sig hos Lydia med, at han maatte hjem for at see, om Alt var i Orden; thi han stolede sikkert paa, at hun vilde gjøre ham den Glæde ogsaa at besøge hans Eiendom, om det saa kun blev i nogle Minutter, hvilket Lydia ogsaa lovede.

Da Gæsterne havde reist sig fra Bordet, hvor Lydia havde siddet mellem Bertrand og Benares, gik Lydia hen til Juanita for at tale med hende og sige hende, hvor det glædede hende at have lært hende at kjende i hendes stille Hjem. Af enhver Anden vilde det kun have været almindelige høflige Talemaader, men fra Lydias Læber lode de, som om de kom fra Hjertet, medens hendes Dine med virkelig Velbehag hvilede paa den unge Pige, der i elskværdig Undseelighed stod rødmende foran hende. Hun kjendte saa lidt til Verden og dens Skikke, og nu talte den unge Dame, hvis Navn var paa Alles Læber og som blev rost og hædret af Enhver, saa fortrolig og ugeneert, ja saa hjertelig med hende, som om de vare Ungdomsveninder.

Rafael underholdt sig med Monsieur Monfort, som naturligtviis kun talte om Theatret og de Plager, en stakkels Directeur i dette halvt barbariske Land havde ikke alene med Publicum, men ogsaa med sine egne Skuespillere. Han kunde ikke noksom rose Frøken Valière som en reen Undtagelse i saa Henseende, en saadan Primadonna havde han aldrig kjendt, thi det lod til, at hun hverken vidste, hvad Capricer eller Hæshed var for Noget, og han velsignede derfor den Dag, da hun betraadte den peruanske Kyst.

En let Haand lagde sig paa Rafaels Skulder, og da han saae sig om, stod Frøken Valière ved Siden af ham og sagde til Directeuren med et venligt Smil: „Undskyld, strenge Herre og Mester, at jeg et Dieblik forstyrrer Deres vistnok meget interessante Underholdning, men jeg har nogle Ord at sige denne Herre.“

„Sennorita!“ raabte Monfort. „Jeg forsikrer Dem, at hvis her var en Lem i dette Gulv, skulde jeg diebliffelig forsvinde, blot for at vise Dem, at jeg ikke ønsker at vise mig mere paa Jordens Overflade, naar det er Deres Onske.“

„Har De nogensinde, Sennor Aguila, seet en mere galant Theaterdirecteur? De er et complet Pragteemplar, min kjære Hr. Monfort, men De behøver heldigviis hverken at benytte Lemme eller Styer for at forsvinde, jeg ønsker kun, at De skal lægge Dem lidt Theaterdøvhed til i et Par Minutter. Vi skulle strax være hos Dem igjen,“ og idet hun lagde sin Arm i Rafaels, førte hun ham til den anden Kant af Salen, idet hun underveis hvistfede: „Nu veed jeg, min høitærede Medsammensvorne, hvorfor De er blevet mig utro og ikke har besøgt mig saalænge.“

„Og hvorfor da Sennora?“

„Troer De, jeg er blind?“ sagde den smukke Pige og rystede paa Hovedet. „Det er let nok at see, at et Par deilige kastaniebruue Dine endelig har fanget og holder fast paa deres hidtil saa usølsomme Hjerte. Jeg anede rigtignok ikke, at der herude fandtes en saadan Magnet, men ikke engang det undskylder, at De forsømmer Deres gamle Venner. De har virkelig bedrøvet mig, jeg maatte troe, at jeg mod min Billie havde fornærmet Dem med Noget.“

Hun saae paa ham med et saa kjærligt, næsten frygtsomt Blik, at Rafael blev ganske forlegen, og strax gjorde hvad han havde foresat sig ikke at gjøre, han undskyldte sig og sagde

sagte: „Allerede for lang Tid siden vilde jeg have besøgt Dem, men Forretninger have opholdt mig i Callao. Der var ankommet et Skib, hvis Ladning jeg maatte affætte.“

„De har for Guds Skyld dog ikke Noget at gjøre med denne forfærdelige Handel med Kulier?“

„Seer jeg ud som en Slavehandler?“ spurgte Rafael. „Nei Sennora, men en Anden af Deres intime Venner er ikke saa fremmed derfor.“

„Jeg veed det, Sennor Desterres,“ sagde Lydia rødmende.

„Har det forhøiet Deres Agtelse for ham?“

Lydia lod som hun ikke hørte Spørgsmaalet og saae taus ned for sig. Endelig sagde hun sagte: „Veed De vel, at jeg har tænkt Meget paa Dem i den Tid, jeg ikke har seet Dem?“

„Paa mig!“ sagde Rafael vantro og rystede paa Hovedet. „Har Lima levnet Dem Tid dertil?“

„De troer mig ikke og dog er det sandt. Desterres beboer det Sted, som før var Deres Eiendom, ikke sandt?“

„Rigtig, Monsieur Derincourt kjender vel noget til Forholdene?“

„Kun lidt, men jeg har dog talt med ham derom. Deres Onkel døde pludselig, og Pengene for Eiendommens Salg ere forsvundne, er det ikke saa?“

„Har jeg ikke selv fortalt Dem det?“

„Ogsaa kun tildeels, og De har aldeles fortiet, at De mistænkte Desterres for paa uredelig Maade at være kommet i Besiddelsen af Deres Eiendom.“

„Frøken!“ udraabte Rafael bestyrtet.

„Tys! Ingen maa ane, at vi tale om Andet end ligegyldige Ting. Hvilke Beviser har De?“

Efter nogen Tøven svarede Rafael: „Beviser har jeg endnu ikke, men mange Grunde til Mistanke. De kjender ikke

Forholdene i Peru, Frøken. Selve Besiddelsen er allerede afgjørende i mange Tilfælde, og hvor der i en saadan Sag handles om at optræde mod Mænd, som Regjeringen begunstiger, vilde enhver Advokat raade til at spare Tid og Omkostninger og lade Sagen beroe; thi man vilde dog ikke naae noget Resultat."

"Og om De nu directe henvendte Dem til Præsidenten?"

"Og det raader De mig til mod Desterres?"

Lydia vilde svare, men bed sig i Læben og saae sig flygtig om i Salen. Hendes Blik traf Juanita, som underholdt sig med Adele. Et fint, næsten umærkeligt Smil fløi over hendes Ansigt. Endelig hvidskede hun: „Hvem siger, at Desterres er min Ven? Stille, jeg veed, hvad De vil svare. Vil de dømme efter Skinnet, kan De maaskee have Ret, men —“ tilføiede hun med et skjælmst Smil — „kan det ikke være muligt, at jeg bortgiver mit Venskab paa samme Maade som jeg bortgav min Haarlok?"

„Sennora," sagde Rafael, „gør Dem ikke værre end De er; thi ogsaa mig har De forsikkret om Deres Venskab og hvem borger mig saa for, at jeg ikke ogsaa har faaet en falsk Lok?"

„Den Bebreidelse vilde maaskee være fortjent," sagde Lydia sagte, „hvis den kom fra en Anden end Dem, Sennor Aguila, men det er min Trøst, at den Tid vil komme, hvor De maa gjøre mig Udbigt. Dog det gaaer ikke an, at vi tale meget længere sammen i Enrum, og De har endnu ikke besvaret mit Spørgsmaal. Hvorfor henvender De Dem ikke directe til Præsidenten?"

„Jeg har nok tænkt derpaa, men heller ikke i saa Henseende kjender De Peru rigtig. Det er ikke let at faae Audiens hos Præsidenten i et saadant Anliggende. De Folk, som udgjøre hans Omgivelser, hænge sammen som Burrer, og Enhver,

som vil trænge gennem denne Bagt, bliver viist tilbage med uforrettet Sag."

„Han vil sikkert ikke nægte at høre Dem."

„Maaskee ikke, dersom han erfarede, hvad jeg vilde ham. Men det faaer han aldrig at vide."

„Jeg forstaaer Dem ikke."

„Jeg bliver slet ikke meldt," sagde Rafael med et Skuldertræk. „Jeg har været hos Minister Morales i dette Grinde, men han gav mig kort og tydelig at forstaae, at Ministrene vare den naturlige Vej til Præsidenten, da man ikke kunde besvære Hs. Excellence med enhver Bagatel. Hvad jeg havde at forebringe, kunde jeg meddele ham, det var det Samme, som om det blev sagt Præsidenten selv."

„Nu?"

„Det forstaaer sig af sig selv, at jeg ikke gjorde det, thi saa vilde min Sag forud være tabt. Jeg veed ikke, hvad jeg nu skal gribe til, thi jeg maa i ethvert Tilfælde tale med ham om de stakkels Indianere, som ved et skændigt Bedrageri ere blevne bortførte fra deres Fædreland. Og jeg vil aldrig kunne beqvemme mig til nogen Art af Kryberi for at naae mit Maal."

Lydia taug estertænkksom. „Gaar De med over til Desterres?" spurgte hun.

„Nei, jeg hører jo ikke med til Selskabet."

„Saa sees vi maaskee ikke mere idag, thi Sennor Benares træffer, som jeg seer, Anstalter til Opbrud. Vil De fremdeles vedblive at undgaae mig, Sennor Aguila? Det var dog muligt, at jeg snart kunde meddele Dem noget af Vigtighed."

„Ikke alene derfor beder jeg Dem tillade mig at besøge Dem. Det er imod min Natur at sige en Dame tomme

Smigrerier, men vær forvisset om, at kun altfor Meget drager mig til Dem!"

„Det har jeg dog ikke mærket noget til!" lo Lydia, „Men tys! Om nu andre Dorer hørte, hvad De sagde!"

„Andre Dorer?"

„Jeg maa virkelig bede tusinde Gange om Undskyldning, fordi jeg forstyrer en saa interessant Samtale," afbrød Benares dem i en lidt piqueret Tone, „men jeg er vis paa, at Desterres sidder som paa Naale derovre til De har afslagt ham det lovede Besøg. og i den Situation —"

„Var det grusomt at lade ham blive siddende længere Tid," afbrød Lydia ham leende.

„Jeg knytter dog den Betingelse til dette Besøg, at vi senest om en Time Alle sidde i Sadeln igjen for at ride ned til Floden," sagde Derincourt. „Vor Diner indtage vi her hos min Ven Bertrand."

„Men Sennor Desterres gjør sikker Regning paa at nyde den Vre," sagde Benares.

„Saa forregner han sig. Herrerne maae erindre, at De have overladt Arrangementet af denne Tour til mig. Jeg har indbudet dem til Monsieur Bertrand, som naturligviis har maattet gjøre Forberedelser til at modtage os. De ville dog vel ikke gjøre mit Løfte tilskamme."

„Hertelig Tak, kjære Derincourt," hvidskede Lydia. „Under de Omstændigheder lader det sig ikke ændre," tilføiede hun høit, „og saa vidt jeg veed, har Sennor Desterres ogsaa kun indbudet os til at besee hans Hacienda; følgelig love vi bestemt at falde Dem til Besvær igjen til Middag, kjære Hr. Bertrand."

„Kom De kun!" sagde Bertrand leende. „Mere velkommen kan Ingen være, og jeg takker min Ven hjertelig, fordi han giver mig Fortrinet."

Selskabet gik nu over til Desterres, som havde serveret med alle tænkelige Delicateesser og som meget alvorlig gjorde Indsigelse imod, at man vægrede sig ved endnu engang at spise Frokost. Saa bleve Hestene atter trukne frem, og den lille Cavalcade red et Par Leguas langs Strømmen og vendte henad Klokken fire tilbage til Bertrand. Desterres fulgte med, denne gang havde han intet Paaskud til at holde sig borte.

Rasael havde ikke Leilighed til nogen længere Samtale med Lydia, thi først efter Bordet kom han et Dieblif i Nærheden af hende. Han spurgte da, hvorledes det kunde være, at hendes „Skygge“ manglede ved dette muntre Lag.

„Min svenske?“ spurgte hun med et flygtigt Blik.

„Jeg troer paa Ure, at De regner Deres Skygger efter Nationer,“ sagde Rasael.

„Den stakkels Stierna,“ sagde Lydia i en medlidende Tone. „Hvor denne Dag maa have været haard for ham!“

„Og De kunde være saa grusom at lade ham blive tilbage.“

„Jeg havde været grusom, hvis jeg havde taget ham med,“ sagde hun alvorlig. „Han kan ikke ride.“

„Ikke?“

„Nei, men han vil snart afhjælpe denne Mangel; thi fra igaar har han taget Timer i Ridning hos en gammel Franskmand, og det ovenikjøbet 3 Lektioner hver Dag med Pauser for at udhvile sig. Han indseer, at han ikke kan leve her uden at kunne denne ædle Konst.“

Efter Bordet gjorde man en Spadseretour gennem Bertrands Anlæg og Haver. Lydia og Juanita gik Arm i Arm, og først om Aftenen, da Maanen stod klar paa Himlen, drog det muntre Selskab tilbage til Byen.

Rasael havde ledsaget dem ned til Døren og hjulpet Lydia i Sædlen, og han blev staaende i Porten, saalænge han kunde øine dem.

Oppe i Vinduet stod Juanita, med Panden tankesuld trykket mod Vinduesposten, og saae stille og taus op mod Aftenskyerne, som den nedgaaende Sol kantede med disse vidunderlig deilige rosenrøde og violette Bræmmer, som man kun finder i Troperne.

Trettende Capitel.

General Franco.

Ligeoverfor Theatret i Lima ligger en Bygning, som indtager hele den ene Side af Torvet og vistnok oprindeligt havde været bestemt til et Hotel. Forneiden strakte der sig en Søilerække langs Facaden, og alle de Bærelser, som laae i det nederste Stokværk, vare bortleiede. Der var et fortrinligt udstyret Bad med Marmor-Bassins, som bestyredes af en Franskmand, og et temmelig simpelt Kaffehuus, som tilhørte en Italiener, fremdeles havde en tydsk Meubelhandler og Tapetserer sit Dplag der, saavel som en Forghylder, en Knivsmed, en Modehandler og en Barbeer, og ved hver Ende af Colonnaden sad en Frugthandlerste, som hele Dagen salbød den herligste Frugt, naturligviis til høie Priser. Uagtet Bygningen ikke benyttedes som Hotel, blev dog hele første Sal med dens utallige, ved Siden af hverandre liggende Bærelser, som hver havde Udgang til en Corridor, ubleiet til Vogerende, meest til enlige Herrer, men ogsaa deelsviis til Familier. De forreste Bærelser med Udsigt over Torvet vare forholdsviis elegant udstyrede med polstrede Sophaer og Kørænestole, med Sovestammer og Entree, og udenfor hvert Bærelse fandtes en Jernbalkon, hvor man kunde gaae ud og trække frisk Luft.

Der var ikke Tale om nogensomhelst Opvartning, naar man ikke selv havde den med sig. Kun om Morgenens kom en Slags Huuskarl ind i Værelserne, rystede Sengetæpperne, feiede Stuen i Midten, og stod saa med Hænderne i Lommerne fra henved Klokken to om Middagen til Klokken elleve om Aftenen, til Selstøb for Portneren. Han var ikke at formaae til at yde nogen Slags Haandskræfning og afviste især enhver Anmodning om at pudse Støvler eller deslige med dyb Foragt.

Endeel af Værelserne, der vendte ud til Corridoren, vare mørke og slet udluftede, og bleve ogsaa kun sjelden og flygtig efterseede af Huuskarlen. Der fandtes vel taalelige Senge, men daarlige Meubler; et gammelt Tæppe af Maatter bedækkede Gulvet og en Masse Lopper trivedes fortræffelig i den beklumrede Luft. Disse Værelser vare bestemte for Tjenerstabet eller reisende Haandværkere, og dog betaltes der daglig tre fjerdedeel Dollar i Leie, medens Leien for Værelserne ud til Facaden kun var dobbelt saa høi daglig for Logiet uden Opvartning. Ikke engang Kaffe kunde man faae i Huset, man maatte om Morgenens gaae til et af de mange Kaffe-huse i Nærheden, eller, naar man havde Tjende, lade den hente derfra.

I dette Huus, i et af de ydre Værelser med Balkon mod Torvet boede Franco, Republikken Ecuadors Ex-Præsident, og af sit fordums Hof havde han kun to Mulatdrenge tilbage.

Værelset var meubleret som de andre. Tidens Tand havde gnavet det engang smukke og elegante Bohave, Betrækket paa Sofaen var temmelig fuldt af Huller, Kørstolene trængte til Reparation, og det hullede, falmende Tæppe, som ikke var blevet udbanket, siden Sadelmageren lagde det paa, sendte smaa, fine Støvstyer iveiret ved hvert Skridt, man gjorde henover det. Men det generede ikke Ex-Præsidenten.

De bedre Classer af Befolkningen i Ecuador holde over

en vis Comfort i deres Boliger, som ikke kan bestaae uden Keenlighed, men til disse hørte Franco ikke, omendstjøndt han en lang Tid havde gjort sig til Herre over den halve Republik. Sine Omgivelser valgte han bestandig af Blandingsracen, som foragter Fuldblods-Negrene endnu mere end de Hvide gjøre det. Han havde aldrig været hjemlig blandt de virkelig fornemme eller dannede Familier. Hans Krigsførelse havde kun udmærket sig ved frækt Overmod og unødvendig Grusomhed. Sin Natur tro, befandt han sig vel i al denne Smuds og Uorden. Den eneste Bequemmelighed, som han havde medbragt fra Ecuador, var hans af rød og hvid Bast flettede Hængemaatte, som ikke blev udspændt paa langs, men gjort fast midt i Bærelset som en Gynge. I denne Hængemaatte sad Præsidenten hele Dagen med det ene korte, tykke Been hængende ned tilhøire og det andet tilvenstre, og modtog i denne halvt liggende Stilling Besøg, thi Byens farvede Befolkning strømmede til fra alle Kanter. — Man vidste eller formodede dog, at han ikke havde forladt Ecuador, uden at medtage de rede Penge, som han paa nogen Maade kunde skrabe sammen, og desuden var det en bekjendt Sag, at Præsident Castilla kun høist ugjerne saa den ham personlig forhadte General Flores i Spidsen for Ecuadors Regjering, thi det forstod sig af sig selv, at denne ikke vilde afstaae til ham den sydøstlige Halvdeel af Republikken, som Castilla gjorde Fordring paa som tilhørende Peru. Vilde han altsaa sætte sin Villie igjennem, maatte han fremkalde en ny Revolution, for at styrte denne Regjering, og saa var der dog altid en Mulighed for, at han endnu engang vilde vælge Franco til sit Medskab, men i saa Fald behøvede denne en ny Generalstab, eller kunde dog skaffe dem, han begunstigede, indbringende Embeder. Og selv om man kun i kort Tid var i Embede, saa kunde man dog altid saalænge med største Lethed, see sit Snit til i

et erobret Land at bringe Sit paa det Tørre, og Ex-Præsidenten, som efter Andiansen hos Castilla troede sig forladt og ene, saae sig derfor pludselig omgivet af en Sværm Smigrere og Snyltegjæster, som ønskede at knytte deres Carriere til hans.

Hvor nedslaaet han end havde været, da han gik fra Castilla, og hvor godt han end indsaae, at han Intet havde at vente af denne, saa vaagnede dog hans gamle Lyst til Intriger atter, da saamange forskjellige Mennesker kom til ham og fortalte, hvor megen Sympathi man havde for ham i Peru, og med Glæde stillede sig til hans Disposition for at foretage en ny Expedition, ikke blot til Guayaquil, men lige til Quito; thi først der kunde man ramme Oprøret lige i Hjertet. Han var selv dygtig forbitret paa Quito, thi med Dampfskibet var der indløbet Beretninger om, hvorledes man i den gamle Residensstad havde festligholdt hans Nederlag og Flugt med Fyrværkerier og Kirkefester, og i Stilhed udmalede han sig det Dieblik, da han kunde tage Hævn over sine Fjender. Desværre var der ingen Udsigt hertil, saalænge Castilla blev ved Roret; thi hvad denne end vilde foretage mod Nabostaten, saa var det sikkert nok, at han aldrig igjen vilde betroe Anførslen til Franco. Men naar der nu her i Lima skete en Omvæltning, naar en anden Præsident kom til Roret! Der var naturligviis en Masse Misfornøiede i Peru, thi i enhver Republik gives der Partier, som selv ønske at gribe Regjeringens Tøiler og at anbringe deres Tilhængere i gode Stillinger og fede Embeder. Franco havde ved deres Tale, som besøgte ham, tydelig mærket, at der var tilstrækkeligt Tønder tilstede, der behøvedes kun en Gnist for at tilveiebringe en Explosion, og han var Mand for at puste til af alle Kræfter.

Hvor hemmelig han end holdt det, og hvor høit han

end benægtede det, saa var der dog ingen Tvivl om, at han den sidste Dag før sin Flugt havde plyndret de offentlige Kasser i Ecuador og taget saa Meget med han kunde, og han havde derfor Penge nok til at sætte sin Plan i Værk. Desuden fortalte Rygtet, at han havde opkjøbt et stort Forraad af Vaaben, tildeels fra et amerikansk Skib, tildeels i Peru, og at de opbevaredes et eller andet Sted i Callao, thi det var let at forudsee, at Castilla, som han nu var stemt mod Expræsidenten, ikke vilde taale en saadan privat Udrustning ligesom sine Dine. Kortsagt Alt vidnede om, at Franco ikke var ledig, men ligesom Edderkoppen i sit Væv, som han i sin Hængemaatte iøvrigt heller ikke var ulig, kun ventede paa det beleilige Dieblif til at udbrede Had og Ufred, Mord og Brand over Landet.

Damperen fra Guayaquil var ankommet, og Franco sad paa sin vante Viis i sin Hængemaatte og røg en Papis-Cigar, med en Depesche i Haanden, medens to Individier af et temmeligt mistænkeligt Udseende havde taget Plads, den Ene i Sofaen, den Anden paa en Stol.

„Jeg veed virkelig ikke, hvorfor Excellencen ærgrer sig derover,“ sagde den Første, hvis uldne brune Haar var kæmmet op tilhøire til en opstaaende Hanekam og som i det Hele havde et noget lapsset Udseende; thi han bar hvidt Lintoi, hvilket hverken gjaldt om Franco eller den anden Gæst, foruden en stor Naal i det himmelblaa Silkehalstørklæde, Gulduhrkjede og Ringe paa de brune Fingre. „Det er jo ganske naturligt, at det Paf skjælder ud, nu da De har vendt dem Ryggen. De smaa Kjøtere biæffe altid bagved En, naar de troe sig sikke, men trække Halen til sig og knibe ud, saasnart man dreier sig om eller gjør Mine til at kaste en Steen efter dem.“

„Lad os blot komme tilbage,“ knurrede den Anden, der uophørlig sad og dreiede sin Hat mellem Knæerne, „saa skal

Lysten til at gjøe nok forgaae dem. Caracho! Mine Fingre kløe, naar jeg blot hører tale om de Canailler."

„Men hvordan komme vi derover?" raabte Franco. „Saalænge Castilla lever, faaer hans Dampskib ikke Lov til at føre os dertil, og tillands er Veien for lang."

„Castilla," sagde han paa Stolen hvidskende, „Castilla vil ikke ret længe faae Noget at sige over Dampskibet. Kunde vi blot være sikke paa hans Eftersølger, saa vilde det gaae af sig selv!"

„Sennores," sagde Franco sagte og bøiede sig ned imod dem, „kan jeg stole paa Eders Tausshed?"

„Tvivler De derpaa, Excellence?" sagde han med Hane-
kammen, og den Anden tilføiede:

„Giv os blot Veilighed til at bevise det, selv om det gjælder om at gaae den gamle Slyngel paa Livet. Jeg vil være fordømt, om jeg ikke er med, thi han har behandlet mig værre end en Hund."

„Godt," sagde Franco forsigtig, „hold Eder saa kun parat i den nærmeste Tid, thi jeg kan forsikre Eder, at der er Noget i Gjære."

„Hvad skulle vi gjøre?" spurgte Mulatten med det rene Linned noget urolig.

„For Diebliffet Intet uden at sikre os vore Benners Assistance, saa at de holde sammen i det afgjørende Diebliff og støtte den nye Regjering paa enhver Maade."

„Det er en forbandet Ting," meente Hanekammen, „at den Gamle har Militairet paa sin Side, thi dem feder han saa godt, at de neppe lade ham i Stikken."

„Officiererne ere dog ikke alle paa hans Parti," lo Franco foragtelig, „han har jo ikke kunnet gjøre dem alle til Generaler, og paa Misfornøiede sforter det aldrig. Stol De paa, at jeg gaaer forsigtig tilværks, thi jeg selv har meest at

tabe. Og er først et af de herværende Partier vundet for vor Sag, saa beroer Alt paa vor egen Digtighed i at benytte det rette Dieblif. Hvad I kunne vente for Eder selv, vide I jo, og I arbeide for Eders eget Vel, naar I befordre den fælles Sag."

„Og hvem skal den nye Præsident være?" spurgte Hane-kammen. „Deraf er dog alt det Andet afhængigt."

„Endnu er Intet afgjort herom, Sennor Corona. Indtil nu har der været Tale om To, og det forstaaer sig af sig selv, at Partiet først og fremmest maa blive enig om en bestemt Mand, førend det afgjørende Slag kan føres."

„Excellence," sagde Sennor Corona, „De veed, hvilken Indflydelse jeg her i Lima har over Alle af vor Farve, og at jeg ikke overdriver, naar jeg siger, at mit Ord er en Befaling for dem, thi have de Styrken, saa mangle de Intelligensen, og for den bøier den raae Magt sig altid. Jeg haaber, at vi endnu engang kunne opnaae at see med Stolthed tilbage paa vore Gjerninger."

„Det haaber jeg, Sennor Corona, det haaber jeg," svarede Franco og nikkede, „og jeg stoler paa Dem som en af mine Hovedstøtter. Men De veed ogsaa, Sennor, hvor nødvendig jeg senere skal bruge Folk som Dem i Ecuador, og jeg er derfor fast overbevist om, at fælles Interesse knytter os til hinanden, der komme, hvad der vil."

„De skal blive tilfreds med mig, Excellence," sagde Mulatten med Selvfølelse, idet han reiste fra Sofaen. „Men tillad mig nu at anbefale mig, thi jeg har endnu idag vigtige Ting at besørge. Tør jeg kom til Dem imorgen tidlig?"

„De veed, Sennor Corona, at Deres Besøg altid glæder mig," sagde Franco forbindtlig. „Kom saa snart De kan, jeg venter Dem med Længsel, thi jeg har Meget at tale med Dem om."

Sennor Corona gjorde et formelt Buk for Præsidenten, gav den anden Mulat en naadig Hilsen med en Haandbevægelse og forsvandt.

Der gik nogen Tid, efterat han havde forladt Værelset, uden at de to Tilbageblevne sagde et Ord. Endelig vendte Franco Hovedet til Siden og raabte: „Juan!“

„Sennor!“ sagde den ene af Drengene, der tjente ham, idet han strakte Hovedet ind af Døren.

„Luf Salsdøren op, og see om der er Nogen udenfor!“ Drengen forsvandt, men vendte strax tilbage og berettede, at der ikke var Nogen at see paa hele Gangen. Franco nikkede, og da Drengen havde lukket Døren, hvidskede han: „Mestozzi!“

„Excellence!“ svarede den Tilstalte.

„Hvad er Deres Mening om Corona?“

„En klog Karl!“ svarede Mestozzi med et usikkert Blik, thi han vidste ikke rigtig, hvad der var meent med Spørgsmaalet.

„Nok muligt,“ brummede Franco halvt for sig selv, „men veed De vel, at jeg ikke rigtig troer ham.“

„Excellence!“ sagde Mulatten bestyrtet, thi han havde en meget høi Mening om den gulbrune Laps.

„Han taler for meget,“ sagde Franco rolig, uden at agte paa den Andens Forbauselse. „Deres lille Finger er mig kjærere end hele hans Person; De er taus og tænker meget, og jeg veed, at jeg kan stole paa Dem.“

„Jeg er stolt af denne Udmærkelse,“ sagde Mulatten smigret. „De vil aldrig komme til angre Deres Tillid.“

„Jeg veed det, Mestozzi,“ svarede Franco og nikkede, „jeg veed det, og De har ogsaa en stor Fremtid for Dem. Thi det kommer mindre an paa Klogskab end paa Troskab og Paalidelighed, og det maa være Dem et Beviis paa, at jeg

anseer Dem for paalideligere, at jeg udtaler mig saa oprigtig for Dem."

„Men Corona vil sikkert aldrig forraade Dem."

„Jeg vil ikke ønske, at han nogensinde maa faae Reilighed dertil. Jeg kan ikke gjøre for det men jeg har nogen Fordom mod Enhver, som klæder sig saa fiint, og jeg vil derfor bede Dem om Noget."

„Bede, Excellence? De har kun at befale."

„Paa ingen Maade, kjære Mestozzi. Vi ere Venner, og mellem os kan ikke være Tale om Befalinger. Jeg beder Dem derfor om at have Die med vor fælleds Ben Corona. Han mener det maaskee meget godt, men han er altfor indtaget i sig selv og kan let i den bedste Mening komme til at skade os."

„Jeg forstaaer Dem ikke, Excellence," sagde Mestozzi, hvis Tænkeevne kun slog til, hvor man med tydelige Ord sagde ham, hvad han skulde gjøre eller lade være. Franco, som fuldstændig gennemskuede ham, vedblev derfor: „Jeg vil forklare mig tydelig: Beviiis mig den Tjeneste at give nøie Agt paa, hvad Corona foretager sig og hvem han giver sig af med, De er jo hyppig sammen med ham og boer endogsaa i samme Huus som ham. Giv mig nøiagtig Underretning om ham, det skal ikke blive til Deres Skade."

„De skal erfare hvert Ord, han siger," sagde Mulatten, aldeles vunden af den ophøiede Person's Medlidenhed. „De kan sikkert stole paa mig."

„Jeg har Tillid til Dem," sagde Franco, idet han rakte ham Haanden, som Mulatten ærbødig modtog og trykkede. „Og nu Farvel! Jeg venter Nogen, som har ønsket at tale ene med mig. Hvis De kan, saa kom igjen imorgen omtrent Kl. fem."

Mestozzi reiste sig, som om han vilde anbefale sig, men det var let at mærke, at han endnu havde Noget

paa Hjertet, som han var bange for at sige. Men Franco kjendte sin Mand.

„Ha, ha!“ lo han. „Deres Pung er nok tom. Har jeg gjaettet rigtig? Ja i Lima bruger man mange Penge, og jeg kan ikke for Intet gjøre Fordring paa den Tid, som De anvender til Gavn for mig. Tag dette for idag!“ vedblev han idet han trykkede ham en Unze i Haanden. „Den Dag kommer forhaabentlig nok, hvor vi begge have Penge i Overflodighed.“

„Excellence!“ raabte Mulatten, idet han knugede Haanden sammen om Pengene. „Give Gud, at den Tid snart maatte komme, hvor jeg kunde bevise Dem, hvorledes jeg vil kjempe for Dem.“

„Jeg stoler paa Dem,“ sagde Generalen, da han saae Mulattens funklende Dine, „jeg stoler paa Dem, og jeg haaber at kjempe Side om Side med Dem, naar De som General commanderer mine Tropper.“

„Excellence!“ raabte Mestozzi henrykt.

„Godt, godt, kjære Ven! Paa Gjensyn imorgen, og glem ikke at passe godt paa vor kjære Corona!“

Mulatten havde for lang Tid siden forladt Bærelset, og Franco sad endnu, med Hovedet bøiet ned mod Brystet, i sin Hængemaatte og saae taus hen for sig. Endelig hørtes Skridt i Forbærelset og Lyden af en fremmed Stemme. Kort efter bankedes der sagte paa Døren, og paa hans lydelige „Entra“ aabnedes denne, og en peruansk Officier stak Hovedet ind i Bærelset. Franco havde reist sig, thi han ventede dette Besøg, og idet han gif den Indtrædende imøde og rakte ham Haanden, sagde han sagte, men med tilsyneladende Hjertelighed: „Jeg kan ikke sige Dem, hvor glad jeg er ved at see Dem hos mig, Oberst Desterres, jeg var nær ved at tvivle om, at De vilde holde Deres Løfte.“

„Stulde en Officier ikke holde sit Ord?“ sagde Obersten, idet han saae sig forsigtig om i Bærelset, for at see om de ogsaa vare ene. „Jeg var for en halv Time siden ude paa Gangen, men der gik Folk op og ned, og da det er nødvendigt —“

„Det var aldeles rigtigt, at De brugte al Forsigtighed,“ afbrød Franco ham, „thi hvis Castilla fatter den ringeste Mistanke, saa er vort Foretagende forud mislykket.“

„Boer her Nogen ved Siden af?“ spurgte Officieren urolig, idet han betragtede Dørene.

„Paa denne Side boer der Ingen, og paa den anden Side boer der en Tydsker, som neppe vilde kunne forstaae, hvad vi tale om, selv om han hørte det. Ikkedestomindre har jeg ladet holde Die med ham, han er gaaet ud for en Time siden, og min Tjener har Befaling til at melde mig, naar han kommer hjem. Men derfor behøve vi jo ikke at skrige op,“ svarede han til med et Smil. „Maa jeg bede Dem tage Plads, Hr. Oberst! De veed ikke, hvor længselsfuld jeg har ventet Dem. Hvorledes staae vore Sager?“

„Godt,“ sagde Obersten, idet han lagde sin Hue paa Bordet og kastede sig i det samme Hjørne af Sofaen, i hvilket Sennor Corona nylig havde siddet, medens Franco igjen tog Plads i Hængemaatten, „fortræffelig endogsaa, men Alt er afhængigt af, at Hovedslaget lykkes. Det er ikke let at overrumple den Gamle, men det lader sig dog nok gjøre. Have vi først ham i vor Magt, levende eller død, det er ligemeget, saa skal De faae den Fryd at see, hvor hurtig hans nuværende Tilhængere staae om, thi det er ikke de Folk om Personen at gjøre, naar de blot kunne sikke sig selv og bevare deres Stillinger.“

„Men Ministrene maae styrtes!“ raabte Franco rast.

„Nogle af dem, ja,“ sagde Obersten. „Krigsministeren

for Exempel, det er en stivsindet gammel Karl, som med Seighed hænger fast ved Castilla og hans System."

„De kan stole paa, at jeg vil opbyde al min Indflydelse for at bringe Dem ind i hans Plads."

Obersten trak paa Skuldrene. „Kjære General," sagde han tvivlende, „det er en egen Sag. Concurrencen er for stor, og Sennor Santomo, der for Diebliffet synes at være venlig sinde mod mig, har saa mange Slægtninge. Er han først Præsident, hvem veed saa, hvordan Alt stiller sig?"

„Men Taknemmeligheden —"

„Bah, General, lad os ikke stusse os selv med vore moralske Forpligtelser!" afbrød Obersten ham. „I Peru bryde vi os kun om Diebliffet, vi benytte det, naar det kommer, og den, som først griber til, beholder hvad han har, ligemeget om han er berettiget dertil eller ikke. Jeg maa tilstaae, at jeg for mig selv kun haaber lidt af en Revolution her i Lima, Alt derimod af en Omvæltning i Ecuador, og naar jeg kunde gjøre Regning paa —"

„Kjære Oberst," afbrød Franco ham, „jeg har ikke vovet at gjøre Dem noget Tilbud angaaende Ecuador, da jeg troede, at De netop grundede Deres Forhaabninger paa de herværende Forhold, og jeg i Begyndelsen ikke kan byde Dem en ordnet Stat, men kun et uroligt Land, hvor vi først med Sværdet maae bryde os vor Bane. Men hvis De vil følge med mig, saa behøver jeg vel neppe at forsikre Dem om, at for en Mand med Deres militaire Talenter vil den første og høieste Post under min Regjering staae aaben."

„Er det et Ord?" spurgte Obersten.

„Jeg giver Dem mit Ord derpaa," lød Svaret.

„Bravo General!" raabte Obersten tilfreds. „Saa kan jeg med fuldkommen Sikkerhed gaae til Arbeidet, jeg troer paa en fuldstændig Seir."

„Er De vis paa een Ting?“ spurgte Franco grublende. „Bed den Sammenkomst, som jeg nylig havde med Santomo, syntes han nok at være fast bestemt paa at understøtte mine Fordringer i Ecuador, det sagde han idetmindste, men der laa alligevel Noget i hans Bæsen, som —“

I dette Dieblif bankede det paa Døren, og Obersten greb forskrækket efter sin Hue, da Franco raabte „Entra“, men det var kun den lille Neger Juan, der stak Hovedet ind og spurgte: „Chocolade Sennor?“ Franco nikkede, og da Døren var lukket, sagde han beroligende til Obersten: „De skal ikke være bange for, at Noget skal overraske os. Jeg har givet streng Befaling til ikke at lade Noget komme ind, saa længe De er hos mig. Kom saa Juan med din Chocolade!“

Drengen bragte en Balle med to Kopper Chocolade, som han først præsenterede sin Herre og derpaa Gæsten, hvorefter han lydløs trak sig tilbage til Forværelset.

„For at komme tilbage til Santomo,“ vedblev Franco, „saa behagede den Tilbageholdenhed mig ikke, som han lagde for Dagen i den hele Forhandling. Han talte ikke frit fra Leveren, ikke saa aabent, som jeg kom ham imøde, og han kunde spille os et slemt Puds, hvis han kun benyttede vor Hjælp til selv at naae Magten, og saa lod vor Sag falde eller blot udsatte den under et eller andet Paaskud. Begge Dele vilde være lige ødelæggende for et heldigt Udfald.“

„Ja hvis han ikke var tvungen dertil, vilde De have fuldkommen Ret,“ lo Obersten, medens han med en Ske spiste den hede Chocolade. „Han vilde gjøre ligesom de Andre og kun bruge os for at naae sit eget Maal, det er jeg vis paa. Men han kan heldigviis ikke lade være ogsaa at fremme vor Sag.“

„Jeg forstaaer Dem ikke!“

„Intet i Verden kan være simplere end det. De veed,

at Militairet i Almindelighed er paa Castillas Side, og vi kunne kun gjøre sikker Regning paa et eneste Regiment, som han for nylig voldsomt har opløst. Det maa derfor fremfor Alt være den nye Præsident magtpaaliggende at skaffe de Tropper af Beien, som han mindst kan forlade sig paa. Men hvorhen skal han sende dem? Da han ikke selv er rustet endnu, tør han ikke indlade sig i en Krig med Bolivia, der ikke blot er slagfærdigt, men ovenikjøbet kunde berede ham store Vanskeligheder med Arica. Det er vel ikke umuligt, at Bolivianerne selv benytte Diebliffet og vove et Indfald, og i det Tilfælde faaer han Luft i Hovedstaden, men dertil behøves dog altid flere Uger, og der handles her om de første Dage, hvor alene et Omflag er at frygte. Desuden gives der for Tiden Intet, som vil være mere populairt end en Krig med Ecuador, hvis der overhovedet skal føres Krig. Peru har der en gammel Skam at afvætte, thi at Flores overlistede Peruanerne i Guayaquil, glemme de ikke saa let. Flaaden brænder af Begjærlighed efter at beordres dertil, fordi den paa eengang kan spærre hele Guayaquilstrømmen og gjøre Priser i Masse og rigt Bytte, ikke at tale om de Contributioner, der lade sig udskrive i det rige Guayaquil, og som de maae betale, for at blive skaanede for et Bombardement. Alt dette er allerede drøftet her i Lima, og den gamle Castilla havde nok selv Lyst dertil, men han er bange for, at England skal gjøre Indsigelser, thi han behøver i dette Dieblif Englands Neutralitet, saavel i Ny Granada som ved hans senere Planer i Brasilien. Han haaber paa at kunne true Ecuador til at afstaae de Landstrækninger, han fordrer, eller venter paa en gunstig Leilighed, hvorved hans Angreb kan faae Udseende af noget Andet end et blot og bart Erobringstog. Flaaden ønsker Intet hellere end en Befaling til at bryde op; den vil blive modtaget med Jubel og øieblikkelig udført, ligemeget af hvem den saa gives".

„Og De troer, at Santomo i saa Fald lader nogle af de upaalidelige Regimenter seile med?“ spurgte Franco, som med den største Interesse havde fulgt Oberstens Fremstilling.

„Hvad Klogere vil han i Himlens Navn kunne gjøre? Soldaten veed, at han tør plyndre i et fremmed Land, og jeg er vis paa, at Santomo i Løbet af nogle Dage vil residere saa sikker her i Lima, som om han havde opnaaet Præsidentværdigheden ved et lovligt Folkevalg. Det veed han ogsaa selv meget godt, han er ganske af samme Mening, jeg har selv talt med ham derom. Rimeligviis faaer jeg Overbefalingen over den militaire Besætning paa det ene Dampskib, hvis han ikke vil beholde mig her i Lima, men det bliver der ikke Noget af. De har mit Ord, General, og vi skulle faae at see, om vi ikke kunne faae Bugt med denne Flores!“

„Hele Provindsen Guayaquil griber til Baaben for mig, naar jeg blot fører et eneste peruanskt Regiment med mig!“ jublede Franco, og hans smaae Dine funkede med en uhyggelig Glands. „Staden Guayaquil er nemlig alvorlig truet ved Planerne om en Havn ved Nordgrænsen. Og det maa jeg sige Dem forud, kjære Oberst, men det bliver mellem os; jeg har vel Intet imod, at de gode Folk i Guayaquil blive tugtede lidt, de have ærlig fortjent det, men vi tør alligevel ikke give Soldaterne altfor megen Frihed, thi vi trænge til Guayaquil i den første Tid; den skal betale de første og nødvendigeste Paalæg, og naar Staden er aldeles udsuget af Soldaterne —“

„Det er en Biting, min kjære General, lad os først være der, saa staaer det jo i vor Magt at udstede de Befalinger, som Omstændighederne byde. Skulde saa Soldaterne blive misfornøiede, Herregud, saa statuerer man et Exempel og lader to eller tre slyde, saa er den Sag ordnet! De har ikke nødig at gjøre Dem Bekymringer for den Ting. Naar vi

blot sætte Maddingen paa Krogen, saa borger jeg Dem for, at de ikke skulle gjøre os synderligt Bryderi."

„Naar troer De, at det afgjørende Slag kan føres?" spurgte Franco, efter at have grundet i nogen Tid.

„Det beroer paa Omstændighederne," svarede Obersten med dømpet Røst. „I Chorillos er det ikke muligt at bringe vor Plan til Udførelse, og selv om det var muligt, vilde det ikke være tilraadeligt. Begivenheden maa virke umiddelbart paa Folket, det maa selv see, at vi have seiret, ikke først høre det af Andre; derfor maa det gaae for sig her i Byen. Det kan ligesaa godt skee imorgen som om fire Uger. Sagen er i de bedste Hænder, og Santomo er altfor interesseret deri til ikke at gaae forsigtig og bestemt tilværks. I ethvert Tilfælde faaer De Aftenen forud Underretning, for at De kan instruere Deres Folk. Vi have den Dag alle Kræfter nødvendig."

„Godt, godt!" nikkede Franco. „Vi skulle være paa Bletten."

„Endnu Gæt. Har De tænkt paa, at vi maae have ikke alene Penge, men ogsaa Vaaben og Munitiön, naar vi lande i Guayaquil? Jeg tvivler ikke paa, at et stort Antal Arme staae til vor Tjeneste der; thi der findes overalt Rykkeriddere, som ville række Haand til en Statsombæltning, men saadanne Karle have sjelden eller aldrig ordenlige Vaaben, og efter hvad jeg har hørt om Flores Soldater, saa bestaae hans Tropper vel af noget sammenskrabet Pak, men han har equiperet og udrustet dem godt."

„Jo mindre vi tale derom, desto bedre, kjære Oberst," sagde Franco sagte, „men vær forsikkert om, at jeg har draget Omsorg derfor, og at det ikke skal skorte paa den Ting, selv om Sennor Santomo ikke vil hjælpe med dertil."

„Ja det kan De ikke gjøre Regning paa!"

„Godt, det gjør jeg heller ikke. Jeg har femhundrede

Mand færdig til øieblikkelig Indskibning. Anseer De det for tilstrækkeligt?"

„Fuldkommen.“

„Desuden agter jeg at indskibe ligesaa mange bevæbnede Frivillige,“ tilføiede Ex-Præsidenten.

„Som ligeledes sætte deres Lid til en Plyndring?"

„Forsaavidt vi tillade dem det. Nu, efterat jeg har talt med Dem, føler jeg mig fuldkommen sikker og har for første Gang fuld Fortrøstning til et heldigt Udfald. Vor Sag er i gode Hænder, og hvem veed, om den udstrøede Sæd ikke inden fire Uger bærer riig Høst.“

„Lad os haabe det, General,“ sagde Obersten, idet han stod op og tog sin Hue. „Hovedsagen er nu at have Dinene aabne og ikke være modløse, naar Tidspunktet kommer. Nu Farvel, jeg maa til Paraden. Er De ikke saa god at lade Drengen see efter, om Lusten er reen ude paa Gangen.“

„Med Fornøielse. Lad os nu snart høre fra dem, Oberst,“ sagde Franco og gav Drengen den forlangte Befaling. Der var Ingen at see, og Obersten forlod hurtig Bærelset. Da han først var ude paa Gangen, følte han sig fuldkommen sikker; thi alle Bærelserne vendte ud til den, og altsaa kunde Ingen vide, hvem af Beboerne han havde besøgt. Franco blev ene tilbage i sit Bærelse og fiddende i sin Hængemaatte som paa en Hest, saa de nedhængende Fødder berørte Gulvet, støttede han Albuerne paa Rænerne og saae mørk og grublende ud.

„Lumpent Pak!“ mumlende han i Skjægget. „Lumpent Pak tilhobe, enten de have sort eller hvidt Blod i Aarene, enten de kalde sig Cavallerer eller trække Gumpekarren. Egen Fordeel er det Eneste, som sætter dem i Bevægelse, en Madting maa der til for dem Alle, Penge, Titler, Vresposter eller indbringende Embeder, og hvem der byder dem det, det

er ligemeget. „Samboen“ falde de mig bag min Ryg; men vil mig sige de „Excellence“, „Sennor“ og „General“. De vilde træde paa mig, dersom de ikke haabede at drage Nytte af mig. Men saaledes som det staaer, er jeg en Mand for dem, thi de troe, at jeg, saasnart jeg har fast Fod i Ecuador, vil raze Kastanierne ud af Jlden for dem og siden dandse efter deres Pibe! Bueno! Vi ville faae at see hvordan det gaaer. Det er det eneste Held, at man ikke behøver at holde sit Ord til det Pak.“

Med en sagte Latter rullede han sig igjen en Cigarette, tændte den, lænede sig tilbage og blæste Røgen op i Luften.

Fjortende Kapitel.

Posadaen ved Landeveien.

Samme Dag som Franco raadsflog sig med Oberst Desterres, en Broder til den Desterres, som paa samme Tid førte den feterede Frøken Valière om paa sin Hacienda, sprængte Sennor Corona, efter at have forladt Generalen og havt en længere Sammenkomst med flere Ligesindede i en af Forstæderne, henad den Wei, som førte til Haciendaærne og gjorde Holdt ved det sidste Huus, som laa tilhøre af Weien og var omgivet af den lave Leermuur, som vendte ud mod denne. Han bandt ikke sin Hest udenfor som andre Reifende, naar de et Dieblif gjøre Holdt ved et simpelt Værtshuus for at drikke et Glas Tschitscha eller kjøbe et Par Cigarer — thi der er ikke

Synderligt at faae paa disse Steder — men han traf sin Hest gennem den ved den øverste Hængsel itnbrudte Træport ind i det indre Gaardrum og anbragte den i en temmelig bred og rummelig Stald, hvor allerede fire Heste vare opstaldede.

Hytten laa omtrent tyve Skridt fra Beien, i selve Gaardrummet, og halvt beskyttet halvt skjult af nogle Akacietræer, med et Vindue mod Ost, hvorfra man kunde overse den brede Bei, som førte til det øde Land. For nogen anden Udsigts Skyld kunde Vinduet ikke være anbragt, thi Diet mødte i denne Retning kun den støvede Bei og de nøgne Klipper.

Huset selv svarede ganske til sine Omgivelser. Det var en elendig Leerhytte, tækket med Siv, hvilket om Dagen til Nød gav Skygge og om Natten holdt Duggen ude; mere behøvedes der ikke i et Land, hvor det aldrig regner. Istedetfor en Dør, som ikke fandtes, var der anbragt en gammel, pjaltet, af Støv og Smuds tilføjet Bomuldsklud, som dannede et Slags Forhæng. Foran Huset stod en Træbænk med en lang Glaskasse ovenpaa, hvori der laa Pakker af Papircigarer nogle Dusin „puros“ (smaa haarde Brød) og nogle „dolces“. Paa et lille Bord stode nogle Glas, fyldte med rød Tschitscha af Sukkerrør (guarapo), bestemte til strax at kunne drikkes af meget tørstige Rejsende. De havde rimeligviis staaet der hele Dagen, thi der havde dannet sig en tynd Hinde af Støv ovenpaa den lunkne Drik, som ikke tjente til at gjøre den appetitligere.

Det Indre af Hytten saae endnu ubyggeligere ud; dens Beboere syntes at befinde sig bedst i Smuds og Ureenlighed og at ansee Koste og Aftørningsklude for Luxusartikler. Et langt Bord af Brædder, hvølede paa den ydre Side, stod i Midten, og rundtom dette vare faste Bænke nedrammede i Jorden. I det ene Hjørne og foroven bundet med Reb fast til en Pille, for at det ikke skulde falde om, stod et Skab paa

tre Been, og i det andet et Sengested, beslaaet med en Kothud, hvor denne „posadas“ Eier laa om Matten. Der fandtes hverken Stole eller andre Meubler, kun i Baggrunden var en Hob skidne Bliktallerkener og Skaar opstillede, som „Fruen i Huset“ rimeligviis endnu ingen Lust havde havt til at vaske af.

Samme Kone, der sov, togte, boede og spiste i Kjøkkenet, passede godt til det Dvrige. Hendes Ansigtstræk vare ikke stygge, hun havde maaskee endog engang været smuk, thi hendes Dine vare endnu ildfulde og den lille Mund, de fiint formede Hænder og Fødder saavel som den høie slanke Figur fortalte om bedre Tider, men nu var det Alt gaaet tilgrunde i Smuds og Forsømmelse. De graae Haar hængte uredte om Hovedet, hendes Klæder kappedes i Smuds med Dørforhænget, og „Mantillen“ eller Halstørklædet, som hun maaskee før havde slaaet coquet om Banden, saa at kun det venstre fyrige Die funklede frem under det, havde i mange Aar ikke gjort den Slags Tjeneste og brugtes nu snarere til Biskeklud end til noget andet Diemed. „Gamle Trude“ var et isandhed sørgeligt Billede paa menneskelig Forgjængelighed. Hun havde maaskee engang holdt af Verden og befundet sig vel i den, men nu hadede hun Menneffene, hadede Jorden, hun gif paa, og Lusten, hun indaandede, og naar der nogensinde gled et Smiil over hendes Træk, saa var der altid en eller anden skræffelig Grund dertil, og Glendighed og Fordærvelse vare gaaede forud for det. Hendes Søn, en hjo del pays, men med reent Blod — hvad hans Ydre angik — bestyrede Værtshuset, og den Gamle krøb egenlig hele Dagen om i Kjøkkenet, hvor hun kun havde en ung trettenaarig Pige til at hjælpe sig. Engang imellem listede hun sig ud og krøb sammen paa en Maatte i en Krog af Hytten, stirrende hen for sig, tilsyneladende uden at høre eller see,

hvad der foregik omkring hende, idetmindste gav hun aldrig noget Svar paa hvad man spurgte hende om.

Hvor affides Stedet end var beliggende og hvor fattigt det end syntes i sit Ydre, saa maatte Bærten Pasquale, som hans Bekjendte kaldte ham, dog have et temmelig udbredt Bekjendtskab, thi Gjæster kom og gik den hele Dag, og omgikkedes næsten altid paa en fortrolig Maade med Bærten, ja bleve der ikke saa sjelden om Natten, og maatte da saa godt de kunde indrette sig et Leie af deres Sadler. Pasquale holdt endog, hvad man neppe kunde vente paa et saadant Sted, fortræffelige Vine, ligesaa den slyrige Eliasviin, som Landet selv frembragte, til den franske Bordeaux, ja selv Champagneviin, og langt hyppigere end man skulde troe stod det skidne Træbord fuldt af blyhalsede Flasker, medens et muntert Selskab sad deromkring. Naar dette var Tilfældet, blev endnu et uldent Tæppe hængt for Døren, det samme som Pasquale brugte, naar han sov, men paa Træbænken udenfor stode som altid de støvede fyldte Glas og ventede paa Kunder.

Verden udenfor erfarede kun lidet om disse Sviregilder, men alligevel stod Huset i et daarligt Rygte, hvortil dets mistænkelige Beliggenhed bidrog endeel; thi netop i den Egn, om end noget udenfor Hyttens nærmeste Omegn og lidt længere inde i Orkenen, vare de fleste Mord blevne udøvede og havde de største Røverier fundet Sted. Rigtignok kunde man ikke give Bærten Skylden herfor, thi han forlod sjelden eller aldrig sit Hjem, og hvorledes skulde han desuden kunne forhindre, at der kom mistænkelige Gjæster i hans Huus? Han holdt en offentlig Posada, og Enhver, som vilde drikke hos ham, var velkommen, naar han blot kunde betale.

Uagtet Veien var som uddød og ikke en eneste Hest var bundet udenfor, var Pasquales Stue dog fuldt besat. Men Gjæsterne havde den meget fornuftige Bane ikke at lade deres

Heste staae ude paa Veien, men at anbriuge dem i Stalden; thi i Peru er Hesten i Reglen kjendt længe før Rytteren. De vare ganske sikke for, at ingen Uvedkommende kom ind i Stuen, thi det vilde neppe falde nogen fremmed Reifende ind at vælge denne Kønne til Aftrædelsessted. Derfor brød heller Ingen sig om, at der hørtes Hestetrav, og Sennor Corona kunde uforstyrret sætte sin Hest ind i Stalden som han pleiede.

Da han traadte ind i Bærelset eller rettere sagt Huset, thi den hele Bygning indbefattede kun det ene Bærelse, fandt han fire Gjæster om Bordet, medens Værten med det venstre Been under sig snarere laa end sad paa Sengestedet og kun ved et henkastet Ord tog Deel i Samtalen.

Det lod sig ikke benægte, at Selskabet bestod af blandede Elementer, ikke alene i social Henseende, men endogsaa i Farve. De Fleste af dem kunde vistnok med mere eller mindre Ret kalde Africa for deres Hjemstavn, men ogsaa en hvid Cavalleer, hvis Klædedragt forraadte, at han hørte til de bedre Classer, sad imellem dem, og endsskjønt det var tydeligt, at han udøvede en vis Myndighed over dem, indrømmede han dem dog her fuldkommen selskabelig Ligeberettigelse med sig selv. To af Gjæsterne vare Negere, den tredie en saakaldet Cholo, et Ord af usikker Betydning, som altid forudsætter indianisk Blod, men ikke angiver den finere Afstygning i Racen; der fandtes saaledes endog Cholos blandt Statens rigeste Familier. Den unge Knægt, som var tilstede her, saae udsom om han nedstammede directe fra Landets oprindelige Indbyggere. Han havde et udlevet Udseende, Dinene laae dybt inde i Hovedet, hans Blik var uroligt, og hans Tale var blandet med de gemeneste Eder, hvoraf det spanske Element i Sydamerika har frembragt en meget rig Flor.

„For Satan! der have vi jo Corona. Hvilken Bind har blæst Dig herud, min Ven, eller har Du maaskee opsporet Noget?“ raabte den Hvide, uden paa nogen Maade at

forandre sin ugenerte Stilling med den venstre Albue langt inde paa Bordet, Hovedet støttet til Haanden og det høire Been hvilende paa Bænken.

„Idag ikke,“ sagde Mulatten, idet han skjodesløst hilste Selskabet og nedladende rystede Choloens Haand. „Harde vi ikke truffet Aftale om idag at træffe sammen her, for at tale om hvad der er forefaldet? Saavidt jeg veed, kom Forslaget fra Dem selv, Sennor Bertenna.“

„Det er rigtigt,“ sagde vor gamle Betjendt Bertenna ligegyldig, „jeg havde ganske glemt det og er aldeles tilfældig kommet herud. Men jeg er bange for, at Veien ikke vil blive befaret i den første Tid. thi af de faa ankomne Rejsende have Ingen isinde at bereise det indre Land. Jeg har idetmindste ikke erfaret Noget, men maaskee har en af de andre Herrer været heldigere?“

„Den engelske Consul rider iovermorgen, kun ledsaget af en Tjener, til Cerro de Pasco,“ sagde Mulatten. „De bære altid dobbeltløbede Geværer, men i Futteral. Nogle hundrede Dollars have hver af dem hos sig.“

„Der lader sig Intet gjøre derved,“ sagde Bertenna og rystende paa Hovedet. „Vi tør ikke give os af med den engelske Consul, det vilde give Anledning til en Helvedes Støi, Undersøgelser og Bevogtning af Veien, saa at man i adskillige Maaneder ikke vilde kunne glæde sig ved Livet. Var det endda en af de tydske Consuler, saa havde det Intet at sige, men her maae vi hellere holde os i Skindet; de Par hundrede Dollars vilde blive os altfor dyre.“

„Et Selskab, hvoriblandt nogle Damer, er idag redet her forbi,“ hirtrede Bærten.

„Jeg veed det,“ svarede Bertenna, „den franske Stue-spillerinde var med, og de komme i Aften tilbage igjen, det

er kun en Forlystelsestour. Beed Nogen af Eder, hvor Sennoritaen boer?"

„I Calle de Valladolid," sagde Mulatten.

„Er Du kjendt der i Huset, Scipio?"

„Nei ikke jeg selv, men min Søster bringer Æg og Smør til den gamle Franskmænd."

„Saa," sagde Bertenna og vendte sig om mod ham, „kunde Du jo overtage din Søsters Arbejde nogle Dage og see Dig rigtig om."

„Ja det lader sig nok gjøre. Vil det lønne sig?"

„Det troer jeg nok, men saa maae vi ikke spille Tiden."

„Det kan være gjort paa to eller tre Dage," sagde Scipio. „Hvad gaaer der af Corona idag?" sagde Bærten, som betragtede vor Ven med Hanekammen med et halvt spodst Smil. „Han seer jo saa fortvivlet vigtig ud, som om Excellencen vilde gjøre ham til Finansminister og han var uenig med sig selv, om han vilde modtage det."

„Giv os hellere nogle Flasker Biin, det gjør Du klogere i," sagde Corona, idet han tog Plads ved Bordet, „for jeg er tør i Halsen af den megen Talen, og at jeg har mere i Hovedet end Du, det kan Du forlade Dig paa."

„Tavist," lo Bærten, idet han stod op for at hente det Forlangte, „jeg giver forbandet lidt for det, Du har i Hovedet Corona; det kommer an paa, om Du har Noget i Lommerne, thi sædvanligviis ere de endnn tommere end Din Hjerne-
skal."

Medens Bærten talte, kom den gamle Kone ind, humpede hen til sin Krog og satte sig paa Hug der, uden at hilse paa Nogen og uden at de Andre toge den ringeste Notice af hende. Man var vant til at see hende sidde der, og man brød sig slet ikke om, at hun hørte hvad der blev talt, thi man havde ikke nødig at frygte for, at hun skulde sladdre af Skole derom.

Corona fastede ogsaa et flygtigt ligegyldigt Blik paa den Gamle, idet han svarede paa Bærtens Bemærkning. „Du spotter, naar Du taler om at blive Finansminister, Pasquale, men det er endnu ikke alle Dages Aften, og min Moders Søn har lige saamegen og endnu mere Udsigt dertil end mangan Hvid, som stikker Næsen iveiret lige op til Hatteskjotten.“

Bertenna vendte Hovedet lidt om mod den Talende og saa paa ham med et halvt smilende, halvt foragteligt Blik: „See, see, Corona, har I virkelig Udsigt til, at Castilla vil anerkjende Eders Talenter til at give Penge ud? Ved Himlen, saa vare vi Alle hjulpe, naar vi kunne saa selve Finansministeren med hans tyve Millioner Indtægter i Guano til Kammerat.“

„Behøver det just at være i Peru,“ spurgte Mulatten, eller ved Castillas Hjælp? „Hvem veed desuden, hvorlænge han har Magten til at gjøre med vor saakaldte Republik hvad han vil!“

Bertenna blev opmærksom, tog sit Been ned af Bænken og rettede sig lidt. Bærten kom just med Binen og Glasene.

„Men I burde dog egentlig være ham forbunden, thi det er dog ham, I have at takke for, at I ere befriede fra Slaveriet og kunne frit sætte Bo her i Landet,“ sagde han.

„Har han maaskee gjort det for vor Skyld?“ haanlo Corona. „Saalænge vi tilhørte en Herre, havde han ingen Magt over os og var nødt til at lade os i Ro, men nu, da han har gjort os frie, kan han, naar han vil, putte os ind blandt sine Soldater, og det gjør han ogsaa, naar det behager ham. Det er kun for Arbeide, at Slaverne ere blevne fritagne, men Hans Excellence kan sende dem hen, hvor han vil, og lade dem skyde ihjel.“

„Bah! I med Eders Ihjelskyden!“ sagde Bertenna foragtelig. „Hvor fører han da Krig? Ja han lader altid, som

om han vil slaae løs, men ligesiden Affairen i Guayaquil har Ingen af hans Soldater lugtet Krudt. Hans Politik gaaer kun ud paa at holde Nabo-staterne i Oprør, thi saalænge de slaae løs paa hverandre, have vi Fred. Først nu, da Ecuador har gjort sig fri, kunde det maaskee see lidt betænkeligere ud."

„Gjort sig fri! Paa hvor lang Tid?" sagde Corona foragtelig. „Troer I, at Præsident Franco opgiver sine Fordringer?"

„Hm," sagde Bertenna, og et svagt Smil krusede hans Læber. „Er det ham, der skal overdrage Eder Finantsministerens Portefeuille, saa gratulerer jeg Eder, Sennor Corona. I Byen mumles der nok om, at der gaaer en Mængde formummede Ministre og Generalsfeltmarechaller omkring, som sætte deres Fortrosthing til Ecuador; jeg er kun bange for, at det vil skorte paa simple Soldater."

„Hvortil have vi Soldater, naar vi ikke skulle bruge dem?" sagde Corona henkastet.

„Castilla er meget for klog til endnu engang at understøtte den Dumrian Franco," blandede Bærten sig i Samtalen, „han har engang redet ham tilvands, og vor Gamle er ikke den Mand, der lader sig narre to Gange af saadan en Patron."

„Vor Gamle," haanlo Corona. „Hvor længe vil han endnu være vor Gamle?"

Bertenna, som i det Hele behandlede Mulatten paa en temmelig foragtelig Maade trods dennes elegante Klædning, sagde nu: „Hør, jeg har Noget at sige Dig, Krabat. Det lader til, at Du har fyldt dit smukt friserede tomme Hoved med en Mængde farlige Ideer, som ikke vilde fortjene, at man agtede videre paa dem, hvis de angik Dig alene, men der er en Mulighed for, at Du kan vikle os Andre ind i en af dine ubehagelige Affairer, og derimod vil jeg reservere mig, thi det er mod Aftalen."

„Det lader ikke til, at De, Sennor, har nogen Overflødighed af Mod,“ sagde Corona med Selvfølelse.

„Det kommer an derpaa,“ lød Svaret. „Mod den Gamle vil jeg rigtignok ikke vove en Dyst i hans egen Hule, det vil sige i hele Peru, da jeg ikke har nogen særdeles Længsel efter et nærmere Bekjendtskab med et Par Allen Hampereb. Han er en gammel Bjørn, og hvor han slaaer, der groer intet Græs.“

„Vilde De ogsaa være bange for en død Bjørn?“ sagde Corona haanlig.

Pertenna taug og saa skarpt og forskende paa Mulatten, thi hvor liden Forstand og Mod han end tiltroede denne, saa syntes der dog denegang at ligge Noget bagved hans Pralerier. Var der Noget i Værk mod Præsidenten, og om saa var, kunde man saa drage nogen Fordeel deraf? Han maatte have det at vide uden altfor mange Deeltagere i Hemmeligheden. Sidenefter stod det jo til ham selv at bestemme, hvad han vilde gjøre.

„Han er seig,“ bemærkede nu Scipio, „og agter ikke et Menneskeliv det Allermindste, naar det staaer ham i Veien. I andre Republikker lader det sig gjøre at afsætte saadan en Præsident, naar han ikke længer behager En, uden at det koster Andet end et Par knuste Vinduesrunder, men her gaaer det ikke uden Blodsudgydelse, og megen Blodsudgydelse, hvis Noget vilde vove derpaa.“

„Blod! ja meget Blod!“ mumlede den gamle Kone henne i Krogen. „Og hvor det lugter godt, naar det er varmt og ryger En i Næsen. Drik kun, drik! Endnu have I en Smule Tid, men den er snart forbi, og hvad der saa skinner om Eder i Solen, det er ikke Biin, det er Blod, Blod, Blod!“

„Hvad er det, den Gamle nu igjen prøvler om?“ raabte Corona, idet han kastede et angsteligt Blik derhen. „I skulde være lidt forsigtigere i Eders Tale, Moer.“

„Lad hende i Ro!“ hvidskede Bærten. „Hun hører op igjen af sig selv, naar Ingen lægger Mærke til hende!“

„Blod! Blod!“ mumlede den Gamle igjen, „derude kommer endnu En, som hører med til dem. Det er underligt, at det aldrig lader sig vaske bort, men altid skinner igjenem, rødt og glindsende, som om det nylig var udgydt!“

Udenfor hørtes Skridt, men Rytteren havde fastgjort sin Hest ved en af Ringene i Leermuren, som om han ikke undsaae sig ved Besøget. Han slog nu Forhænget tilside og kastede et hurtigt Blik paa Svirebrødrene.

„Pedro!“ lo Bærten. „Ligesaa sikkert som Gribbene komme, hvor der ligger et Udsjel, ligesaa sikkert træder den Anegt ind af Døren, naar der staaer en Flaske Vin paa Bordet.“

„Goddag Onkel!“ sagde Choloen mørk, idet han udverlede et Blik med Bertenna og dernæst uden videre Hilsen tog Plads ved Bordet. „Men tro kun ikke, at det er Ederes sure Vine, som har loffet mig herved. Giv mig hellere et Glas agua ardiente, thi Støvet har fortørret min Strube.“

„Har Du Penge, min Ven?“ spurgte Onklen uden mindste Hensyn til Slægtskabet.

„J veed, at jeg ikke kommer til Eder uden Penge,“ brummede Choloen og kastede en lille Solvmynt paa Bordet.

„Meget fornøstigt af Dig,“ lo Onkelen og fyldte det forlangte Glas af en Steendunk og satte det paa Bordet. „Hvorledes staaer det til hjemme?“

Pedro ansaae det ikke for Umagen værdt at svare paa Spørgsmaalet. Han tog Glasset, løstede det op mod Lyset, lugtede til det og tømte saa den stærke Drik i eet Drag uden at fortrække en Mine derved.

De to Mulatter vare rykkede nærmere til Corona og talte sagte med ham, men hvis det var deres Hensigt at erfare noget nær-

mere om hans Planer, saa bleve de skuffede, thi Corona var forsigtig nok til ikke at forraade mere end han selv vidste. Franco havde aldrig gjort ham bekendt med sine Planer mod Castilla, men i det Høieste kun antydet, at den nuværende Regering ikke kunde ansees for venlig stemt for deres Foretagende, og naar han politiserede videre, saa var det kun hans egne Fantasier. Han haabede virkelig at blive Finansminister i Ecuador; Franco, hvem Landet jo tilhørte, havde bestemt lovet ham det, og Enhver, der vilde forhindre Ex-Præsidentens Planer, stod altsaa hans Lykke i Veien og fortjente Døden. Ikke destomindre hvervede han med Lethed dem begge til Expeditionen i Ecuador. Seiren var vis, Guayaquil skulde plyndres, det var netop et Foretagende for to saadanne Baga-bonder! De sloge øieblikkelig til, og vare kun begjærlige efter at lade sig hverve for strax at faae Haandpengene udbetalte. Bertenna havde reist sig, og var gaaet ud af Døren, og gik nu ganske langsomt henimod Stalden, som om han vilde see til sin Hest. Choloen Pedro blev endnu siddende nogle Minutter og saae taus hen for sig, men endelig fulgte han sin Ben, som ventede paa ham indenfor Stalddøren.

„Hvorfor kom De ikke et Dieblik ind til os?“ spurgte Pedro, da han saae sig ene med Bertenna. „Moder vilde gjerne have talt med Dem.“

„Jo mindre vi aabenlyst komme sammen, desbedre. Hvad vilde hun mig?“

„Den unge Aguila er kommet tilbage.“

„Det veed jeg,“ sagde Peruaneren kort, „og hvad saa videre?“

„Han har igaar hele Aftenen til Kloffen tolv rodet om i gamle Papirer med Fransmanden, og de have talt ivrig med hinanden.“

„Hvoraf veed Du det?“ spurgte Bertenna. „De havde dog vel ikke indbudt Dig til at være med.“

„Nei, men fra det store Orangetræ ligeoverfor Franssmændens Huus kan man see ind igjennem Binduerne, naar der er Lys derinde.“

„Kan man virkelig? Og hvor lang er Afstanden?“

„Høist fyrgetyve Skridt.“

„Ikke mere?“

„Snarere mindre, man kan endog forstaae enkelte Ord, naar de tale rigtig høit.“

Bertenna svarede ikke. Han saa paa sit Uhr og gjorde en Bevægelse, som om han vilde forlade Stalden, men vendte om, gik hen til sin Hest og sadlede den.

„Tager De bort?“

„Ja til Lima. Tager Du hjem herfra?“

„Jeg er kun kommet for at træffe Dem. Moder gaaer og ængster sig over den Fremmede. Det hed sig dengang, at han var død og nu er han her igjen, det kan aldrig betyde noget Godt. Vi vide ikke, hvad han vil her. —“

„Din Moder skulde være noget fornuftigere og ikke gaae og være bange for den unge Laps. Hvad kan han gjøre? Om han saa en heel Maaned tilligemed den gamle Franssmand studerede Papiernerne igjennem, vilde han dog kun finde gamle Regninger, Qwitteringer og ligegyldige Noticer, siig hende det. Han har dog vel ikke senere været hos Eder?“

„Nei.“

„Godt! Imorgen ganske tidlig kommer jeg ud til Hacienda. Bær Klokken otte ved Floden paa vort gamle Sted, saa har jeg maaskee Noget at siige Dig.“

„Godt.“

„Endnu Get. Lad være med et spionere i den første Tid! Du kunde engang blive opdaget, og det vilde vække Mistanke.“

„Na, der kan Ingen see mig!“ sagde Pedro. „Fra vort Huus kryber jeg mellem de tætte Buske op paa Indhegningen, og der sidder jeg saa sikkert som om jeg laa i min Seng.“

„Det kan gjerne være, men lad hellere være alligevel. Tænker Fyren paa at blive derude i længere Tid?“

„Det ved jeg ikke, men han havde en Badsæt, fuld af Linned og Klæder med, det har jeg hørt af Drengen, som varter op der.“

„Godt, det er ogsaa ligemeget. Lov mig saa, at Du, saalænge han er der, ikke kryber op i Træet og holder Dig borte fra Husets Nærhed!“

Pedro rystede med Hovedet, han kunde slet ikke begribe, hvorfor han skulde lade det være; det var jo dog muligt, at han derved kunde erfare Noget, der var af Bigtighed. Men vant til altid at adlyde Bertennas Befalinger sagde han tøvende: „Jeg har for mit Bedkommende Antet imod at lade det være, men jeg troer ikke, at det kan skade, thi jeg er vis paa, at Ingen kan see mig, ikke engang Hundene sporede mig igaarastes og de Bæster gjøre ellers en Helvedes Alarm, naar jeg blot gaaer forbi Borten.“

„Det er godt, det bliver altsaa ved Aftalen. Bryd Dig slet ikke om den Fremmede, han er aldeles uskadelig, siig det til din Moder. Ved Du, naar de, som ere i Besøg derude, komme tilbage?“

„Naa, Damerne. Ja de kunne ikke saa snart være her; thi da jeg red bort, galopperede de først henad Veien til Macas. Jeg maa dog ogsaa sige Dem, at denne Aguila har havt en Stridt med Sennor Desterres's Opsynsmand, som ikke vilde taale, at han talte med de nye Kulier.“

„Saa? Det er som sagt aldeles ligegyldigt. Bryd Dig ikke om de Ting, de kunne aldrig blive til din Skade,“ og

idet Bertenna tog sin Hest ved Tømmen, førte han den hen til Huset og skjød Forhængen tilside.

„Hallo! Vil I bort Sennor?“ raabte Bærten.

„Ja,“ svarede han kort, „jeg skal til Lima. Forglem ikke, Scipio, hvad jeg har paalagt Dig. Senest idag otte Dage venter jeg en fuldstændig Beretning.“

„Forlad Dem paa mig, Sennor.“

Bertenna dreiede sig om og førte sin Hest hen til Borten, holdende den i Tømmen. Derpaa gik han ud paa Veien og saae sig om til alle Sider. Men der var intet menneffeligt Bæsen at øine i nogen Retning; den lange Wei, som herfra kunde oversees, var aldeles øde og tom, og beroliget herved trak han Hesten ud paa Veien, sprang i Sadelen og sprængte i Carriere henad den jevne Wei til Lima.

Femte nde Kapitel.

Bagholdet.

Solen var ved at gaae ned. Aftenskyerne glødede i tropisk Pragt under den synkende Sols Straaler, da Cavalcaden, som havde været i Besøg paa Haciendaæn, hvirvlede Støvet iveiret paa den Wei, der førte til Lima. Rafael havde seet efter den, indtil en Bøining af Sideveien unddrog den for hans Blik, og han gik derefter grundende tilbage til Huset og op af Trappen uden at lægge Mærke til Juanita, som stod i Vinduet med Blikket hvilende paa ham.

Bertrand gik med Hænderne paa Ryggen hurtig frem og

tilbage i Bærelset, men blev staaende, da Rafael traadte ind, saae paa ham og sagde: „Troer Du, at Desterres en eneste Gang idag har kunnet see mig ind i Dinene? Ikke et Secund! Hvergang jeg saae paa ham, havde hans Dine Grinde saa i den ene, saa i den anden Krog, men ligeud, Gud bevares!“

„Og hvordan synes De om Deres unge Landsmands-
iude?“ spurgte Rafael, som i dette Dieblif ikke tænkte det Mindste paa Desterres.

„Godt, meget godt, udmærket!“ raabte Bertrand. „Et Pokkers Pigebarn, det maa man lade hende. Hun er dyb, Rafael, tro Du mig; hvor stille og ærbar hun lader, saa funkle hendes Dine som lyse Luer. Vi maae dog engang hen og see hende spille, Juanita. Derincourt har plaget mig om at blive Natten over hos ham.“

„Hvad synes De om hende, Juanita?“ spurgte Rafael den unge Pige, som taus og med sænket Blik havde lyttet til Samtalen. „De underholdt Dem længe og som det lod til meget hjertelig med hende.“

„Det er sandt,“ sagde Juanita dybt rødmende, „og dog formaaer jeg ikke med Ord bestemt at gjengive det Indtryk, som den unge fremmede Dame har gjort paa mig.“

„Men det var dog behageligt i sin Heelhed,“ sagde Rafael.

„Ikke engang det tør jeg paastaae,“ svarede hun, „men“, tilføiede hun hurtigt og næsten ængstelig, „jeg kan dog endnu mindre sige det Modsatte. Undertiden var det, som om jeg havde kjendt hende i mange Aar og havt hende kjær som en Søster og saa havde jeg Lyst til at tage hende om Halsen og kysse hende.“

„Er det ikke undertiden gaaet Dig ligesaa, Rafael?“ lo Bertrand poliff.

„Og til andre Tider,“ vedblev Juanita, „var det næsten som jeg blev bange for hende, saa uhyggelig, saa speidende gled hendes Dine henover de Omværende, saa koldt og stift blev hendes Blik om end kun for et Secund.“

„Det kan Du, mit kjære Barn, ikke tage saa nøie med en Skuespillerinde, de ere fra Ungdommen af vant til at lægge deres Ansigt i alle mulige Folder, og sætte maaskee af gammel Bane et bistert Ansigt op, medens Hjertet er let og lykkeligt.“

„Eller omvendt,“ sagde Juanita sagte.

„Eller omvendt,“ bekræftede Faderen. „Men det maa saa heller ikke tages for Alvor,“ tilføiede han.

„Men saa maatte jeg altid tænke paa det, naar hun er venlig og hjertelig mod mig,“ sagde Juanita bedrøvet, „og saa vilde jeg aldrig i mit Liv faae hende kjær, og det vilde jeg dog saa gjerne,“ hittede hun saa sagte, at Lyden af Ordene neppe naaede Rafaels Døer.

„Derfor behøver Du da ikke at see saa vemodig og hjerteflemt ud,“ lo Faderen. „Den Slags Folk, som have et offenligt Kald eller udøve en Kunst, og ovenikjøbet ere Vandrefugle, kommer man jo sjelden eller aldrig længe sammen med. Man lærer hinanden at kjende, man taler sammen, møder maaskee hinanden endnu et Par Gange, og saa er det forbi. Den vandrende Kunstner har rimeligviis allerede den næste Dag glemt vort Navn og en Uge efter husker han neppe, at vi existere; han drager videre og vi blivoe tilbage i vor gamle Kreds, hvor han eller hun, som det træffer sig, endnu længe erindres. Med den Slags Folk kommer det meest an paa, om man morer sig i deres Selskab, og det gjør man unægtelig, naar man er sammen med Frøken Valière, det kan ikke hendes værste Fjender nægte. Det klinger som Musik, naar hun luffer Munden op, og der er Bid og Lune i hvert Ord, hun siger. Herregud,

hvilken Modfætning til vore kjedsommelige Peruanerinder, som ikke kunne tale om Andet end om Pynt, Baller, Theater og Tjenestepiger. Din smukke Veninde, Rafael, skulde give Undervisning i at være underholdende, eller endnu bedre, hun burde ansættes af Staten, for at der kunde komme lidt Liv i vore kjedsommelige Selskaber. Det kan Ingen uden en fransk Dame, det er mærkværdigt, men det maa ligge i Blodet."

Hverken Rafael eller Juanita svarede derpaa, men de tænkte begge paa den deilige Pige, som for faa Timer siden havde bragt et saadant Lys og Liv i Huset, at dette nu forekom dem meget mørkere og tommere end før.

Bertrands Tanker toge imidlertid snart en anden Retning. „See, om den gule Knekt, den Desterres, sagde et eneste Ord om Kullerne! Ikke en Stavelse, og det har dog vist neppe været ham tilpas."

„Men, kjære Bertrand, han kunde da heller ikke godt ved en saadan Leilighed berøre den Slags Sager, det vilde stride mod al god Levemaade."

„Alting lader sig sige, selv det Ubehageligste, naar det blot siges med et Smil paa Læberne, meente Bertrand. „Men Karlen har en ond Samvittighed og gaaer af Veien for os begge, naar Veien blot er bred nok. Hvem der bare kunde møde ham i en Gade uden Udgang! Jeg har bestandig en Anelse om, at det ikke hører til Umulighederne. Men her staaer jeg og sladdrer, og jeg maa dog før Natten ud og eftersee, hvad mine Arbeidere have bestilt idag. Naar man ikke passer paa dem eller de mærke, at man af og til ikke seer efter, er man ilde stedt; thi Uresfølelse har Ingen af dem. Og de falde sig Republikanere, det er dog et skammeligt Misbrug der drives med det Ord! Castilla har Ret — til saadant et Folk hører en saadan Præsident. Vær nu lidt underholdende mod vor Gæst, indtil jeg kommer tilbage, Juanita, saa gjen-

nemsee vi den ene Pakke Papirer, som vi ikke bleve færdige med igaar." Hermed tog han sin Hat og forlod Huset.

Saa ugeneert og hjertelig Rafael og Juanita end ellers talte sammen, den Aften vilde Samtalen mellem dem slet ikke gaae. Rafael var bleven mærkværdig tankesuld, og for Juanita var det som om Noget, hun ikke havde kjendt før, Noget, hun hverken kunde eller vilde give Navn, var traadt mellem dem.

Den lange Taushed blev dog imidlertid trykkende for Don Rafael, og han begyndte derfor en Samtale om Theatret. Hvad Andet kunde han vel i dette Dieblif tale om? Han spurgte, om hun ofte havde besøgt det, og om hun havde moret sig der? Herregud, Juanita havde været der en eneste Gang, og dengang kun set meget lidt af Spillet, da der var saameget, som forstyrrede hende. Det syntes hende underligt, at Træerne vare malede paa Pap og Træ og vaklede, naar Noget støttede sig til dem, at Menneskene havde sminkede Rinder og ofte sagde ganske høit, hvad den Person, som stod lige i Nærheden af dem, for Alt i Verden ikke maatte vide. Kort sagt, det var unaturligt det Hele, og det var mere end nok til, at det aldrig kunde behage hende, saa hun længtes slet ikke efter at see det oftere.

Rafael hørte med et Smil, men dog med Interesse paa hendes Forklaring og sagde, at han saa godt kunde forstaae, hvad hun, der kun var vant til den frie, friske Natur maatte føle derved. „Jeg, som saa mange Steder har besøgt Theatret, har undertiden en lignende Fornemmelse, naar jeg efter nogle Aars Fraværelse atter seer et Skuespil, de samme Ting, som have været Dem ubehagelige, forstyrre ogsaa mig, og jeg maa væene mig til dem, for jeg finder virkelig Nydelse derved.“

„Kan det blive til en sand Nydelse? Jeg er ude af Stand til at forstaae det.“

„Hvorfor ikke? Fører det ikke et Billede af Livet frem for os, og finder De ikke Nydelse ved at læse en god Bog, som skildrer Livet med levende Farver?“

„Jo, naar jeg er ene og uforstyrret, og kan tænke mig rigtig ind i det, jeg læser.“

„Rigtig, men Theatret er kun en legemliggjort Lecture. Vi behøve ikke først at tænke os de i Bogen skildrede Personer, de staae lyslevende for os, de handle og tale, og vi leve med dem.“

„Det hjælper ikke. Jeg maa bestandig tænke paa den Aften, da jeg var i Theatret. Der blev givet et rigtigt sørgeligt Stykke; paa Scenen stod et Huus, hvori der boede en ung Pige, og hvergang Folk gik ind og ud og rørte ved Døren, vaklede Huset og Træet, som stod udenfor det. I anden Akt var der en vild Skovegn med en Klippeblok, bag hvilken et slet Menneske vilde skjule sig, og Klippen saae ret naturlig ud, men da han rørte ved den, faldt den ned, saa at han maatte reise den op igjen og støtte den med et Stykke Træ. Jeg maatte lee og kunde ikke blive Tanken om Papklippen qvit under hele Stykket.“

„Den Slags Uheld hører med til en Theaterdirecteurs smaa Lidelser. Men de, som oftere besøge Theatret, lee nok, naar det skeer, men lade sig iøvrigt ikke forstyrre deraf.“

„Hvor underligt er det dog,“ sagde Juanita, „at Noget kan offere sit hele Liv til Skuepladsen, og hvor besynderligt, at det først idag er faldet mig ind.“

„Hvordan skulde det være muligt at præstere noget Dydigt, naar man ikke udelukkende helligede den sin hele Virksomhed?“

„Det indrømmer jeg,“ sagde Juanita med et Nik, „men Skuespilleres Liv er dog ikke forskjelligt fra andre Menneskers, de have Sorger og huuselige Lidelser, Sygdomme og Døds-tilfælde ligesom alle vi Andre, og desuagtet maae de træde

frem for de mange fremmede Mennesker, og sige Ting, hvorved de Intet føle, lee, synge og dandse, om saa Hjertet skulde briste derved. Nei, det kan jeg ikke forstaae, jeg kan ikke engang begribe, hvordan det er muligt at forklare det."

„Det er vistnok Theaterlivets Skyggesider, som Tilstuerne kun sjeldent tænker paa og det er besynderligt nok, at det strax er faldet Dem ind. Men De maa betænke, at den sande Kunstner er sit Kald lidenskabelig hengiven, saa at han fra det Dieblik, han betræder Scenen, hverken tænker eller føler for Andet. Som Soldaten i Slaget, saasnart den første Angst er overstaaet, ikke mere hører de pibende Rugler, af hvilke enhver kan bringe ham Døden, men i Kampens Hede stormer løs paa Fjenden, saaledes er ogsaa den Spillende tilmode, naar han træder frem for Publikum, han glemmer alt Andet."

„Ja, om en Mand kan jeg til Nød forstaae det, men at en Kvinde, en ung Pige, som først selv træder ind i Verden, skal skildre Følelser og Lidenskaber for en Mængde fremmede Mennesker, det er uqvindeligt og unaturligt. Jeg idetmindste hverken kunde eller vilde beqvemme mig dertil."

De taug begge og tænkte paa Lydia Balière, men de nævnede hende ikke, og først efter længere Tids Taushed spurgte Juanita, hvad Rafael syntes om hendes Veninde Adele Derincourt. Først nu faldt det Rafael ind, at han havde lagt saa lidt Mærke til den unge Dame, at han knap vilde kunne kjende hende igjen, om han imorgen mødte hende paa Gaden. Der var dog Noget, som afholdt ham fra at tilstaae dette for Juanita, og han svarede derfor undvigende; og hun, som var glad over, at det forrige Emne var blevet afbrudt, fortalte nu om Derincourts og hendes øvrige Bekjendte i Byen, som oftere kom ud og besøgte hende, uagtet hun sjelden kom til Lima. Hun følte sig utilpas i Byen og var saa vant

til Landlivet, at hun gjerne vilde endnu længere bort fra Byen.

Nu kom Faderen hjem. Solen var gaaet ned, og Fuld-
maanen kastede sit blege Lys over Landskabet. Pigen bragte
Theen ind, og den Gamle passiarede endnu længe om Sel-
skabet, som havde været saa længe hos ham idag og hvis nær-
mere Forhold til hinanden han kjendte langt nøiagtigere end man
skulde formode af en Mand, som paa en Maade levede af-
sondret fra Verden.

Han fandt ingen snyderlig opmærksomme Tilhørere, da
hverken Juanita eller Rafael brøde sig om Sennor Benares's
ærgjærrige Planer eller Sennor Desterres's Intriguer, og da
Bertrand i nogen Tid kun havde faaet Genstavelseord til
Svar, lod han tage af Bordet og gik frem og tilbage i Haven
en halv Times Tid med sin unge Gæst, for at nyde Aften-
kjølingen. Derpaa gik de op paa Rafaels Bærelse for at under-
søge Resten af den gamle Aguilas Papirer.

Det var et yderst utaknemmeligt Arbeide, thi der fandtes
slet Intet, som kunde give den ringeste Oplysning om det Fore-
faldne, og forgjæves søgte de om den Dagbog, som Rafael
vidste, at den Uldøde havde ført. Han kjendte den godt, det
var en lille, temmelig tyk Bog med rødt Bind, men den
fandtes ikke, og Bertrand, som havde været nærværende, da
Bærelset blev forseglet og selv havde indpakkert de fleste Papirer,
forsikrede bestemt, at han hverken havde fundet eller seet en
saadan Bog. Det kunde neppe antages, at den Uldøde
selv havde tilintetgjort den, og man maatte altsaa formode,
at den tilligemed mange flere Ting var blevet stjaalet samme
Dag, han døde, altsaa før Netten kunde skride ind. Der var
endnu en Pakke Forretningsbreve, men deriblandt intet, som
kunde kaste Lys over Salget, og det tog Tid at gennemsee
dem, da de ikke vilde forbigaae noget, for ikke senere at have

Noget at bebreide sig. Endelig fastede Bertrand det sidst gennemløbne Brev paa Bordet, reiste sig og gik frem og tilbage, idet han sagde:

„Der findes Intet. De Kjæltringer have været altfor snue til at lade noget Vaaben, der kunde bruges mod dem, forblive i vore Hænder. Hvad der kunde være os til Nytte, har for længe siden fundet Veie til Ilden. Min Cholosforsikrer dyrt og hellig, at han har seet Desterres paa hiin Tid brænde en heel Bunde Bøger og Papirer, og mellem dem har vel Dagbogen været. Men det lader sig ikke bevise, og naar vi ikke kunne faae Kjøbecontracten i vore Hænder, for at lade Blækket kemist undersøge, saa kunne vi betragte Sagen som afgjort, og De har mistet Haciendaænen.“

„Derpaa har jeg ikke tvivlet et Dieblif,“ sagde Rafael ligegyldig, „og naar jeg alligevel har bestræbt mig for at undersøge Enkelthederne, saa var det mere af en Slags Lyst til at efterspore den Skurk end fordi jeg lovede mig noget Udbytte deraf. Vil Skjæbuen det, komme vi maaskee denne Hr. Desterres paa Spor engang i Tiden og skeer det ikke, saa løber der saa meget Paf ustraffet om i Berden, at det ikke kommer an paa Een meer eller mindre. See dog, hvad det er for en vidunderlig deilig Aften og hvilken mærkværdig Glands Maanen har! Men det maa være silde, den staaer jo næsten i Zenith. Ja — Klokken er jo halv Tolv. Hvor Tiden dog løber!“

Bertrand havde lagt Papirerne sammen og var gaaet hen til Binduet. Han saa først op paa Maanen, dernæst tilhøre over Bananerne og endelig tilvænstre ned af Veien.

„Det er en herlig Aftentjøling,“ sagde han. „Den Fordeel have vi i Peru fremfor i de andre Tropelande, at vore Nætter ere saa kjølige, at man kan sove fortræffelig under et uldent Tæppe.“

„Jeg har i Europa lidt mere af Hede end her,“ bemærkede Rafael, „Nætterne vare især utaalelig varme.“

„Det kommer af de lange Dage,“ meente Bertrand. „Naar Solen midt om Sommeren, fra syv om Morgenen brænder og opheder Alt og om Aftenen slet ikke vil gaae ned igjen, saa er det klart, at Nætterne maae blive varme. Her i Peru have vi for det Første de nærliggende snebedækkede Cordilleras, som afkjøle Luften, og dernæst det Fortrin, at Dag og Nat ere lige lange, saa at Solen ikke faaer Magt til at udbrænde Jorden saa længe og vedholdende. Jeg kan godt erindre, at jeg i Europa —“

Han afbrød pludselig sig selv og foer i Beiret, men i samme Dieblig raabte han: „Guarda se!“ og styrtede hen til Bordet, hvor han med et Slag af sin Haand kastede Lyset ned. I samme Minut lod Knaldet af et Gevær gjennem den stille Nat, og Rafael havde en Fornemmelse som om han havde faaet et Slag af en Ridpidst over den høire Tinding.

Uvilkaarlig sprang han tilbage fra Vinduet og ind i den mørke Stue.

„Er Du saaret?“ raabte den gamle Franssmand ængstelig. „Mærker Du Noget?“

„Nei,“ sagde Rafael, „der fløi kun Noget tæt forbi mit Ansigt.“

„Gud være lovet!“ raabte den Gamle. „Afsted, kom!“ og med et Sæt var han ved Døren, rev den op, fløi ned af Trapperne, ud af Huset og allarmede Hundene.

„Herhen Bæster!“ raabte han, idet han løb over den korte Forgaard til Havelaagen. „Huhah! Herhen Tyras, Grib an, Volf! Hold fast!“ og med Ræmpeslyrke tog han og rystede Havelaagen, saa at Laasen knækkede, som om den var af Glas; der var ingen Tid til at opsoge Nøglen.

Hundene, som vare blevne vækkede ved Skuddet, udstødte

et vildt Hyl og stormede ud paa Beien, men uden noget bestemt Maal og næsten rasende ved deres Herres Tilraab gave de sig ikke Tid til først at finde Sporet. Under en rasende Gjøen fore de som en Bind ned af Beien, i hvis Mørke de i det næste Minut vare forsvundne.

„Hvor løbe Bæsterne hen?“ raabte Bertrand, som med Ralden og Fløiten søgte at kalde dem tilbage. „Gid Fanden havde de Canailler!“

„Skuddet maa være blevet affyret fra Haven, her ligeoverfor,“ sagde Rafael.

„Rigtig!“ sagde Franskmænden. „Jeg saae Glimtet. Fra Beien af kunde man neppe have kjendt os gennem de tætte Bananblade, og endog fra Haven vilde det være umuligt at skyde ind af Binduerne, undtagen fra et af Træerne.“

„Hvad vil De gjøre?“

„Kom blot med, Rafael! Hundene ere her snart igjen, naar de ikke finde Nogen paa Beien. Denne Indhegning maae vi rive ned, og komme de der paa Spor efter Nogen, er han fortabt. Det er det samme Sted, hvor Du tidligere havde din Dør.“

Rafael svarede ikke, men da den Gamle havde taget fat i Stakittet og sled i det, sprang han hen til ham og det varede ikke længe, før end de to Mænd havde skaffet en Abning tilveie, stor nok til at en Mand kunde tvinge sig igjennem den.

„De forbandede Hunde ere endnu ikke komne tilbage,“ raabte Bertrand rasende. „Thras, Wolf, Bæster!“ og atter lød hans skingrende Fløiten gennem Ratten. Han var sprunget midt ud paa Beien og lyttede. Endelig hørte han Noget stønne.

„Der komme de!“ raabte han jublende. „Herhen, Ca-

nailler, her Tyras! Det er rigtig, min Hund, grib an, Volf hold fast!"

Hundene kom med lange mægtige Spring op af Beien hen til deres Herre. De havde mærket, at de ikke vare paa friskt Spor, og da han viste dem Abningen i Indhegningen, styrtede de derind og gjæde høit. Men derfra kom de ud paa Beien til Desterres's Hacienda, der den Dag var blevet betraadt af mange Menneſter, og da muligviis Lugten af Tjernerne og Kuliernes nøgne Fodder havde holdt sig længst, sloge Dyrene strax ind paa Beien til Hytterne. Men der laae Desterres's Hunde, som vare bleve muntre ved Alarmen og nu sprang frem og faldt over de Indtrængende. De fik imidlertid en ſlem Modtagelse og ſøgte ſnart hylende Beſkyttelse i deres Hytter, men Bertrands Robbel var herved ledet fra Sporet, og naar Bertrand hidsede dem til paany at ſøge den Flygtendes Spor, anſaae de det kun for en Opfordring til endnu engang at angribe de andre Hunde. Her var derfor Intet mere at gjøre; der blev tændt Lys hos Opſynsmanden og for at undgaae nok et ubehageligt Sammenſtød med ham, fløitede Bertrand ad Hundene og tog Rafael under Armen, for at gaae tilbage ad den Bei, de vare komne, thi han indſaae meget godt, at det neppe vilde lykkes dem ſelv at ſaae fat paa Snigmorderen. Men i den nærmeste Tværgade, tre til fire hundrede Stridt fra hans Huus, boede en Slags Fredsdommer, den ſaakaldte Gobernador, og hen til ham ilede de nu, ikke blot for at anmeldte Sagen, men for at forlange, at der ſkulde anſtilles en øieblikkelig Underſøgelse. Bertrand havde nemlig Miſtanke til Desterres's Opſynsmand, og troede, at han havde afſyret Skuddet for at hævne ſig.

Gobernadoren, en gammel tyſ Herre, ſom var aldeles uforberedt paa om Natten at hentes ud af ſin Seng, gjorde mange Indſigeller og ſøgte at ſtubbe Sagen ud til næſte

Morgen, men Bertrand lod sig ikke afvise. Da han truede med at gjøre den Anden ansvarlig for Følgerne af, at Forbryderen andgif sin Straf, og yttrede, at han i den Anledning imorgen vilde søge at faae Audiens hos Præsidenten, gav Lovens Haandbæver endelig efter, medens han sagte mumlede et umaadeligt Antal Eder over disse indvandrede Fremmedes Uforfammethed.

Gubernatoren havde forøvrigt aldeles Ret, da han forud erklærede dette natlige Streiftog for et unyttigt Experiment. Ledsaget af to Retsbetjente rykkede de ud, men fandt paa Desterres's Hacienda Opsynsmanden i sin Seng, hvor han efter Folkenes Udsagn havde ligget og sovet fra Klokken ni indtil Hundenes Støien havde vækket ham og drevet ham ud i Haven.

Et Besøg hos den gamle Pascua var ligesaa resultatløst. Bertrand vidste desuden, at Choloen ikke forstod sig paa at haandtere Skydevaaben, og ovenikjøbet samme Dags Eftermiddag var redet til Lima, hvorfra han ikke vilde vende hjem før om een eller to Dage.

Goberdoren spurgte nu spottende, om Franskmændene maa-
stee vidste endnu flere Huse, hvor de midt om Natten kunde jage Folk op for at forhøre sig, om muligviis En eller Anden havde affyret et Gevær, og Bertrand, der indsaae, at der i denne Nat Intet lod sig gjøre, sagde derfor Farvel og gif hjem med Rafael. Underveis sagde han: „Beed Du vel, min Ven, at vi begge have baaret os ad som nogle rigtige Tosser?“

„Hvad skulde vi da have gjort?“

„Det skal jeg sige Dig. Holdt Styr paa Hundeue, og først revet Gitteret ned. Skurken, som skjød, har siddet oppe i Træet, jeg saae jo Glimtet tydelig. Indtil Hundene kom tilbage, havde Slynghen rigelig Tid til at bringe sit Skind i Sikkerhed.“

„Det er rimeligt nok!“ sagde Rafael. „Hundene bleve

jo som rasende. Det er Skade, at vi ikke greb Fyren paa ferst Gjerning, det havde dog været en Tilfredsstillelse. Egenlig havde jeg Opsynsmanden mistænkt, og hans Ansigt retfærdiggjør fuldkommen en saadan Mistanke."

„Ja det har Du ganske Ret i,“ sagde den Gamle. „Forresten troer jeg næsten, at Skuddet blev affyret efter Dig og ikke efter mig, thi din Nærværelse her er flere Folk en Torn i Diet og en Pæl i Kjødet. Det var en Lykke, at Skurken havde ladet med en Kugle og ikke med Skraa, ellers var det gaaet os ilde. Jeg hørte Hanen knække, men før jeg kunde faste Lyset ned af Bordet, havde han allerede trykket løs. Han maa have siddet oppe i et af Træerne.“

Nu vare de ved Huset, og Hundene fore endnu engang gennem Gjerdet og snusede og hylede som rasende i Krattet.

„Seer Du, at jeg har Ret?“ sagde Bertrand. „Nu da de ere rolige, finde de strax Sporet.“

„Det er ikke umuligt, at han sidder der endnu,“ hvidskede Rafael. „Hundene vare jo ude i en Fart, og han har maa-
stee været bange for at forlade sit Skjulested.“

„Saa maa han have været en stor Dumrian,“ sagde Bertrand. „Nei, han har for længe siden smurt Haser, det kan Du være vis paa, men vi kunne gjerne see efter engang endnu.“

Fulgt af Rafael pressede han sig gennem Abningen i Gjerdet, og begunstiget af Maanen, som nu stod høit paa Himlen, kunde de temmelig godt og fuldstændig undersøge Trætoppene. Der var intetsteds Noget at opdage. Snigmorderen havde benyttet Tiden til Flugt. De bleve fuldstændig overbeviste om, at Morderen, for at kunne skyde ind af Vinduet, maatte have siddet i et af Træerne, og et gammelt knudret Pomerantstræ forekom dem meest mistænkeligt. Rafael klattede

derop, og enhver Tvivl var forbi, da han der fandt en Green knækket, og en anden, som havde hindret Udsigten til Binduet, bøiet tilside. Fuglen var fløiet bort, der var for idag Intet mere at gjøre, og det var uvist, om der kunde opnaaes noget Resultat ved en nyderligere Efterforskning. Den i Bæggen siddende Kugle var et Vidne til om Retningen, hvori Skuddet var blevet affyret, og det viste sig, at Forbryderen havde taget godt Sigte; thi en Lok af Rafael's Haar var skaaret af ham, som om det var sleet med en Kniv.

Juanita, der forskrækket over Skuddet og Støien var staaet op og havde klædt sig paa, blev bleg som et Lig, da hun hørte, hvor stor en Fare hendes Fader og Rafael havde været udsatte for. Men den gamle Bertrand lo og sagde: „En Tomme forbi er saa godt som en Miil forbi, og jeg troer nok, at Lysten til at gjentage Forsøget nu er forgaaet Slynglen, thi nu da vi kjende hans Smuthul, vilde han neppe anden Gang slippe ustraffet dersfra. Godnat, Børn, Godnat! Imorgen, Rafael, ville vi ved Daggry undersøge Stedet. Det kunde dog tænkes, at Herren paa sit hastige Tilbage tog havde efterladt en Erindring, som kunde hjælpe os til senere at gjenkjende ham.“

Mændene forlode Bærelset, kun Juanita blev for at lukke Binduerne. Paa Bordet laa den affkudte Lok Haar. Hun var allerede ved Døren, men vendte hurtig tilbage, tog Haarlocken, gjemte den paa sit Bryst og forlod Bærelset.

Sextende Kapitel.

Calle de Valladolid.

I Valladolidgaden havde Hr. Derincourt sin Privatbolig, som egentlig var rummeligere end han behøvede den for sin lille Familie. Men da han ikke vilde finde sig i at have Logerende, om hvem han jo aldrig forud kunde vide, hvorvidt de passede ind i hans huuslige Kredse eller ikke, lod han hellere den ene Deel af Stedet staae ubeboet og benyttede det kun til Gæsteværelser, naar han undertiden indbød Fremmede.

Der var det, at Lydia Ballière, den feterede Sangerinde, for Dieblisset boede, og da Monsieur Derincourt aldrig gjorde noget halvt, saa havde han indrettet den lille Bolig saa venlig og hyggelig, som hun kunde ønske sig den. Da den ene Afdeling af Huset fuldstændig tilhørte hende, og de Besøg, hun modtog, aldrig kom i Berøring med de andre Beboere, var hun fuldkommen ugenert. Hun var saa aldeles sin egen Herre, som om hun boede i et Hotel. En halv Time førend de forskjellige Maaltider skulde finde Sted, fik hun ved en i hendes Bærelse anbragt Klokke Underretning derom. Hovedtrappen førte ogsaa til hendes Veilighed, og naarsomhelst hun søgte Familiens Selskab, fandt hun en venlig Modtagelse og var hjertelig velkommen.

Lydia forstod ogsaa at vinde deres Hengivenhed, hun udfandt i et Nu de Gamles smaa Egenheder og erobrede med Storm Adeles Venkskab og Fortrolighed. Ingen forstod bedre end hun at være elskværdig, naar hun vilde være det. Hos de jevne Borgerfolk, som aldrig havde seet Andet af Theaterlivet end den glimrende ydre Skal, som var bestemt for Publikum, for-

stod hun at vække en saadan Interesse og Deeltagelse herfor, at de i hele Timer kunde sidde og tale herom. Hun fortalte ganske aabenhjertig og barnlig om de mange smaa Artigheder, der vistes hende, og efterlignede paa en saa tro og comist Maade sine Hovedtilbedere, Benares's og Desterres's stive leitede Manerer, at Monsieur Derincourt, som ikke kunde fordrage Noget af dem, var nærvæd at faae Krampe af Latter.

Lydia var fortsagt Husets Kjæledægge, og naar hun silde om Aftenen kom fra Theatret, kunde hun ikke gjøre de gamle Derincourts nogen større Glæde end at passiare en halv Times Tid med dem om Dagens Begivenheder. Derincourt sagde ofte, at han ikke kunde begribe, hvorledes det skulde gaae dem, naar hun tog bort, og at det Klogeste, hun kunde gjøre, var at blive bestandig i Lima, thi naar man var saa elsket som hun og havde saamange gode Venner, kunde man godt daane sig et Hjem i et fremmed Land.

Fruen Balière var imidlertid ikke blot velkommen hos dem, som havde gjort hendes nærmere Bekjendtskab, men Rygtet om hendes Elskværdighed havde snart udbredt sig i hele Staden. Indbydelse kom fra alle Kanter, og selv Præsidenten, som gjerne saae en jelskabelig Kreds om sig, havde indbudet hende til Chorillos, hvor hun saavel af den gamle Herre som af Husets Damer blev modtaget paa den fjærligste og venligste Maade.

Men hvor lidt man end skulde troe, at det stemmede med hendes øvrige Character, var det en Kjendsgjerning, at hun aldrig følte sig ret tilpas i saadanne store støiende Selskaber og hun ugjerne tog Deel i dem, men helst tilbragte de Aftener hun ikke var lænket til Theatret, i Derincourts Familiekreds til stor Uergrelse for hendes peruaniske Tilbedere, som for-gjæves anstrengte sig for at blive indførte der. Derincourts vare hende inderlig taknemmelige derfor.

Kun om Formiddagen modtog hun Besøg, og naar hun ikke var til Prøve, blev hun formelig beleiret af alle de mange „Løver“, som gjorde Cour til hende. Lydia fandt da en hemmelig Glæde i at iagttage, hvor ubehageligt det var dem, naar de traf sammen der, og den Ene dog ikke vilde vige Pladsen for den Anden, og hvor elskværdig hun end tilsyneladende var mod dem Alle, kunde hun ofte pine dem skrækkelig. Den, hun mishandlede meest, var dog den stakkels Stierna. Det lod til, at det ikke havde været hans Hensigt at blive i Peru, da han fra Europa reiste til Sydamerika; han skulde egentlig til Balparaiso for der at grundlægge en svensk Forretning, men fra det Dieblif han paa Dampskibet lærte Lydia at kjende, var han som lænket til hende. Forgjæves havde hun været ærligere mod ham end mod Andre, forgjæves havde hun atter og atter sagt ham, at hun aldrig i Verden kunde elske ham, ja hvad der var det Værste, at han kjedede hende, men med en Seighed, som overvandt Alt, fordi den taalte Alt, holdt han usfortøden ud i det Haab, at det dog omsider maatte lykkes ham at smelte den Skjønnes Iis hjerte. Hun viste sig ikke engang saa elskværdig mod ham som mod den tørre Desterres og den stive Benares, og hun vægrede sig endog ved at modtage den ringeste Foræring af ham, da hun havde faaet at vide, at han ikke raadede over store Midler. Men skjøndt han stadig blev afviist, kom han stadig igjen, og det var næsten rørende at see, hvor han higede efter at faae et venligt Smil, som saa sjelden blev ham tildeel.

Desuagtet havde hun hemmelig virket for ham. Hun vidste, at han bestræbte sig for at opnaae en Ansættelse i Lima, uden at det hidtil var lykkedes ham. Da tog hun sig af ham og formaaede Benares til at anvende sin Indflydelse, idet hun aabenhjertig tilstod, at der vistes hende en Villighed, naar den ulykkelige unge Mand fik en Bestjæftigelse; han kjedede

hende ellers tildøde, sagde hun med sit skjælmste Smil, og en Rejsekammerat, som altid havde været venlig og tjenstvillig mod hende, vilde hun nødig vise sig uvenlig imod, men det var en Betingelse, at Stierna Intet erfarede derom. Venares interesserede sig nu varmt for ham, og sikrede samtidig sig selv ved at binde ham til et Comptoir i de sex Dage af Ugen, og derved forebygge hans ubeleilige Besøg hos Lydia. Uden at have nogen Anelse om, hvem han skyldte det, saae Stierna sig saaledes pludselig ansat som Kassjerer ved en peruansk Exportforretning, og hans Stilling var derved sikret. Det var vel smerteligt for ham at maatte gjøre Afkald paa den Tid, han ellers tilbragte sammen med Lydia, men langt smerteligere vilde det have været, hvis han havde anet, at han netop skyldte denne Omstændighed sin Ansættelse. Heldigviis tilhørte Søndagen og af og til en Helligdag ham dog endnu og han forsømte dem heller aldrig.

Det var Søndag, Klokken var slaaet Elleve, og med det nærmeste Uhrs sidste Slag bankede Stierna regelmæssig som Tiden selv paa Lydias Dør og hørte med henrykt Hjerte hendes melodiske Entra! Hun vidste forud, hvem det var.

„De kan ikke forestille Dem, kjære Frøken, hvor frøgtelig lang denne Uge har været for mig, og med hvilken Længsel jeg har ventet paa dette Dieblif.“

„Hvorfor ikke det?“ lo Lydia. „De har saa ofte sagt og gjentaget det for mig, at jeg endelig er vis derpaa.“

„Glæder det Dem ikke det Ringeste at see mig igjen efter hele otte Dages Forløb?“

„Jo, naturligviis,“ sagde Lydia med et Smil, „thi jeg veed jo, at der saa maa gaae otte Dage, inden Deres Tid tillader Dem atter at besøge mig.“

„De er meer end grusom,“ sukede Stierna, som idag var kommet med den faste Beslutning at frie og saaledes

endelig naae til en Afgjørelse. Han holdt hendes frastødende Bæsen for Coqetteri og haabede, at et aabent Tilbud vilde blive svaret med et Ja. Forsøge det maatte han, thi han elskede hende lidenskabelig, eller rettere sagt han var lidenskabelig forelsket og syntes, at han maatte gaae tilgrunde, naar han længere skulde udholde denne Uvished. „De er meer end grusom,“ gjentog han, „og jeg er næsten bange for, at de piner mig forsættelig, men hvad de nylig sagde, maa bringe det til en Afgjørelse mellem os, thi forholder det sig virkelig saaledes, at De glæder Dem over, at jeg forgjæves længes efter at tale med Dem, er det virkelig, som Deres Ord antyde, en større Glæde for Dem at see mig gaae end at komme, saa vil jeg ikke længere besvære Dem, det skylder jeg baade Dem og mig.“

„Bliver De endelig fornuftig?“ sagde Lydia og saae vantro paa sin Tilbeder.

„Spot mig ikke!“ bad denne. „Et Menneskeliv er maa-
ske afhængigt af dette Dieblif.“

„Komme vi nu tilbage til den gamle Historie?“

„Ja, men for sidste Gang, lad det trøste Dem!“ svarede den unge Mand, bleg som et Lig. „Jeg elsker Dem, Lydia, af hele min Sjæl, med næsten fortærende Lidenstabs. Lad mig tale ud!“ bad han, da hun smilende vilde afbryde ham. „Jeg frier ikke til Dem som en Daare, der ikke veed, hvad han gjør. Jeg er velhavende, skjøndt jeg her i et fremmed Land er henviist til en Ansættelse hos Fremmede, mine Forældre ere rige og jeg er eneste Søn. Jeg kan derfor byde Dem et sorgfrit og roligt Liv. Siig Ja, Lydia, gjør mig til det lykkeligste Menneske under Solen, men spot mig ikke længere; jeg fortjener det ikke!“

„Vel Sennor,“ sagde Lydia, om vis Læber der i Begyndelsen svævede et Smil, idet hun nu venlig og alvorlig

mødte hans Blit, „jeg kunde svare Dem paa den gamle Maade, at De tilbyder mig to Ting, som jeg ingen Brug har for, Deres Hjerte og et roligt Liv; men jeg vil ikke gjøre det. Jeg vil svare Dem ligesaa kort og simpelt som Deres Spørgsmaal er stillet. Vi passe ikke for hinanden — jeg beder Dem, lad mig tale ud, det har jeg tilladt Dem. Jeg gjentager det endnu engang, vi passe ikke for hinanden, thi til et Ægteskab hører gjensidig Kjærlighed, og den har jeg ikke for Dem. Nu har De hørt mit oprigtige Svar.“

„Lydia!“

„De har opfordret mig til at svare Dem ærlig uden Omsvøb, det har jeg nu gjort, og det er ikke første Gang. Jeg har ofte sagt det Samme til Dem, men De har aldrig villet troe mig. Fra nu af haaber jeg bestemt, at De aldrig oftere berører denne Gjenstand.“

„Har De ogsaa handlet rigtigt mod mig Lydia?“ raabte den unge Mand, hvis indre Bevægelse næsten berøvede ham Mælet. „Har De handlet ærligt, naar De med saadanne Følelser har vaft et Haab hos mig, som De aldrig vilde opfylde?“

„Har jeg givet Dem Haab?“ sagde Lydia koldt. „Hvorved?“

„Maatte jeg ikke troe,“ vedblev Stierna lidenskabelig, „at De holdt af mig, da De gav mig den Haarlot, som jeg siden den Tid bærer ved mit Hjerte som et Haabets Pant. Kunde jeg forstaae det anderledes?“

Hun smilede bittert, da hun svarede: „Saaledes ere Mændene; de have altid Munden fuld af Smigrerier og Overdrivelseser, uden at ansee sig for bundne derved, men hvad den Bige siger, som de foresnaakte alt dette, det skal være bindende for hele hendes Levetid.“

„Bevise jeg Dem nu ikke Lydia, at jeg har meent det ærligt fra Begyndelsen af?“

„Nei!“ svarede hun strengt. „Det er kun Bevidstheden om Umuligheden af at kunne naae, hvad de attraaer, som lidt efter lidt har bragt Dem i denne Lidenstab. Den har Intet med Deres Hjerte at gjøre. Det er kun Forsængelighed, og intet Andet; De vilde sætte igjennem, hvad De havde begyndt. Derfor fordrede De af den, De foregav at elske, en Lok af hendes Haar og truede med ellers at skyde Dem en Kugle gjennem Hovedet.“

„Lydia, hvor De er grusom!“

„Og dog opnaaede De kun ved Hjælp af denne Trudsel hvad De begjærede, ikke sandt, det er underligt? vedblev hun med et eiendommeligt spodst Smil. „Den simple Bøn alene havde jeg maaskee troet grundet paa virkelig Kjærlighed, men at De kunde ansee mig for saa barnagtig, at jeg skulde troe, at De havde Mod til at udføre en saadan Trudsel, det fortjente Straf, og derfor fik De Haarloffen.“

„Det kalder De en Straf? Det var et lykkeligste Dieblif i mit Liv!“

„Atter Overdivelser og det i denne alvorlige Time!“ sagde Lydia koldt. „De har faaet den Straf, som Deres Ujorstkammethed fortjente den. Har De virkelig gjemt den?“

„Som min Diesteen!“ raabte Stierna, idet han greb Medaillonen. „Jeg har baaret den paa mit Hjerte! Men jeg forstaaer Dem ikke?“

„Jeg skal tale tydeligere,“ svarede Lydia. „Er De virkelig saa forsængelig, at De kan troe, at en anstændig Dame vilde give en Lok af sit Haar til den første den bedste Laps, som bad hende derom og sandt for godt at overøse hende med flauue intetfigende Smigerier, for bagefter at kunne prale med den.“

Stierna var blevet blussende rød. En pludselig Mis-
tanke opstod hos ham. Om den unge Dame — men det var
umuligt. „De har dog ikke —“ stammede han forvirret.

„Harde De ikke været saa vis paa Deres Seir,“ sagde
Lydia, „maatte De forlænge siden have seet, at mit Haar er
mørkebrunt, men dette kulsort. Onsker De at sammenligne
det?“

„Frøken,“ sagde Stierna, idet han sprang op „det er
formeget! Hvormed har jeg fortjent det?“

„Grib i Deres egen Barm,“ sagde Lydias koldt, „der
vil De finde det rette Svar. Nu haaber jeg at have talt
tydelig nok.“

„Det kan ikke misforstaaes! sagde Stierna med sammen-
pressede Tænder. „Jeg har forstaaet Dem og skal gjerne
rømme Marken for Desterres, Benares og hvad alle de andre
Sennores hedde,“ og han greb sin Hat.

„Det er atter en Feiltagelse, man kan ikke rømme hvad
man aldrig har besiddet. Men saaledes ville vi ikke skilles,“
vedblev hun i en pludselig forandret Tone. „Det var en
streng Skole, men lad den være Dem en Lære for Fremtiden.
Et Hjerter, som er værdt at eie, vinder man ved hjertelige Ord,
ikke ved flauere Smigrerier. De har aldrig elsket mig, ellers
havde De agtet mig mere.“

Stierna vilde svare, men han formaede det ikke, han
føjte sig saa beskjæmmet, saa ydmyget ved den besynderlige
Piges hele Udfærd, at han kun kunde hilse, og han takkede sin
Gud, da han endelig fik Døren mellem sig og hende.

Lydia, der var kommet i Bevægelse ved Samtalen, gik
med blussende Rinder frem og tilbage i det lille Cabinet, og
dog lod det til, at hun mindre tænkte paa det Besøg, hun
havde havt, end paa det, hun ventede, thi hendes Blik fløi
idelig hen til det paa Kaminen staaende Uhr, som viste paa ti

Minutter over halv Tolv. Da der endelig hørtes Skridt paa Gangen, og en fast Haand bankede paa Døren, luffede hun selv op, og idet hun venlig rakte den Indtrædende Haanden, takkede hun ham, fordi han havde fulgt hendes Indbydelse og bød ham Velkommen. Det var Rafael.

„Det havde været høist uelstværdigt af mig, om jeg ikke havde gjort det,“ sagde han, „og det er vist ufornødent at sige, hvor gjerne jeg gjorde det.“

„Jeg troer Dem, og jeg sætter Priis derpaa, da jeg veed, at De derved bringer et Offer.“

„Et Offer?“

„Tys!“ afbrød Lydia ham, idet hun advarende løstede Haanden. „Jeg forlanger ikke ubuden at trænge ind i Deres Hemmeligheder. Det er mig nok, at De er her. Jeg indbød Dem forresten, høistærede Herre, ikke for min, men for Deres egen Skyld. Jeg har Noget at meddele, som vist vil være Dem behageligt.“

„Og hvis jeg nu sagde Dem, at jeg følte mig lykkelig ved at De har tænkt paa mig?“

„Gjør det ikke!“ sagde hun næsten bønfuldende. „Vær sandru og ligesrem mod mig, saa er der dog Een, med hvem jeg kan tale som et Menneske.“

„De har Ret, Lydia. Vær ikke vred, fordi jeg brugte en almindelig Talemaade om det, som man vel kan føle, men ikke bør sige, fordi det lyder som Smiger, og den er fjern fra mit Hjerte. Men nu erindrer jeg, at jeg paa Gaden mødte vor Svensker, som formodenlig endnu bærer min Haarlok og maaskee kom fra Dem. Han forekom mig noget forstyrret og saae mig ikke, uagtet han gik lige forbi mig.“

„Han kommer ikke igjen,“ sagde Lydia rolig, „thi jeg var led og kjed af altid — men hvorfor skulle vi tale om det kjedelige

Menneske? Er De slet ikke nysgjerrig efter at høre hvad jeg har at sige Dem."

"De kan dog vel ikke forlange, at Tiden hos Dem lige-
strax skal forekomme mig lang!"

"Det er ærligt og ikke smigrende," lo Lydia, "og til Be-
lønning skal De strax erfare Nyheden. Præsidenten tilfiger
Dem ved mig Audiens imorgen Formiddag Klokken Tolv i
hans Palais."

"Præsidenten!" udraabte Rafael overrasket. "Det maa
være en Misforstaelse, Præsidenten har ikke engang en Anelse
om min Tilværelse."

"Det kan jeg ikke troe; thi Indbydelsen til Sennor
Rafael Aguila er kommet directe fra ham selv."

"Saa har jeg heller ingen Anden end Dem at takke for
den, og De har gjort en god Gjerning derved uden at
ville det."

"Uden at ville det Sennor? Nu bliver De næsten for
oprigtig, og jeg seer mig ret snart nødt til at bede om lidt
mere Høflighed. Jeg har udvirket Sammenkomsten i den be-
stemte og veloverveiede Hensigt — altsaa ikke uden at ville
det — at De skulde forebringe Præsidenten Deres Klage og
fordre Retfærdighed af ham. Holder De endnu fast ved Deres
Mening?"

"Jeg paastaer uden alt Smigreri, at De er det elst-
værdigste Bæsen under Solen!"

"Det er nu igjen meget mere end jeg har forlangt. Jeg
vilde kun, at der skulde skee Dem Deres Ret."

"Modtag ogsaa derfor min hjerteligste Tak, Sennorita,
men desto værre, det vil vistnok kun hjælpe mig lidt. Men
jeg har forgjæves anstrengt mig for at faae Præsidenten i Tale
i et andet Anliggende, og det har Deres venlige Forbøn nu
forstaaet mig Leilighed til at faae forebragt!"

„Og det er?“

„De ullykkelige Indianere, som De vist har seet nogle af i Sennor Desterres's Hacienda, ere paa en nederdrægtig Maade blevne bortførte fra deres Hjem og solgte her. Jeg er fast overbevist om, at dette er skeet uden Præsidentens Vidende og Billie, og jeg vil derfor gjøre ham bekendt med Enkelthederne i denne Skurkestreg.“

„Og derved skade Deres egen Sag.“

„Dadler De mig derfor?“

„Nei!“ sagde den unge Pige, idet hun gav ham Haanden. „Gud give, at De maa kunne gavne de stakkels Mennesker. Saa kan jeg haabe, at mit Besøg i Peru ikke har været ganske unyttigt, og at jeg dog har udrettet noget Godt. Men forglem dog ikke aldeles Dem selv over denne Sag; maaskee lade de sig forene.“

„Neppe; thi Excellencen vil faae nok at tænke paa, naar jeg anmoder ham om at stikke Haanden i den Hvesperede. De veed ikke, hvad det vil sige at opdage et Bedrageri i Peru. Det er omtrent som om man vilde reparere den underste Etage af et Korthuus. Gaaer man ikke yderst forsigtig tilværks derved, falder hele Historien omkuld.“

„Og Deres Ven Desterres, er han indblandet deri?“

„Det veed jeg ikke, mulig benytter han sig kun deraf, efterat det engang er skeet. Men hans Venner ere deelagtige deri, thi de ere alle i Compagni og støtte hverandre gjensidig. Ene kunde Jagen finde Fodfæste.“

Lydia lyttede, der hørtes i Værelset ved Siden af en Støi, som om Nogen stødte mod et Bord.

„Der er Nogen derinde,“ sagde Rafael, som var blevet opmærksom, „det er vel Deres Selskabsdame.“

„Jeg kan ikke tænke mig, at det kan være nogen Anden,“ sagde Lydia og reiste sig, „skjøndt hun er Klokken Elleve gaaet

i Kirke og kan neppe endnu være kommet tilbage. Det lille Bærelse støder op til Haven; maaskee er det Adele."

Fulgt af Rafael var hun gaaet hen til Døren og havde aabnet den. Men det var ikke hendes Veninde, det var en Mulat, som med en Kuro paa Armen stod midt i Stuen og saae sig forlegen om. Lydia traadte forstrækket tilbage, men Rafael sagde, idet han gik hen til ham og maalte ham fra Hoved til Fod: „Hallo Sennor, hvad bestiller De her i Bærelset? Beed De ikke, hvad der er Skik og Brug i Lima, førend man gaaer ind i et Huus?"

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Sennor," svarede Mulatten i sin simple Dialekt. „Jeg bringer Smør og Æg til Sennor Derincourt og er fremmed her i Huset. Min Søster pleier at komme, men hun er syg, og her er saa mange Døre, at man ikke kan finde Rede deri. I en halv Time har jeg sagt „Ave Maria“, men Ingen har villet svare mig."

„Det er den samme Karl," sagde Lydia paa Fransk, „som for nogle Dage siden var i mit Bærelse og gjorde mig den samme Undskyldning, efterat han havde støvet om der i nogen Tid, førend jeg bemærkede ham."

„Viis mig din Kuro, amigo," sagde Rafael og aabnede den uden videre. Mistanken om Tyveri syntes dog at være ubegrundet, ialtfald havde han ikke faaet Tid til at stikke Noget af Værdi til sig. I Kurven fandtes kun, hvad han havde angivet, Smør og Æg, og da Rafael ikke vidste, hvorledes han skulde betegne ham den nærmeste Vej til Rjokkenet, vendte han sig til den unge Dame.

„Saa maae vi føre ham gennem mit Bærelse," sagde hun, „ellers kommer han maaskee igjen ind i tomme Bærelser, da de Alle ere i Kirke. Kom muchacho," sagde hun til Mulatten, „kom herud og gaa ned af denne Gang, Døren

ligesfor fører til Kjøkkenet. Lad mig ikke træffe Dig tredje Gang paa denne Side af Huset, ellers antager jeg, at Du ikke vil bruge din Hukommelse. Har Du forstaaet mig?"

„Muchas gracias, Sennorita, jeg skal erindre det," sagde Thyren med et Strabud, idet han skulende saa paa Rafael. „Imorgen kan min Søster vel komme her, Scipio kan ikke finde sig tilrette i Husene, de see alle eens ud og ere dog saa forsskjellige," og med et dybt Buf forlod han Bærelset og haltedede ned af den Gang, som førte til Kjøkkenet.

Da han havde lukket Døren efter sig, sagde Rafael: „Bogt Dem, Sennora, for de Sorte. Medens de vare Slaver, kunde man nok stole paa dem, og det var sjeldent, at de vare indviklede i noget Tyveri, men det er anderledes, siden de ere blevne frie. Enhver, jeg har talt med, siger, at der ikke gives noget frækkere, mere uforsskammet og listigt Folk end denne farvede Race, og man kan med god Samvittighed beskylde dem for otte af de ti Mord, som udøres."

„De er altsaa en Modstander af de Sortes Emancipation?"

„Nei kun af en saa pludselig og uforberedt Frigivelse. Ikke blot i Peru, men næsten i alle Republikker i Sydamerika har det viist sig, at de frigivne Negere ingenlunde erkjende og paassjønne den store Gave, som Friheden er, men at de i vildt Overmod løfte Haanden mod dem, de burde takke med Taarer i Dinene. Arbeide ville de ikke, fordi de have seet, at det kun var Slaver, som arbeidede, og leve skulle de. Deraf følger da ganske naturligt, at de hyppig tage deres Tilflugt til Forbrydelse. Af en aldeles misforstaaet Humanitet er Dødsstraffen blevet affskaffet i Peru, og da Fængslerne ere saa flette, at Forbryderne bryde ud hvert Dieblif, er det klart, at de ikke ved Frygt afholdes fra at gjøre, hvad der er dem

til Fordeel. Men jeg har altfor længe gjort Fordring paa Deres kostbare Tid, og jeg hører, at der et nyt Besøg i Forværelset."

„Det er min galante Directeur, jeg kjender hans Trin."

„Tør jeg aflægge Dem Beretning om Udfaldet af min Audiens hos Excellencen?"

„Det vilde glæde mig meget."

„A revoir, og endnu engang hjertelig Tak for den Tjeneste, De har viist mig. Gud give, at jeg engang maa komme istand til paa nogen Maade at gjengjælde Dem hvad De har gjort for mig!"

„Jeg troer Dem," sagde Lydia hjertelig. Rafael kyssede hendes Haand og forlod Bærelset i samme Dieblis som Monsieur Monfort viste sig paa Dørtærskelen.

Syttende Kapitel.

Audiensen.

Rafael var i en besynderlig Stemning, da han forlod Lydia. At hun skulde være den, der udvirkede en Audiens for ham hos Præsidenten tiltrods for Ministrene, var dog høist mærkværdigt, og det var i det Hele taget en underlig Retning, hvori Forholdene i hans Fødeland havde udviklet sig under hans Fraværelse, naar en af Landets Sønner ikke kunde faae Udgang til det af Folket selv valgte Overhoved uden ved en udenlandsk Skuespillerindes Hjælp. Hvad fortaltes der ikke høit og lydelig om de Mænd, som skulde være Statens

Støtter, til hvem Folket skulde see op som til lysende Exempler og som hørte til Præsidentens nærmeste Omgivelse! Turde han nu, som han saa ofte tidligere havde gjort det, lade haant om de europæiske Forhold ligeoverfor saadanne uimodsigelige Kjendsgjerninger! Hvor umuligt nu at forandre det til det Bedre, hvor utænkeligt at opretholde en virkelig Republik med et Folk, saa uskicket til at styre sig selv, og med saadanne Førere! Bare de vel istand til med Selvfornegtelse at gjøre Folket lykkeligt? Nei, Misundelse, Stinshge og Had vilde forud indvie en saadan Institution til Undergang. Der udfordredes en stærk Haand og en hensynsløs Character til at føre Statslibet gennem Bølgerne, hensynsløs overalt hvor det gjaldt Landets og Folkets Vel, men saa maatte man ikke taale en Dæmning, som affspærrede Herskeren fra hans Folk. Var Præsidenten i Sandhed Landets souveraine Fyrste, saa maatte han give Folket Udgang til sig og vise det Tillid, først saa kunde han haabe, at det vilde faae Tillid til ham. Men her tillod han jo Ministrene at holde ethvert frit Ord borte og de eller deres Creaturer vaagede jo ængstelig over, at han Intet fik at høre, som kunde skade deres Stilling, hvilket med andre Ord vilde sige, Alt, som kunde forraade Landets sande Stemning. Præsidenten havde herved brudt den Ted, han havde svoret ifølge Forfatningen, og han kom derfor ogsaa i en skjæv Stilling til Folket, der ikke blot blev fremmed for og ligegyldig imod ham, men endog overførte paa ham det Had, som egentlig gjaldt Ministrene — det var den sørgelige Følge af hans Misgreb.

Castilla følte det ofte selv, og naar han gennemskuede det Slør, hvori Ministrene havde indhyllet ham, trak der et Uveir op over deres Hoveder, men det gik over igjen. Han troede, at Ministrene vare ham troe og hengivne, fordi deres egne Interesser vare knyttede til ham, og forsaavidt havde han Ret,

men han betænkte ikke, at de vilde bukke ligesaa dybt for enhver Anden i hans Sted, naar deres Stilling og Indkomster derved sikredes dem.

Rafael var blevet sørgmodig over disse Tanker, men saa opfyldtes hans Hjerte igjen af det Haab, at Præsidenten med sin faste energiske Character maaskee kun behøvede at høre en uafhængig Mands frie og aabne Ord for at afryste de Baand, hvormed han var bundet. Det kom her an paa at skyde en Breche i det ministerielle Bolværk; naar der først var brudt et Led i Rjeden, kunde den ikke længere holde sammen og maaskee frembrød da en ny og lykkelig Tid for Peru.

Den næste Morgen kom, og dermed den til Audiensen bestemte Tid, Klokken halv Tolv. Det var ikke fornødent at tage det saa nøie med Tiden, da Toget først indtraf halv Tolv fra Chorillos, og der saa altid forløb nogle Minutter, førend Præsidenten modtog endog Ministrene. Men Rafael havde foresat sig at være punktlig, og da han til den fastsatte Tid traadte ind i Forværelset, traf han allerede der Sennor Morales, som gik frem og tilbage og just ikke syntes behagelig overrasket ved at see ham. Ikkedestomindre hilste Ministeren hjertelig paa ham, rystede hans Haand og forsikrede ham, at det glædede ham at see ham igjen og at han intet høiere Ønske havde end uforstyrret at samtale med ham, for at høre, hvorledes det stod til i de fremmede Verdensdele, som han havde besøgt. Sennor Morales vilde gjerne vide, hvad Rafael egentlig vilde tale med Præsidenten om, og han gik længe behændig paa Spor derefter, men da Rafael aldeles ikke lod til at forstaae ham, saa havde Ministeren ingen anden Udvei end ligefrem at spørge derom. Men heller ikke det hjalp. Rafael svarede undvigende, at Præsidenten havde tilladt ham at meddele nogle Underretninger om fremmede Forhold, ligesom Sennor Morales nylig ønskede. Det var maaskee Nysgjer-

righed, maaskee Bidebegjærighed hos Hs. Excellence, og han, Rafael, saae sig heldigviis istand til at gjøre ham ret interessante Meddelelser.

Mere fik Morales ikke at vide, og da Præsidenten var ankommen, blev Underholdningen pludselig afbrudt. Saa snart den galonerede Tjener aabnede Salsdøren, hilste Ministeren, idet han gjorde Fordring paa først at indlades, og overlod det til Rafael at nyde Forværelsets Glæder. Længe gik denne med forslagne Arme ret taalmodig frem og tilbage. Men det er altid nedværdigende for en Mand at maatte vente ærbødig, indtil det behager en Anden at tale med ham, og Rafael følte det. Den, som vil udbede sig Noget, maa bære det som en Deel af den Ydmygelse, der altid følger med det ikke kunne staae paa sine egne Been, men den, som er uafhængig og ikke behøver at bede Andre om Noget, og dog bøier sig for dette Misbrug, han fortjener det ikke bedre og tør derfor ikke beklage sig.

Rafael var flere Gange i Begreb med at tage sin Hat og forlade Palaiet, og hvis hans Besøg kun havde angaaet hans egne Anliggender, vilde han for længe siden have sat denne Beslutning i Værk, men Tanken paa de stakkels Kulier, hvis eneste Haab han var, holdt ham tilbage. Sennor Morales havde netop den Dag Meget at foredrage, og Præsidenten havde bestilt sin Begn til Klokken Tolv, for at inspicere Casernebygningen og træffe nogle nærmere Bestemmelser om dens Udvidelse. Den manglede kun ti Minutter i Tolv, da Ministeren blev færdig og erindrede Præsidenten herom.

„Der er endnu nogle Personer i Forværelset,“ sagde Sennor Morales, „men Deres Excellence faaer vel neppe Tid til at modtage dem idag. De tillader mig vel at tilsiige dem til en anden Gang.“

„Javel,“ sagde Castilla, der tænkte paa andre Ting „jeg er overhovedet ikke oplagt til at tale med Noget idag. Bær

„Saa god at sende dem bort,“ og han tog Plads ved Bordet for at gjeunemsee de Papiere, Ministeren havde forelagt ham, medens Morales gik ud i Forværelset, inderlig fornøiet over, at hans List var lykkedes saa godt og at han havde affaaet Rafael Afgangen til Præsidenten. Han gik derfor strax hen til ham og sagde i en høflig, beklagende Tone: „Det gjør mig inderlig ondt, Sennor Aguila, at De idag har maattet vente saalænge forgjæves. Men Excellencen havde saa vigtige og uopsættelige Forretninger, at han venligst beder Dem opsætte Deres Besøg til en Dag, han nærmere skal bestemme, da han i dette Dieblit skal ud til en Inspection. Juan,“ henvendte han sig til den opvartende Lakai, „der bliver Ingen indladt idag — Excellencen befaler det paa det Strengeste.“

„De maa dog, Sennor, gjøre en Undtagelse med mig,“ sagde Rafael, som gjennemskuede den Andens Plan og havde megen Møie med at betvinge sin Brede, „jeg er særlig tilfagt og maa tale med Præsidenten.“

„Jeg beklager, at det er aldeles umuligt idag,“ sagde Morales i den høfligste Tone og med fornem Kolighed. Det er overhovedet et fast Princip hos alle Hofmænd at slaa enhver Indvending ihjel ved Høflighed, thi derved berøbe de deres Modstandere ethvert Soldepunct.

Aguila lod sig imidlertid ikke forbløffe, han vilde ikke vige Pladsen uden Modstand, og uden at svare Morales, tog han derfor et Kort op af sin Lommebog, og idet han gav Lakaien det, sagde han: „Bring Excellencen dette Kort og sig ham, at den, hvis Navn staaer derpaa, allerede har ventet en Time her i Forværelset. Har De forstaaet mig?“

Lakaien tøvede med at modtage Kortet, men Morales sagde strax med vindende Artighed: „Det lader sig ikke gjøre, Høistærede. De kan dog ikke ville modsætte Dem Excellencens bestemte Befaling? Og hvilken Fordeel kan det desuden bringe

Dem? Modtaget bliver De dog ikke, og Excellencen, som hader Tvang i enhver Retning, bliver kun opbragt paa Dem".

„Vil De levere mit Kort?" spurgte Rafael i en bestemt Tone. „Eller skal jeg gjøre det selv? Men saa giver jeg Dem mit Ord paa, Sennor Morales, at jeg strax fortæller Præsidenten, at jeg forgjæves har bedt Dem om at melde mig hos ham, og at jeg derfor maa antage, at De er interesseret i at forhindre en Sammenkomst mellem ham og mig. Det kunde jo dog være muligt, at De ogsaa var indblandet i denne nederdrægtige Handel med Skulder."

Morales bed sig i Læben. Den unge Mand saae saa fortvivlet bestemt ud, at man nok kunde tillroe ham, at han vilde tiltvinge sig Udgangen, og den gamle Herres beshynderlige Character kunde gjøre det tvivlsomt nok, om han vilde optage en saadan Frihed godt eller daarlig. Naar derimod blot Kortet blev afleveret, var der dog altid en Mulighed for, at Castilla, der var sysselsat med Statsfager og altsaa formodentlig vilde blive irriteret over en Afbrydelse, vilde aflaae at modtage det paatrængende Besøg. Disse Tanker fore med Lynets Hurtighed gennem Ministerens Hjerne, og han befalede derfor Rafaelen at modtage og aflevere Kortet, idet han, ubemærket af Rafael, ledsagede Befalingen med et Blik, som Rafaelen burde have forstaaet, thi det sagde tydelig nok: „Gaa ind og kom ud igjen, uden at levere Kortet, jeg svarer for Følgerne". Men enten forstod Rafaelen det ikke, eller ogsaa vilde han ikke forstaae det; Rafaeler have jo undertiden deres egen Mening og identificerer sig let med deres Herrer. Kortsagt Resultatet blev ganske anderledes end Sennor Morales havde haabet. Tjeneren gav Præsidenten Kortet, og Castilla, som flygtig læste Navnet, sagde først: „Jeg har jo allerede —" men afbrød pludselig sig selv og raabte: „Aguila! For Pokker, det er jo den Fremmede, som vor lille franske Dame interesserer sig saa

varmt for, og som jeg har givet hende min Haand paa at modtage. Lad ham komme ind! Og lad min Vogn først kjøre frem Klokken Et. Det falder mig ogsaa ind, at Finansministeren har udbedet sig Audiens for en anden ung Mand Kl. halv Et. Naar han kommer, skal han meldes. Ved Aguila komme ind."

Da Rafael kom ud igjen i Forværelset og istedenfor et afflaende Svar holdt Døren aaben og blev staaende ved den til Tegn paa, at Aguila skulde gaae ind, hilste denne smilende Ministeren og overlod den overraskede og utilfredse Hofmand til sig selv.

Nogle Secunder efter betraadte Rafael Præsidentens Bærelse, hvor Castilla, som havde reist sig fra sin Stol, stod og ventede ham.

"Jeg maa bede Deres Excellence undskyldte —"

"Spring Indledningen over!" afbrød den gamle Herre ham, men ikke paa nogen uvenlig Maade: "Min Tid er idag meget knap, men De har en meget elskværdig Dame til Talsmand, og jeg maa jo holde mit Løfte til hende. Kom altsaa til Sagen! De har været længe borte fra Peru, fortalte hun, og er under Deres Fraværelse paa en eller anden underfundig Maade blevet berøvet Deres Formue. Forholder det sig ikke saaledes?"

"Excellence," sagde Rafael og saa den gamle Herre fast i Dinene, "naar der var forundt mig mere Tid end De, som det synes, kan skjænke mig, saa havde jeg gjerne forebragt Dem Noget om mine egne indviklede Anliggender, men da de kun berøre mig selv, saa tør jeg idag ikke besvære Dem dermed. Derimod har jeg en vigtig Sag, der berører Perus Ære, at afløre for Dem."

"Et Statsanliggende!" sagde Castilla, ubehagelig overrasket. "Staaer den lille fortryllende Her bagved det?"

Dg hvorledes er De kommet til Kundskab derom, om jeg maa spørge?"

„Tillader De, at jeg ligesvem med nogle Ord fortæller det Hele, saa er Spørgsmaalet besvaret med det Samme?"

„Jeg vil være Dem forbunden, hvis De vil fatte Dem saa kort som mulig. Men lad os tage Plads!" og han pegede paa en Stol ligeoverfor ham, som Rafael ogsaa uden Indvendinger strax satte sig paa.

„Deres Excellence veed, at her som Forretning for nogen Tid siden blev aabnet en Kulihandel med Indbyggere fra Sydhavsøerne." Castilla nikkede med Hovedet. „Men De veed ikke, paa hvilken Maade disse frie Arbeidere bleve skaffede til Peru."

„Herregud," sagde Castilla, „man har affluttet Contract med dem; de faae en bestemt Godtgjørelse for deres Arbeide og ere atter fri om otte Aar. Jeg har endogsaa udvirket for dem, at de Huse, som føre dem herover, efter den Tids Forløb igjen skulle skaffe dem hjem, naar de forlange det."

„Excellencen er feil underrettet," sagde Rafael alvorlig. „De ulykkelige Dboere ere uden nogen Contract blevne lokkede ombord paa Skibet og bortførte, og da de anede Uraad og vilde sætte sig til Modværge, fyrede man imellem dem og nedskjød dem som Forbrydere."

„Kan De bevise hvad De siger?" raabte Castilla overrasket.

„Ja," sagde Rafael rolig. „Først senere, tæt ved den peruanske Kyst, jeg troer endog først i Havnen ved Callao blev Contracten, om hvis Indhold de ingen Anelse havde, forelagt dem til Underskrift under det løgnagtige Foregivende, at man vilde vide deres Navne for igjen at sende dem hjem. Kun nogle Faa, egentlig kun Fruentimmer, troede dette nye Bedrageri og malede deres Tegn paa Papiret, de øvrige saa-

kaldte Underskrifter bleve udfyldte af en Slynge, en bortløben Matros, som havde bosat sig paa deres D og som det synes været behjælpelig med at narre dem ombord. Maaſkee har ogsaa Capitainen selv skrevet Navnene."

„Og hvorfra har De erfaret alt dette?"

„Jeg opholdt mig, før jeg vendte tilbage til Peru, over et Aar paa Selskabsøerne og lærte deres Sprog. Da jeg for nogle Dage ſiden beſøgte en Ven, der eier en Hacienda i Nærheden af min tidligere Eiendom, som nu Desterres gjør Krav paa, —"

„Desterres! Ja ſaa!"

„Traf jeg ſammen med nogle af diſſe Ulykkelige, som havde afsluttet Contract med ſamme Desterres, eller med andre Ord vare kjøbt af ham, og diſſe ulykkelige Menneſker, som ikke kunde gjøre ſig forſtaaelige for noget Menneſke her, klagede deres Nød for mig og bade mig om Hjælp."

„Men her er ankommet flere Skibe med Kulier fra Syd- havsøerne, og vi vide ikke, om alle have handlet ſaaledes."

„Der er dog stærk Formodning derfor. Jeg kjender diſſe Menneſker altfor nøie; det er vel muligt, at en Enkelt af dem kan lade ſig overtale til at forſøge ſin Lykke i et andet Land, men i Maſſer ville de aldrig frivillig bringes til at udvandre, og hvor det ſkeer, kan De ſikkert forlade Dem paa, at det kun lykkes ved en Kjæltringeſteg."

„Hvad hed det Skib, de kom med?"

„Navnet vidſte de ikke. De have vel aldrig hørt det og kunne jo ikke læſe, men vil man regne tilbage efter de Dage, Indianerne have tilbragt her paa det faſte Land, og ſom de nøiagtig have optegnet, maa det have været det førſt ankomne Skib „Libertad."

„Det tænkte jeg nok," mumlede Caſtilla. „Det er en forbandet Hiſtorie, ſom vil gjøre en farlig Alarm og give en

Mængde Menneſter en forønſtet Leilighed til at rive ned paa vore herværende Forhold. Og de have ved Gud Ret dertil, de maae kun ikke ſtubbe det Altsammen over paa mig, ſom altid er den Sidſte, der faaer den Slags Ting at vide.“

„Jeg var forud overbevidſt om, at Deres Excellence ikke kunde være bekjendt med Sagens virkelige Sammenhæng. De vilde aldrig kunne have indvilget i en ſaadan Slavehandel.“

„Tak for Deres gode Mening, uagtet den egenlig indeholder en Grovhed,“ ſagde Caſtilla tørt. „Men der maa gjøres en Ende paa den Sag. Der har nu Morales bragt mig et Forſlag om, at Regjeringen ſelv ſkulde afſlutte ſaadanne Contracter. Han kan dog umulig kjende den Maade, hvorpaa Folkene „frivillig“ ere blevne hvervede; thi ſaa vilde han dog ikke trække mig ind i den ſmudſige Handel. Jeg takker Dem, Sennor, for den Underretning De har givet mig. Fra idag af ſkal denne Kulihandel blive forbudt, jeg vil Intet, ſlet Intet have at gjøre med den, og intet Skib med ſaadanne Arbeidere tør oſtere lande ved mine Kyſter.“

„Og hvad ſkal der gjøres med de Ulykkelige, ſom ere blevne bortførte fra deres Hjem? De kunne dog vel fordre Retfærdighed?“

„Hm, ja, De har Ret!“ ſagde Caſtilla, ſom var ſprunget op af Stolen og gik hurtig frem og tilbage i Bærelſet. „De ſtaffels Djævole — det er ſkammeligt — men Pokker maa vide, hvad der lader ſig gjøre ved den Sag! De er dog faſt overbevidſt om, at Sagen forholder ſig ſom De har ſagt?“

„Excellencen kan jo lade mig aflægge Ed ſom Tolk og ſaa ſelv forhøre Folkene. Jeg vilde ikke have vovet at forebringe Dem eller noget Menneſte en Uſandhed.“

„Jeg troer Dem, jeg troer Dem, men vi ſtikke her ved Haanden ned i en heel Hvesperede. Havde jeg blot vidſt

det tidligere! Men nu ere Contracterne jo afsluttede med mange Personer, som ere aldeles uden Skyld i Bedrageriet."

„Det Firma, som aabnede denne nederdrægtige Slavehandel, maa naturligviis igjen udbetale de indkomne Penge," bemærkede Aguila.

„Men hvem beviser, at netop det Firma, som jeg selv kjender som fuldkommen agtværdigt, har nogen Anelse om de virkelige Forhold ved denne Handel? Det er langt sandsynligere, at Skibscapitainen paa egen Haand har begaaet Forbrydelsen, og det omtalte Skib „Libertad" er netop igaar atter affeilet. — Havde jeg blot vidst det to Dage før!"

„Det er over otte Dage siden, at jeg indtrængende, men forgjæves bad Sennor Morales om at melde mig hos Deres Excellence."

„Vidste han, hvad det angik?" spurgte Castilla, idet han blev staaende og saae paa den unge Mand.

„Nei, men jeg tror neppe, at det vilde have formaaet ham til at opfylde min Bøn, hvis han havde vidst det."

„Noe mulig," yttrede Castilla, idet han skjød Underlæben frem og trak Dienbrynene iveiret. „Morales er altid meget ivrig i sine Bestræbelser for at fjerne Alt fra mig, der kunde være ubehageligt for mig, men han mener det godt."

„Noe mulig," svarede Rafael, idet han efterlignede Præsidentens Udtryk, og denne saae rasht paa ham, medens et let, men ligesaa hurtigt forsvindende Smil krusede hans Læber.

Endelig sagde han: „Jeg er fast overbevist om, at Caputainen i dette Tilfælde har handlet egenraadig og bekræfter det sig, skal han ikke undgaae sin Straf."

„Men Herren er i ethvert Tilfælde ansvarlig for sine Tjeneres Forseelse," indvendte Rafael. „Firmaet har havt Fordelen deraf og maa efter Ret og Billighed bøde derfor ved

uden Tidsspilde at bringe de ulykkelige Dboere tilbage til deres Hjem."

"Ja, De har godt ved at tale," sagde Castilla ærgerlig. "Den, som ved deslige Historier sædvanlig betaler Bøden, det er mig selv, og det har jeg i dette Tilfælde aldeles ingen Lyst til."

I dette Dieblif aabnedes Døren og Rafaelen meldte Sennor Bertenna.

Denne Afbrydelse syntes at komme Præsidenten meget tilpas. "Lad ham komme ind!" raabte han, og idet han henvendte sig til Rafael, sagde han venlig: "Endnu engang hjertelig og oprigtig Tak for den Umage, De har gjort Dem i denne Sag. Vær forsikkert om, at jeg vil see til, hvad der lader sig gjøre ved den. Jeg vilde ogsaa gjerne en anden Gang have lidt nærmere Bessed om Deres egne Anliggender, thi jeg føler meget godt, hvor hæderlig De har handlet ved kun at tale om en Sag, der ligger udenfor Deres egen Interesse. Jeg beder — ingen Indvendinger! Jeg veed desværre af Erfaring, at det her i Peru er en Undtagelse fra Reglen og kan derfor bedst vurdere det. Jeg vil undersøge Sagen og i den Anledning tilsige Dem en af de første Dage. Hvor er De at træffe?"

"Min Adresse staaer paa det Kort, jeg før tog mig den Frihed at sende Dem."

"Godt! — Ah, Sennor Bertenna, det glæder mig at see Dem," henvendte Castilla sig til den unge Mand, der lige traadte ind i Bærelset. "De er blevet mig varmt anbefalet af Benares."

Bertenna bukkede dybt for Præsidenten. Da han reiste sig, saae han Aguila og blev blussende rød.

Ogsaa Rafael saae forundret og overrasket paa ham, og Castilla, hvis Sagttagelseevne denne Gjentjendelsesscene ikke

var undgaaet, udbrød: „Det lader til, at de Herrer ikke ere fremmede for hinanden.“

„Vi have allerede engang mødt hinanden,“ sagde Aguila med et egent Smil.

„Ja og det paa en høist eiendommelig Maade,“ lo Bertenna, som, hvad Grunden til hans tidligere Sindsbevægelse end havde været, nu var fuldkommen fattet og rolig. „Tager jeg ikke fejl, saa er det den samme Sennor, som engang, da jeg paa Landeveien meget høflig bad ham om Ild til min Cigar, rimeligviis holdt mig for en Røver, thi han stak sin Cigar ind i Munden paa en ladt Pistol og tvang mig, der maatte see ind i dens Løb, til at tænde min Cigar ved hans. De maa tilstaae Excellence, at det var en høist ubehagelig Situation, thi ved den jagteste Bevægelse med sine Fingre havde den Herre kunnet knuse Hjernefalten paa mig.“

Castilla, som lod sit Blik hurtig flyve fra den Ene til den Anden, spurgte nu Rafael: „Var det virkelig Dem?“

„Jeg kan ikke nægte det,“ svarede denne med et Skuldertræk, „og jeg beklager meget, at jeg har gjort denne Herre Uret.“

„Virkelig!“ lo Bertenna. „Det vilde altsaa have været Dem kjærere, hvis jeg havde været en Røver?“

„De nærmere Omstændigheder maae undskyldde mig,“ sagde Rafael, uden at gaae ind paa denne Spidsfindighed: „Vi befandt os nogle Leguas fra Lima i den meest berøgtede Egn, hvor der der hverken var Mennesker eller Boliger at øine, og ligesom jeg selv vilde have haft stor Betænkelighed ved at ride altfor nær hen til en Anden, saaledes ansaae jeg det for rigtigt at holde enhver Tilnærmelse borte fra mig.“

„Derimod lader sig Intet indvende,“ lo Castilla som øiensynlig morede sig over Anekdoten, medens hans Blik stadig dvælede ved Bertenna. „De har Ret, Sennor Bertenna, det

maa have været en uhyggelig Situation at tænde sin Cigar ved en Pistol, hvis Løb er rettet ligemod Ens Ansigt! Men jeg vil ikke opholde Dem længere, kjære Aguila. Hvad Sagen angaaer, skal jeg ret snart lade Dem falde. Aguila bukkede og vilde gaae.

„Endnu Et!“ raabte Præsidenten efter ham. „Det De ønskede at faae, kan De lade hente hos mig Klokken To.“

„Excellence?“ spurgte Rafael, som troede, at han havde misforstaaet ham.

„Klokken To skal De lade det afhente,“ sagde den gamle Herre utaalmodig. „Er jeg sysselsat med Arbeide, sender De mig Deres Kort, saa skal jeg sende det ud til Dem.“

Rafael bukkede igjen og forlod Bærelset, men stadig med den ubehagelig Fornemmelse af at have overhørt eller fuldkommen misforstaaet Noget. „Klokken To skulde han afhente det, han havde ønsket at faae.“ — Han havde jo Intet ønsket, uden en Befaling til Kuliernes Tilbagesendelse, og den kunde han dog vel neppe afhente her hos Præsidenten om knap halvanden Time. Han skulde aflevere sit Kort Klokken To! Vilde Præsidenten igjen tale med ham, og havde han villet tilkjendegive ham det paa en fin Maade, for at den Anden ikke skulde erfare det? Hvem var denne Sennor fra Landeveien, som — det havde han en meget begrundet Mistanke om — ved deres tidligere Møde havde ønsket noget ganske Andet end Ild til sin Cigar? Bertenna! det Navn havde hørt før, han maatte kjende ham fra tidligere Tid. Og han var varmt anbefalet af Benares?! Pokker kunde blive flog paa det Hele! I ethvert Tilfælde besluttede han at lyde Præsidentens Bink og møde Klokken To i Palaiet, saa vilde det vel opklares.

Attende Kapitel.

Den italienske Restauration.

Da Rafael gik ned af den nærmeste Gade, lagde han Mærke til en Restauration af et temmelig anstændigt Ydre, over hvilken det italienske Flag vaiede, og han besluttede derfor at spise til Middag der; saa gik Tiden til Klokken To, og han var ovenikjøbet i Nærheden af Palladset. Han gik ind. Tilhøre i en temmelig dyb Sal var der et langt Skjenkebord, bog hvilket der paa Hylder var opstillet deels Flasker med forskjelligt Indhold, deels Confect, Kager og Cigarer. Tilvenstre var der anbragt en lang Række smaa Jernborde med hvide Marmorplader, hvert af dem bestemt for fire Personer.

Tre eller fire Borde vare optagne af Gjæster, som spiste til Middag, og Rafael tog Plads ved et ubesat Bord for at bestille sig et Maaltid. Han blev hurtig betjent, og lod sig just ved halv Flaske Vin de veltillavede Retter smage godt, da han blev opmærksom paa et Individ, som lænede sig til Disken med et temmelig stort Glas Cognac foran sig. Han var allerede temmelig drucken, og fortalte den bag Disken siddende Kjældermester eller Localets Eiermand, hvad han nu var, en lang Historie paa Italiensk, som denne ikke lod til at skjænke synderlig Opmærksomhed. Bemeldte Individ bar nye Klæder af et vist Sømands-snit og en rund Vordugs-hat, men han saae alligevel forstyrret og urenlig ud, og det sorte Halstørklæde hængte halvt opløst om hans solbrændte, brune Hals.

Rafael kunde ikke Italiensk, men dette Sprogs Lighed med Spansk og den Talendes Nærhed satte ham dog istand til

nogenlunde at fatte, hvad Talen var om. Manden med Cognacen fortalte Manden bag Dissen en Historie om, hvor nederdrægtig og utaknemmelig en Skibscapitain havde behandlet ham ved at bedrage ham for en bestemt Pengesum, og hvorledes han havde lovet sig selv at hævne sig paa denne Kjæltring, hvorsomhelst han mødte ham.

Det var en altfor almindelig Ting, at affsedigede Søfolk skjældte Capitainen ud og bag hans Ryg truede ham med Døden, til at Rafael skulde tænke Noget derved. Manden bag Dissen lod ogsaa til at være kjed deraf, thi uden at see paa ham og trommende med Haanden paa Bordet, sagde han: „Den Historie, Filippo, har jeg nu hørt hundrede Gange. Drik din Cognac og lad mig i Ro. Du forstyrer mine Gæster.“

„Hvad for Noget, Sennor!“ sagde Matrosen fornærmet. „Forstyrer jeg Gæsterne? Ja saa. Er jeg da ikke selv Gæst? Betaler jeg ikke contant, hvad jeg fortærer, eller har jeg nogen- sinde bedt Dem om Credit.“

Italieneren bag Dissen, en fed, magelig, ikke overdreven reenlig Person rystede langsomt og utaalmodig med Hovedet. Han vilde aabenbart gjerne være ham qvit, men vilde ikke sige Noget for ikke at opirre den Drukne endnu mere. Det var altid klogest ikke at nyde Strid med saadanne Folk, thi det kunde aldrig føre til Andet end Ubehageligheder.

Matrosen var langt fra beroliget, han følte sin Ære krænket og vedblev et Par Gange at mumle: „Selv Gæst“ og „Bryder mig Fanden om hvem jeg forstyrer“, indtil hans forvirrede Tanker igjen vendte tilbage til den Uret, han havde lidt, og han paany begyndte Historien om Capitainen og om hvorledes denne havde bedraget ham. Den Anden tog ingen Notice heraf, men lod ham snakke, imedens han udleverede de Drikke- og Spisevarer, Opvarterne forlangte og afhentede mod contant Betaling, uden at bekymre sig videre om den Be-

rusede. Rafael havde længst ophørt at lægge Mærke til ham, men grublede over, om han alligevel ikke havde misforstaaet Præsidenten, saa at denne kunde ansee ham for paatrængende, naar han atter lod sig melde. En Opvarter, som han først ansaae for en peruansk Cholo, kom hen til hans Bord for at bære Tallerkenerne ud og Rafael lod ham gjøre det uden at see paa ham. Tattoveringen paa Opvarterens Arm tildrog sig imidlertid hans Opmærksomhed, men i samme Dieblis satte denne Tallerkenerne igjen paa Bordet, gik hen til Matrosen, tog ham i Armen og sagde i sit Lands Sprog: „Filippo, hvor er min Broder og hvor er min Søster, som Du har solgt til de Hvide?“ Matrosen tilfaste ham over Skuldrene et gnavent Blik, og uden at forandre sin Stilling knurrede han: „Gaa Fanden i Bold! Hvad rager det mig? Hvor kan jeg vide det?“

Rafael blev opmærksom. Det maatte være en af de Dboere, hvis Kammerater han havde truffet paa mellem Haciendaerne, og denne Matros, som kaldtes Filippo, maatte jo være den Skurk, som havde forraadt dem!

„Hvor Du kan vide det?“ gjentog Dboeren, og hans Dine glødede med en uhyggelig Ild. „Nederdrægtige hutupanutai (en af Søen opkastet Fremmed), som fandt et Hjem paa vor D og borede Dig som en giftig Orm ind i vore Hjerter! Hvor Du kan vide det? Hvem uden Du har forraadt, bedraget og solgt os?“ og rasende saa Indianeren sig om efter et Baaben.

Gjæsterne vare blevne opmærksomme ved den høirøstede Tale, uagtet de ikke forstode et Ord deraf, og en af Opvarterne tog Dboeren ved Armen, medens en Anden skilte dem ad. Hvor fuld Filippo end var, lod det dog til, at han helst vilde undgaae Dboeren, thi efter at have lettet sit Hjerte med nogle gudsbespottende Eder, forlod han Localet med vaklende Skridt.

Manden bag Disken var, da han frygtede en Bolds-

gjerning af den hevnglødende Indianer, sprunget frem, for at forhindre den ved sin Mellemkomst, men da Matrosen forlod Huset, vilde han igjen vende tilbage til sin Plads, da han blev tiltalt af Rafael.

„Er De maaskee saa artig at give mig nogen Underretning om hvem den Mand var, der nu gik?“

„Naa, den Pjalt! Ja jeg veed ikke Meget om ham, undtagen at han for nogle Uger siden kom hertil med et af Kulstibene fra Sydhavet, og nu driver om paa Matrosmaneer til han har bortødslet alle sine Penge; saa gaaer han formodentlig tilhøes igjen. Saadan bære de sig alle ad.“

„Han hedder Filippo?“

„Saaledes kalder han sig idetmindste.“

„Skulde De ikke tilfældig vide, med hvilket Kulstib han ankom hertil?“

„Med det første. Jeg fik jo den Dagdriver der med det samme Skib. Det var „Libertad.“

„Tak skal De have. Endnu kun eet Spørgsmaal. Veed De, hvor denne Filippo opholder sig om Natten?“

„Det vilde være vanskeligt for mig at vide,“ lo Bærten. „Men det er rimeligviis i en af de chinesiske Ripper. Hans faa Eiendele staae her hos mig, og mange Gange, naar han har drukket sig overstadig fuld, sover han Kusen ud her i Baghuset. Men han er en gemeen Karl, og jeg vil være glad, naar jeg kan blive ham qvit.“

Rafael, som nu viste Alt, hvad han for Dieblisset behøvede at vide, takkede Bærten og henvendte sig til Indianeren, som vedblev med Hestighed at raabe paa, at man skulde tvinge Forræderen til at sige ham, hvor hans Søster og Broder vare. De saa Ord, Rafael sagde til ham, virkede som et Trylleflag: „Vær rolig, min Ven!“ sagde han. „Jeg kjender

den stammelige Maade, hvorpaa I ere komne til dette Land. I skulle nok blive hjulpsne."

Indianeren stod som fortryllet, ikke alene ved at høre disse trøstende Ord, men ved saa pludselig at høre sit Modersmaal fra en Fremmeds Mund!

„Veed Du," spurgte han tøvende, „hvor min Broder og min Søster ere?"

„Ikke nøiagtig, men jeg vil see at faae det at vide, og jeg har nogen Formodning derom. Men I skulle Allesammen komme tilbage til Hjemmet. Vær nu ved godt Mod og forhold Dig rolig i den Tid, Du er nødt til at blive her."

„Det er en stor Lykke at træffe et Menneske, som taler det Kaudervelfs," sagde nu Italieneren. „Chineserne har jeg efterhaanden lært at forstaae, men denne Fyr snakker et Sprog, som ingen Djævel kan forstaae et Ord af. De kunde bevise mig en stor Tjeneste, hvis De tilgavns vilde foreholde ham, hvor doven han er, thi naar jeg siger Noget, leer den Gæsthy mig lige op i Dinene."

„Udret det Arbeide, som man her forlanger af Dig, min Ven," henvendte Rafael sig til Øboeren. „Bliver Du behandlet godt her?"

Indianeren nikkede.

„Godt. Adlyd den Mand, som er din nuværende Herre i den Tid, Du maa blive her, indtil I kunne blive førte hjem. Maaskee er jeg snart istand til at give Dig Underretning om dine Sødfkende. Hvad hedder Du?"

„Kaufara."

„Godt, jeg skal notere dit Navn og give Dig Bessed, saasnart jeg finder din Søster. Opfør Dig imidlertid rolig og ordenlig, og gaa nu til dit Arbeide!"

Den stakkels Fyr var saa glædedrukken over den Straale af Haab, der viste sig for ham, at han neppe kunde fremstamme

sin Tak, men tog ivrig fat paa de hensatte Tallertener og Fade. Italieneren vilde ogsaa takke for Uleiligheden, men Rafael havde ikke Tid til at modtage hans Taksigelser, naar han i rette Tid vilde naae Palaiet. I samme Dieblik han forlod Restaurationen kjørte Præsidentens Vogn tilbage fra Inspectionen, og Rafael vidste altsaa, at han vilde træffe Castilla. Han noterede derfor blot Restaurationens Huusnummer og Gadens Navn og ilede saa tilbage til Palaiet.

Præsidenten var kommet hjem. Til Rafael's Forundring havde han spurgt om ham, og han havde ikke nødig at sige sit Navn, men den Lakai, som før havde meldt ham, førte ham diebliffelig op af Trappen og ind i den gamle Herres Bærelse.

Castilla kom ham imøde og sagde med et Smil: „Det glæder mig, at De har forstaaet mig. Sennor Bertenna behøvede jo ikke at vide, at jeg vilde tale med Dem endnu engang. Det er kun et Spørgsmaal, jeg vil gjøre Dem. Vær saa god at tage Plads! — Fortæl mig nu udførlig Historien med Pistolen og Cigaren.“

„Med største Fornøielse, Deres Excellence, og jeg behøver vel ikke at forsikre Dem, at det vilde gjøre mig meget Ondt, om jeg havde begaaet en Feiltagelse, men naar jeg skal være ganske oprigtig, troer jeg til denne Stund, at jeg havde Grund til at handle som jeg gjorde.“

„Vær saa god at fortælle!“

Rafael afgav nu en tro Beretning om det forunderlige Møde paa Landeveien og omtalte tillige de Advarsler, han forud havde faaet fra flere Sider, og de tre til fire Mord, som i sidste Maaneder vare udøvede af en eenlig Rytter paa denne Bei, alle med den lange sydamerikanske Kniv.

Castilla hørte rolig og opmærksom paa ham, og gjorde

kun af og til et Spørgsmaal. Saaledes spurgte han ogsaa om, hvorledes Rafael var blevet bekendt med Frøken Valière.

Rafael fortalte nu Historien om Haarlocken, og Præsidenten lo hjertelig, men han spurgte paany og uden at Aguila egentlig havde det i Sinde, kom han lidt efter lidt til at afgive en temmelig udførlig Beretning om sine egne Forhold og om den Mistanke, han havde til Desterres.

„Naar jeg maa give Dem et godt Raad,“ sagde Castilla, som i lang Tid ikke havde afbrudt ham, men kun af og til nikket eller rystet paa Hovedet, „saa tag varlig paa den Sag, og gør intet Skridt, før De har faaet afgjørende Beviser, thi De optræder mod et Selskab af Mænd, som hænge sammen som Burrer og som have Grund til at gjøre det.“

„Kunde jeg blot faae Kjøbebrevet, for at lade Under-
skriften kemist undersøge!“

„Ja, hvis De først havde Kjøbebrevet, behøvede De jo ikke lade Dem genere af Underskriften. Nei, Desterres vil nok tage sig iagt for at give det fra sig, og jeg veed ikke, om man kan tvinge ham dertil.“

„Sennor Bertenna har underskrevet som Vidne.“

„Virkelig!“ raabte Castilla, idet han nikkede langsomt og betænksomt. „Den unge Herre forekommer mig at være overordenlig fleersidig, og indblandet i de allerforskjelligste Ting.“

„Jeg troer ham ikke!“ meente Rafael.

„Jeg vil sige Dem Noget,“ sagde Castilla. „Alle mine Ministre, Krigsministeren undtagen, interessere sig levende for denne Herre, og allerede af den Grund er jeg aldeles overbevist om, at han er en durkdreven Hallunt. Men lad det beroe!“ afbrød han pludselig sig selv. „Jeg er Dem erkjendtlig for Deres Meddelelser og vilde gjerne paa en eller

Maade vise Dem det. De har lidt et Formuetab og er saa vidt jeg veed uden nogen Stilling. Jeg har Brug for lyse Hoveder, især naar de undtagelsesviis ere ærlige, og dersom der skulde gives en Stilling, som tiltaler Dem —"

„Deres Excellence er altfor god," afbrød Rafael ham, „men jeg foretrækker at være min egen Herre. Jeg har for Tiden tilstrækkeligt at leve af, og naar jeg skal være oprigtig, troer jeg heller ikke, at jeg med mine næsten europæiske Anskuelser om — om Forretningsgangen," tilføiede han efter nogen Tøven, „vilde passe ind i Embedsverdenen her."

„Hvad mener De?"

„Hvorned Deres Excellence?"

„De talte om Deres næsten europæiske Anskuelser, og saa afbrød De Dem selv!"

„Jeg troer, jeg talte om Forretningsgangen."

„Skal jeg sige Dem, hvad De meente?"

„Excellence —"

„Ærlighed vilde De have jagt," lo Castilla, „men De slugte Ordet, fordi det dog vilde være en lille Smule for grovt. Men De kan have Ret i, at De ikke passer mellem de Herrer, jeg troer det heller ikke. De vilde øieblikkelig stifte en Sammensværgelse imod Dem for at faae Dem jaget væk igjen. Vær imidlertid forsikkert om, at jeg skal have Dem i Erindring!"

„Naar blot Deres Excellence vilde love mig det for de stakkels Dboere!"

„Disse Dboere!" sagde Castilla, idet han vranten rystede paa Hovedet. „Det er nu igjen en af disse fortviolede Historier, som kunne gjøre En ganske kjed af Livet! Og De veed ikke engang noget Bestemt om Skibet?"

„Tilfældig har jeg i Middags erfaret, at det var „Libertad", og talt med den Karl, som efter al Sandsynlighed har solgt Dboerne.

Han er her i Lima, det er et forfaldent Subject, en italiensk Matros, og paa dette Papir vil De finde hans Navn og Bopæl opskrevet. I det samme Huus er En af Oboerne, der kom med det samme Skib, blevet anbragt."

„De lægger megen Iver for Dagen angaaende disse Mennesker!" sagde Castilla, idet han tog Papiret og lagde det paa Bordet, uden at læse det. „Det er ufornødent at gjentage, hvor ubehagelig den Sag er mig, og der skal heller aldrig mere under nogetsomhelst Paaskud komme en saadan Ladning i Land."

„Men det vil ikke frelse disse Stakler"

„Jeg skal tale med Benares herom," sagde Præsidenten efter nogen Tøven. „Det er hans Benner, som have udført den Streg, og han faaer at see, hvordan han vil kunne bilægge det. For Tiden kan jeg ikke gjøre mere."

Rafael følte, at han ikke turde gaae videre, naar han ikke vilde skade dem, han ønskede at hjælpe. Det var desuden blevet silde, og Castilla rykkede med Stolen — Han stod derfor op og anbefalede sig, og Præsidenten rakte ham Haanden.

„De skal høre fra mig," sagde han venlig. „Jeg bruger ikke mange Ord, men jeg mener, hvad jeg siger, og jeg forsikrer Dem, at det er mig meget behageligt at have gjort Deres Bekjendtskab."

„Deres Excellence er altfor god!"

„Lad det være godt! Jeg har saa mange Fjender her i Lima, at jeg ogsaa gjerne vilde have nogle Benner. Kjøbe dem har jeg hidtil ikke kunnet, endskjøndt jeg har anvendt mange, grumme mange Penge derpaa. Paa snarligt Gjensyn, kjære Aguila! Naar De seer Frøken Balière, saa hilse hende fra mig og siig, at jeg har indfriet mit Løfte."

Castilla hilste venlig, og Rafael anbefalede sig med en Fornemmelse af ikke at være paa det Nene med, om han ved sin Audiens havde udrettet Noget eller ikke.

Mittende Kapitel.

Forskjellige Raadslagninger.

Choloen Pedro havde den følgende Morgen præcis Kl. otte, som Bertenna havde befalet det, været ude ved Floden og havde der forgjæves ventet paa sin Herre. Dagen efter ventede han igjen paa ham og vedblev dermed i hele otte Dage paa den fastsatte Tid, uden at Bertenna lod sig see. Endelig den niende Dag kom denne, men det lod til, at han ikke havde lagt Veien forbi Haciendaærne, men var redet langs med Floden for ikke at møde Noget underveis. Cholen spurgte naturligviis ikke om Grunden hertil, men da Bertenna var sprunget af Sadelen, tog han først Tømmen af Hesten, førte den derpaa til Vandet for at lade den drikke og bandt den saa med en kort Lasso til et smektert Piletræ, for at den kunde afsnabe det søde Græs ved Strandbredden.

Bertenna, som havde modtaget denne Opvarnting som en Rettighed, der tilkom ham, havde kastet sig ned i Skyggen af et Træ, og saae paa den Anden med Hovedet paa Armen, indtil denne endelig havde endt sit Arbeide. Derpaa kastede han sig uden videre ned i Græsset ved Siden af den Hvide, men indtog en endnu beqvemmere Stilling, idet han lagde sig lige paa Ryggen. Han vidste godt, at Bertenna havde Noget at sige ham, thi ellers vilde denne ikke være kommet derud i Solheden, men han kunde i al Magelighed afvente hvad det var, han havde jo Tid i Overflødighed.

Bertenna lod heller ikke til at have Hastværk, han tog en lille Blikæske op af Lommen, hvori han gjemte noget fiintstaaet Tobak og Cigarpapir, rullede sig en Cigar, slog Ild,

tændte den og blæste i lang Tid Røgen op i Luften, uden at Pedro gav nogetsomhelst Tegn paa Utaalmodighed. Endelig sagde han: „Pedro!“

„Sennor!“ svarede Choloen, uden at forandre sin Stilling.“

„Har Du Intet at fortælle mig herfra?“

„Herfra Sennor?“ sagde Knekten og løftede Hovedet lidt iveiret, som om han blev forundret over Spørgsmaalet. „Ikke det jeg veed. Hvad skulde der være foregaaet her?“

Bertenna dampede stærkere. Han havde stolet paa, at Pedro af sig selv skulde begynde at tale om det, som især laa ham paa Hjertet, men Slynghen taug stille, og han vilde nødig selv begynde derpaa. Pedro havde imidlertid lagt sig ned igjen, og slog Takt med Foden til en Slags Fandango. Saaledes laae de hele to Minutter, førend Bertenna igjen tog Ordet og spurgte: „Er det længe siden, Du saae Sennor Aguila, som satte saadan en Skræk i din Moder?“

„Han er her,“ sagde Pedro rolig.

„Her! I hvor lang Tid har han været her?“

„Omtrent en Times Tid. Han maa være brudt op fra Lima før Daggry. Nu sidder han og drikker Kaffe ovre hos Franskmændene; derovre drikke de Kaffe hele Dagen.“

Bertenna taug igjen i nogen Tid. Endelig reiste han sig, kastede den udrøgte Cigar bort og sagde med sagte dæmpet Røst: „Pedro, veed Du, at den Fyr er os farlig?“

„Ha!“ raabte Choloen og foer op, „saa har Moder dog havt Ret?“

Bertenna nikkede og fortsatte ganske sagte: „Han har havt en lang Audiens hos Præsidenten og har fortalt ham hele Historien om Kjøbet af Godset og hans Onkels Død. Den ene af Sakaierne har lyttet og nøiagtig berettet mig Alt, hvad der blev talt om. Der kom ogsaa andre Ting paa Bane,

som ikke vilde være synderlig behagelige at erfare for Dig og din Moder."

„For Satan!“ udbrod Choloen i den første Overraskelse. Men den varede kun et Minut; i det næste kastede han sig ligegyldig ned i Græsset og sagde: „Hvad rager det mig? Det maa de tage sig af, som have lavet det sammen, og saa længe de gaae rolige omkring, behøver jeg virkelig ikke at bekymre mig derom. Sennor Desterres vil nok ordne det Hele.“

„Saa?“ sagde Bertenna. „Og naar nu en Dag Sennor Desterres blev arresteret, troer Du saa, min Ven, at man vilde hænge ham og lade Dig løbe? Saa tager Du mærkelig feil. Han har Benner, mægtige Benner, som nok skulle hjælpe ham, men Du har Ingen, og den Første, der vilde blive grebet og hængt, veed Du tilfældig, hvad han hedder?“

„Grandisima!“ mumlede Pedro, idet han støttede sig paa Albuerne. „I har Ret, Sennor. Saa længe min Moders Søn har levet, er der her i Peru aldrig vederfaret de Fornemme Noget, men de fattige Djævole have altid maattet betale Gildet. Men hvad er der derved at gjøre? At den Onde ogsaa skulde føre den Grønstolling tilbage! Jeg vil bede Moder om at læse et Troldomsord over ham, saa Marven skal hentørre i hans Been!“

„Stol ikke paa de Narrestreger, min Ven, det vil jeg dog raade Dig til. Sige et Troldomsord!“ vedblev Bertenna foragtelig. „Nei det bedste Troldomsord, som vi kunne sige over ham, maatte være med Kniven.“

Pedro saae skarpt og speidende paa sin Kammerat, uden at denne dog mødte hans Blik. Efter et Dieblis Forløb spurgte han: „Har De hørt Noget om, at der en Aften for nylig blev skudt ind til Fransmanden?“

„Jeg? Nei!“ sagde Bertenna ligegyldig. „Naar var det?“
„Samme Aften, som De red til Lima.“

„Hvorledes skulde jeg have hørt Noget derom?“

„I to Timer kan man godt ride til Lima, og i andre to Timer tilbage igjen. Det er en besynderlig Historie. Hvem kan dog have gjort det? Her er blevet eftersøgt overalt, men man har Intet opdaget.“

„Traf Skuddet Noget?“

„Det streifede hans Haar; der manglede kun en Fingersbred, og det vilde have været godt!“

Bertenna bed Tænderne sammen, men sagde ikke et Ord, medens Pedro fortalte om, hvorledes Haven var blevet gennemført af Hundene og der var bleven anstillet Undersøgelse hos ham og hos Dpshusmanden, men Alt forgjæves. Endelig sagde han: „Pedro, har Du lyst til at fortjene femhundrede Dollars?“

„Femhundrede?“ raabte Choloen forbauset. „Det vilde være nok til at kjøbe en lille Chagra med et lille Stykke Land til Kartofler. Men hvorved?“

Bertenna besvarede ikke strax Spørgsmaalet, men reiste sig og gik rundt om den Plads, hvor de opholdt sig, og først efter at have overbevist sig om, at der intet Menneske var i Nærheden, sagde han hvidskende: „Bed at skaffe Fyren af Beien, saa han ikke kan anstille flere Efterforskninger her.“

Pedro havde uvilkaarlig reist sig lidt ved dette Forslag og saa stift og forstende paa Bertenna. „Femhundrede Dollars,“ mumlede han, „det er mange Penge for et saadant Arbeide, men hvem betaler Gildet, naar jeg bliver stikkende i det, thi hvis det var saa let, havde De vel selv besørget forleden Aften.“

„Jeg!“ raabte Bertenna opfarende.

„Tys!“ sagde Choloen med et listigt Smil. „Da jeg om Natten saae Skimmelen fare forbi Onkel Pasquales Hytte, fik jeg strax underlige Tanker om Pomeranstræet og gik slet ikke hjem den Nat. Men De har ikke nødvendig at tilstaae det for mig;

det kommer jo ikke mig ved, om Deres Flint af en Feiltagelse gaaer af en Nat. Det er kun Skade, at den ikke altid træffer."

„Hvad betyder den tofsede Tale? Sig for Himlens Skyld Intet, som Du ikke kan bevise!"

„Det er ikke værdt, at vi To spille noget Ord paa Beviser," svarede Choloen tørt. „Altsaa femhundrede Dollars. Hvem betaler dem?"

„Jeg!" sagde Bertenna.

Choloen rystede bestemt paa Hovedet og sagde tørt: „Saa er det ingen Forretning. Tag mig det ikke ilde op, Sennor, men det skorter Dem altid selv paa Penge, og desuden vil jeg nok have anden Sikkerhed for at holde Nyggen fri. Hvad siger Sennor Desterres om Sagen?"

„Han veed endnu Intet herom, og skulde egentlig heller ikke have Noget at vide."

„Saa vil jeg Intet have at gjøre med den Sag!" sagde Choloen bestemt. „Slaaer det feil og bliver jeg nappet, formaaer De ikke at beskytte mig. Har derimod Desterres Deel deri, saa er jeg sikker, og det har Intet at betyde, om de saa ogsaa indespærre mig et Par Uger!"

„Du troer altsaa ikke, at jeg har nogen Indflydelse?"

„Nei," sagde Pedro rolig, „og hvad Pengene angaaer, saa maa Desterres ligeledes love mig dem. Men skeer det, saa har De mit Ord paa, at Fyren ikke har otte Dage tilbage at leve i, om jeg saa skulde opsøge ham i hans Seng i Lima. Skeer det derimod ikke, saa maa De have den Godhed at vælge en Anden dertil, thi saa vil jeg slet Intet have at gjøre dermed."

Bertenna bed sig i Læberne, men der var Intet at stille op mod dette Raisonnement. Han vidste desuden, at Choloen var altfor halsstarrig af Natur, til at han skulde fravige en engang tagen Beslutning og han svarede derfor: „Godt, jeg

vil tale med Desterres, og hvis han indvilger deri, overtager Du altsaa Arbeidet?"

Choloen nikkede og hans Dine straaede uhyggelig. „Afsted maa han," hvidskede han, „og Pedro vil hjælpe ham dertil, men Desterres maa være Borgen. Det er ikke den første Forretning, vi have sammen."

Efter en kort Overveielse sagde Bertenna. „Saa gaa til ham imorgen, han kommer herud. Jeg rider idag tilbage til Byen og taler med ham. Siig blot til ham, at jeg sender Dig angaaende den bevidste Sag."

„Vil De ride tilbage ad Flodveien?" spurgte Choloen, da Bertenna, medens de talte sammen, havde sadlet sin Hest og vendt dens Hoved i den Retning. „Det er en daarlig Wei."

„Lidt forbi Haciendaerne sætter jeg tværs over Veien, jeg vil ikke tilfældig møde ham i Indhegningen. Altsaa det bliver ved Aftalen?"

„Det gjør det, Sennor," sagde Choloen med et Nik. „Endnu Et, jeg har igaar talt med Scipio, han lader Dem ride, at han har udført Alt, hvad De har paalagt ham og at De maae see ind til ham ved Leilighed."

„Godt, jeg rider der forbi," svarede Bertenna og gav Hesten et Tryk med Laaret, saa at den som en Piil foer over den ujevne Jord.

Rafael var idag redet ud til Haciendaæen for at tale med Bertrand; thi der var forløbet en Uge, uden at han fra Præsidenten havde hørt Noget om Dboernes Frigivelse. Den Interesse, han følte for denne Sag, var stedse lige levende, og det var lykkedes ham baade at faae sine tidligere Efterretninger udførlig bekræftede og at samle flere. Der gif vel et Rygte om, at Præsidenten havde forbudt Indførelsen af Kulier, saa at det ikke mere vilde blive tilladt noget Skib at afgaae efter

den Slags Ladning, men der gjordes Intet for de allerede indførte Kulier. Det lod næsten til, at man i saa Henseende vilde lade Alt blive ved det Gamle.

Med rynket Binde gik Bertrand frem og tilbage i Bærelset, idet han sagde: „Jeg kjender mine Folk. Der bliver heller ikke gjort Noget derved. Ministrene staae bagved og faae deres Procenter, derfor bliver det som det er. Det er en gammel Historie; de hænge sammen som en Sæt fuld af smaa Søm, man maa trække dem ud Een for Een, naar man vil have dem fat.“

„Sig mig, Bertrand, skulde den franske Consul ikke kunne sride ind i et saadant Tilfælde.“

„Hvad angaaer det den franske Consul, om man holder indianske Arbeidere her i Peru eller ikke? De ere jo ikke Franskmænd.“

„Men Selskabs=Derne staae under fransk Beskyttelse.“

„For Fanden!“ raabte Bertrand. „Det er sandt, derpaa har jeg slet ikke tænkt! Og de ere derfra?“

„Kaiatro hører med til denne Gruppe, og om Franskmændene end ikke umiddelbart have den i Besiddelse, staaer den dog under deres Protectorat, og jeg troer knap, at de rolig ville finde sig deri.“

„Men Folkene ere blevne udslibede ligesom Næsen af den franske Consul. Hvorfor har han ikke mælet et Ord dertil?“

„Det er let at forstaae; han vil ikke gjerne frivillig skaffe sig mere Bryderi end han er nødt til, og indtil dette Dieblif har intet Menneſte rigtig vidst, fra hvilken Gruppe Kulierne ere komne. Men hvis en Franskmand bestemt angiver, at de høre under Frankrigs Protectorat, saa kan han ikke undgaae at tage sig af Sagen, og de stakkels Djævole tør da sikkert haabe paa Hjælp.“

„Vil De gaae til ham?“ spurgte Bertrand.

„Det vil jeg nødig, saa længe jeg kan undgaae det. Jeg

er ikke en Fransmand, og Castilla, som i Sandhed har viist sig venfabelig mod mig, vilde med Nette kunne tage mig det ilde op, naar jeg bag hans Ryg søgte Beskyttelse hos Fremmede."

"Godt, saa gaaer jeg, thi Du har Ret! En Fransmands Indberetning maa han respectere, eller idetmindste dog tage Hensyn til, og saa ville vi faae at see, om vi ikke kunne faae Liv i Sagen. Det vilde være en rigtig Hjertensfryd for mig, om vi kunde snappe de stakkels Djævole fra Desterres, thi den affhyelige Cholo behandler dem nederdrægtig, rimeligviis fordi han mærker, at vi tage os af dem, og han ikke kan komme os To tillivs. Jeg vil vædde min Hals paa, at det var ingen Anden end den Slyngel, som skjød ind af Vinduet."

Rafael rystede paa Hovedet. "Ingen Cholo," sagde han, "stoler paa et Skydevaaben, og tager han nogensinde et saadant i Haanden, saa er det ladet med Hagel, men dette var, som Deres Væg den Dag idag kan bevidne, ladet med en Kugle. Selv en Peruaner bruger nødig Kugler, skjøndt det flette Skud paa saa kort Afstand taler for, at det har været en af mine Landsmænd, og jeg tilstaaer oprigtig, at jeg i nogen Tid havde Desterres mistænkt. Men det har været uden Grund, thi han red ikke blot den Aften til Byen, men han var ogsaa henimod Klokken Elleve i Theatret, jeg har indhentet den nøiagtigste Underretning derom, og Skuddet blev affyret før Midnat."

"Men i Himlens Navn, hvem kan det have været?"

"Apropos, Bertrand, kjenner De en vis Bertenna, som undertiden opholder sig herude?"

"Javel, vi have nylig hørt tale om ham."

"Hvad er han egentlig?"

"En Slyngel, som Du kan finde dem i dusinviis i Peru. En peruansk Rykkeridder, som holder sig for god til at arbejde

og virkelig ogsaa er altfor doven til at gjøre det, som i Aaringer paa en ufattelig Maade frister Livet uden al Beseftigelse indtil han opnaaer hvad han stræber efter, et mageligt Embede med en god Løn og Lidet eller Intet at bestille. Saa vil han føle sig paa sin rette Plads og gjøre sig vigtig, thi saa ville Andre begynde at tage Notice af ham. Foreløbig er han temmelig uskadelig."

"Han var fornylig hos Præsidenten, anbefalet af Benares. Jeg traf sammen med ham der."

"Ja det er, som jeg siger. Bertenna er et paalideligt og brugbart Individ for dem, som protegere ham, idetmindste saa længe han ikke selv har sikkert Fodfæste. Men da dette efter al Sansynlighed aldrig vil skee, og han ligesaavel som de Andre begaaer Kjæltringestreger, hvortil han behøver Bistand, saa bliver han paa den Maade et værdigt Medlem mere af det smukke Compagni og en Blodigle mere paa Staten."

"Huffer De, at jeg fortalte Dem, at jeg den første Dag, jeg red herud til Haciendaën, blev tiltalt af en Rytter, som bad om Ild til sin Cigar?"

"Var det Bertenna?" raabte Bertrand overrasket.

Rafael nikkede.

"See! See!" udbrød Bertrand med en sagte Latter. "Hvad kommer man ikke efter tilsidst! Kjendte han Dig igjen?"

"Jo. Han spøjte endogsaa over vort Møde."

"Virkelig, og det hos Præsidenten? Ja det var forresten det Bedste, han kunde gjøre."

"Jeg troer, at det var Bertenna, som skjød efter mig forleden."

"Det er slet ikke umuligt. Jeg troer det ligesaa godt om ham som om en Anden, skjøndt jeg ikke saa lige indseer, hvorfor han vilde udsætte sig for en saadan Fare; thi havde vi grebet ham, var det gaaet ham ilde."

„Han havde vel sikret sig Tilbage-toget.“

„Jeg vil sige Dig Noget, min Ven!“ sagde Bertrand betænkelig. „Tag Dig dog hellere lidt mere i Agt med den Slags Folk, thi faae de først noget Saadant i Sinde, opgive de det saare sjelden igjen. Har Du aldrig siden mødt Rytteren?“

„Aldrig, og jeg havde dog mærket mig Hest og Mand ret godt. Dog hi! Husker De, da vi To gik sammen til Floden og traf Indianeren? Det var den samme Bertenna, som holdt stille under et Træ paa Veien og derpaa vendte om for ikke at møde os.“

„Rigtig. Som sagt, pas paa, thi at din Tilbagekomst til Peru er ubehagelig for Adskillige, det vide vi, og Skuddet har beviist, at de heller ikke ere uvirksomme. Juanita fik den Aften en saadan Forstrækkelse, at hun i hele tre Dage har maattet holde Sengen.“

„Stakkels Pige! Og jeg har endnu ikke sagt Goddag til hende. Lad os dog gaae ind.“

„Apropos, hvorledes har min bedaarende Landsmand inde det?“

„Godt. Jeg var hos hende igaar for at takke hende. Det er hende, som har skaffet mig Audienzen hos Præsidenten.“

„Et Pokkers Pigebarn! Imorgen og iovermorgen er jeg forhindret, men Dagen derefter tager jeg til Byen, for at tale med den franske Consul, og saa besøger jeg hende i ethvert Tilfælde.“

„Har De tænkt paa, at Carnevalet begynder i Morgen? Ikke at tale om, at De neppe vil kunne komme igjennem Gaderne, vil De efter al Sandsynlighed slet ikke træffe Consulen i Lima. Tidligere holdt jo Alle sig indeluktede i de Dage, men nu skal la haute voleé, som jeg hører, i Carne-

valsdagene valfarte til Chorillos. Lad det hellere beroe, til de ere endte!"

„Det er mig ikke rigtig beqvemt senere, og den franske Consul hører heller ikke med til Præsidentens Spilleparti. Jeg troer ikke, at han i den Tid forlader Lima. I ethvert Tilfælde vil jeg gjøre Forsøget.“

Med deres Indtræden i Dagligstuen kom Juanita dem imøde; hun saae bleg og angrebet ud. Hendes Bæsen var ogsaa ængsteligt og nerveust, og hun bad Rafael om ikke at ride alene omkring derude, da han jo havde Beviser paa, at man stræbte ham efter Livet.

Den unge Mand lo og sagde, at det feige Pat ikke vovede noget aabenlyst Angreb, mod hvilket han ogsaa var godt bevæbnet, og om Natten — ja det vilde han love hende, at han ikke oftere herude vilde sætte sig ved et aabentstaaende og belyst Vindue. Han havde i Virkeligheden Intet at frygte, og hun maatte for Guds Skyld ikke ængste sig for ham.

Juanita maatte lade sig nøie med denne Bessed, men da han tog Afsted med hende for at tage tilbage til Lima, blev hun endnu blegere og Taarer stode hende i Øinene.

„Pigebarnet er endnu stadig nerveus siden hiin Aften,“ sagde Bertrand, idet han fulgte Rafael ud til hans Hest, „og man maa omgaaes hende som et braaddent Æg. Jeg vilde gjerne have, at hun skulde ride til Byen med mig og besøge Derincourts, for at faae lidt Adspredelse, men hun vægrer sig haardnakket derved. Man maa lade hende i Fred til Nerverne af sig selv komme til Ro.“

Tyvende Kapitel.

Carnevalet.

Hele Aaret igjennem bevarer Lima sin rolige, man kan gjerne sige indolente Character. Der er Intet i Verden, som formaaer at bringe den ud af Fatning, det skulde da være et Jordstjælv, og det vilde endda kun være for en kort Tid. Alt gaaer sin regelmæssige Gang, som ikke engang bliver afbrudt ved Aarstidernes eller Temperaturens Forandringer. Det regner aldrig, Temperaturen er omtrent eens hele Aaret igjennem, og naar Solen ved Middagstid altid staaer omtrent lodret over Hovedet, har det kun lidt at bethyde, om den undertiden bøier lidt til Nord, undertiden lidt til Syd. Kort sagt, der finder hele Aaret igjennem ingen Forstyrrelse Sted i dette filisteragtige Eet og det Samme; om Morgenen aabnes Boderne og om Aftenen lukkes de, og de samme Personer foretage paa de samme Tider de samme snævert begrændsede Spadseretoure.

Carnevalet er det Eneste, som kaster dette regelmæssige Liv overende, og det saa grundig og pludselig, at man i den Tid neppe kan kjende Byen igjen, men det varer ogsaa kun i tre Dage.

Det er dog ikke Alle, som have Lyst til at tage Deel deri; egenlig er det kun en Fest for Ungdommen, og blandt de finere Classer holdes det langt fra saaledes i Uere som tidligere, efterat de have begyndt at lade sig „europæisere“ eller correctest „francisere.“ I gamle Dage skal det have været en sand Folkefest, hvori Fattige og Rige toge lige Deel og med vild ustyrlig Lystighed hengave sig til alskens Løier. Nu tager la haute volée Dagen forud med Toget til Cho-

rillos, og overlader Byen til de simplere Classer, som ville tumle sig i den lystige Veg, og til dem, som ved Forretninger eller af andre Aarsager ere fængslede til Byen og derfor i tre Dage maae gjøre Tjeneste som Syndebukke, saasnart de vise sig paa Gaden.

De Familier, som ere nødte til at forblive i Lima, isærdeleshed de, hvor der ere unge Piger i Hjemmet, som ville tage Deel i Løierne, indrette sig derfor forud derpaa. Den nederste Etage bliver tæt tilluftet, og paa første Sal blive de ydre Bærelser ryddede, saa at kun det Nødvendigste bliver staaende, og Speile saavel som de gode Meubler og sjøre Sager flyttede bort. Damerne, som i disse tre Dage ikke lade sig see paa Gaderne, aflægge al Pynt og klæde sig kun i Overkast, som taale Badst, og de Huse, der ikke ere forsynede med Vandtryk, have allerede flere Dage forud mod høi Betaling ladet sig tilkjøre Forraad af Vand, som blive fordeelte i alle optænkelige Kar, udstyrede med Dser og Tinbægere og anbragte i de forskjellige Bærelser.

Carnevalet varer i tre Dage, og i den Tid er ethvert overgivent Indfald tilladt. Den første Dag beghnder det maadeholdent, næsten undseligt, man er endnu ikke kommet i Maade. Det er kun Forberedelser, det kommer til. I alle Cigarbutikker, Materialhandler, Restaurationer og Bagerier, saavel som paa hvert Gadehjørne findes store Kurve med udpustede Æg, fyldte med Vand, som udgjøre den eneste Artikel, der finder Affætning i disse Dage. Carnevals-Lystigheden bestaaer nemlig egenlig deri, at Damerne fra Binduerne øse Vand paa de Forbigaaende, og at Herrerne som den eneste Maade, hvorpaa de kunne tage Revanche, fra Gaden kaste de omtalte Æg ind i Bærelserne for at træffe de skjulte Skjønne. Den første og tildeels den anden Dag, da denne Bataille finder Sted, ere Æggene fyldte med vellugtende Vand,

men efterhaanden som Kampen bliver hidsigere og Projectilernes Antal formindskes tager man tiltakke med almindeligt Band, ja mange Drengene fylde endog Væggene med det Band, som strømmer igjennem Canalerne og som er alt andet end vellygtende. Kjøberne erfare ikke strax, at de ere bleve bedragne, og naar Damerne efter Carnevalet klage over den lidte Medfart, saa ere Drengene naturligviis ikke til at faae fat paa.

Som sædvanlig var Carnevalet begyndt i Lima med et Politiforbud mod „at hælde Vand ud af Husene og at kaste Væg, fyldte med Vand, ind af Vinduerne,“ men det brød Ingen sig om. Da Præsidenten den første Dag om Morgenens kjørte ud til Jernbanen, for at bringe sig i Sikkerhed i Chorillos, blev hans Kudst gjennemblødt og Væg faldt som en Hagelbyge ned paa den lukkede Vogn. Den gamle Herrre sad tør indenfor, lo af det kaade Folk og lod det passere. Det var en Væg, som maatte rase ud og som vilde ophøre af sig selv, naar man blot lod den gaae sin uforstyrrede Gang.

Den første Dag vare de ellers saa befærdede Gader som uddøde, thi den egenlige Kommerz var endnu ikke begyndt, og dog kunde ingen velklædt Mand lade sig see paa Gaden, uden at være vis paa, at han snart fra dette snart fra hiint Vindue vilde blive overøst med hele eller halve Ballier Vand. Man var blot ikke saa ivrig som senere. Overfaldene fandt kun Sted en passant, og de, som bleve truffe, ærgrede sig, fordi de vare de eneste Offre og ovenikjøbet bleve udlete. Men dette ophørte aldeles den tredje Dag, thi saa fandtes der ikke et tørt Mennecke i hele Byen. Saasnart man kom udenfor Huset, var man leveret, ja selv i Familiens Skjød var man ikke ganske sikker, thi til Slutning blev der Trang paa Offre og man skaånedede Ingen.

Under al denne Larmen red en Patrouille Cavalleri med

skarpladte Carabiner langsomt gennem Gaderne, tilsyneladende for at holde Orden. Men hvad skulde den vel kunne udrette mod et heelt Folk! Det var værst for den stakkels Officier; hans Ordre lød paa, at han ikke maatte taale, at der hældtes Vand ud af Binduerne, og han vidste forud, at det ikke lod sig gjøre at forhindre det; han vilde ogsaa gjerne ignorere, at det skete, men det lod sig ligesaalidt gjøre; thi fra alle Kanter hældtes der Vand ud over ham, i en saadan Masse, at det næsten lod til, at man kun havde ventet paa Patrouillen for rigtig at begynde Bombardementet. Soldaterne gik derimod næsten reent frie, og rede derfor, leende i Skjægget, bagved deres Officier, der svømmede i sine Støvler og ikke havde en tør Trevl paa hele Kroppen. Drengene, som stode med deres Eggekurve paa Hjørnerne, tilbøde ham haanlig disse tilsalgs, men han lod som om han heller ikke saa dem. Han var fast bestemt paa Intet at see og gennemførte det med en Conseqvens, som ikke lod Noget tilbage at ønske. Der var heller ikke Andet at gjøre. Den, der havde udstedt Ordren, vidste forud, at den ikke vilde blive adlydt, men det var nu engang en ligesaa gammel Skik som selve Carnevalet og den bidrog ogsaa Sit til den almindelige Morstab.

I den yderste Forstad, som vender ud ad Veien til Chorillos, ligger et Negerkvarteer, hvor især Badstuekonerne have opslaaet deres Paulun i endeel smaa, snevre, smudsige Leerhytter. De Hvide tage sig i Reglen iagt for at komme til dette Sted, især i Mørkningen, thi selv om de slippe for at blive overfaldne og plyndrede, kunne de gjøre ganske sikker Regning paa at blive udskjældte og forhaanede; thi der gives ikke noget frækkere og mere overmodigt Folk under Solen end de frigitte Slaver, som i deres tøilesløse Overmod ofte ikke vide, hvad de skulde falde paa. Her havde de nu taget Terrainet i Besiddelse, og det saa grundig, at ingen anstændig Dame længere kunde

spadsfere paa Plaza'en, som før havde været den fashionable Spadsferetour, hvor man gik for at see og blive seet, og hvor dengang ingen Neger turde sætte sin Fod.

I denne Forstad herskede der alle tre Dage fra den tidligste Morgen af et langt mere støiende Liv end i selve Byen; thi her begyndte Carnevalet ved Daggry, og fra ethvert Vindue kastedes hele Bandfald af intet mindre end reent Band ud over de ullykkelige Forbigaaende. Heldigviis hørte de, som kom ud i dette Qvarteer, med til Selskabet, og ventede ikke nogen fin Spøg; naar de fik et Fad Band over Hovedet, priste de sig endda lykkelige over at det ikke var en heel Tønde. Til sidst vidste man ikke mere, hvorledes man i fuldt Maal skulde give sin rasende Raadhed Lust, og hele Rækker af modbydelige, gjennemblødte og stinkende gamle Negerinder stillede sig op paa Borde og Stole tæt ved Skinnerne af Jernbanen, for naar Toget kom at vje hele Spande og Bandtønder over de ullykkelige Reifende i de aabne Vaggons.

Det var om Morgenens paa den tredie Dag, og man skulde have troet, at de nu maatte føle sig trætte af de sidste to Dages Anstrengelser, men det var saa langt fra Tilfældet, at der netop nu blev gjort de største Bestræbelser for at gjøre det Hele endnu vildere end de foregaaende Dage, og hele Trupper droge forklædte og maskerede gjennem Gaderne, og bestormede de Huse, som havde øst Band over dem, med et Bombardement af Vg. Hvor kaade og tøilesløse Negrene og de Farvede end vare i deres eget Qvarteer, saa var det dem dog ikke tilladt at vise det mod de Hvide, naturligviis dem undtagne, som opsogte dem i deres eget District. I Byen turde de overøse hverandre saameget de lystede, men dersom en Negerpige, der tjente hos en Peruaner, faldt paa fra Vinduet at hælde Band over en Hvid, blev det optaget høist unaadig og man protesterede lydelig mod et saadant „Misbrug af Carnevalet.“

De Sorte vovede heller ikke at kaste med Æggestaller paa de Hvides Vinduer, thi saa vilde man øieblikkelig falde over dem, og de vovede det derfor kun, naar de vare dybt maskerede og forklædte.

En lille Gruppe af Mulatter rustede sig i Negerkvarteret til et saadant Tog gjennem Byen og passede nøie paa at skjule ikke blot Ansigtet og Uldhaaret, men tillige Nakken og Hænderne. Der var dog En iblandt dem, som ikke behøvede at iagttage denne Forsigtighed. Det var Bertenna, der var klædt i en Slags Fantasidragt med opfsaaren Kofte, gule Ridestøvler og Messingsporer, en Calabreserhat med en rød Struds-fjer og et bredt italienskt Skjærft om Livet, medens en Heelmasse laa ved Siden af ham paa Bordet. Han var isærd med at paaflæde og hjælpe tre andre Personer, der ikke saa godt forstode at omgaaes med den Slags Klæder.

„Santa Maria!“ stønnede en temmelig robust Mulat, som just havde faaet en Hætte paa, der skjulte hele Nakken og næsten berøvede ham Vandedrættet, fordi den paa begge Sider sluttede saa tæt til Massen. „Jeg mister Beiret, naar jeg skal gaae med den paa i denne Hede. Det vil være et Mirakkel, om jeg ikke underveis faaer et Slagtilfælde.“

„Du vil nok blive afskjølet, naar Du kommer ud, min gode Scipio,“ lo en Anden, som stod og prøvede en Maske. „Bi Du kun til Du kommer udenfor Sennoritaens Vinduer!“

„Komme de efter, at vi ere Mulatter,“ brummede Scipio halv høit, „saa vanter der ikke Vand, men dygtige Brygl, naar man falder i Hænderne paa det Paf!“

„Pyt!“ sagde den Anden, idet han tog sin Maske af og fremviste Sennor Coronas Ansigt. „Troer Du, at jeg vilde tage Deel i den Spøg, naar den kunde faae et daarligt Udfald? Kjøre vi ikke i en Vogn som rigtige Cavalerer med Æggekurven foran paa Bukken? En halv Snees saadanne

Vogne kjøre idag igjennem Byen og den eneste Fare, vi ere ndsatte for, er den, at vi i en snever Gade kunne faae en Spand Band over Hovedet."

„De har Ret, Sennor Corona," sagde Bertenna alvorlig. „Der er ikke den mindste Fare forbunden dermed, saalænge vi ikke blive grebne, og det maae vi see at vogte os for. Det Samme er jo Tilfældet med ethvert Foretagende, og da de Herrer ikke have det Mindste at gjøre med denne Sag, som paa nogen Maade kan compromitere dem, saa kunne de jo tage Deel i den med al Iver. Det er jo kun en Carnevalspøg; Resten behøver I ikke at vide Bessed med, og desuden kan det kun bringe Eder Fordeel og slet ingen Fare. Men ere De nu snart færdige, mine Herrer? Jeg maa virkelig give Dem det Bidnesbyrd, at De have brugt længere Tid til Deres Toilet end nogen Dame. Og Du, Sam," henvendte han sig nu til en Fuldblodsneger, som havde siddet og med et bredt Griin seet paa samtlige disse Forberedelser. „Du behøver ingen Maske. Du er Rudst paa en Hnevogn, og dersom Noget senere skulde spørge Dig om hvem Du kjørte for, saa svarer Du ganske simpelt: Hvor kan jeg vide det! Det var nogle Herrer, som hyrede mig paa Gaden og som strax betalte mig. Nu afsted, mine Herrer! Klokken maa strax være ti, og Commerssen er i fuld Gang. Du kjender jo Huset i Calle de Valladolid, Sam?"

„Det forstaaer sig, og saa?"

„Bliver Du rolig holdende og bryder Dig om Intet. Apropos, Knægten er dog ordentlig instrueret, saa han til rette Tid er paa Stedet med Stigen."

„Vær rolig for det, Sennor," sagde Scipio. „Han er snu nok og veed nøiagtig, hvad han har at gjøre."

„Bueno!"

Et Qvarteer efter forlod Sam Gaarden med fire forklædte Cavallerer, som Ingen havde seet ankomme. Men paa

denne Dag var der Ingen, som lagde Mærke dertil, og da Bognen først var kjørt gennem Porten og inde i den egentlige By, vakte den ikke mere Opmærksomhed end alle andre. Da den var naaet ind i den næste Gade, hentede Sam et stort italienskt Flag, som blev fastgjort bag i Bognen, og samme Sted ventede en lille Dreng med tre Kurve Æg. Drengen maatte sætte sig op paa Bunken og tage de to Kurve foran sig, den tredje toge Herrerne ind i Bognen imellem sig og saa rullede de hurtig videre ind i Byen.

I sit ikke særdeles rummelige Værelse i Hotellet sad General Franco idag ikke som han pleiede i sin Hængemaatte, men gik rastløs frem og tilbage og kaldte af og til utaalmodig paa Drengene, for at høre om og spørge om ikke „en Officier“ havde ladet sig see ved en af Hotellets Døre.

Udenfor rasede Carnevalet. Fra Gaden hørtes kun Jubel og Støien, Skrig og Latter, og i det ligeoverfor liggende Huus blev der leveret et ordenligt Slag, men Franco saae det ikke. Hvad angik den dumme Lystighed ham? Det fordømte Carneval forsinkede kun yderligere hans Planer, fordi Intet kunde foretages i de Dage. Han fremmumlede bittre Eder mellem de fast sammenbidte Tænder og stampede af og til utaalmodig i Gulvet, fordi den, han ventede, udeblev.

Franco havde iøvrigt ogsaa Grund til at være i ondt Luue, thi de Planer, han allerede i Ecuador havde bygget paa Castillas Understøttelse, vare bortdunstede som Dug for Solen. Endnu i de allersidste Dage havde han ikke opgivet Haabet om at vinde Præsidenten, han havde anmodet ham om en ny Audiens for at gjøre ham et nyt Forslag, uden at bryde sig om de Intriguer og Diplaner, han havde indladt sig paa. Men den gamle Herrre havde blot ladet ham svare, at han maatte forholde sig rolig, hvis han ønskede at faae Lov til at forblive i Lima, uden at søie saameget som et eneste venligt

eller høfligt Ord til, og nu rasede Misundelse, Ondskab og Hevn saa voldsomt i den lille Mulats Hjerter, at hans Ansigtssfarve næsten var blevet grøngul, og hans smaa smalle Dine saa sammenknebne, at Diestenen neppe var til at see. Og saa blev de Alle borte! Corona, som sikkert havde lovet at bringe Efterretninger, og Oberst Desterres, paa hvem alt hans Haab hvilede! Obersten havde i hele Carnevalstiden ikke ladet høre fra sig — det var til at fortvivle over, og Franco, som kun undtagelsesviis og naar det var mørkt forlod sin „Hule,“ pintes af Utaalmodighed og Forventning, fordi han slet Intet kunde gjøre for at opsøge sine Forbundne, men maatte vente i al Stilhed, til de kom og opsøgte ham.

Det var ved Middagstid, da Entrée-Døren hurtig blev aabnet, uden at der blev banket paa, og den saalænge ventede Oberst Desterres traadte ind, just som Juan og den anden Negerdreng drak deres Chokolade, som de havde lavet sig i al Hemmelighed, for ogsaa at feire Carnevalet. Kopperne forsvandt inidlertid som et Lyn, og Juan gik ind til sin Herre for at melde den velkomne Besøg.

„Hvor vidt ere vi, kjære Oberst?“ sagde Franco halv sagte. „Hvor jeg har længtes efter Dem! Vær forsigtig og tal sagte; thi det fordømte Carneval har holdt Alle hjemme, og samtlige Bærelser ere beboede. Bringer De godt Nytt?“

„Jeg troer det,“ sagde Obersten, idet han uden videre kastede sig i Sofaen, saa at en Støvsky fløi iveiret. Ingen af dem lagde dog Mærke hertil, det vare de vante til og de havde Andet at tænke paa. „Hvorvidt er De?“

„Færdig til at løbe ud!“ svarede den utaalmodige lille Mand, idet han bestræbte sig for at dæmpe sin Røst. „For fire Dage siden har jeg kjøbt den hele Ladning Vaaben, tusinde Bajonetgeværer, af den lille amerikanske Skonnert, som anløb Callao, paa den Betingelse, at han selv skal føre dem til

Guayaquil og faae Leie af mig for hver Dag, han i den Mellemtid forsinkes her. Jeg er jo nødt til at sende Skonnerten bort, thi jeg tør ikke bringe Baabene iland her, og kommer han til Guayaquil før os, saa lægger Flores naturligviis Beslag paa dem, saa De kan indsee, at jeg er nærved at forgaae af Utaalmodighed!"

"Tiden er knap, det er vist," nikkede Obersten, "men vi skulle nok komme til at benytte Baabnene alligevel. Selv om Skonnerten løber ud imorgen, haaber jeg, at den ikke kommer først."

"Er der da endelig taget en Beslutning?"

"Ja," hvisttede Obersten. "Det er idag den sidste Carnivalsdag. Imorgen Eftermiddag kommer Castilla til Byen og vil blive her tre eller fire Dage, for at besøge alle de Forretninger, som have opdyngtet sig i denne Tid, og iovermorgen ved Daggry tænker jeg, at vi kunne overraske Lima med en mærkelig Nyhed."

"Og Dampskibene?"

"Naae naturligviis løbe ud samme Dag, thi vi tør ikke give Sømændene en Nat til Overveielse. Det vil Alt gaae Slag i Slag, og De skal see, General, at Folket vil blive saa forbløffet over at høre, hvad der er skeet, at vi ingen Modstand have at befrygte. Jeg er fast overbevist om, at den hele Revolution neppe vil vare en Time, og at der ikke vil blive løst et eneste Skud."

"Saameget destobedre," sagde Franco, som det slet ikke var om at gjøre at blive trukket ind i en Folketurmult og sætte sit Liv i Bøve. "Jeg har seet Blod nok og er ikke begjærlig efter mere. Lad for Guds Skyld Tingen blive afgjort saa fredelig som mulig! Jeg havde for den Sags Skyld ikke Noget imod at lade Castilla blive paa sin Plads, naar vi blot kunde tvinge ham til igjen at optage sine Fordringer

paa Ecuador, thi har Flores først sat sig fast i Landet, kan han kun ved en storartet og blodig Krig opnaae, hvad der nu vilde tilfalde ham ved et Ord."

"Jeg troede, at De kjendte den Gamle for godt til ikke at vide, at man med det Gode Intet udretter hos ham."

"Jeg er næsten bange for det," sukkede Franco.

"Vel, saa er der intet Andet at gjøre end at gaae frem ad den Veie, vi ere flaaede ind paa."

"Hvorledes er Bestemmelsen? Jeg beder, tal sagte, thi Væggene have Dren i denne forbandede Bygning."

"Iovermorgen tidlig," hvidskede Obersten, "bliver Palaiet besat ved Daggrn, ikke af mit Regiment, thi det tør Intet vide derom, men af tredje Regiment, som er vor Sag hengiven, og Castilla bliver enten taget tilfange eller, hvis han gjør Modstand, dræbt. Det er i alle Tilfælde det Sikreste at skaffe ham af Veien; en saadan Fange er en meget farlig Sag, thi saasnart han faaer Foden fri, er hans Parti strax paaferde igjen."

"Jeg er ogsaa af den Mening, at det er bedst idetmindste at gjøre den Gamle usfadelig," sagde Franco som var blevet staaende og med Begjærlighed lyttede til hvert Ord, den Anden sagde. "Ikke fordi han kan skade os, naar vi først have sat Foden paa Ecuadors Grund, men for Perus Skyld, Landet kommer ellers aldrig ud af denne evige revolutionaire Tilstand. Maa- skee er det ogsaa bedre for os, at vi ikke forstyrres for meget ved Bestyrelsen af det nye Land. De forstaaer mig vel Oberst?"

"Fuldkommen," nikkede denne. "Det Værste ved Sagen er, at vi ikke have den rigtig i vor Magt. Jeg kan ikke gjøre Andet end trykke af; er Kuglen engang i Fart, saa tager den sin Retning og ingen Satan kan holde den tilbage. Vi maae aldeles stole paa de unge Mennesker, som den Morgen have Sagen i Hænderne."

„De tager naturligviis ikke selv Deel deri? sagde Franco, som netop ønskede det Modsatte, men ikke godt kunde sige det ligefrem.

„Nei,“ svarede Obersten tørt. „Jeg staaer bag Cou-
lisserne og lader mine Marionetter spille. Begaae de Dum-
heder, bliver det til deres egen Skade, og jeg bliver for mit
Bedkommende ikke compromitteret derved.“

„Gudsbed!“ sagde Franco, noget forstrækket over denne
Meddelelse, „men saa kan det Hele jo ogsaa mislykkes!“

„Alt i Verden kan mislykkes. „Der gives Intet, som
er fuldkommen sikkert mod enhver Eventualitet, og derfor viser
en Diplomats største Klogskab sig deri, at han useet, umis-
tænkt og i fuldkommen Sikkerhed fører sit Hug; thi selv om det
saa mislykkes, faaer han dog derved Leilighed til uforstyrret
at samle sine Kræfter for endnu engang at kunne gjentage sit
Angreb. De vil dog vel ikke have, General, at vi skulle sætte
Alt, selv Livet, paa eet Kort? Saa maatte vi jo ogsaa com-
promittere Dem!“

Franco gik frem og tilbage med hurtige Skridt, idet han
heftig gned sig om Hagen med den venstre Haand. Nu da
Afgjørelsen stod for Døren, saa han, at den Sidste, han troede
at kunne stole paa, behandlede ham aldeles som han selv havde
troet at kunne bruge den Anden, nemlig som et villieløst Red-
skab. Men der var i dette Dieblig Intet, slet Intet at gjøre
derved. Han maatte lade Sagen gaae sin Gang; gif det hel-
digt, var Alt reddet, gif det galt, sad han fast i Lima med
sit Forraad af Baaben, hvortil han havde forbrugt næsten hele
sin Formue, og han brød forgjæves sit Hoved for at udfinde,
hvorledes det saa vilde gaae. Obersten, hvis stærke Side
det ikke var at gjætte Andres Tanker, gennemskuede ikke hvad
der foregik i den lille Conspirators Hoved, men han smilede
tilfreds, thi han overveiede, hvor fissig han havde indledet

Alt, og den Eneste, som var vidende om, at han stod bag det Hele, var knyttet til ham ved Blodets Baand og især ved Haabet om at blive hans eneste Arving, saa at han ikke behøvede at frygte nogen Fare fra den Kant.

„Hvad siger Deres Broder om denne Sag?“ afbrød Franco ham pludselig, idet han saae spørgende paa ham.

„Min Broder?“ raabte Obersten forbauset. „Men for Himlens Skyld, General, anseer De mig for saa letsindig, at jeg skulde lade min Broder, som venter Alt af Castilla, ane det Mindste af hvad vi have for. Saa havde jo Alt forud været tabt!“

„Men Deres egen Broder vilde dog vel ikke have forraadt Dem?“

„Troer De ikke? Ja, han vilde maaskee have givet mig et Bink om hurtigst mulig at forlade Peru, men det vilde ogsaa være det Høieste, jeg kunde vente af ham. Tvertimod det giver mig netop større Sikkerhed, at han er uvidende derom, hvis Planen skulde mislykkes.“

„De taler altid, som om De gjorde temmelig sikker Regning paa, at den vilde mislykkes,“ sagde Franco utaalmodig. „Jeg er bange for, at jeg har været for aabenhjertig mod dem Alle, og derfor tilsidst vil komme til alene at bøde for det Hele.“

„Frygt ikke, General!“ sagde Obersten og reiste sig. „Ingen har Noget at holde sig fast ved med os To, men lykkes Planen, som jeg sikkert troer, saa er det netop os, som faae Gavn af den. Stol De kun paa, at vi allerede iovermorgen Aften ere ombord paa Dampskibet og med tre andre veludrustede og bevæbnede Dampere efter os paa Veien til Guayaquil. Overraskelsen vil skaffe os en let Seir, thi vi træffe Fjenden uforberedt og behøve kun at sætte os i Besiddelse af Byen og dens Skatte. Men nu maa jeg hjem. Jeg vilde ønske, at

jeg var vel gennem Gaderne, thi Folk veed idag ikke hvad de skulle finde paa af lutter Raadhed."

„Og Sammenjværgelsen?"

„Gaaer udmærket" lo Obersten. „Netop nu have de unge Officierer deres Sammenkomst; det er lutter Folk, som der- ved ville fra Underlieutenanter svinge sig iveiret til Majorer. Min letsindige Brodersøn præsiderer, og jeg vil paa samme Tid tage til Chorillos, for at gjøre Hs. Excellence min Opvartning. Bliv ikke bange, General!" vedblev han leende, da han saae det mistroiske Blik, som Franco tilkastede ham. „Jeg spiller nok et dobbelt Spil, men det er ikke med Dem, paa hvem min Fremtid beroer, men med den Gamle, som aldrig har kunnet lide mig og som har ladet mig føle det ved enhver Leilighed. Nu vel, iovermorgen er hans Farve maaskee ikke længere Trumf, og saa ville vi see, om jeg ikke kan gjengjælde ham det."

„Jeg vilde gjerne see Dem endnu engang før den Tid."

„So sjeldnere vi træffe sammen, General, desto bedre, jeg føler altid en næsten overtroist Angst, hvergang jeg sætter min Fod ind her i Hotellet. Idag er det heldigvis Ingen paa- faldende, naar man tilhøller sig paa bedste Maade, og jeg har taget min gamle Regnkappe paa. Men iovermorgen tidlig Klokken ti kommer jeg her aabenhjst og ugeneert, og til den Tid beder jeg Dem om at have Deres Kufferter pakkede og Alt i Orden, saa vi ikke blive opholdte en Time længere end det er uundgaaelig nødvendigt."

„Vær vis paa, kjære Oberst, at De ikke skal komme til at vente paa mig, thi Jorden brænder mig under Fødderne her. Altsaa iovermorgen!"

„De kan gjerne have en Flaske Champagne i Beredskab iovermorgen," sagde Obersten med et Smil. „Vi maae dog tømme et Glas paa den nye Regjerings Velgaaende."

Til vi sees, General!" og med hurtige Skridt gik han ud i Entréen, for som han pleiede at lade undersøge, om Luften paa Gangen var reen.

I Entréen sad allerede en Person, som tilsyneladende rolig, men alligevel yderst utaalmodig havde ventet paa, at han skulde bortfjerne sig. Det var Mestozzi, som af en maafee ubevidst Nymghed havde taget Sæde paa en Skammel mellem to Stole; og sad der i en sammenkrøben Stilling, medens han blæste Røgen af en lille Papircigar op i Luften. Det var godt at see, at han havde været udsat for alle Carnevalets Tilfiskelser; han var saa gjennemblødt, at der havde dannet sig en heel Pøl af Vand, hvor han sad og krøb sammen, og det saae formelig ud, som om hans gule Hud havde faaet et grønt Anstrøg, idetmindste løb der grønne Striber fra hans Aldhaar ned over hans Ansigt og Klæder.

Obersten saae mistroisk paa denne modbydelige Skikkelse, uden at have nogen Anelse om, at det var en Fyr, som allerede har eller dog troede at bære ecuadorffe Generalsepauletter i Lommen. Men da det tillige var tydeligt nok, at det var et i Carnevalet mishandlet Individ, som rimeligviis havde søgt Tilflugt her, agtede han ikke videre paa ham, men gav ham blot et nedladende lille Nik, som den Anden besvarede ved ærbødig at reise sig, kastede Rappen om sig og forlod nu tæt tilhullet Hotellet, for at aflægge sit paatænkte Besøg i Chorillos.

Hvor lidt oplagt Franco end var til at see, kunde han dog ikke lade være at trække paa Smilebaandet, da Mestozzi traadte ind, og han fik Die paa sin ulykkelige Bens saa ilde tilredte Udseende, men han blev strax alvorlig igjen, da han lagde Mærke til hans forbløffede Mine.

Mulatten saae virkelig ud som om han bragte et Ulykkesbudskab, og dog var der ikke Andet iveien, end at den stakkels

Djævel ikke vidste rigtig Bæst med, hvorledes det forholdt sig med Corona, som det var ham overdraget at passe paa.

„Er der hændt Noget?“ tilraabte Generalen ham, da han havde overvundet det første Indtryk af hans Udseende.

„Hændt hvad? Jeg veed ikke Noget. Santa Maria, hvor De forstrækkede mig!“

„Men, for Fanden, hvorfor seer I da saa ynkelig ud? Man skulde jo troe, at I bragte et Dødsbud.“

Mulatten lo forlegen og svarede: „Nei saa slemt er det ikke Excellence; egenlig bringer jeg slet ingen Underretning.“

„Hvordan er det dog I seer ud? Hvad er det for noget grønt Band, som hele Tiden drypper ned af Eders Haar?“

„Ja, prøv blot, Excellence, at gaae igjennem Gaderne idag, og see saa, om De kommer tør hjem. Der gives ikke et Huus, hvor der ikke staaer flere Spande Vand i Vinduerne, og man maa endda takke sin Gud, naar man kun faaer Bandet over Hovedet, jeg har endog faaet et heelt Blikkar i Hovedet, saa jeg sank i Knæ og i flere Minutter ikke vidste, hvor jeg var.“

„Hvad bringer I mig?“

„Bringer Excellence?“ sagde Mestozzi, som ikke kunde huske nogensinde at have bragt Ex-Præsidenten Noget uden sig selv. „Ingenting. Det var kun om Corona, at jeg —“

„Hvad er der med ham? Har jeg havt Ret?“ raabte Franco heftig.

„Der er egenlig ikke Noget iveien med ham, men hans Omgang i den sidste Tid behager mig ikke rigtig, og idag kan jeg slet ikke blive klog paa ham.“

„Hvad er der da med ham? Saa tal dog!“ raabte Franco utaalmodig. „Hvem omgaaes han da med? Med Benner af Castilla?“

„Det vil jeg just ikke sige, men med rigtige uforfælskede

Negere," vedblev Mulatten harmfuld, „med hvem forresten ogsaa en hvid Sennor ikke undseer sig for at holde fortrolig Omgang."

„En hvid Sennor. Hvem er det?"

„En vis Sennor Bertenna," berettede Mestozzi, som havde gjort sig al Flid for at opspore Alt, hvad der stod i Forbindelse med hans Ven Corona.

„Staaer denne Bertenna i Forbindelse med Castilla?"

„Han har for nogle Dage siden haft Audiens hos ham og omgaaes meget med Finansministeren."

„Birkelig? Men hvad har det at gjøre med Negrene?" spurgte Franco, som ikke kunde finde Rede i det.

Mestozzi behøvede nogen Tid for at samle sig; thi en længere Tale var ham en uvant Ting. Men saa fortalte han i et Træk og uden nogensomhelst Selvcombination hvad han havde seet med egne Dine, nemlig at Corona allerede i nogen Tid havde haft fortrolig Omgang med denne Sennor, som samme Morgen selv havde hentet ham, hvorefter de vare gaaede sammen hen til det rigtige gemene Negerquarteer. Ind i Huset havde Mestozzi ikke kunnet følge dem, men han havde passet paa dem ligeoverfor, og efter en Times Forløb vare de forklædte komne ud igjen og vare dernæst kjørte ud i Byen.

Den stakkels Djævel havde lidt den forfærdeligste Behandling, for at kunne følge dem uden at blive seet, thi hvorsomhelst han bagved et Hjørne eller trykket ind til Husene vilde vente paa dem, var han ubarmhjertig blevet overøst med Band fra det nærmeste Bindue, og da han var Mulat ikke altid med reent Band, saa at han tilsidst ikke var istand til længere at udholde disse Lidelser. Han havde holdt ud, indtil Bognen havde gjort Holdt i Balladolidgaden, hvor de bombarderede et Hus med store Forraad af Teg. Fra Huset havde Beboerne, et

Bar unge Damer, forsvaret sig tappert, men just som denne Bertenna med Corona og nogle andre Formummede hentede en Stige og krøbe ind af Vinduet, medens han stod skjult under en lille Balkon, hvor han indbildte sig at være i fuldkommen Sikkerhed, var der pludselig i selve Balkonen blevet aabnet en Klap, hvorfra han var blevet saaledes overstykket med grøntfarvet Vand, at han ikke kunde see ud af Dinene, og han var derfor flygtet ud i Solfinnet for nogenlunde at blive tørret igjen.

Franco lo. Han morede sig over, at Mulatten saa taalmodig havde udsat sig for enhver Mishandling for til ingen Verdens Nytte at esterspore et Bar vilde Fyre paa deres Carnevalstog. Han kunde ikke see noget Mistænkeligt i, at en Hvid som denne Sennor Bertenna, hvis Navn han aldrig før havde hørt, i Forening med nogle Farvede udførte en faad Carnevalsspøg, som Tidspunktet undskyldte, da hundrede Andre gjorde ligesaa. Dersom Corona havde forræderiske Hensigter, vilde han vistnok netop ikke have taget Deel i Carnevalsløjerne. Mestozzi var forfærdelig medtaget, men Franco vidste jo, hvordan han skulde lægge Balsom paa hans Saar.

„Hjertelig Tak for al Ederes Uleilighed for mig, min kjære Ven,“ sagde han og trykkede ham nogle Penge i Haanden. „Gaa nu hjem, træk tørre Klæder paa, og drik en stærk Grog, for at det kolde Bad ikke skal skade Eder. Men det beder jeg Eder om, lad mig strax vide, om Sennor Corona imorgen, naar Carnevalet er tilende, endnu har fortrolig Dmgang med denne Bertenna; thi saa er det nødvendigt, at vi ere paa vor Post. Men er det ikke Tilfældet, behøver I ikke at komme her før imorgen Aften silde, thi saa gør jeg Regning paa at see Eder Allesammen, fordi vi saa have Noget af Vigtighed at tale om.“

Mestozzi vilde gjerne have henvendt nogle Spørgsmaal til sin

Herre og Mester, men han følte sig saa utilpas i de gjen-
nemblødte Klæder og længtes saameget efter at gjøre Brug af
Pengene, at han reiste sig, tog Afsted med nogle afbrudte Tak-
sigelser og ilksomt forlod Hotellet.

Et og tyvende Kapitel.

La Calle de Valladolid.

Støien og Munterheden vare ikke ringere i Valladolid-
gaden end i Byens andre Gader, og Lydia tog med Lyst og
Iver Deel i Spøgen. Den morede hende, hun blev den meest
Overgivne af dem Alle og rev den ellers saa stille og rolige
Adele med sig, saa at denne snart blev ligesaa vild som hun
selv. Dagen forud havde de fyldt alle Spande, Flasker,
Karaffer, Bægere og Staalet med Vand, og da Madame Derin-
court ikke befandt sig vel, var Kampladsen blevet henlagt til
Lydias Bærelser.

Man havde først tillukket de nederste Vindner, som des-
uden vare forsynede med Jernskodder, og aflaaet Gadedøren,
medens Lydias Balkon var blevet forvandlet til Udenværket paa
en Fæstning, hvorfra man halvt skjult kunde beherske Husets Front
og Halvdelen af Gaden.

De unge Damer vare hvidklædte og havde samlet deres
Haar i Net; det var egenlig en Slags Morgendragt, thi
paa denne Dag gjorde man ikke Toilette. Adele havde des-
uden medtaget nogle smaa Ræfparasoller, hvormed de be-
skyttede sig med Projectilerne.

Det første Angreb fete henved Klokken ni, da Sennor Desterres mødte paa Kamppladsen med en Kuro Væg, fyldte med vellugtende Band, og aabnede Kampen. De unge Damer, hver i sit Hjørne af Balkonen, overskyllede ham imidlertid, saa at han dryppede, og bleve ivrig hjulpe af en tyk Mulatinde, Adeles Tjenestepige, som slæbte Band til dem og tilsidst bragte en fyldt tilluftet Calebasse, som kunde bruges som en Bombe. Drengen, som bar Kurven med Væggene, drev nemlig omkring under Balkonen, fordi den ellers saa stive Desterres sprang om snart her, snart der, for at undgaae de velsignede Straaler, og Lydia passede nu sit Snit og slyngede Calebassen med et heldigt Kast ned i Væggekurven, hvor den anrettede en frygtelig Udelæggelse. Forraadet var totalt ødelagt, og forfulgt af Damernes spottende Latter, maatte Angriberen trække sig tilbage for at skaffe sig ny Ammunition.

Fra først af havde Rafael ikke havt ifinde at blande sig i Spøgen, men uvilkaarlig følte han sig draget hen til den Egn af Byen, hvor Lydia boede, blot for at see, om hun tog Deel deri. Han havde jo ikke nødig at blande sig i den taabelige Lystighed, han vilde kun see, hvad hun foretog sig. Dagen forud havde han paa Torvet for en halv Dollar kjøbt sig en simpel Hat, af den Slags, som falbydes i samme Diemed, thi den Dag vovede man ikke at vise sig i Byen med en fin Panama-Hat. Idet han bødte ind i Valladolid-Gaden, mødte han Desterres, som vendte tilbage fra Kamppladsen saa vaad som en druknet Muus. Rafael lo saa smaat og fremskyndede sine Skridt, thi nu tvivlede han ikke paa, at Lydia tog Deel i Spøgen og det tilgavns. Han holdt sig forsigtig i Midten af Gaden, thi om der end ikke var Noget at see i Binduerne, forraadte dog adskillige Pytter foran Husene, at de muntre unge Damer lurede bagved Jaloufierne for at give umistænksomme Forbigaaende en vaad Hilsen. Nogle Gange und-

gik han kun med Nød og neppe de fortræffelig sigtede Skyller, men naaede dog forholdsmæssig tør til Derincourts Huus, hvor alle Vinduer stode aabne i Lydias Fløi, men hvor intet menneskeligt Bæsen var at see. Vandpytterne foran Huset forkyndte imidlertid, at der for nylig havde staaet en varm Fægtning. Havde Damerne maaskee trukket sig tilbage for at klæde sig om? Rafael gik flere Gange forbi Bygningen, stadig noget mistroisk. I Derincourts Fløi vare Skudderne lukkede, men Døren var maaskee aaben, og saa kunde han jo som en neutral Magt aflægge Damerne et Besøg. Han gik tværs over Gaden, for at banke paa og holdt derved stadig Die med de aabne Vinduer, men forsømte Balkonen, og neppe var han kommet hen til denne, før et Skud fløi op og en rød-lakeret Bandkande, som rummede en Trediedeel af en Spand, blev kastet saa lige over Hovedet paa ham, saa at ikke en Draabe spildtes. Det heldige Udfald blev fulgt af en frisk Qvindelatter, og da Rafael vilde springe tilbage fra den farlige Nærhed, kom han kun fra Asken i Ilden, eller rettere, fra Tagdryppet i Regnen. Ligeoverfor paa den anden Side af Gaden ventede der ham en lignende Modtagelse, thi der skjulte sig ogsaa nogle unge Piger, som kun havde ventet paa, at man skulde sende dem et Offer, og han kom saaledes mellem en dobbelt Ild fra to fjendtlige Batterier.

„Carambo!“ raabte den unge Mand leende, idet han rystede sig som en vaad Pudel. „Her er jeg nok kommet i rette Tid. Vi kun, mine Damer, det skulle De ikke have for Intet, forlad Dem paa det, og da de nu have tilredt mig saa vel, skal jeg vise dem, at jeg kan hævne mig.“

„Har De ikke fortalt, Don Rafael, at det aldrig regner i Lima?“ raabte Lydia udaf Viuduet og lo hjertelig. „Jeg synes dog, De er blevet noget vaad i denne Morgenstund.“

„Vi kun, Sennorita!“ raabte Rafael, idet han ængstelig

traf sig tilbage fra Binduerne. „Det skal De faae betalt!“ Og saa hurtig hans Fødder kunde bære ham, løb han ned af Gaden for at skaffe sig et Forraad af Æg. Han var pludselig blevet ligesaa ivrig og begejstret for Kampen som alle Andre.

Det varede kun kort Tid, saa kom han tilbage og Damerne fik her en farlig Modstander, thi Rafael var en Mester i at faste og forfeilede sjelden sit Maal. Desuden forstod han med megen Sikkerhed at træffe saaledes, at han ikke gjorde Damerne nogen Fortred, idet han fastede Æggene mod Bindueskarmene og Kammerne, saasnart Damerne nærmede sig, saa at de ikke lede anden Skade end at blive overøste med Rosenvand. Men naar den tykke Mulatinde lod sig see indenfor Studvidde med sit Båndforraad paa Hovedet, fik hun altid et af Æggeue fastet lige i Banden med en saadan Kraft, at det knustes i Atomer, og de unge Piger vare nærved at døe af Ratter. Hun tog sig derfor klogelig ivare og nærmede sig ikke mere til Binduerne.

Nogle unge Mennesker, der hørte til Derincourts Bekjendte, sluttede sig til Rafael, og Kampen tiltog mere og mere i Hidsighed.

Da Kampen var hedest, dreiede en Bogn om Hjørnet og kom ned af Gaden; det italienske Flag vaiede paa den, og i den sad en Garibaldiist med tre andre maskerede Personer. Bognen standsede paa Kamppladsen, og de fire Herrer understøttede Beleirerne ved flere sikke Kast. Men dette gif naturligviis heller ikke ustraffet hen, Damerne kjendte vel ikke Herrerne i Bognen, men disse havde jo selv vovet sig indenfor Studvidde og begyndt Fjendlighederne, og et heelt Kar Vand, sendt af Lydias Haand, traf den forklædte Garibaldiists Bryst som Straalen af en Sprøite. En lille Salve af Æg fulgte efter, og saa kjørte Bognen langsomt viderz for at rette sine Angreb mod andre Binduer. De unge Mennesker foran Huset lagde ikke videre

Mærke til den, thi det var ganske almindeligt at see den Slags Kjøretøier i Gaderne.

Bildere og vildere rasede Kampen, indtil omsider Damerne ovenpaa enten manglede Munnition eller Kastningen nedenfra blev for djærv og faldt for tæt. Mulatinden fik Befaling til at lukke Vinduerne som Tegn til Vaabenstilstand. Neppe var hun imidlertid kommet tilsyne, før hun fik en heel Salve af Æg, men det hjalp ikke, hun gik dristig frem med lukkede Dine, og det lykkedes hende endelig at faae Vinduerne tillukkede. Herrerne nedenfor trak sig nu ligeledes tilbage, for først og fremmest at skifte Klæder og saa vende tilbage med et nyt Forraad af Æg. — De vare komne i Hede, og besluttede derfor at fortsætte Kampen til Solnedgang, der var den yderste Termin for Fjendlighedernes Bedvaren.

En halv Time senere aabnedes Vinduerne igjen og Mulatinden, som altid blev skudt frem til Skive, kiggede forsigtig ud, for at see, hvem der var i Nærheden og om der var nogen overhængende Fare at frygte. Der var Ingen at opdage af de tidligere Angribere, kun Bognen med det italienske Flag dreiede igjen om Hjørnet og kom langsomt ned af Gaden, medens de deri værende Personer kastede fyldte Æg tilhøire og venstre og til Gjengjæld fik saadanne Ladninger, at Vandet løb ud af Bognen. De standsede igjen foran Derincourts Huus, og de overgivne Piger, hvem Tiden faldt lang, kunde naturligviis ikke lade Veiligheden slippe sig ud af Hænderne, uden at tildele de mastede Riddere nogle Spande Vand. Det var jo allerede gamle Bekjendte, med hvem man før havde vekslet Skud, og ustraffet kunde man paa denne Dag ikke tillade en Bogn at kjøre langsomt under sine Vinduer. De fornyede derfor Kampen, og de, som sad i Bognen, reiste sig strax og besvarede Angrebet, men saa ubehændig, at Damerne i lang Tid vare dem aldeles overlegne og skyllede dem over fra øverst til nederst. Men

pludselig indtraadte der en Forandring heri. Den stakkels Mulatinde fik først paa engang tre Ueg fastede med saadan Styrke lige i Ansigtet, at hun faldt omfuld, og Lydia og Adele bleve ligeledes trufne og overøste med Lynets Hurtighed. De vilde dog ikke erklære sig for overvundne, og Blikkanderne arbejdede stadig og nedsendte Straaler over Beleirerne. Men i Længden kunde de ikke staae sig mod de fire Herrer, thi saasnart en Arm eller et Hoved lode sig tilshyne, blev det truffet, og da Mulatinden paany vilde tillukke Vinduerne, blev hun modtaget med en saadan Hagl af Ueg, at hun foer tilbage med et Skrig, og Damerne traf sig nu ogsaa tilbage og lode sig slet ikke mere see.

I Fægningens Hede og for at kunne ramme fra flere Sider, vare de Mafferede sprungne ud af Bognen og fastede med en saadan Færdighed, at Nabolauget begyndte at interessere og more sig over Kampen, men da Damerne forsvandt syntes denno jo at maatte være tilende. Paa den anden Side af Gaden var der imidlertid kommet en Neger tilshyne, der bar en Stige, og han blev ligesom flere Andre staaende for at see paa Striden. En af de Mafferede — det var ham, som forestillede Garibaldiisten — sprang hen til ham og vilde tage Stigen fra ham. Negeren vægrede sig i Begyndelsen, men et Pengestykke, som blev stukket ham i Haanden, lod til at berolige ham, og han overlod rolig Stigen til den Mafferede, der selv bar den hen til Vinduet ligeoverfor. Ved denne Lejlighed traf han sin ene Handske af og fremviste derved en hvid, smukt formet Haand, hvorpaa der funkede en stor Brillant; han maatte vist være en fornem Herre. Stigen blev gjort fast, og Garibaldiisten begyndte at gaae op af den, men han var neppe kommet halvt op, før Mulatinden, der maatte have faaet en Fornemmelse af, at der var Noget paafærde, kom til med en heel Spand Vand, som hun paa engang, hældte ned over den Mafferede, da

han var midt paa Stigen. Han maatte holde sig fast med Hænderne for ikke i Ordets bogstavelige Betydning at blive skyllet ned, og de Forbigaaendes og Gjenboernes Jubelraab belønnede Mulatindens dristige Daad. Men hendes Triumf varede kun kort, fire til fem Væg fløi hende i Ansigtet og enten det nu var et Tilfælde eller det var Ondskab, var der et heelt Væg mellem de vandfyldte og det traf Staklen lige ved Næseroden midt imellem Djnene. Blændet foer hun tilbage, og den Mafferede benyttede strax Diebliffet til med et dristigt Sving at naae Bindneskarmen.

„Staf Væg herop!“ raabte han høit. „Jeg skal imidlertid holde Vinduet aabent,“ og de Andre klavrede nu hver med en Kuro Væg i Haanden op efter ham.

I Gaden havde man under idel Latter seet paa denne Storm, thi saadanne Optrin ere ikke sjeldne paa Carnevalets sidste Dag. Man forudsætter naturligviis, at de Kæmpende ere gode Venner eller idetmindste Bekjendte, og tager altid Seirherrerens Parti, enten de triumferende storme den forsvarede Fæstning eller de blive slagne tilbage ved kraftig Overskylning. I et saadant Diebliff faaer Regen sædvanlig en ligefrem vild Charakter. De Stormende opgive gjerne Væggekastningen i en saadan Nærhed, men søge til Gjengjæld saa hurtig som mulig at bemægtige sig Vandkarrene og til Straf hælde deres Indhold ud over de smukke Eierinder. Ordenens og Anstandens Baand ere løste i et saadant Diebliff; Alting svømmer i Husene. Vandet drypper gjennem de letbyggede Gulve ned i de nedre Etager og Tapeterne paa Bæggene blive aldeles opblødte.

Fra de ligeoverfor beliggende Huse iagtog man derfor med megen Interesse den i det Indre begyndte Kamp, men da den fra den halvmørke Stue trak sig tilbage til Bærelset bagved, kunde man ikke længere følge dens Gang. Af og til

hørte man en høi Latter, nogle Gange et qvindeligt Udbrud eller et høit Skrig, men saa blev Alt roligt og Naboerne ventede nu spændt paa, at Angriberne skulde tiltræde deres Tilbagetog, der lod til at være blevet dem affaaret. Negeren, af hvem de havde laant Stigen, havde nemlig ikke havt Lyst til at vente længere, og da de Mafferede ikke strax kom tilbage, gik han først hen til Huset og raabte op, men da Ingen svarede, tog han sin Stige og gik bort med den under de Omstaaendes Bifaldsraab. Rudsken tog derimod Sagen langt taalmodigere og lod fra sin Side ikke til at have det ringeste Hastværk. Ovenpaa var Alt blevet stille, men han sad ubevægelig paa Bukken, og da Gaden blev tom for Folk, begyndte man fra Husene at tage ham til Skive. Afstanden var noget lang da han holdt midt i Gaden, men et og andet Kast traf ham dog, uden at det imidlertid i ringeste Maade bragte ham ud af Fatning, ja ikke engang, da et Par faade Drengene slæbte en Sprøite frem og bragte ham under Straalen, veg han fra sin Plads, men trak blot Hatten dybere ned over Ansigtet og Kjolekraven høiere op om Nakken, og holdt stille. Under Perus glødende Sol tager man ingen Skade af en Aftjøling.

Bertrand var ikke efter Aftalen kommet til Byen paa Carnevalets anden Dag, da han følte sig upasselig og derfor var bange for at ride i Solheden. Udsætte sin Reise, fordi det var Carneval, vilde han imidlertid ikke, da han vidste, at han vilde træffe Consulen hjemme alligevel, og derfor red han den næste Dag, altsaa paa Carnevalets tredie, til Lima, med det Løfte at være hjemme igjen om Aftenen.

Han traf vel den franske Consul, Hr. Lacoste, hjemme, men det lod ikke til at falde denne Herre beleiligt at tage Sagen i sin Haand, thi naar han først havde begyndt derpaa, turde han ikke opgive den igjen, men var nødt til at gennemføre den som en Sag af national Interesse, og det var let

at forstaae, at det vilde skaffe ham mange Ubehageligheder og meget Bryderi paa Halsen. Han lod sig imidlertid dog meddele en nøiagtig Beretning. Han var vidende om, at Dboerne vare bragte hertil og bortfæstede til forskjellige Hacienda=Giere efter foregionne Contracter, men havde ikke bekymret sig videre derom, thi Sydhavet er stort og det var kun faa Der, som Franskmændene gjorde Fordring paa. Der var ikke indløbet Klage fra Nogen, og der forelaa altsaa ikke den ringeste Grund for ham til at skride ind mod Kuli-Handelen. Dersom Consulen vilde gjøre det af menneskekjærlige Hensyn, saa vilde det være ærefuldt for ham som Menneſke, men som Franskmand udsatte han sig snarere for at blamere sig, da det netop var hans Nation, som fra først af havde bragt Handelen med Kulier igang.

Hr. Lacoste var ikke meget hjemme i Sydhavets Geografi, men ved Gjennemsynet af et fortræffeligt Kort, som han havde, viste det sig, at den betegnede D Raiatro virkelig hørte til Gruppe, som blev betragtet som hørende under Frankrigs Protectorat, omendstjøndt Dboerne hidtil ikke selv havde villet anerkjende det. Det lod dog nu til, at det skulde komme en-deel af dem tilgode, thi neppe havde Hr. Lacoste overbevist sig om denne Kjendsgjerning, før han følte sig høilig opbragt over den mod franske Undersaatter udøvede Forbrydelse og gav Bertrand det bestemte Løfte at tage sig kraftig af dem.

Han optegnede nu de nærmere Data i Sagen, saasom Skibets Navn, — Capitainens vidste Bertrand ikke og det var ogsaa en Bisag — Ankomstens Datum, og Navnene paa de Contrahenter, som havde kjøbt en Deel af Dboerne ved den foranstaltede Auction. Han vilde selv indhente nærmere Underretning, førend han directe henvendte sig til Regjeringen. Men Hovedsagen var at finde en Tolk, thi han selv kunde ikke forhandle med Dboerne. Bertrand vidste Intet bedre end at

anbefale Don Rafael, uagtet han tvivlede om, at denne gjerne indlod sig derpaa, men isørigt laa der, saavidt han vidste, tilfældigviis et fransk Krigsskib „La Glorieuse“ paa Rheden og ombord paa dette Skib, som længe havde krydset i Sydhavet, fandtes vistnok nogle Individier, som kjendte de forskjellige Sprog paa Derne og let kunde bruges som Tolk. Det var desuden nødvendigt, at Consulen talte med Capitainen paa „La Glorieuse“, før han gjorde noget alvorligt Skridt i Sagen, og han lovede ogsaa Bertrand at besøge Capitainen næste Morgen; thi man kunde dog ikke forlange af ham, at han strax skulde forlade sit Huus med Udsigt til at blive druknet i Gaderne af den faade Ungdom. Det var Alt, hvad Bertrand kunde opnaae, men det var ogsaa tilstrækkeligt, thi naar den franske Consul virkelig tog sig af Sagen, saa kunde han sikkert stole paa, at han førte den igjennem. Consulen var i sin Ret, han behøvede kun at fordre af Regjeringen, at de, som havde begaaet Forbrydelsen, bleve straffede, og at man befriede dem, som i saa lang Tid løvstridig vare holdte som Slaver. Det var den simpleste Ting af Verden.

Herfra gik Bertrand direkte til Derincourts Huus, thi han havde lovet denne at spise til Middag hos ham første Gang han kom til Byen. Vel var det idag forbundet med nogen Vanskelighed at naae derhen, men Herregud, man tager da i værste Tilfælde ingen Skade af nogle Bægere reent Vand. Han lod derfor sin Hest blive i den Stald, hvor han havde anbragt den, og begav sig tilfods til den langt derfra beliggende Balladolidgade.

Han naaede Torvet uden noget synderligt Uheld, skraaede over det, bøiede ind i det Stræde, som hørte til Balladolidgaden, og søgte at smutte ind under den første Balkon, for herfra at faae et Overblik over Gaden, thi Rundskab til Terrainet var en nødvendig Betingelse for at kunne passere Gaderne

paa denne Dag. Men han havde neppe sat Foden under Ballonen før han med et Sidespring foer tilbage næsten til Midten af Gaden og tabte sin Hat; thi det var som om Huset under en frygtelig Bragen og Larmen styrtede sammen. Men før han havde forbundet Strækken, hørte han en jublende Latter bagved sig, og han havde tilstrækkelig Erfaring til at vide, hvilken List det var han var blevet et Offer for. Damerne i Lima fylde nemlig i Carnevalstiden Sække med Glasfaar, Blik, Jernstumper og alle slags klingende Ting, hænge dem i et Net og lade dem saa falde ned tæt ved de Forbigaaende, saa disse maae troe, at Huset styrter ned. Det er næsten umuligt at bevare sin Ro i et saadant Dieblif. Idet han halvt ærgerlig udlo sig selv og igjen sprang tilbage efter sin Hat, var det som om alle Himlens Sluser aabnede sig, thi der strømmede en saadan Vandflod ned over ham, at han næsten tabte Ligevægten. I den første Overraskelse flgkede han nu ikke forbi dette farlige Sted og længere ind i Gaden, men uvilkaarlig tilbage til Torvet, hvor der Intet kunde tilstøde ham, men hvorfra han maatte passere den fra alle Sider truede Plads for at komme til Ballodolidgaden. Men her kjendte Bertrand Terrainet. Han var ikke nødt til at gaae til Façaden af Derincourts Huus, thi bagved dette var der en lille Have, som stødte op til en fransk Conditors Bolig og udmundede ved en lille Sidedør i den anden Gade, og Veien var befærdet, thi Derincourts Tjenestefolk gik der daglig for at hente hvad de behøvede af Bagværk og Conditorisager. Bertrand slog ind paa denne Bei, der førte til en forholdsvis rolig Gade. Kun enkelte vaade Pletter ved Husene forraadte de Steder, hvor man maatte passe paa, og Fransmandens Huus var forsynet med en lang Balkon, der imidlertid var fredelig nok, da Conditoren ikke vilde skræmme Gæsterne bort fra Huset. Hans Locale var ogsaa den Dag

usædvanlig godt besøgt, thi Enhver, som havde en tør Plads, beholdt den saa længe han kunde. Bertrand blev der imidlertid ikke længe, han drak et Glas Anisette for dog at fortære Noget, gik derpaa gjennem Bagdøren ud i Gaarden, og gjennem denne ud i Haven, hvor han fandt den lille Laage, der førte til Derincourts Eiendom. Den var aaben som sædvanlig og han betraadte nu sin Bens Jordlod. Han mærkede strax, at det her ikke gik saa roligt til som hos Naboen, thi Fruentimmerstrig og høi Latter lød ham strax imøde.

„Det er et vildt Folk!“ mumlede Bertrand. „Er det nu ikke, som om Fruentimmerne idag ere besatte af den Onde? Gud være lovet, at den Historie hører op i Aften ved Solnedgang! Det er mig en Gaade, hvor de kunne holde det ud i hele tre Dage!“

Med denne Tanke naaede han Bagdøren til Derincourts Huus og undrede sig over, at den mod al Sædvane stod aaben, thi den pleiede at være laaset indvendig fra, og man maatte ringe paa en lille Klokke for at komme ind. Idet han aabnede den, brøde nogle Mafferede ud. Bertrand vidste vel ret godt, at den Slags Raadhed ofte fandt Sted i Carnevalet, men denne tause Flugt forekom ham dog mistænkelig. Ogsaa Raabene i Huset bragte ham nu til at studse, men før han kunde besinde sig, fløi et Dusin Væg ham i Ansigtet, som maatte have været fyldte med Eddike, thi det svæved som Ild i hans Dine. I det Samme blev han revet overende og hørte flere Flygtende ile sig forbi.

„Holdt! Thyve!“ lød det fra Huset, og Bertrand sprang, idet han med Magt undertrykkede den Smerte, han følte, op og greb den Sidste, som vilde forbi ham, i Struben, men i samme Nu blev han med en Kniv sfaaret over Haanden, og da han forfækket gav Slip, kastede den Anden ham tilside og havde i et Nu indhentet sine Kammerater. Han beholdt kun en

en broget Kattunslap af den Mafferedes Kappe i sin høire Haand.

Oppe hos Derincourts i Lydias Bærelser var der imidlertid foregaaet en Scene, der lignede alt Andet end en Carnevals-spas. De unge Piger, understøttet af Mulatinden, havde som vi vide saa længe som mulig afværget de Mafferedes Angreb fra Bognen, men da Spøgen blev for djærv, og man ikke i ringeste Maade skaanede Damerne, saa at man kastede dem Ueg i Hovedet og Ansigtet med en saadan Kraft, at det gjorde Ondt, trak de sig tilbage fra Binduerne, hvilket var det sædvanlige Signal til, at der ønskedes en Vaabensstilstand. Lydelig Latter og Raab fra Gaden forraadte imidlertid snart, at de Fremmede ikke havde opgivet Kampen, og Mulatinden blev sendt med en Spand Vand til Vinduet for at forsvare det. Hvorledes hun blev modtaget, have vi hørt, og Lydia raabte:

„Det er vist Sennor Benares, men han skal ikke døe i Synden. Jeg skal ordenlig læse ham Texten.“

„Jeg vil hellere kalde paa Fader,“ sagde Abele ængstelig. „Det er dog vistnok aldeles fremmede Folk.“

„Fremmede vilde aldrig have vovet det!“ raabte den modigere Lydia. „Men Gudsfeelov, herop kunne de dog ikke komme!“

Adeles Skrig var Svaret, thi i samme Dieblif viste den forklædte Garibaldi's Skikkelse sig i Bindueskarmen. Næsten uvilkaarlig vilde de unge Piger gribe til deres eneste Vaaben, Blikbægerne, men det var forsilde. Med et Spring var den Fremmede i Bærelset og kastede saalænge han var i Nærheden af Vinduet efter dem med Ueg, men da de trak sig tilbage til det næste Bærelse, hvorhen de havde flyttet alle Meublerne fra det forreste, fulgte han efter dem, og her antog Spøgen en anden Character.

Lydia saae endnu, hvorledes tre mørke Skikkelser fulgte

efter den første, og med en ubestemt Følelse af Fare ligeoverfor den uhyggelige tilhullede Fremmede, vilde hun flygte ud af Døren for at hente Hjælp, men han greb hendes Arm og sagde med en af Massen dæmpet Røst: „Et Skrig — og De er dødsens!“

I samme Dieblit slog En af de Andre Mulatinden til Jorden med et Næveslag, medens en Anden sprang til for at sikre sig Adele. Tiltrods for Truselen udstødte de unge Piger nogle hvinende Skrig, men Skarens Fører havde imidlertid verlet nogle Ord med sine Folk, og i næste Dieblit bleve Adele og Lydia fastede om paa Gulvet og en tung Haand holdt dem for Munden, medens en Kniv lignede for deres Dine.

Adele gjorde Røveren mindst Uleilighed, thi hun var be-
svimet af Angst, men Lydia kæmpede af alle Kræfter med den Karl, som holdt hende, uden Frygt for Truselen om Døden, men det var rigtignok en frugtesløs Kamp, thi hun blev holdt saa fast som i en Skruestik, og Førereren, som med et Blik overbeviste sig om, at hans Offer var i sikre Hænder, raabte nu, idet han lo: „Det er rigtig, Companeros! Hold fast paa den lille Djævel! Jeg skal i en Fart være til Ende med vor Forretning. Siig mig engang min Skat, hvor har Du gjemt alle dine Kostbarheder? Her seer saa glimrende ud i Bærrelset, at ikke Fanden selv kan finde Rede heri.“

Opryddet var der rigtignok ikke, thi de unge Piger havde kun baaret Alting ud af det ene Bærrelse og ind i det andet, for at beskytte det under Kampen, og der var knap saa megen Plads, at man kunde komme forbi hinanden. Den Fremmede ventede heller ikke paa Svar paa sit Spørgsmaal, thi allerede medens han talte, var han ilet hen til en Commode for at undersøge den. Den øverste, halvt aabne Skuffe indeholdt kun Linned, men da han trak den midterste ud, udstødte

han et Jubelraab, thi her smilte et heelt Virvar af smaa, smagfuldt forarbejdede Etuis ham imøde. „Du har jo plyndret en heel Juvelleerboutif, min Skat,“ sagde han. „Undskyld, at vi ikke have rigtig Tid til nu at betragte alle disse skjønne Sager; det kunne vi gjøre mere beqvemt hjemme. Kæf mig din Væggeskurv, Kammerat!“

„Her Sennor!“ raabte en af Karlene og rakte ham den forlangte Kurv.

„Bravo! Men den kan ikke rumme det Altsammen. Giv mig en til, og fyld saa Eders Kommer med Kesten, J, som have frie Hænder! Mulatinden rører sig neppe.“

I et Dieblif var Skuffen tømt, men den næste Stuffe viste sig at være endnu righoldigere end den første; thi den indeholdt en lille Pose med Dubloner og en større med halve Dollars.

„Bravissimo!“ lo Tyven, idet han skjulte den mindre Pose og viste den større. „Kom hid, og luf Kommerne op! Og saa afsted, vi maae lade os nøie med dette!“

Den Karl, som holdt Lydia, sprang begjærlig til for at mødtage sin Andeel, og dette Dieblif benyttede Lydia til et skingrende Skrig om Hælp.

„For Satan!“ brummede Føreren mellem Tænderne, „det gaaer ikke, vi faae Nabolauget paa Halsen. Sip, tag dette, og saa afsted, saa hurtig Eders Fødder kunne føre Eder!“

I Gangen blev nu en Dør flaaet i, og der hørtes Stridt, som nærmede sig.

„Afsted!“ lød Befalingen igjen og hurtig som Lynet var Anføreren ude af Døren og nede af Havetrappen. De Andre fulgte ham, medens Lydia raabte om Hjælp. Derincourt var paa Gangen, men her var der en Dør, som kunde af-laases indvendig, og En af Røverne faae sit Snit til at flaae den i og skyde Skodden for, og førend Franskmanden, der som rasende stormede mod den, kunde faae den brudt op, vare

Røverne med deres Bytte i Haven og flygtede bort mellem Husene inde i de andre Gader. Her vare de i Sikkerhed. At de gik med Kurve var Ingen paafaldende, det gjorde jo Alle den Dag, og at de havde Hastværk, var jo ogsaa ganske naturligt; de kunde jo have en eller anden Spøg ifinde. Faa Minutter senere vare de langt borte, og nu var det umuligt for Forsølgerne at finde dem i den Brimmel af Mennesker, der strømmede igjennem Gaderne.

To og tyvende Kapitel.

Politiiundersøgelsen.

I Balladolidgaden vare Folk imidlertid blevene ængstelige, thi Latteren var ophørt i det aabne Bærelse, og de gjentagne Raab om Hjælp lode ikke længer, som om det var Spøg. Men den Omstændighed, at Bognen taalmodig blev holdende og ventede, virkede atter beroligende, og desuden vare de Mafferede ved Stigens Borttagelse jo endogsaa indesluttede og fangne.

Alligevel samlede der sig lidt efter lidt endeel Nysgjerrige udenfor Derincourts Huus, og i de ligeoverfor liggende Huse glemte man endogsaa at angribe dem i bare Forventning om, hvorledes Intermezzoet paa den anden Side af Gaden vilde ende. Deres Nysgjerrighed skulde snart blive tilfredsstillet. Da Derincourt havde sprængt Døren, underrettede Lydia, som var sjsjelsat med den asmægtige Adele, ham med faa Ord om hvad der var skeet, og da han derefter ilede ned i Haven, traf han Bertrand, hvorpaa de begge gjennem det franste

Conditori skyndte sig ud paa Gaden. Her havde man nok seet de Mafferede, men ikke givet Agt paa dem, og Ingen vidste, hvor de vare gaaede hen. Hvem havde vel seet Dem? Havde de villet skjule sig, saa havde de jo blot behøvet at kaste deres Forflædninger og rolig gaae deres Vej, og det havde de rimeligviis gjort. Hvem vilde vel saa kunne anholde dem eller bevise, at det var dem, som havde begaaet Røveriet?

Cavalleripatrouillen kom i dette Dieblik gjennem Gaden, og da den blev underrettet om hvad der var sket, red Halvdelen af den diebliffelig til Balladolidgaden for der at søge Røvernes Spor. Vognen var dem strax paafaldende, og efter nogle flygtig verlede Ord med Tilskuerne, erfarede Patrouillens Anfører, at det var den samme Vogn, som havde bragt Kansmændene derhen. Kjøretøiet blev strax omringet, og Kudffen opfordret til at afgive Forklaring om hvem det var, han havde kjørt for. Det var imidlertid ikke Meget, man der fik at vide. Kudffen tjente hos en Mand i Byen, som holdt Hyre-vogne, han var om Morgenen blevet raabt an af Mafferede, og havde modtaget Betaling forud for i tre Timer at kjøre langsomt om i Gaderne, saaledes som det jo var Skik under Carnevalet. Hvad de Herrer, som havde betalt ham, foretog sig, kom ikke ham ved. Fanen var ikke engang hans eller hans Husbonds Eiendom, men tilhørte de Forsvundne. Han var kun Kudff, den Tid, for hvilken han var leiet, var omme, naar han havde holdt en halv Time til, og saa kjørte han hjem, uden at bryde sig hverken om det Ene eller det Andet. Der var Intet videre at bringe ud af ham, og hans Forklaring havde desuden i høi Grad Sandsynligheden for sig, ligesom det ogsaa talte til Fordeel for ham, at han saa rolig og taalmodig var blevet holdende og havde oppebiet Politiet, hvilket han neppe vilde have gjort, hvis han havde staaet i Ledtog

med Forbryderne. Anføreren noterede derfor kun hans Navn og Rjoretsiets Nummer, og lod ham dernæst kjøre bort.

Efterat Derincourt og Bertrand havde bragt Politiet paa Spor, hvilket var det Eneste, de for Tiden kunde udrette, gik de hjem for endnu engang at høre, hvorledes Alt var gaaet til og hvad Forbryderne havde gjort. Lydia var den Eneste, som kunde meddele Noget herom, thi uagtet Abele var kommet til sig selv igjen i sin Moders Arme, og Mulatinden sad opreist i en Krog og under bittre Forbandelser over de ryggesløse Kjæltringer tørrede Blodet af sin Pande, vidste Ingen af dem Besked om mere end om Begyndelsen af Indbrudet.

Efter Lydias Anskuelse var det kun et simpelt gement Røveri, som havde fundet Sted; man havde benyttet Carnevalsfriheden til at trænge ind i et Huus, hvor man formodede, at der fandtes Penge og Pretiosa, det var det Hele. Det Eneste, som forundrede hende herved, det var, at Anføreren havde forekommet hende at maatte være noget Andet end en almindelig simpel Kjæltring. Vel havde hun ikke seet hans Ansigt, men hun havde seet hans hvide, med Ringe smykkede Haand, og hans Væsen lignede heller ikke hans Kammeraters. Man havde frastjaalet hende Alt, hvad hun eiede af Værdi, ikke alene det, hun havde erhvervet i Peru, men endogsaa det, hun havde bragt med fra Europa med Undtagelse af et med Brillanter besat Armbaand, som Røverne i deres Hastværk havde overseet, uagtet det laa i samme Skuffe som hendes øvrige Kostbarheder og tilfældigviis netop var det kostbareste Smykke, hun eiede.

Lydia klagede slet ikke over sit Tab, hun omtalte det ikke engang, og var kun bekymret for Abele, som hun holdt i sine Arme og kysjede og kjærtegnede, idet hun tillagde sig al Skyld for den Stræk, hun og hendes Forældre havde udstaaet. Hun viste ogsaa Mulatinden al Omhu, tillavede folde Omslag, ud-

vaskede selv hendes Saar og bestræbte sig paa en saa elst-
værdig Maade for at bortlede de Andres Tanter fra hendes
Tab, at Bertrand blev aldeles fortryllet af hende.

Lydia lod heller ikke ham have Fred, før han tillod hende
at forbinde det Saar, han havde faaet over Haanden, hvilket
heldigviis kun var et Rjødjaar. Lydia lo med Taarer i
Dinene og fandt det høist mærkværdigt, at Alle de, som vare
hende oprigtig hengivne, vare komne til Skade ved dette Over-
fald, medens ikke en Eneste af alle hendes mange Tilbedere
var ilet hende til Hjælp; hvorimod de ganske vist senere, naar de er-
farede hendes Uheld, Alle vilde vise sig for hende uden saameget
som en Skramme og pligtffyldigst føle sig ulykkelige over, at det
ikke var faldet i deres Lod at døe for hende!

Binduerne i Lydias Bolig bleve nu tillukkede, thi det var
en Selvfølge, at ingen af Damerne havde Lyst til at fortsætte
Legen, og da Sennorerne Desterres, Benares, Montfort og
Rafael Aguila indfandt sig for at fornøje Kampen, var Gaden
som forvandlet. Al den Munterhed, som havde oplivet den
om Morgenen, var sporløst forsvundet; og overalt stod der
smaa Grupper af Mennesker, der talte sammen; men da Ingen
af dem faldt paa at blande sig mellem Mængden og erfare,
hvad det var, der satte den i Bevægelse, og Alt forblev lukket
hos Derincourts, trak de sig efterhaanden tilbage, for at prøve
Lykken et andet Sted. Det ansees nemlig for et Slags
Galanteri at levere enhver Dame, man kjender, en lille Fægt-
ning paa denne Dag eller idetmindste at lade sig see udenfor
hendes Bolig; det en Slags Bisit, aflagt paa Gaden.

Medens det var Dag, blev Røveriet ikke videre bekjendt,
thi saa længe det var lyst, forlod Ingen sit Huus undtagen
de unge Mennesker, som vilde deeltage i Lystigheden. Men
da Solen dalede og Lygterne bleve tændte, hørte den vilde
Deel af Carnevalsløierne op, pyntede Mafferede ilede nu i

alle Retninger gjennem Byen, og der tænktes ikke mere paa Sprøiten med Vand eller Rasten med Æg, hvilket nu vilde blive anseet for ligesaa taktløst, som det havde været bonton om Morgenens. Nu ilede ogsaa Rygtet som Løbeild gjennem Lima og fremkaldte overalt levende Harmen over den Voldsgjerning, der var blevet udøvet mod den unge, feterede Sangerinde. Alle Herrer af Lydias Bekjentskab ilede til Derincourts for at bevidne deres Deeltagelse, men Ingen blev modtaget, ikke engang Rafael. Lydia sad ved Adeles Seng, og lod sig til Enhver, som sendte sit Kort, at det vilde glæde hende at tale med Bedkommende imorgen, men idag var hun noget angrebet og længtes efter Ro.

Den næste Dag lignede Lydias Hjem en Bitube. Man kom fra alle Kanter, endogsaa ganske fremmede Mennesker, som hidtil slet ikke havde interesseret sig for Kunstnerinden udenfor Theatret. Men det havde gjort et dybt Indtryk paa Alle, at Sligt var hændt hende, en Fremmed, paa en ægte peruanisk Fest, og denne Følelse yttrede sig ikke blot i Ord og Bevægelser. Man erfarede nemlig snart, at Røverne havde ranet alle de Smykker, som den feterede Sangerinde havde faaet i Lima, og Foræringer strømmede nu ind til hende fra alle Kanter, for at holde hende skadesløs for det, hun havde mistet. Det var ikke Herrerne alene, som paa denne smukke Maade søgte at bringe det Skete i Forglemmelsen, men ogsaa Damerne bidroge dertil med deres egne Smykker, og Lydia modtog den Dag flere meget uorthografiske Billetter, skrevne paa rosenrødt vellugtende Silkepapir af fine Damehænder, hvori Brevskriverinden fortalte, hvor meget det smertede hende, at Forbrydelsen var udøvet i Lima og at hun haabede ved medfølgende Bagatel (enten et kostbart Armbaand eller et Par Diamant-Drenringe) at formindske om end kun en ganske lille Deel af hendes Tab.

Desterres var aldeles ude af sig selv og svor, at han

vilde opbyde hele det peruanske Politi, og ikke give sig Rist eller No, før Forbryderne vare opdagede og overleverede i Retfærdighedens Hænder. Han beklagede, at Præsidenten for nylig havde ophævet Dødsstraffen, thi dette var netop en Forbrydelse, som knap tilstrækkelig kunde udfones med Døden. Det var hans bestemte Mening, at den ikke kunde være udøvet af en indfødt Peruaner, det maatte være en Fremmed, det vilde han sætte sit Hoved i Pant paa. Landet var i den sidste Tid blevet oversvømmet af Fremmede, og ved dem med Forbrydelser, som man før ikke engang havde kjendt af Navn.

„De forglemmer, at jeg selv er en Fremmed,“ lo Lydia „og altsaa maa henføres til samme Kategori.“

„Sennorita!“ udraabte Desterres bestyrtet. „Hvor kan De gjøre mig en saa frygtelig Bebreidelse?“ Han havde i Dieblikket reent glemt, at Lydia var fransk; hun talte jo Spansk som en indfødt Peruanerinde. „Er De fremmed for os? Have vi behandlet Dem som en Fremmed? Nei det have vi i Sandhed ikke gjort. Vi betragte Dem som fuldkommen naturaliseret og endnu,“ tilføiede han med et dybt Suf, „har jeg ikke opgivet Haabet om at knytte Dem til os, om aldeles at erobre Dem, saa at Peru kan faae en Datter, det kan være stolt af!“

Desterres's Beltaalighed var langt fra tilende, men Sennor Benares og Directeur Monfort bleve meldte, og da han havde sine Grunde til at ønske ikke her at træffe sammen med den Første, afbrød han Underholdningen, erklærede strax at ville gjøre de fornødne Skridt til at opspore Gjerningsmændene og haabede snart at bringe hende gode Efterretninger, ja mulig endog det røvede Gods tilbage.

Det var høist comist at see, hvorledes Monfort, der i sig selv var en løierlig lille Skikkelse, udtrykte sin exalterede Harm. Han sprang og hoppede om i Bærelset, bragte sin

Frisure i fuldstændig Uorden ved altid at fare med Haanden igjennem den, tabte to Gange sine Brillen, traadte den stive Benares paa hans Ligtorne, og udtømte sig saa i Undskyldninger; han var kortsagt aldeles fra Concepterne og havde gjerne udøst sit Kaseri over Lima, som han grundig hadede for dens Mangel paa Konstfands, hvis ikke Benares havde været der. Tillige bandede han det uheldige Tilfælde, at der netop i de nærmeste Dage ingen Forestillinger maatte gives, thi umiddelbart efter denne Guldsgjerning vilde den uhyre Tilskuersplads vistnok ikke have kunnet rumme de Mange, som vilde see den, der nu atter var Dagens Heltinde. Gjemt var ikke glemt, det var nok sandt, men Nyhedens Glans var dog borte, og en stor Deel af Publikum havde saa faaet Leilighed til at see Kunstnerinden andre Steder end paa Scenen, kortsagt, han led ogsaa Tab derved.

Don Rafael havde ladet sig melde samme Morgen, men Lydia havde anmodet ham om at komme igjen Klokken to, da hun ønskede at tale i Enrum med ham, og til den Tid vilde have affærdiget alle Besøg.

Bertrand var taget hjem, og Derincourt kunde ikke opgive noget nøiagtigt om Røverne, som han kun flygtig havde seet. Mulatinden havde derimod gjort en Opdagelse, som hun ikke havde omtalt, fordi hun skammede sig ved at angive en af hendes egen Race, men senere kom hun dog til Erkjendelse om, at hun ikke burde vedblive at fortie den, og betroede Lydia, da de sidste Visiter vare gaaede, at den Karl, som slog hende til Jorden, havde været en Mulat.

Dette var altid et Spor, men hvorledes kom den Hvide mellem Mulatterne? Klokken Tre om Eftermiddagen havde en af Politiets Embedsmænd ladet sig melde hos hende, Klokken To kom desuden Rafael, og hun kunde saa drøfte det med ham. Præsidenten eller rettere sagt hans Gemalinde havde

samme Morgen forhørt sig om Lydias Befindende, og om Strækken ingen skadelige Følger havde havt paa hende. Den gamle Dame lod sige, at hun haabede ret snart mundlig at kunne bevidne hende sin Deeltagelse.

Paa Slaget To traadte Rafael ind til Lydia, men før han fik sagt et Ord om Overfaldet, tilraabte hun ham: „Jeg veed allerede, høistærede Sennor, at De er fortvivlet over netop at have forfeilet den Tid, da Tyvene gjorde Indbrud hos mig. De vilde med Glæde have offret Deres Liv for —“

„Sennorita!“ afbrød Rafael bebreidende.

„Og hvorfor ikke?“ lo den unge Pige. „Troer De maaskee ikke, at jeg har hørt det saamange Gange denne Morgen, at jeg ikke kan troe Andet, end at De ogsaa vilde sige det Samme til mig. Men vi To have nødvendigere Ting at tale med hinanden om, og jeg vil nødig spille den kostbare Tid, da vi hvert Dieblit saa let kunne forstyrres.“

„Nu vel,“ sagde Rafael, „jeg skal ikke nævne et Ord derom, men De troer dog vel uden al Forsikring, at det gjør mig inderlig Ondt, at jeg ikke har været istand til at afvende dette Uheld fra Dem.“

„Ja,“ sagde Lydia trohjertig og gav ham Haanden, „om Dem troer jeg det, og jeg vil oprigtig tilstaae, at jeg i det Dieblit, da Røverne lagde Haand paa mig, kun tænkte paa og ønskede Dem til min Bistand.“

„Jeg takker Dem!“ raabte Rafael, og trykkede et Kys paa hendes Haand, som han stadig holdt i sin, „Og nu beder jeg Dem om at sige mig Alt. De veed, at De ikke kan faae en opmærksommere Tilhører i Lima end mig.“

„Nu vel, Klokken Tre vil der komme en Politiembedsmand til mig, for at udbede sig nærmere Oplysninger, men jeg tilstaaer, at jeg er blevet noget mistroisk mod Forholdene her og ikke er enig med mig selv om det er klogt at sige

Politiet mere end det selv kan komme efter. Jeg begynder næsten at troe, hvad Monsieur Montfort strax antydede, at — Men det er sandt, De er jo selv en Peruaner, og maa ikke tage mig ilde op hvad jeg nu siger?”

„Bær ikke bange, Sennorita; jeg har selv haft Leilighed til at lære mine Landsmænd meget nøie at kjende. Bliv De kun ved!”

„Altsaa,” sagde Lydia langsomt, „jeg har en Mistanke om, at de slette Mennesker ikke alene findes i Proletariatet, men naae op i Selskabets høieste Kredse, og at maaskee selve Politiet i sine ledige Timer —“

„Gaaer ud paa Røveri?” suplerede Rafael leende, da hun taug.

„Noget Lignende idetmindste, og saa var det jo ikke tilraadeligt at fortælle Alt, hvad man troer at vide, da man ikke saa lige veed, til hvem man fortæller det.”

„Fortræffelig”, lo Rafael. „Det lader til, at De har faaet et udmærket Indblik i vore Forhold. Men saa slemt er det dog forhaabentlig endnu ikke. Lad mig nu fremfor Alt først høre, hvilken Mistanke De har, saa ville vi drøfte Sagen nærmere.”

„Det er egentlig ikke Meget,” sagde Lydia forlegen, „men dog nok til at overbevise mig om, at det ikke var ganske simpelt Røverpat jeg havde for mig. Den, som holdt mig, havde en fin hvid Haand med Ringe paa. Haanden var lille og smal, altsaa ikke vant til Arbeide, Haandlinningen fin og hvid som Snee. Den maa tilhøre en Mand af Stand, en Mand, som spiller en Rolle i Selskabslivet, og det skulde slet ikke forundre mig,” tilføiede hun med et Smil, „om han tidligere har besøgt mig og ydet mig sin Hyldest for senere at hente sine Gaver igjen.”

„Det var ingen daarlig Idee, og det er slet ikke umuligt. Var De ikke istand til at see Noget af hans Ansigt?“

„Nei, det var tæt maskeret. Haaret var sort, men det er jo intet Kjendemerke her i Landet, hvor Alle ere forthaarede. Men hans ledsagere kunde mulig afgive et Spor for den, som har en nøiere Personalkundskab end jeg. Min Mulatinde paastaer fuldt og fast, at hun ovenfor Handskerne, som Skurken bar, saae et Stykke af hans udstrakte Arm i det Dieblif, han slog hende til Jorden, og at den tilhørte en Neger eller Mulat.“

„Har hun ikke taget feil?“ sagde Rafael, og rystede paa Hovedet. „Efter hvad jeg har hørt, vare de fire Personer sammen i en Hnevogn, og selv bortseet fra, at en Hvid af bedre Stand vanskelig vilde vove paa at give en saadan Hemmelighed til Priis for Negere, saa tør disse jo slet ikke tage Deel i Carnevalsløjerne.“

„Men de vare jo maskerede og følte sig vel saameget sikkrere bag Maskerne, fordi Ingen kunde formode, at de vare Negere.“

„Huster De Sennorita,“ sagde Rafael pludselig, „at der var en Neger i Havestuen en Dag, jeg besøgte Dem?“

„Rigtig!“ raabte Lydia.

„De sagde dengang, om jeg ikke tager feil, at De engang før havde truffet den Karl paa Gangen eller i Deres Forværelse?“

„Ganske rigtig. Aegten spionerede muligviis allerede dengang!“

„Beed De, hvem det var?“

„Han kom fra Landet og foregav at bringe Smør fra sin Søster. Derincourts maae kjende ham.“

„Hvad har man stjaalet fra Dem?“

„Alle mine Smykker, næsten alle de Gaver, jeg har

faaet her, alle mine rede Penge og det Børste af det Hele, en lille Saffianskuffe, hvori jeg havde gjemt nogle kjære Breve. Nøverne have formodentlig antaget den for et Juvelsfrin, ellers havde de neppe taget den med. Den var uden al Værdi for dem, men jeg vilde hellere miste alt det Dvrigt end den."

"Jeg er overbevist om, at Politiet vil opbyde Alt for at komme paa Spor efter Tyvene," sagde Rafael estertænk-
som; "thi dette er en Vressag for Peru, og det er ikke skeet i umindelige Tider, at Carnevalet er blevet benyttet til en saadan Gadvestreg. Men lad os alligevel underhaanden anstille Efterforskninger!"

"Og Negeren?"

"Det er en Hovedsag, at Politiet faaer at vide, at Indbrudet er udført af Hvide og Negere i Forening. Men lad være at tale om den fine smukke Haand og Guldringene; det kunde jo tænkes, at man —"

"Tog det i Betragtning!" fortsatte Lydia med et Smil.

"Som De vil, men ere de først paa et bestemt Spor og dette fører til et Resultat, saa kunne de ikke vige tilbage. Jeg vil tale med Bertrand om Malkepigen's Broder, hvis Adresse De maa forstaafe mig endnu idag. —"

"Rider De igjen derud?" spurgte Lydia med et skjælnist Blik.

"Neppe saa snart," sagde Rafael rolig; "thi jeg venter Bertrand hertil Lima imorgen, for at vi kunne gjøre videre Skridt i Sagen om Kulierne."

"Han var her igaar."

"Jeg veed det; han var hos den franske Consul i den Anledning; men vi forseilede hinanden, og om Aftenen var han taget hjem igjen."

"Hvorlænge er det siden, De var i Besøg i Hacienda?"

„Det er nogle Dage siden.“

„Det er en lang Tid. Det lader til, De forsømmer Deres Venner.“

„Det troer jeg dog ikke, man kan sige“ svarede Rafael, „men jeg tør heller ikke falde dem til Besvær. Apropos, det bringer mig til at tænke paa vor Svensker. Er det længe siden, De saae den stakkels Stierna?“

Lydia lo høit. „Gaar gif han her forbi;“ raabte hun og hendes Dine straaledede ved Grindringen om dette Dieblif. „Jeg er næsten bange for, at han er fornærmet paa mig, og vilde straffe mig med taus Foragt. Stakkels Stierna! Forestil Dem ham gaaende her forbi ligeover for, stiv og ærbar, uden at vende Hovedet tilhøjre= eller venstre og dertil pyntet som en Duffe! Da han var kommet til Huset skraas herfor, bemærkede jeg, at han skede herover, for at saae at vide, om han var blevet seet.“

„Han deltog altsaa ikke i Bataillen?“

„Vorherre bevares!“ raabte Lydia. „Han var blot kommet for at vise mig, at han slet ingen Notice tog af mig. Han vilde straffe mig med kold Ligegyldighed, og den Fornøielse ødelagde De derovre for ham. Seer De den lille grønne Balkon derovre? Der havde to unge Damer, som i de sidste Dage have været yderst faade, anbragt en Larmsæt, hvoraf De vel har truffet flere her i Byen. Det er en ret god Morstab, naar Klappremaffinen er fastgjort til et sikkert solidt Toug, som ikke kan gaae itu; men ellers er det en meget farlig Spøg for de Forbigaaende, som let kunne komme til Skade. Men hvad brød de faade Piger sig om det! Sækken, som var af et temmelig betydeligt Omfang og fyldt med Gud veed hvad, var truffet op til Bindueskarmen og saa godt skjult, at man ikke engang herfra kunde see den. Ligesom den uheldige Stierna gif ind under

Balkonen og kneiste saa stolt, at hans Trin gjenløde paa Jorden, faldt Sækken ned, men Rebet gif itu ved Rykket, og Sækken faldt ned over ham, saa at hans Hat blev slaaet ham ned over Dinene. Heldigviis var det en stiv Filthat, som værnede ham mod alvorlige Bestadigelser. Men nu kommer det Bedste! Da han ikke øieblikkelig kunde faae Hatten af, og derfor blev staaende, var han jo et let Offer, og hele Vandfloder styrtede nu ned over ham under Tilskuerens Jubel, saa at den Staffel efter nogle Secunders Forløb lignede en vaad Pudel. Forestil Dem nu hans ulykkelige Situation! Rige foran mine Vinduer og i min Nærværelse! Hvordan maa han ikke have været tilmode? Jeg følte Medlidenshed med ham, thi det var formeget Uheld paa engang, men jeg kunde dog ikke lade være at lee, saa Taarerne trillede mig ned af Kinderne!"

"Staffels Sennor!" lo Rafael. „Men nu maae vi tænke paa andre Ting. Det bliver altsaa ved Aftalen. Vær nu saa god at besørge Melkeleverandørens Adresse!"

"Skal jeg sende den til Dem, eller vil De selv hente den?"

"Naar jeg blot ikke kommer til Uleilighed. —"

Lydia rystede paa Hovedet. „Jeg har ingen Grund givet Dem til at troe det," sagde hun. „Kom, naar De vil!"

"De kan stole paa, at jeg ikke skal misbruge Tilladelsen, og nu Leved! Jeg synes, at jeg kan høre, at der er En af den hellige Hermandad ved Døren. Klokken ser i Aften kommer jeg igjen!"

Han bukkede og vilde just forlade Værelset, da der i det Samme blev banket paa. Paa Lydias „Entra", aabnedes Døren, og Sennor Bertenna stod paa Dørtrinnet. Rafael traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage, men den unge Mand sagde, idet han hilste ærbødig: „De maa undskyldte, Sennorita, at en aldeles Fremmed vover at at gjøre Dem sin Opvart-

ning, og jeg vilde heller ikke have haft den Driftighed at sætte Deres Elfværdighed paa denne Prøve, naar jeg ikke kom i et vigtigt Anliggende og tillige haabede ved min Iver at kunne gavne Dem. Jeg kommer i Politiets Grinde, for om mulig ved Deres Angivelse at efterspore den igaar udførte sammelige Forbrydelse."

„Jeg vidste ikke, at De var ansat ved Politiet, Sennor!“ udbrød Rafael.

„Ah, Sennor Aguila!“ svarede Bertenna med et høfligt Blik, og det undgik ikke Rafael, at hans Nærværelse ikke lod til at behage den nye Besøger. „De har Ret, jeg er endnu ikke blevet fast ansat, men jeg bliver det med det Første, og fungerer for Tiden istedetfor en Anden. Deraf kommer det, at denne Sag er blevet mig betroet. Da Sagen ingen Opsættelse taaler, og De, Sennorita, vel ikke betvivler vor inderlige Deeltagelse i Deres Tab, tilbød jeg mig at indhente den nødvendige Underretning paa selve Stedet og beder nu den unge Dame om frit og aabent at udtale, om hun har fattet nogen bestemt Mistanke, og hvis ikke, da at meddele, hvilke Enkeltheder der have været hende paafaldende ved Indbrudet. De ringeste, tilsyneladende ubetydeligste Smaating kunne ofte være af megen Værdi, og tilsammenlagte afgive et meget brugbart Materiale for en nærmere Undersøgelse. Jeg anmoder Dem derfor om ikke at fortie Noget, selv om De selv ikke anseer det for at have nogen Bigtighed.“

Det havde været Rafaels Hensigt at bortfjerne sig, men under disse Omstændigheder opgav han det, og Lydia takkede ham med et Blik. „Behag at tage Plads, Sennor Aguila!“ sagde den unge Pige. „Jeg seer, at Herrerne kjende hinanden, men jeg har ikke den Fornøielse. —“

„Bertenna,“ sagde den Fremmede, „Felix Bertenna, som er lykkelig ved at see den berømte Sangerinde, som —“

„Jeg maa anmode Dem om at holde Dem til vor Forretning. — Ved saadanne Smigrerier falder De ud af Deres Rolle som Politimand,“ sagde Lydia leende.

„Politiet har fremfor Alt den Forpligtelse at sige Sandheden,“ svarede Bertenna, uden at lade sig bringe ud af Fatning. „Ved denne Leilighed føler jeg mig virkelig stolt over at høre til det, for at vise Dem, der er fremmed i vort Land, hvor høit vi agte Dem, og med hvilken Iver vi staae til Deres Tjeneste. For ikke at prøve Deres Taalmodighed for meget, anmoder jeg Dem derfor venligst om saa kortfattet som mulig at meddele mig de fornødne Data. Dag og Tid vide vi, da der i Byen er talt saameget derom, Deres Navn og Stand er ligeledes bekjendt, og vi kunne derfor gaae over til selve Handlingen, til det Dieblif, hvor Kjæltringerne stege ind i Deres Bærelse og De fik Vished om, med hvilke Personer De havde at gjøre — Vær saa god! —“

Bertenna fremtog en lille Lommebog og et Blyant og satte sig ligeoverfor Lydia, idet han saae forventningsfuld paa hende — han havde rykket sin Stol saaledes, at han tillige kunde holde Die med Rafael. Denne værdigede ham ingen Opmærksomhed, men da denne usædvanlige Fremgangsmaade af Politiet forundrede ham, og han syntes at mærke en vis Uro hos Lydia, sagde han: „Tillader De mig, Sennor, først at gjøre Dem et Spørgsmaal?“

„Hjertelig gjerne, naar Sennoritaen tillader det.“

„Jeg beder, De maa ikke genere Dem for mig,“ sagde Lydia.

„Nuvel da. Vil De saa have den Godhed at vise denne Dame den nødvendige Legitimation, som berettiger Dem til i Politiets Navn at undertafte hende et Slags Forhør og føre det til Protocols?“

Da Bertenna fornærmet slog med Raffen, tilføjede Rafael

rolig: „Jeg er vis paa, at De selv vil finde dette Spørgsmaal ganske i sin Orden; thi ellers kunde jo enhver Fremmed med samme Ret træde herind og fordre Oplysning om de forstjelligste Ting, som man ellers ikke giver en Fremmed.“

„De tillader vel, Sennor Aguila,“ sagde Bertenna fornemt, „at jeg forhører mig om Frøkenen deler Deres Betænkkeligheder, førend jeg besvarer Deres Spørgsmaal?“

„Sennor Aguila har ganske Ret,“ sagde Lydia, „og jeg vilde netop bede Dem om at maatte see Deres Fuldmagt, da han forekom mit Spørgsmaal.“

„Er vort Bekjendtskab ikke tilstrækkeligt til at legitimere mig, Sennor Aguila?“ spurgte Bertenna med et fiint spottende Smil.

„Vort Bekjendtskab,“ lo Rafael, „er langt fra tilstrækkeligt til at borge for Dem, høistærede Herre. Men hvorfor spille saamange Ord? De seer, at denne Dame er af min Mening, og kræver et Beviis for Deres Berettigelse til denne Akt, hvis venlige Hensigt hun neppe kan misfjende.“

„Saa beklager jeg at have besværet Dem til ingen Nytte,“ sagde Bertenna koldt og reiste sig, „thi jeg har virkelig ikke været beredt paa en saadan Indvending, hvor man burde gjøre Alt for at hjælpe Sennoritaen til hendes Ret. Det kommer her an paa at opdage Forbryderne, og ikke alene Politiet, men Alle og Enhver burde interessere sig herfor. Men naar hun vægrer sig ved at modtage den aldeles uegennyttige Hjælp, jeg vilde yde, lader der sig Intet gjøre, og Sagen maa nu gaae frem efter den sædvanlige, ikke just altfor hurtige Forretningsgang, vi bruge hertillands.“

Lydia angrede næsten, at hun havde tilbageviist den Fremmedes venlige Smødefkommen; men det var kun et Minut, hendes Blik hvilede mistroiff paa hans, og hun svarede ikke et Ord. Da ogsaa Rafael hilste koldt og formelt, havde Sen-

nor Bertenna ikke Andet at gjøre end at gjemme Brevtassen igjen og anbefale sig, og det gjorde han ogsaa med iskold Høflighed. Han vilde ikke lade sig mærke med, hvor ubehagelig denne uventede Afviisning var ham, især ikke i Rofaels Nærværelse, men da han var kommet udenfor, bed han haardt i Underlæben og hans Pande rynkedes over de sammentrukne Bryn. Længe stod det dog ikke paa; ude paa Gaden viste han sit sædvanlige muntre Uafsyn, og da han mødte en Ven, hængte han sig ved hans Arm og passiarede lystig om Carnevalets svundne Glæder.

Længe efterat Bertenna havde forladt Lydias Bærelse, sad de to unge Mennesker tause uden at røre sig; de havde en uvilkaarlig Fornemmelse af, at den Fremmede, hvis Skridt ikke hørtes, maatte staae udenfor og lure. Endelig aabnede Rofael raff Døren og saae ud, og Lydia aandede let, da hun fik Bished for, at det uvelkomne Besøg var borte.

„Hvad vilde dog det Menneske?“ udbrød hun. „Hvor jeg er Dem forbunden, fordi De ikke lod mig alene med ham. Jeg var blevet bange for ham.“

„Birkelig. Det var dog uden Grund, thi han tænkte vist kun paa at faae Oplysning om Røverne og havde nu intet Ondt i Sinde.“

„Troer De for Alvor, at han meente det ærlig?“

„Det er et andet Spørgsmaal, og jeg vil ikke gaae i Borgen for ham; thi vort første Møde fandt Sted under meget eiendommelige Forhold. Jeg troer ikke det Menneske, og hvor anstændigt Selskab han end bevæger sig i, vilde jeg dog troe alt Ondt, som fortaltes om ham.“

„Besynderligt;“ sagde Lydia, „det gif mig ligesaa, og dertil forekom hans Stemme mig saa bekjendt, som om vi før vare trufne sammen. Men jeg erindrer ikke nogensinde

at have mødt ham, og tør i saa Henseende ikke forlade mig paa min Hukommelse."

„Det er ogsaa ligemeget; thi jeg troer ikke, at han oftere vil besøge Dem med sin Nærværelse; han lod ikke til at føle sig syndelig vel ved den Modtagelse, han fik."

„Hvor turde han dog vove at udgive sig for Afsending fra Politiet og alligevel tilstaae, at han ikke var Embedsmand?"

„Det er muligt, at kun Interesse for Dem, Nysgjerrighed og Ønsket om personlig at lære Dem at kjende har bragt denne Hr. Bertenna herhen, men det er ogsaa muligt, at han havde andre Hensigter, og det er sikkert det Bedste, at han ikke blot ikke har erfaret Noget, men at De lod ham føle, at De ikke ønskede hans Besøg. Deres Bolig her," vedblev han og saa sig om, „har vistnok mange Behageligheder, men kan De i et saadant Tilfælde som for Exempel dette, hurtig sætte Dem i Forbindelse med Derincourts?"

„Jo, det er bragt i Orden i Morges," sagde Lydia og viste paa Klokkesnoren paa Bæggen. „De kjender jo det gamle Ordsprog om at „kaste Brønden til, naar Barnet er druknet." Det vilde unægtelig have været heldigere, hvis vi havde truffet denne Forholdsregel noget tidligere."

„Bedre seent end slet ikke," sagde Rafael. „Tillad mig nu for anden Gang at tage Afsted. Klokken sex henter jeg den omtalte Adresse, og i den Tid vil jeg see at faae at vide, om Sennor Bertenna virkelig havde Grinde her fra nogen Embedsmand. Og hvis der imidlertid skulde komme Noget fra Politiet, saa husk at kalde Hr. Derincourt til; De vil føle Dem roligere, naar han er nærværende."

Tre og tyvende Kapitel.

Efter Carnevalet.

Rafael gik langsomt ned af Gaden, grundende over, hvad der kunde have bragt Bertenna til paa en saadan Maade at indføre sig hos den unge franske Dame.

Gaderne vare nu saa stille og rolige, at man ikke skulde troe, at de havde oplevet en Dag som den foregaaende. Hvor vare de leende blomstrende Pigeansigter, som igaar lurede paa det intet anende Offer med det fyldte Vandbæger i Haanden? Indhyllede fra Hoved til Fod i sorte uldne Klæder laae de nu paa Knæ i Kirkerne, ivrig hvissende et Ave Maria, med de foldede Hænder over den sænkede Pande. Men indeni Panden arbejdede tiltrods for Stedet og Bønnen Erindringen om de forløbne Dages Glæder, og Læbernes Smil gjorde de fromme Ord, der strømmede over dem, til Usandhed.

Overgangen fra den faadeste Lystighed til angerfuld Sønderknuselse, fra den brusende Fandango ved Midnat til Morgendæmringens Sæt og Afte var for brat. Udvortes lod det sig nok udføre, de mørke Dragter gjorde Rummet sort, det smilende Ansigt kunde tvinges i alvorlige Folder, og Diet bringes til ydmyg at sænke sig, men Hjertet bankede endnu efter Takten til den sidste Dans, som den foregaaende Aften havde henrykket det, og for det indre Blik tumlede sig endnu alle de brogede Billeder og Skikkelser, som Dagen forud havde henrevet og opfyldt Sindet.

De sortklædte Skikkelser, som nu glede gennem Gaderne med Bønnebogen i Haanden og nedslagne Blikke, vare imidlertid ikke de eneste Kjendetegn paa, at Carnevalet var endt; thi i hvert Huus arbejdedes der paa at tørre og ordne de

haardt medtagne Bærelser og feie Eggestallerne ud af hver Krog og Hjørne. Paa Balkonerne hang der Kjoler, ja ikke sjelden endog Linned til Tørring; thi nu gjaldt det om at benytte enhver Solstraale for atter at bringe det gennemblødte Tøi i brugelig Stand. Fodgjængerne kastede af og til et ængsteligt Blik til Vinduerne, naar en lys Skikkelse viste sig bagved dem, men det var ogsaa de eneste Bidnesbyrd om Gaarsdagens faade Løier. I dag havde de Intet at frygte, Freden herskede i Lima!

Rafael, som havde været borte fra Byen i flere Aar, var heller ikke rigtig Herre over denne Følelse og saae hyppigere op til Vinduerne end henad Gaden, og deraf kom det, at han pludselig følte en Arm i sin og en venlig Stemme ved Siden af sig, som raabte:

„Tør man, høistærede Don Rafael, spørge om den Skjønheds Navn, som De søger saa ivrig bag de nedslaaede Jalousier, at De løber Folk omfuld paa Gaden, uden at see Dem.“

„Sennor Rivadia!“ udraabte Rafael yderst forbauset, thi det Sidste, han i dette Dieblif havde ventet at see, var vistnok hans tidligere Svigerfaders Ansigt.

„Altsaa kjender De mig dog endnu?“ sagde den gamle Herre i en venstabelig bebreidende Tone. „De har virkelig ikke handlet som en gammel Ven af vort Huus, ved at opholde Dem i flere Maaneder i Peru uden at give os Leilighed til at byde Dem velkommen!“

„Sennor Rivadia,“ sagde Rafael, der aldeles var bragt ud af Fatning ved denne venlige Imødekommen, som contrasterede saa stærkt med den Kulde, som den gamle Herre havde viist ved deres første Møde, „jeg ansaae det ikke for sikkert, at en Gjentakelse af mit Besøg vilde have været Dem kjær, før De til Gjengjæld havde besøgt mig.“

„Er De blevet saa formel i Europa?“ lo den gamle

Herre, uden at forraade, at han følte Snerten. „De har lært at gjøre Omstændigheder. Candelaria har længtes efter Dem og Dag for Dag haabet, at den europæiske Sommerfugl vilde slagre tilbage til hende og fortælle om sine Reiser.“

„Stakkels Candelaria!“ svarede Rafael med et Anstrøg af Ironi, uagtet han mod sin Villie følte sig smertelig berørt ved Erindringer om tidligere Tider. „Hvorledes gaaer det min Ven, Don Basilio? Det er længe siden jeg saa ham. Har han gjort Fremskridt i sine Sangøvelser?“

„Don Basilio har det godt, saa vidt jeg veed,“ svarede Rivadia noget forlegen, thi han forstod godt Rafael's Mening, „men vi kjende hinanden for lidt og træffes for sjelden, til at jeg rigtig kan vide, hvordan han har det. Jeg troer endog saa, at han for nogen Tid siden har forladt Lima.“

„Virkelig? Han har altsaa afbrudt sin Sangunderviisning“, svarede Rafael og saa skarpt og mistroisk paa den Talende.

„Sangunderviisning?“ spurgte Rivadia forundret. „Det er vist en Feiltagelse, thi saavidt jeg veed har min Datter i tre til fire Aar ingen Timer havt i Sang. Men jeg skal en anden Vei. Levvel! Besøg os snart, og forglem ikke Deres gamle Venner! Et gammelt Venstabs er mere værdt end tre nye, siger jo Ordsproget. Lad mig derfor ikke bede Dem forgjæves om at gjøre os den Glæde at see ind til os. Hjemme ville de glæde sig over, at jeg kan sige jeg har truffet Dem.“

Med et hjerteligt Haandtryk og en venlig Hilsen bødte han om i den anden Gade for at gaae hjem, medens Rafael forundret saa efter ham og tænkte paa hvad der kunde have forvandlet Sennor Rivadia saaledes. „Maaskee er Arrangementet med Don Basilio gaaet overstyr,“ tænkte han, „thi i mine Formuesomstændigheder har jo Intet forandret sig. At

han skulde opsøge mig, og at endog saa Candelaria — men det er ikke Umagen værdt at pine sin Hjerne længere med at grunde over det. Det kan jo ikke altid forblive en Hemmelighed, hvad der er skeet, og Noget maa det være, saa jeg vil rolig lade Tingen gaae sin egen Gang."

Rafael var imidlertid gaaet gjennem nogle Gader og gif netop forbi en elegant fransk Caffé, da en Haand blev lagt paa hans Skulder og en munter Stemme spurgte: „Naa, min Ven, hvordan har saa den Brune det? Det er længe siden vi saaes, og jeg har nok Lyst til at vide, hvorledes Du er tilfreds med din Handel?"

„Buenas dias! Min gamle Ven Gaspar! Du har fremfor Alt Ret til at gjøre mig Bebreidelser, thi mod Dig har jeg uden at ville det haaret mig meget uvenlig ad. Vær ikke vred derfor, amigo, jeg gjør Dig af Hjertet Afbigt, og takker oprigtig for den gode Hest, som jeg er overordentlig tilfreds med."

„Det glæder mig," sagde Gaspar, idet han tog hans Arm og trak ham ind i Cafféen. „Siig mig nu først og fremmest, hvad Du tager Dig for og hvordan det gaaer Dig; thi det synes som om Theatret paa den ene Side og Haciendaen paa den anden Kant saa fuldstændig lægger Beslag paa Dig, at det ikke er muligt at faae fat paa Dig. Boer Du her i Lima?"

„Javist, og har boet her siden min Hjemkomst. Men Gaspar, før jeg glemmer det — Garçon! Kaffe til To! — før jeg glemmer det, jeg har Noget at spørge Dig om."

„Mig?"

„Ja, Du er jo en Bekjendt af Rivadia?"

„Ja, jeg kommer der af og til og bliver undertiden taget i Brug som dansende Medlem ved deres Tertulias."

„Kjender Du Don Basilio?“

„Kun altfor godt. Jeg har for nylig været i nærmere Berøring med ham.“

„Hvorledes det, om man tør spørge?“

„Ganske simpelt,“ brummede Gaspar. „Han har laant en heel Deel Penge af mig, og er saa pludselig taget afsted med Dampskibet til Pisco eller Arica, efter hvad man siger, men jeg troer ganske bestemt, at han er taget til Bolivia og at vi hverken høre eller see Noget til ham mere.“

Opvarteren bragte det Forlangte og Rafael tænkte: „Det flaaer mærkværdig godt til!“

„Da Du kom tilbage, hed det sig, at han havde friet til Candelaria, men det lader dog til, at Rygtet har taget feil, eller ogsaa holde de Gamle det meget hemmeligt. Hans Navn nævnes sjelden i Familien. Det falder mig ind, at de i de sidste Dage flere Gange have spurgt mig om Dig.“

„Først i de sidste Dage?“

„Jeg ved ikke med Sikkerhed, om det ikke ogsaa er steet tidligere,“ sagde Gaspar estertænkende, „men jeg vil ikke bestride det. — Det er sandt, jeg kan jo ligesaa godt strax aflægge min hjerteligste Lykønsning.“

„Hvortil?“ spurgte Rafael forundret.

„Nu efter hvad der siges, har Du jo grumme Meget at sige hos Præsidenten, der endogsaa, troer jeg, for nylig har yttret, at han ønskede at knytte Dig til sin Regjering paa en eller anden fordeelagtig Maade. Steer det, saa er din Lykke gjort.“

„Hvor har Du hørt det? Hos Rividias formodentlig?“

„Jeg husker ikke, hvor det var, at der blev talt derom. Dog vent lidt, Du har Ret, det var den gamle Rivadia, som fortalte det, ligesom han kom fra en Audiens hos Præsidenten.“

Castilla har selv udtalt sig til Sennor Rivadia derom, saaledes er det, jeg husker det aldeles tydeligt."

„Det er nok muligt," smaaledes Rafael, thi nu var den retskafne gamle Rivadias venlige Bæsen ikke længere nogen Gaade for ham. „Jeg veed imidlertid ikke det Mindste derom, det kan jeg forsikre Dig. Men lad os ikke spille Tiden hermed! Vil Du allerede bort?"

„Jeg skal paa Vagt."

„Godt, saa følger jeg Dig et Stykke paa Veien".

De unge Mennesker slentrede langtsomt, ud af Cafféen og ned ad Gaden. Gaspar, der var en ung livsglad Mand af god Familie, men hvis Fader ved Speculationer i Sølvminerne havde tilsat det Meste af sin Formue, passiarede om Alt hvad der skeet i Byen og som han tænkte kunde interessere hans mere alvorlige Ven. Saaledes talte han ogsaa om Kjøberiet hos den smukke franske Dame; han havde selv seet Bognen med de fire Mastede, men havde ligesaa lidt som Andre fattet nogen Mistanke om, at de havde Ondt i Sinde. Han kunde heller ikke sige, om det havde været Negere eller Hvide, men meente dog, at Sandsynligheden var størst for det Sidste; thi Negere turde neppe have vovet paa at indlade sig med Damer.

Medens de gik henad Fortouget, og Rafael tankfuld saae paa Jorden, gik en Officier forbi og hilste. Rafael tog mekanisk til sin Hat, men da han saae op, bemærkede han, at den Under var ham aldeles fremmed, og at Hilsenen hverken gjaldt ham eller hans Ledfager, thi den Fremmedes Dine hvilede paa en Mulat, der gik paa den anden Side af Gaden. Det var ham strax paafaldende, at en Officier hilste en Farvet, men med Tankerne henvendt paa Lydia og Indbrudet tog han igjen Gaspars Arm uden at tænke videre derover, da denne spurgte: „Kjendte Du ham?"

„Officierer?“

„Nei, det var Oberst Desterres, en Broder til din Desterres. Nei, jeg mener ham, der gikovre paa det andet Fortoug.“

„Mulatten?“

„Ja. Det var Franco, Ecuadors Ex-Præsident.“

„Saa. Ja han forekom mig nok bekjendt; jeg var endogsaa nærværende at mistænke ham uden Grund.“

„Har Du da ikke seet ham i Guayaquil?“

„Jo, men altid i Generals-Uniform med en aldeles urimelig Masse Broderi og Guldsnore paa, saa han forekom mig fremmed i den simple Kjole. Saa det var Oberst Desterres?“

„Javel. Det forekom mig forresten, at Du hilste ham. Kjender Du ham?“

„Jeg? Nei. Men jeg synes, at han hilste Franco, idetmindste saae han ikke paa Dig, da han hilste.“

„Ja, det kan gjerne være!“ lo Gaspar. „Der er nu for Tiden en heel Deel Mennesker her i Lima, som troe paa, at den farvede Slynge har en Fremtid for sig, og derfor gjøre ham deres Opvartning, for i Tiden at naae en høiere Ansettelse hos ham, hvilket naturligviis er uhyre behageligt for en bankerot Statsmand. Han lader sig fetere og lover Alt, hvad man ønsker, indtil man tager ham paa Ordet og maa skee ved Døren og fører ham ud af Landet. Castilla er ikke vel stemt mod ham, fordi han har baaret sig saa forfærdelig dumt ad i Guayaquil eller Ecuador og gjort sig forhadet i hele Landet. Men her er min Vagt! Kom nu snart og besøg mig, Rafael! Du veed, hvor velkommen Du er, og min Familie har længe forgjæves ventet Dig.“

„Oberst Desterres“ tænkte Rafael, idet han fortsatte sin Vej, „hilser halv stjaalent paa Ex-Præsidenten; skulde denne

monstro friste ham med en Generalstitel som Madding? Men hvad angaaer det mig? Jeg har saamæn nok at gjøre med mine egne Sager og kan derfor gjerne lade Andre skjotte sig selv."

Han gik nu op i en engelsk Restauration, et storartet Locale med Billard og Væseværelser, for der at læse nogle europæiske Blade, men han havde neppe været der i ti Minutter, førend den Officier, der var blevet omtalt som Oberst Desterres, traadte ind, og efter at have seet sig flygtig om tog Plads ved et Sidebord og forlangte en Flaske Seltservand med Sukker og et Glas Cognac. Da han ingen Notice tog af Rafael, som var ham ubekjendt, kunde denne uforstyrret betragte ham.

Oberstens Træk gjorde et mindre behageligt Indtryk paa ham. Han havde et afgjort simpelt Ansigt med et meget sandseligt Udtryk, og de smaa Dine, de bukkede Bryn og den lave Bænde gave det desuden et Præg af Snedighed, der var alt Andet end tiltalende. Iøvrigt var det en kraftig Skikkelse, og han var vistnok vant til kraftig Spise og Drikke; thi han lod Seltservandet staae urørt, men drak Cognacen, og lod sig bringe et andet og et tredie Glas. Det saae ud, som om han ventede paa Noget, thi han holdt vel en Avis i Haanden, men læste ikke i den, medens hans Blik ofte utaalmodig søgte Døren.

Endelig aabnedes denne, og en lille Mulat kom ind og leverede Obersten et langt sammenfoldet og sammenrullet Brev, som Obersten hurtig aabnede, læste og atter rullede sammen. Derpaa nikkede han til Drengen, som aabenbart fandt dette Svar tilstrækkeligt, thi han forsvandt strax. Obersten tog sig nu en Cigar, brugte det sammenrullede Brev til Fidibus og beholdt det flammende Papis, efterat Cigaren var tændt, saalænge i Haanden til det var forfullet.

Kort efter kom en ung peruansk Officier ind i Restauration, saae sig hurtig om og gik saa lige hen til Obersten, hvem han hilste som man hilser en gammel Bekjendt, ikke som en Foresat. Han tog Plads ved Bordet uden videre, og de talte sagte og ivrig med hinanden. Rafael agtede kun flygtig derpaa; han havde fundet en interessant Artikel om europæiske Anliggender i Avisen og var snart aldeles fordybet i den. Noget Tid efter reiste den unge Officier sig og gik lige forbi ham. Rafael saae tilfældig op paa ham og følte sig strax slaaet af den unge, ndmærket smukke Mand's Lighed med Lydia Ballière; de lignede hinanden saa meget, at de godt kunde gaae for Sødsfende. Rafael havde rimeligviis aldrig seet ham før, men denne tilfældige Lighed slog ham saaledes, at han nøie betragtede og huskede den unge Mand's Ansigtstræk.

Klokken var bleven Sex, og Rafael gik tilbage til Balladolidgaden, for at hente den omtalte Adresse. Lydia havde modtaget en Indbydelse fra Monsieur Monfort og Frue til en Rjoretour, og Mulatinden gav ham en Billet fra hende. Den indeholdt intet Andet end Malkepigen's Navn og Bopæl.

Fire og tyvende Kapitel.

Sammensværgelsen.

Midnat var længst forbi, men i Gaden Mata Vilena brændte der endnu Lys i et af de største Huse, hvis nederste Etage var forsynet med Jernstænger, og af og til kunde Natvægteren, naar han gik forbi, høre Glasfeneses Klirren og en

enkelt højrøstet Stemme. Ellers var Alt roligt og Bægteren rystede forundret paa Hovedet, thi et saalænge vedvarende og saa lydløst Drikkelag havde han aldrig hørt Tale om, ikke en eneste Gang hørtes Latter eller Sang. Der blev vistnok spillet Kort, og det maatte være forbudent Spil, man drev, siden det gik saa stille af.

Manden havde tildeels Ret. Folkene deroppe i det elegant indrettede Bærelse, der alle laae magelig henslængte i Lænestole eller paa Kørsofaer, spillede rigtignok Hazard, men det var et laugt farligere Spil end Bægteren meente; thi Indsatsen var Livet!

Det var sex unge Officierer, to af dem neppe ude af Drengaldren, som her med opknappede Uniformer og Kaarden paa Bordet drøftede en Sag, hvis Udførelse krævede bestemte og modige Mænd, thi den angik intet Mindre end en Revolution mod den peruanske Regjering. Ophidsede af den slyngspanste Biin voldte selve Udførelsen dem ingen Bekymring; det egenlige Hovedslag, som skulde gaae for sig den næste Dag ved Daggrøn, var blevet aftalt med en fabelagtig Skjædesløshed, som om det var en reen Bisag. At det maaskee kunde mislykkes, tænkte Ingen paa. Sagen blev betragtet som allerede udført, den eneste Banskelighed bestod i at udtænke, hvorledes man strax kunde give alle velsindede Officierer et saadant Avancement, at Ingen følte sig tilfidesat og derved kunde blive tilbøielig til at forsøge en Modrevolution.

„Hvorfor er Santomo ikke kommet herhen i Aften?“ sagde en puur ung Fyr, rimeligviis den yngste Officier i hele den unge Hær, idet han skjænkede i sit Glas og nippede til det. „Det havde dog været passende, om han havde overværet vor sidste Sammenkomst. Det er virkelig guddommeligt, at han rolig overlader det til os at ordne Sagen, som om den slet ikke kom ham ved!“

„Naar Alt er forbi, kommer han nok,“ jagde den unge Officier, som i Cafféen var truffet sammen med Oberst De-sterres. „Han vil undgaae Skinnet af at være deelagtig i Castillas Fald, og det kan jeg ikke fortænke ham i. Ellers vilde der let kunne gives hans Handlinger en hadefuld Ud-tydning.“

„Det er rigtignok endeel beqvemmere,“ svarede den Første, idet han for tiende Gang tændte sin Cigar, uden at føre den til Læberne. „Naar vi have raget Kastanierne ud af Ilden for ham, kommer han anstigende imorgen efter Frokosten og tager Palladset i Besiddelse med et „Godmorgen mine Her- rer, allerede saa tidlig paa Venene?“

„Saaledes vil det affurat gaae til, Kammerat!“ nikkede Capitain Ternate, den ældste af den lille Skare og gammel nok til at kunne være Fader til de fem Andre, skjøndt han endnu kun var Capitain. „Vi maae gjøre Arbeidet, vi maae lægge vore Hoveder i Blod og overveie, hvorledes Alt kan indrettes hensigtsmæssigst og bedst, og naar saa Santomo har høstet Nyttten af vore Opoffrelser, kaster han rimeligviis vore Pla- ner og maafee os selv med ud af Binduet, og gjør kun, hvad der behager ham selv bedst.“

„Ja, naar vi lade ham gjøre det!“ raabte den smukke Officier, idet han truende trak Brynene sammen, „ja naar vi vare saa taabelige forud at lægge al Magt i hans Haard, men saa fortjente vi det heller ikke bedre.“

„Fanden i det Hele!“ meente Capitainen, idet han tømte sit Glas i et Drag. „Have Nogen af Eder nogen- sinde været med til at rulle en Steenblok ned ad et høit Bjerg? Først har man et Helvedes Slid med at faae den løs og bragt i Bevægelse, den vil ikke rokke sig en Tomme af Stedet, og man maa tage fast med alle sine Kræfter, for at løfte den, men er den først sat i Gang, prøv saa at

holde igjen! I vilde løb kaster den Alt tilside, og standser ikke, førend den har løbet sin Bane tilende. Nei, mine unge Venner, vi kunne nok sætte Klippestykket i Bevægelse, naar vi af al Kraft lægge Skuldrene til, men saa maae vi lade det løbe, som det selv vil, eller ogsaa tager det os med i Faldet!"

"I saa Tilfælde," sagde en Anden, som i Taushed havde røget sin Cigar, medens han magelig strakte sig i Sofaen, "synes det mig at være det Klogeste, at vi lade det blive liggende hvor det ligger, uden at gjøre os Besvær med at flytte det."

"Det er forfildt!" sagde den unge Mand, som lod til at føre Forsædet i Forsamlingen; i hvert Tilfælde vare de Andre hans Gjæster. "Vi ere gaaede for vidt."

"Om det er for seent eller ikke," svarede den Anden rolig, "afhænger alene af os selv; thi naar vi imorgen eller rettere idag, thi det er over Midnat, ikke til bestemt Tid ere paa Pladsen, saa bliver Alt ved det Gamle!"

"Vi have givet vort Ord."

"Til hvem?" sagde den unge Officier, idet han reiste sig fra Sofaen og saae paa sin Ven. "Ja til dem, som finde for godt selv at blive bag Coulisserne, for i rette Dieblif at springe frem og bortslæbe deres Andeel af Byttet! Det skal virkelig volde mig grumme lidt Bekymring at lade dem i Stikken. For deres Skyld vover jeg ikke mit Liv, og heller ikke for Santomos," tilføiede han mørkt, "thi vor Gamlæs lille Finger er mig igrunden kjærere end hele hans menederske Person."

"Men hvorfor Fanden gjøre vi da Revolution?" lo Capitainen. "Den forekommer mig i saa Fald at være ganske overflødig."

"Det er den ogsaa!" nikkede den unge Mand. "Det

er slet ikke Andet end lutter Overmod af os, det Hele; vi have det altfor godt, det er Sagen."

"Du taler som et Barn, Pablo," sagde Formanden, som havde reist sig og hentet nye Flasker i Sideværelset, da han forlænge siden havde sendt Tjeneren i Seng, "og dog var det Dig, som i Begyndelsen var den Ivrigste af os Allesammen."

"Det nægter jeg ikke, bedste Antonio," svarede den Tiltalte, "men dengang havde vi ganske andre Grunde for vor Handlemaade end nu. Dengang vilde vi have et aabent Brud med Ecuador og tvinge den Gamle, der egentlig selv halvt om halvt havde Lyst dertil, til at slaae løs i Nord. Folket veed nu, hvem der senere har blandet sig deri, men lidt efter lidt har Sagen faaet et ganske andet Udseende. Ecuador nævnes neppe mere, og det lader til at være blevet Hovedsagen at bytte vor gamle graa Bjørn om med denne Santomo, som Ingen rigtig kjender. Jeg har en ikke ugrundet Mistanke om, at den tykhovede Mulat, Franco, er Midtpunktet i vor Sammensværgelse uden at Noget af os har seet ham for vore Dine. Men jeg vil være fordømt, om jeg vil løfte en Finger for at gjøre den Bjalt til Andet end hvad Naturen fra først af har bestemt ham til, nemlig til Støvlepudser. Saa er Oberst Desterres ved Himlen en bedre Soldat end han!"

"Jeg veed ikke, hvad det er Du har mod min Onkel," sagde Antonio. "Du kan dog indsee, at det er mig ubehageligt at høre disse idelige Stiflerier."

"Intet videre," sagde den unge Mand, "end hvad vi Alle have imod ham, og hvad Du benægter, at han er den ivrigste Conspirator af os Alle og dog kun vil bruge os som Marionetter. Men jeg giver Dig mit Ord paa, at han skal blive stuffet, naar det kommer til Stykket."

„Men Oberst Desterres —“

„Er Din Onkel, og deri lader Du til at ville finde en fuldkommen tilstrækkelig Undskyldning for, at Du hvert Dieblif holder hemmelige Aftaler med ham, hvori vi skulle troe, at der kun afhandles private Forretninger. Vel er Din egen Sikkerhed sat paa Spil saavel som vor, men jeg troer dog ikke, at Du handler rigtig heri.“

„Lad nu de Børnestreger fare!“ sagde Capitainen. „Den, som er saa dybt inde i Sagen som Antonio, maa vel have Lov til at conferere med en Mand, som han anseer for en Tilhænger af vor Sag, og naar det ovenikjøbet er en nær Slægtning af ham, er Forræderi jo saameget mindre at befrygte. Jeg troer desuden, at vi Alle kjende Oberst Desterres for godt til ikke at vide, at han aldrig træder aabent frem. Bagefter vil han nok melde sig med alle mulige Fordringer, og saa troer jeg, at det er vor Tour at vise ham inden for de rette Skranke.“

„J vide ikke, hvormeget netop han har gavnet os,“ sagde Antonio, hvem denne Samtale ikke behagede. „Bed et Foretagende af den Natur har det allermest at sige, at man i Stilhed forbereder Gemytterne; selve Slaget kan Enhver føre, som har Kraft dertil, men naar det er ført, hvad saa? Naar der ikke var Hænder til at gribe Roret og styre det ind igjen i roligt Vand, saa vilde det see galt ud!“

„Men Du vil dog vel ikke paastaae, at Din Onkel er Mand for at udføre det!“ raabte Flere paa engang.

„Nei!“ sagde Antonio mørk. „J vide jo selv, at vi have valgt Santomo. Ere J endnu bange for et Forræderi; nu da Alt vil være afgjort om knap tre Timer? Troe J, at Castilla, hvis han havde den fjerneste Anelse om hvad vi have ifinde, igaar Aftes var kommet hertil fra Chorillos med sin sædvanlige Garde, og ladet os saa længe i uforstyrret

Ne? Saa kjende I ikke den Gamle! Før det blev mørkt, gik jeg forbi Paladset, og kun de sædvanlige to Mand stode i den indre Gaard, ja Jerngittret var ikke engang lukket, og der var kun oplyst i to Bærelser."

"Na derfra have vi Intet at befrygte!" sagde Capitainen, idet han paany fyldte sit Glas og i Tanker langsomt tømte det. "Det Eneste, jeg ikke kan forstaae, det er, at Patrouillen, som ledsager os, efter hvad der er os bethydet, Intet maa vide derom, før Alt er endt. Det behager mig ikke, at vi i det afgjørende Dieblik ikke ere aldeles sikke i vor Sag og ikke bestemt vide, om vi kunne stole paa vore Folk; thi indtræffer der noget Uventet, saa risikere vi at blive siddende fast midt imellem vort eget Mandskab."

"Deri har De ganske Ret, Capitain," sagde Antonio, "og De veed, hvorofte vi selv i denne Stue have talt derom, men De veed ogsaa, hvorfor det ikke kan være anderledes."

"Der kan siges Meget pro og contra i denne Sag, det veed jeg nok," sagde Capitainen, idet han rokkede med Hovedet, "men jeg er alligevel af den Mening, at Banfskeligheden havde ladet sig omgaae paa en anden Maade."

"Og hvorledes? At deelagtiggjøre de tredive Mand, som udgjøre Patrouillen, i Hemmeligheden, vilde jo være det Samme som om at meddele den til hele Compagniet. Een Forræder blandt saa mange Menneſter, og vi vare fortabte!"

"Derimod har jeg Intet at indvende!" raabte Capitainen. "Men naar vi først ere paa Marchen, falder den Betænkelse bort. Hvad mene I, om jeg midt i Byen, thi Gaderne ere jo paa den Tid aldeles tomme og døde, holdt en lille Tale til dem og med saa Ord fremsatte vor Plan, som vi have aftalt det, nemlig at vi ville tvinge Castilla til at lade os komme til Ecuador for at plyndre Guaya-

quil. Det er Noget, som strax vil være dem indlysende, og sikker er sikker."

„Og hvis de saa gjøre Indsigelser? Hvis blot Een af dem træder ud af Geledet og gjør Larm eller giver Skildvagten ved Palladset et Bink, hvad saa?"

„Na Skildvakterne! Det er jo Deres Broder, Pablo, som er paa Vagt, og vi behøve altsaa ikke at være bange for unødvendig Alarm."

„Det er Altsammen meget rigtigt" sagde Antonio, „men nu er det umuligt at forandre Noget i den aftalte Plan uden at udsætte os for en Fare, som jeg anseer for den største af alle, nemlig den, at vi selv blive confuse, og saa kunne vi ligesaa godt strax jage os en Kugle igjennem Hovedet!"

„Lad gaae da!" sagde Capitainen efter nogen Taushed. „Det bliver altsaa ved Aftalen, og jeg bliver nede ved Patrouillen, medens de unge Herrer aflægge den Gamle deres Besøg."

„Ja, vi kunne naturligviis ikke overlade Folkene i al den Tid til sig selv og give dem Lejlighed til indbyrdes Underholdning. Saalænge de staae i Række og Geled, maa Enhver, selv om han fatter Mistanke, beholde sine Tanker for sig selv."

„Har Patrouillen skarpladte Geværer som sædvanlig?" spurgte Capitainen.

„Ja. Og naar De saa hører Signalet, saa er det Deres Sæg, Capitain, at erklære Folkene, at vi have skiftet Regjering og at Ingen er tvungen til at tjene i Hæren, naar han ikke selv vil. Dermed erobre vi dem strax Alle tilhobe. Saa kommer det kun an paa at holde Jerngitterporten lukket, til vore Benner faae Tid at møde."

„Men hvorledes faae de det saa hurtig at vide."

„Bed Tegn, som blive anbragte paa forskjellige Tage;

det har jeg idag aftalt og bestemt. Paa forskjellige Steder vente allerede nu tilforladelige Folk for at passe paa, og Signalet forplanter sig saa hurtig, at det i et halvt Minut kan være paa det Sted, hvor vore Kanonerer kunne kjende det. Tre Kanonstod kunne udrette endeel, og i Løbet af et Dvar-
teer kunne vi gjøre Regning paa mindst tusinde velbevæbnede Benner ved Balladset. Det Dvrige maae vi overlade til Diebliffet. Det Vanskeligste i Situationen er under alle Om-
stændigheder at holde Balladset, indtil vore Benner ankomme. Men saa er allerede Hovedslaget ført og kan ikke gjøres om
igjen."

"Ja, det er altid en stor Fordeel," sagde Ternate, "og giver Menneskene en vis Sikkerhed i deres Optræden! Hvor mange er Klokken?"

"Den maa strax være fire. Dagen bryder allerede frem."

"Nei, saa tidlig er det endnu ikke; der er endnu næsten en Times Dæmring, men Sønnen vil neppe indfinde sig; vi ere Alle i en altfor spændt Sindstilstand. Imorgen Nat ville vi sove desbedre."

"Ja, hvor?" sagde Pablo, idet han kastede Cigarstumpen og tog en ny af Kassen paa Bordet og tændte den.

"Hvor? I vore Senge forhaabenlig?" svarede Antonio.

"Kan være," sagde den unge Officeer ligegyldig. "Djæveln maa vide, hvoraf det kommer, men jeg har en Anelse om, at vi komme til at hvile os et ganske andet Sted, og at det vil gaae skjævt med hele Affairen."

"Det feilede endnu, at Du i det sidste Diebliff skal begynde at spaae Ondt!" raabte Antonio vredt. "Tabe vi Modet, saa er Alt tabt, det er sikkert nok, men have vi Ho-

vedet paa det rette Sted, gad jeg virkelig vide, hvad Ondt der skulde times os."

„Bryd Eder ikke om mig!" sagde den unge Mand. „Naar jeg faaer et Glas Vin formeget, bliver Blodet tungt og tykt, og saa seer jeg Alt sort. Nuvel, Capitain, paa et godt Avancement! Gid vi Begge imorgen Aften maae bære Generalsepauletter!" og han holdt det fyldte Glas imod ham.

„Det vilde ikke være saa galt," meente Capitainen, idet han klinkede, „og hvad mig angaaer ingenlunde for tidligt! Men jeg troer, det er paa Tiden at gaae hjem for at vadske sig og gjøre Toilette. De nødvendige Vaaben have vi vel heller ikke hos os, jeg har idetmindste luffet mine inde."

„Det er ogsaa rigtigst, at vi ikke fra mit Hjem gaae Alle samme Vej; thi Nattevagterne ere endnu paa Gaderne. Du fører jo Patrouillen, Pablo, ikke sandt?"

„Min sidste," lo den unge Officeer.

„Din sidste?"

„Ja, naar jeg imorgen bliver General, kommer jeg jo ikke oftere til at føre nogen Patrouille," lod Svaret. „Bær kun ikke bange! Jeg skal være paa Pladsen i rette Tid, og der træffes vi jo ganske tilfældig. Lad ikke vente paa Eder; ellers blive Folkene ikke blot mistroiske, men Dagen bryder ogsaa for langt frem, og vi kunne ikke vide hvad der kan komme i Veien."

„Det har ingen Nød!" raabte de Andre. „Vi skulle nok passe Tiden."

„Endnu et Spørgsmaal, mine Herrer!" raabte Pablo, da de sprang op og beredte sig til at gaae. „Have I gjort Eder selv det Spørgsmaal, hvad vi skulle gribe til, naar Sagen mod al Forventning skulde mislykkes? Hvorledes — endnu ikke? Det vilde dog vistnok have været ganske fornuftigt, thi skulde det Tilfælde indtræffe, vil der levnes os

fordømt knap Tid til i No at overveie, hvad der saa er at gjøre."

„Saa er der kun Flugt tilbage," raabte Antonio.

„Flugt? Hvorhen?"

„Til det franske Krigsskib, som ligger i Havnen. De Franske udlevere ingen politiske Fanger."

„Som jeg mærker," sagde Pablo betænkksom, „have I endnu ikke rigtig overveiet den Ting, men det bliver vel ogsaa ufornødent, da Alt vel bliver afgjort strax paa Stedet. Paa Gjensyn, Kammerater! Engang endnu marchere vi sammen, og det Dvrige ordnes saa senere!" Og idet han tog sin Sabel og Tasse og satte Huen paa Snur, forlod han Huset, idet han sagte fløitede en Marche.

Neppe ti Minutter efter fulgte de Andre ham med Undtagelse af Capitainen, som lod til at have Noget paa Hjertet, som han maaskee kun vilde sige Antonio. Han blev idetmindste staaende, fyldte i Tanker sit Glas uden at tømme det, og det lod til, at han vilde sige Noget, men pludselig betænkte han sig, dreiede sig rundt paa Hælen og forlod Huset med et „Godmorgen Antonio!"

Antonio var alene. Han havde ikke engang lagt Mærke til Capitainens besynderlige Væsen, men gik med Armene over kors og bøiet Hoved frem og tilbage. Andre Tanker opfyldte hans Hjerte, Tanker, som hidtil vare trængte tilbage af ungdommeligt Overmod og Uergjerrighed, men nu arbeidede sig frem og tiltvang sig deres Ret, Tanken paa Hjemmet, paa Moderen, paa Søstrene!

Han saae paa Uhret. Der var endnu en halv Time til den til Opbrud bestemte Tid. Hurtig tog han Papir og Skrivetøi for endnu at sende en kort Hilsen hjem, og hans Hjerte ilede med til de Elskede, saa han næsten glemte det fortvivlede Skridt, hvortil han havde besluttet sig, og da han

endte Brevet, var han bleven blød om Hjertet og havde Taarer i Øinene.

Men det var ogsaa det sidste Tegn paa Svaghed, som den kjække unge Mand viste. Han strøg Haarene fra Panden og astørrede Taarerne, klædte sig af til Bæltstedet og vaskede Ansigt og Bryst med koldt Vand, tørrede, pomadiserede og børstede Haaret, som om han skulde til Parade, klædte sig paa med den største Omhyggelighed, tog sine Pistoler, satte friske Fænghætter paa og puttede dem i Uniformen, spændte Raarden om, tog Huen paa og tændte en frisk Cigar, idet han flygtig saae sig om i Værelset, hvor der saae noget uordenligt ud efter Nattesviren. Men nu var der ikke Tid til at rydde op, selv om han havde tænkt derpaa. Men han skjænkede det ikke en Tanke; han huffede sig blot om for at være sikker paa ikke at have glemt Noget. Jo, et reent Lommetørklæde vilde han dog have! Han gik til Comoden, hentede en Flaske Eau de Cologne, vædede Tørklædet dermed og slukkede saa Øsene. Den første Morgendæmring brød igjennem de aabne Binduer og sendte et blegt, zittrende Skin over Værelset, og idet han til Afsted saae sig tilbage, lukkede han Døren og gik med faste, sikre Skridt til sit Bestemmelsessted, Plazaen, for for der at samles med sine Kammerater.

Hvor huult, hvor uhyggelig huult lød ikke hans Skridt paa Steenbroen i de tomme Gader! Men under Troperne varer Dæmringen kun kort. Han havde ikke naaet Plazaen, førend allerede enkelte smaa Taagestriber i Øst rødmedes af den opgaaende Sol, og nede i Gaden kom nogle Negere med deres Mælkebøtter paa Muldyr og nogle indianske Dreng, som dreve andre med Frugt tungt belæssede Dyr til Markedet. Negrene, som med Wesler hentede Vand paa Plazaen, ankom ogsaa for at tage Plads ved Brøndene.

Dagen brød frem; Antonio var ikke kommet for tidlig,

thi da han naaede Plazaen og blev staaende der, hørte han Patrouillens taktfaste Trin lyde sig imøde fra en af Sidegaderne.

Fem og tyvende Kapitel.

En Revolution.

Den af Pablo anførte Patrouille kom marcherende over Torvet, og paa samme Tid Antonio sluttede sig til den traadte ogsaa Capitainen den imøde og leverede med militair Hilsen Pablo et sammenfoldet Stykke Papir, som denne efter nogle sagte udverlede Ord puttede indenfor sin kun halvt tilknappede Uniform.

Capitainen sluttede sig nu ogsaa til Patrouillen, som i ti Minutter holdt stille paa Plazaen, og derpaa marcherede langsomt videre.

Det var høilys Dag, da man ankom til den Gade, hvor Præsidentens Pallads laa, en Deel af Staden, der altid syntes øde i Sammenligning med den stærkt befærdede Plaza, men paa denne Tid af Morgenen var ganske tom. Taarnene luede ved Solens første Straaler, og endnu var der ikke et Menneske at see i Gaden uden netop Patrouillen. Fem eller sex Aadselgribbe havde faaet Die paa et Bytte i Afløbscanalen, som løber gjennem Gaderne, formodentlig en død Rat eller en lignende Lækkerbidsten, der om Natten var fastet ud, og fredsede nu om den med Skrig og misundelige Bingeslag, indtil de

valte en stor mager Hunds Opmærksomhed, som ogsaa støvede efter Kov. I lange Spring skyndte den sig at komme med, og Kovfuglene satte sig doovne og ærgerlige paa den høie Klostermuur og saae ned paa Hunden, som dog lod til at finde Stridens Gjenstand altfor modbydelig; thi efter at have snust til den, trak den Hovedet tilbage, nyste som om den vilde befrie sig for Stanken, og fortsatte sin Vej ned ad Gaden, medens Kovfuglene med fremstrakte Hals og nedhængende Binger faldt ned over deres Bytte.

Patrouillen skred forbi dem til den nærmeste Tvergade, hvor de andre Sammensvorne ventede. De kunde nu see det høie Jerngitter, som afspærrede Præsidentens Palais ud til Gaden, og Soldaterne brøde deres Hoveder med at udfinde Grunden til, at der denne Morgenstund var saa mange Officierer paa Benene.

Patrouillen kom lidt for tidlig; Klokken var ikke slaaet Sex endnu, og Gitterporten pleiede at holdes lukket til den Tid. Men idag stod den aaben og Pablo gav med sagte næsten uhorlig Røst Befaling til at marchere ind.

Den commanderende Officier kom dem imøde i det indre store Gaardsrum og udvejlede sagte nogle Ord med Antonio og Pablo, hvorpaa samtlige Officierer, med Undtagelse af Capitainen, som blev i Gaarden og gik frem og tilbage med Armene overfors, gik ind af Paladsets Dør og forsvandt i dets Indre.

Hvad skulde alt dette betyde? Soldaterne saae paa hverandre og rystede med Hovederne. Var dette den Gamles Befaling og gik det maaskee ud paa at udføre Et eller Andet? Men hvad kunde det være, hvortil der kun anvendtes en Patrouille? Capitainen vidste det nok, men de turde ikke spørge ham derom.

Capitainen holdt sig i Nærheden af dem, for at forhindre

enhver Samtale; ellers agtede han ikke videre paa dem, thi al hans Opmærksomhed var rettet paa Balladsets Binduer. Men Alt vedblev at hvile i Dødsstilhed.

Som tilfældig kom en enkelt Officier langsomt ridende oppe i Gaden; det var Oberst Desterres.

Pludselig blev der Uro i Balladset. Man hørte flere Døre blive slaaede i, og tre til fire Tjenere viste sig bagved Binduerne. Hvad foregik der? Soldaterne bleve urolige og hvissede til hverandre, og Capitainen hørte flere Gange, hvorledes der blev sagt: „Spørg ham! Spørg ham! Han maa sige os, hvad der foregaaer!“

„Kammerater!“ sagde han derfor pludselig og gik hen til dem. „Forhaabentlig er et af vore varmeste Onsker i dette Dieblit i Begreb med at blive opfyldt.“

„Onsker? Hvad er det?“ lød det fra Forskjellige.

„Med Forlov, hvad betyder den Larm i Præsidentens Huus?“ spurgte en Underofficier efter nogen Tids Forløb, da der atter hørtes Støi inde i Paladset. „Det er dog vel ikke noget Urigtigt, som gaaer for sig derinde?“

„Urigtigt? Nei hvor kunne I troe det?“ sagde Capitainen. „Der overrækkes kun Præsidenten en Petition om, at han skal sende os til Guayaquil og lade os erobre Staden. Have vi taget den, saa vil Ecuador nok holde sig rolig, og saa have vi ikke uødig at holde en saa stor Hær længere her i Peru, men kunde sende endeel af Folkene tilbage til deres Hjem og til deres Arbeide.“

„Det var ikke saa galt,“ brummede nogle af de nærmeste Soldater, thi Capitainen havde med Billie talt saa høit, at de Alle hørte det.

„Javel,“ sagde den Underofficier, som før havde talt, „naar Præsidenten villig vil gaae ind derpaa; men tvinge ham dertil, det kan man ikke.“

„Det har jo heller Ingen ifinde,“ sagde Capitainen. „Men Klokken ni er der stor Ministerconference, hvor det Alt skal afgjøres, og saa vilde Officiererne først lade Præsidenten vide, hvad de tænke herom, for at han kan kjende Stemningen i Hæren.“

I dette Dieblit kom nogle Tjenere styrrende ned af Trapperne og vilde flygte over Gaarden, men fore forskrækkede tilbage, da de saae Soldaterne opmarcherede, uagtet disse saae meget fredelige ud og stode med Geværerne ved Foden.

„Det seer ikke saa lige ud som en Petition,“ sagde Underofficiereren mistroisk. „For Djævelen! Hvad er det?“

Der faldt et Skud inde i Balladset og det lød heelt underligt og uheldsvangert inde fra det lukkede Rum.

„Forræderi!“ raabte Underofficiereren. „Man myrder vor Præsident derinde. Hr. Capitain, før os derind!“

„Jeg tør ikke,“ sagde Capitainen, „det er jo ikke min Patrouille. Men I tage fejl. Gud maa vide, hvad det Pistolskud skal betyde?“

„Snigmordere!“ lød det i samme Dieblit fra Balladsets slade Tag, og Præsidenten viste sig i Morgendragt med en Revolver i Haanden. „Fremad, mine brave Soldater! Redder Eders General!“

„For Satan!“ mumlede Capitainen. „Nu er den Historie ude!“

Samtidig aabnedes atter Balladsets store Port, og de sex unge Officierer ilede ud, nogle af dem med den blanke Sabel i Haanden.

„Fremad Marche Patrouille!“ raabte Pablo, dens Anfører, idet han sprang frem og med dragen Sabel vilde stille sig i Epidsen for den.

„Der er Forræderne!“ skreg Underofficiereren. „Fyr Kammerater! Redder Præsidenten!“

Soldaterne syntes ikke ret at vide, hvad de skulde gjøre; det gjaldt her om at angribe enten deres egne Officierer eller Statens Overhoved. Men de fik ikke lang Tid til Overveielse. Uvilkaarlig havde de spændt Hanen paa deres Geværer og lagt an.

„Fyr!“ skreg Underofficieren igjen. „Den, som ikke fyrer, er en Forræder!“

„Med med Geværerne!“ raabte Pablo, men det var for seent.

Underofficieren trykkede løs, og den Ulykkelige segnede tilbage, truffet lige i Hjertet. Hist og her lød der nu regelmæssige Skud, Eder og Commandoraab hørtes igjennem Krudtrøgen. Nu kom Palladsvagten styrkende ud, og der faldt igjen tre til fire Skud.

„Ere I rasende!“ raabte Antonio, den Eneste af de Sammensvorne, der endnu var usaaet, da han saa sine Kammerater falde. „For hvem have vi dovet vort Liv uden for Eder?“

„Fyr!“ raabte nu ogsaa Underofficieren ved Bagten, som ikke vilde staae tilbage for den Anden. Soldaterne gave Ild og den unge Officier styrkede om død paa Stedet, truffet af tre Kugler.

I dette Dieblit sporede den Officier, som red ude paa Gaden og endnu ikke havde naaet Palladset, sin Hest og holdt foran Gitteret. Da han saa de ulykkelige Offere for Sammensværgelsen ligge i Gaarden, badede i Blod, og Castilla oppe paa Taget, raabte han høit: „Redder hans Excellence, mine brave Soldater! Fyr paa Forræderne! Til Hjælp! Man vil myrde Præsidenten!“

Ingen brød sig om ham. De saa Mennesker, som tilfældig vare paa Gaden paa denne Tid, vare ilede til det ydre Gitter og saa med Forsærdelse Stenene farvede med Blod

og de Dræbte ligge paa Jorden. Soldaterne stode bestyrtede med de affskudte Geværer i Haanden og vare sig kun ullart bevidste, hvad der var skeet.

Capitain Ternate holdt nu Diebliffet for gunstigt til at forlade Stedet, før han blev draget til Regnskab for hvad han havde at gjøre der. Uhindret forlod han Pladsen. Ingen lagde Mærke til ham, og da han var ude paa Gaden, dreiede han ind i den nærmeste Tvergade og ilede til sit Hjem.

Castilla var den, som først fattede sig og lod til at være den Eneste, der fuldstændig begreb, hvad der var foregaaet. Førend Soldaterne nede i Gaarden kom til Besindelse, havde han forladt Taget og kom tilsynne i Gaarden imellem Soldaterne i Morgendragt, Tøfler og med Soldaterhue paa Hovedet, og sagde med et mørkt Blik paa sigene: „Naa, have I angret hvad I havde til Hensigt? Det var paa høie Tid. Jeg troede dog, at I kjendte Eders General. — Bort med sigene! De have faaet deres Straf — jeg vil ikke see dem mere, jeg vil ikke engang spørge om hvad deres Hensigt har været. Besæt Bagten! De Andre skulle forlade Balladsen.“

„Viva su Excellenzia!“ skreg Oberst Desterres og søgte ved sit høie Raab at formaae de Nysgjerrige og Soldaterne til at raabe med; men han kunde ikke let have valgt noget uheldigere Dieblif hertil. Ingen svarede, og da Castilla saa hen til ham, spillede der et spodst Smil om hans Læber. Soldaterne vare som bedøvede. Havde de uden bestemt Commando skudt deres egne Officerer? Var det dem, Præsidentens Ord gjaldt, da han spurgte, om de havde angret, hvad de havde havt til Hensigt? Hvilken Hensigt havde de da havt, da de marcherede ud denne Morgen? Ingen anden end at afløse Bagten i rette Tid. Hvor var Capitainen blevet af? Havde det virkelig været et Attentat mod

Præsidenten, og ansaae den Gamle dem for Medskyldige? De kom ikke ordentlig til Besindelse, thi Præsidentens Commandorøst bragte dem snart i Række og Geled. Bagten blev afløst i et Nu, og da Jernporten igjen var blevet lukket, befalede den gamle Herre sine Tjenere at lægge Eigene i et af de underste Værelser og rense Gaarden for Blodet. To Underofficerer beholdt Castilla tilbage for at bruge dem som Ordonnanser, og nogle Minutter efter ilede de med Stormsridt gennem Byen, for at bringe Præsidentens Ordre til Politiet og Gensdarmet.

Som en Løbeild foer imidlertid Rygten gennem Byen om at Præsidenten var blevet myrdet og Santomo udnævnt til hans Eftersølger; thi mærkelig nok vidste Folk strax Navnet paa den nye Hersker! Gjennem Sanct-Pedro-Gaden ilede en Officier til Casernen, men da en Ven af ham, Capitain Ternate, netop boede i den nævnte Gade, og han fandt Døren aaben, gif han ind for at kalde paa ham. Capitainen spadserede i Gaarden i Slobrok og Tøfler.

„Men, amigo capitano!“ tilraabte den Anden ham, „veed De da ikke, hvad der er skeet? Man har myrdet Præsidenten!“

„For Satan!“ sagde Capitainen, høist overrasket, thi da han forlod Balladset, var der ingen Udsigt til, at Sagen vilde ende saaledes. „Præsidenten myrdet! Af Hvem?“

„Rygtet gaaer, at det var en Militair-Revolution. Klæd Dem hurtig paa, for at vi kunne være paa vor Post. Det hedder, at Santomo er blevet Præsident, men Fanden kan blive klog paa det! Nylig mødte jeg En, som paastod at han lige nu havde seet Castilla gallopere gennem Byen i Spidsen for en Escadron Ulaner, men det maa rimeligviis være en Feiltagelse. Skynd Dem! Jeg maa afsted til Ca-

fernen, thi naar der holdes Eftersyn, er det bedst at være ved Haanden."

Han vendte sig netop om for at gaae, da der hørtes Skridt af en Patrouille udenfor. Den lille Afdeling standsede ved Døren, og Geværkolberne raslede mod Steenbroen. Døren aabnedes, og en Underofficer med fire Mand traadte ind. Med Haanden til Huen gif han hen til Capitainen og sagde:

„Efter Hans Excellence Præsidentens Befaling maa jeg anmode Hr. Capitainen om at gaae med mig. De er min Fange!"

Capitainen blev bleg som et Lig, men hans Ben, som antog det Hele for en Feiltagelse, udbrød: „Det er umuligt, amigo, det maa jo være en Misforstaaelse! Lever Præsident Castilla?"

„Om han lever? Ja; Gud bevare ham!" raabte Underofficeren. „Hvad Misforstaaelsen angaaer, Hr. Lieutenant, saa er De maaskee istand til at forklare den. Jeg har ligeledes Ordre til at fængsle Dem."

„Mig? Naa, det er ikke ilde!"

„Enhver, som jeg skulde træffe hos Capitain Ternate, især enhver Officier, skulde jeg arrestere, saaledes lyder min Befaling," bekræftede Manden, og der var ingen Tvivl om at det var Alvor. Capitain Ternate havde nok kunnet give sin Ben en tilfredsstillende Forklaring herover, men han fandt det hensigtsmæssigere at tie, og bad kun om nogle Minuters Tid til at klæde sig paa, hvilket bevilgedes. To Mand ledsagede ham til hans Sovestue, medens de to andre bleve hos den anden Arrestant. Et Kvarteer senere bleve de tvende Herrer førte til Hovedvagtten.

Limas Beboere overraskedes ved Frokosten af Efterretningen om Mordforsøget paa Præsident Castilla, og da Ingen vidste noget Bestemt derom, gennemkrydsede de meest mod-

sigende Rygte Byen og forfærdede især Castillas Tilhængere, hvis man kan kalde dem saaledes, hvem kun den nuværende Præsidents Liv kunde sikre Embede og Løn. Morales var lige staaet op, da en Tjener styrtede ind i Bærelset med Efterretningen om, at Castilla var blevet myrdet; Skrækten lammede Ministerens Lemmer, saaat han sank om paa en Stol, men han sprang i Fortvivlelse op igjen, da han kom i Tanker om, at han ikke vidste, hvem der var den Myrdedes Efterfølger, og altsaa heller ikke, hvad han kunde haabe af denne. Castilla dræbt — det havde kun lidt at sige, men en anden Præsident behøvede ogsaa Ministre, og om denne netop vilde bruge ham dertil, det var Spørgsmaalet og en Ting, som Sennor Morales selv stærkt betvivlede.

„Castilla er dræbt!“ raabte en Forbigaaende til en Anden paa Gaden, lige ved Theatertorvet og under Hotellets Søilerække, hvor Frugthandlerstuen lige op slog sin Bod, og Mulatdrengen hjalp til med at løfte Kurvene med Bindruer og Cherimoyas ned af Muldyret. „Castilla er dræbt, Castilla er dræbt!“ hvinede Mulatten, og snart lød Raabet gennem Gaderne.

Oppe i Binduet stod Franco, halv død af Utaalmodighed. Slaget maatte jo nu være ført, men endnu havde han ingen Underretning faaet, og han turde ikke sende Drengene ud for at skaffe Besked, thi naar hans Navn blev nævnet i Forbindelse med Attentatet, var han fortabt. Men nu raabte jo Regeren derovre det til Frugthandlerstuen, som af Stræk slap Kurven, saa at Frugten trillede hen ad Gaden. Franco tumlede tilbage fra Balkonen og laasede Døren; han maatte først fatte sig. Glæden overvældede ham. Castilla død! Nu kunde han tage Hevn over Ecuadorerne, maaskee var Dampen allerede oppe i Skibet, som skulde føre ham til Guayaquil! Men hvorfor kom der ingen Efterretning fra Desterres? Denne

havde jo saa bestemt lovet at sende Bud, naar det var forbi, og der kom Ingen. Men han behøvede jo ikke længere at tvivle, Raabene paa Gaden talte jo tydelig nok, og den lille Mulat, der var ude af sig selv af Glæde og kun tænkte paa Nydelse for sig selv, hentede fra et Gjemme en til dette Die- med og til dette Dieblif gjemt Flaske Champagne, og satte sig sjæleglad i sin Køje for der at tømme den og dvæle ved disse høist behagelige Tanter.

Der fløi Noget op paa hans Balkon, som om det kunde være en lille Steen. Han vendte Hovedet og lyttede, men Alt forblev roligt, og Franco drak med stille Velbehag den noget varme Drik, uden at bekymre sig om hvad det var, medens han med de korte Been slog Taktten paa den støvede Maatte til sin Yndlingsmarche, som han fløitede i Tanterne.

Stærk Hestetrampen hørtes nu i det Fjerne, og snart gjensløde Slaget af jernbeslaede Hove i skarp Trav paa Bro- stenene udenfor Hotellet. Hvad var det? Franco var i et Spring ude af Køien, og idet han satte Flaske og Glas til- side, fløi han til Balkondøren og rev den op, for at see hvad der foregik derude.

En Escadron Ulaner kom ridende i fuld Rustning, med flagrende Faner, Carabiner ved Siden og blanke Sabler, og i Spidsen red — Alle Himle! Var det ikke Castilla selv, saa sund og livskraftig som nogensinde?! Og rundt om ham bølgede Folket paa Gaden, svingende med deres Hatte og jublende: „Viva Castilla! Mueran los traidores!“

Under sine Fødder mærkede den lille Ex-Præsident, som endnu aldrig havde følt sig saa „Ex“ som i dette Dieblif, noget Haardt. Da han saae ned, blev han et sammenrullet Stykke Papir vaer, og da han tog det op, saae han, at det var en Seddel, der var viklet om en Steen.

Han rullede den op med rystende Haand, men der stod

kun deri med en utheldig og aabenbar fordreiet Haandskrift de Ord: „Alt er tabt!“

Han lod Sedlen falde, men tog den strax op igjen, tændte en Svovlstik og brændte den. Han havde gjenkjendt Oberst Desterres's Skrift, og der var altsaa ingen Tvivl om, at Forsøget var mislykket. Alt tabt! Var da virkelig Alt tabt, fordi det første Slag havde forfeilet Maalet? Kunde det da ikke gjentages af en mere fast og bestemt Haand? Han gik frem og tilbage i sit Bærelse med hurtige, urolige Skridt, medens en Mængde Eder, saa raae, som intet andet Folk paa Jorden end de lavere Klasser af den spanske Race har dem, uophørlig strømmede over hans Læber.

Han kunde ikke engang foretage Noget, selv om han havde havt Mod dertil, førend han vidste, hvad der var tabt og hvormeget af Planen, der var blevet forraadt. Men for at faae dette at vide, var det nødvendigt, at han selv kom til at tale med Oberst Desterres og han sendte derfor øieblikkelig Drengen Juan hen til sin Allierede for hemmelig at bede ham om strax at komme til sig i Hotellet.

Før han kom tilbage, lod der sig Intet gjøre, men Franco havde ikke i fem Minutter fortsat sin Spadseretour op og ned ad Gulvet, førend Corona, Mestozzi og nogle andre Mulatter traadte ind i hans Bærelse, yderst bestyrkede over Mordforsøget paa Præsidenten, thi de kunde jo ikke vide, hvorvidt det mislykkede Attentat kunde skade deres Herres Udsigter og forstyrrende krydse deres egne Planer. De trængte ind paa Franco for at faae at vide, hvad han nu havde ifinde, og han turde ikke sige dem, at han ikke selv vidste det, naar han ikke vilde compromittere sig i deres Dine. Han maatte først tale med Desterres, før han kunde udkaste en ny Plan for Fremtiden, og det er let at fatte, at han ventede hans Komme med den pinligste Utaalmodighed. Foreløbig maatte han see at skaffe

sig det ubeleilige Besøg fra Halsen, førend Obersten kom, og han opnaaede det ved at bede dem sprede sig omkring i Byen for at udforske Enkelthederne ved Attentatet, hvorefter de skulde komme tilbage og aflægge ham Rapport; i denne Mellemtid kunde jo Desterres komme. Men Desterres kom ikke, og efter en Times Forløb vendte ogsaa Juan tilbage med et temmelig bestyrtet Ansigt.

„Naa, har Du talt med Obersten?“ spurgte Franco ivrig.

„Ja, Sennor,“ sagde Drengen forsagt, „men . . .“

„Kommer han?“

„Nei, Sennor,“ stammede Juan, „han sagde kun, at dersom jeg endnu engang lod mig see i hans Huus, vilde han kaste mig ned ad Trapperne eller ud af Vinduet.“

„Saa har han ikke kjendt Dig!“ raabte Franco.

„Ikke kjendt mig?“ sagde Juan fornærmet. „Mig, som saa tidt har bragt ham Chocolate. Ikke kjendt mig? Jo, han kjendte mig kun altfor godt. Det lod næsten til, at han blev bange, da jeg traadte ind i Bærelset, saa bestyrtet saae han sig omkring og saa nøie undersøgte han, om der ikke stod Noget paa Luur udenfor Døren.“

Franco havde lagt Hænderne paa Ryggen og gik hurtig frem og tilbage. Det var maaskee rigtigt af Obersten at afbryde al Communication med ham for Tiden, hvor hundrede af Spioner vistnok vare paa færde, thi hvis der blev opdaget Noget, kunde det blive fordærveligt for dem Begge. Men paa den anden Side var det umuligt at raadslaae uden en personlig Sammenkomst; Obersten kom ogsaa nok idag, naar det var blevet mørkt, men han vilde blot ikke betroee Drengen det. Saalænge maatte han have Taalmodighed!

„Juan!“

„Sennor?“

„Tag Champagnen ud og drik den! Den er blevet mig for varm.“

„Muchas gracias,“ Sennor.“

„Bort med den! Tag Glasset med! Hurtig!“

Rafael havde samme Morgen havt til Hensigt at reise til Callao, for der at indhente Underretning om flere Ting med Hensyn til Indianerne, da Bertrand om Eftermiddagen vilde indtræffe i Lima og gaae med til den franske Consul; det franske Krigsskib laa endnu paa Callaos Kæde, og Leiligheden var gunstig nok til at fortsætte det begyndte Vært til disse stakkels Menneskers Redning.

For at komme til Banegaarden maatte han igjennem den Gade, hvor Præsidenten boede, men allerede førend han naaede den, var den nerveuse Uro, som viste sig overalt, og den rastløse Tilfærdighed, hvormed Menneskemassen strømmede frem og tilbage, ham paafaldende, men han anede ikke hvad der var skeet, førend han kom hen til Balladsen og her hørte det af de Tilstedeværendes Udraab og Fortællinger. Han vilde gjerne have gaaet ind i Gaarden for at faae nærmere Underretning, men det lod sig ikke gjøre; Porten var lukket, og Ingen blev indladt.

Han vilde netop gaae bort, da Don Gaspar viste sig ved Porten og forlangte at komme ind, da han bragte en Depeche fra Krigsministeren til Excellencen.

„Godmorgen Rafael; hvad gjør Du her?“

„Jeg vilde gjerne have seet de faldne Officierer, men det lader til, at det ikke er tilladt.“

„Kom blot med mig! Mig ere de nødte til at lukke op for, og saa vil jeg overantvorde Dig til den vagthavende Officier, til jeg kommer tilbage.“

„Hvem der?“ raabte Skildvagten.

„God Ven! — Depeche til Hans Excellence.“

„Fra hvem?“

„Fra Krigsministeren. Jeg skal personlig overlevere den i Excellencens egne Hænder.“

Stildevagten forsvandt i Vagtstuen for at gjøre Melding til sin Officier og kom strax tilbage for at indlade Budet. Rafael fulgte med ham, og da Gaspar havde anbefalet ham til den commanderende Officier, gik han ind i Palladset for at udrette sit Orinde hos Præsidenten. Ledfaget af Officieren traadte Rafael gysende ind i det Rum, hvor man foreløbig havde anbragt Ligene, til de turde begravnes, thi Retten maatte først give Tilladelse dertil. Det var et sørgeligt Syn. Sex unge livskraftige Mennesker laae her, bortrevne i deres fagre Ungdom, med Dødsaaet i Hjertet. Soldaterne havde truffet godt. Kun Een var skudt i Panden; alle de Andre i Brystet. Nogle vare truffet af to Kugler, og blandt dem gjenkjendte Rafael forfærdet den unge smukke Officier, som lignede Lydia saameget, og som han igaar havde seet med Ungdommens muntre, sorgløse Smil om Munden.

„Du milde Gud!“ sukede han. „Hvormange haabefulde Liv er der ikke her tilintetgjort med eet Slag for et Blændværks Skyld! Hvad havde disse unge Mennesker egentlig til Hensigt med deres Gjerning?“ Han udspurgte den ham ledsagende Officier om de nærmere Detailler, men denne trak paa Skuldrene og sagde:

„Det er en høist mærkværdig Historie og indtil videre aldeles uforstaaelig. Intet Menneske veed, hvad det egentlig har dreiet sig om, eller hvad der var Siemedet med det hele Attentat. Soldaterne i Patrouillen havde, da de kom hertil, ingen Anelse om, at der vilde skee noget Overfald paa Præsidenten, og de tilstaae endog saa, at de ikke engang vide, om deres egne Officierer, som ligge her blandt Doffrene, have vidst

Noget derom eller kun have ledsaget de foregionne Overbringerere af en Adresse. — De fulgte den første Indskydelse og skjøde paa deres Officierer, vistnok med langt frygteligere Virkning end de selv formodede."

„Bilde man da virkelig dræbe Castilla?"

„Jeg troer det neppe," sagde Officieren, „thi hvorfor vendte de Sammensvorne tilbage til Gaarden, da de havde Præsidenten redningsløs i deres Magt inde i Huset. Jeg forstaaer det ikke, og det lader til at gaae andre Folk ligesaa. Det var i ethvert Tilfælde en Barmestreg, udført af dumdriftige unge Mennesker, der have bødet haardt, altsor haardt derfor, medens de egentlig Skyldige have været kloge nok til at holde sig bagved, og nu vel ogsaa ville undgaae den fortjente Straf."

Medens de talte sammen, vare de komne ud i Gaarden. En høiere Officeer viste sig udenfor Gitteret og forlangte at indlades, for at tale med Hans Excellence. Det var Oberst Desterres, og Skildvagten meldte sin Officier hans Begjæring.

„Det gjør mig ondt, Hr. Oberst," sagde denne, idet han gik hen til Gitteret, „men jeg har streng Befaling til ikke at lade Noget komme til Hans Excellence denne Morgen. Han vil være fuldkommen uforstyrret."

„Men han vil dog vel tillade os at bringe ham vor Bønning for den næsten underfulde Frelse af hans dyrebare Liv," sagde Obersten lidensfabelig. „Han veed dog, hvor hengivne vi ere ham og hvor frygtelig den blotte Tanke maa være os, at han har svævet i en saadan Fare, og at vi have været nær ved at miste ham!"

„I Eftermiddag troer jeg, Hans Excellence vil modtage sine Trofastes Bønninger, men foreløbig kan jeg ikke gjøre Andet end efterkomme de mig givne Befalinger."

Obersten indsaae vistnok, at der ikke lod sig gjøre Noget

herved og han stod et Dieblif og stirrede mismodig og eftertænksom paa Jorden med sin høire Haand om en af Jernpillerne og den venstre støttet paa Grebet af sin Kaarde.

„Godt Kammerat,“ sagde han endelig. „Beviis mig saa blot den Artighed at melde Hans Excellence, i hvilken Anledning jeg har været her, og at sige ham, at jeg i Eftermiddag udbeder mig et Dieblifs Audiens.“

„Det skal punctlig blive udført, Hr. Oberst.“

Obersten gik ned ad Gaden til Casernen, og Rafael tænkte paa den smukke unge Officiers næsten hemmelige Sammenkomst den foregaaende Dag med denne samme Mand i den engelske Restauration. I hvilket Forhold stode de til hinanden?

„Det er dog besynderligt,“ sagde Officieren, da Obersten havde fjernet sig, „at han slet ikke lader til at vide eller ialfald til at bryde sig om, at en Neveu af ham ligger derinde blandt de Døde?“

„En Neveu! Hvem?“

„Det unge, smukke Menneske lige tilvenstre, den Første i Rækken.“

„Var det hans Brodersøn?“

„Ja, og det heed sig endogsaa, at han holdt meget af ham. Men jeg hører Ulanerne komme galoperende, og saa vil ogsaa Præsidenten strax være her. Det vilde være mig kjærest, om de vilde vente paa Deres Ben udenfor Gitteret, ellers faaer jeg dog en Rivaf!“

„Med største Fornøielse. Jeg vil ikke for nogen Pris have, at Deres Artighed mod mig skal berede Dem nogen Ubehagelighed.“

Skildragten aabnede hurtig Porten, og Rafael var neppe kommet ud, førend den ridende Escorte, hvoraf Halvdelen var Negere, lutter vilde, derminerte Skikkelser, spængte frem

foran Palladset med dundrende Hovslag og gjorde Front der. Paa samme Tid førtes Præsidentens Hest frem, og nogle Minutter efter viste Castilla sig i Generalsuniform, for at ride gennem Staden og berolige Limas Beboere ved personlig at vise sig for dem.

Da han satte Foden i Stigbøilen, gik den unge Officier hen til ham, for at bringe Oberst Desterres's Hilsen, men Præsidenten lod ham ikke engang tale ud. Da han fattede den omtrentlige Mening, vinkede han med Haanden og raabte: „Godt, det er godt! De skulle nu lade mig i Fred — især — Jeg vil Intet vide! De skulle vente til jeg lader dem falde!“

Behændig og kraftig sprang han i Sadelen og faa Secunder senere foer han i Spidsen for den lille, af tredive Mand og to Trompetere bestaaende, Escorte som et Tordenveir henad Gaden.

Sex og tyvende Kapitel.

En ny Forbrudelse.

De første Dage efter de nylig beskrevne Hændelser var Luften i Lima noget trykkende for Enhver, som ikke følte sig ganske skyldfri eller var sig bevidst, at han aldrig her og der havde udtalt sig dadlende om Castillas Regjering. Endeel Arrestationer fandt Sted, medens de meest forvirrede Rygter afløste hverandre og alle fandt større eller mindre Tiltro. Dersom det var Castillas Hensigt, at Publikum ikke maatte faa nøiere Underretning om Sagen, saa lykkedes den fuldkommen.

Efterforskningerne bleve drevne saa ivrig og saa hemmelig, at Ingen af de Skyldige kunde føle sig sikker, om han end gik frit omkring. Flygte turde han ikke, thi derved tilstod han sin Brøde eller gjorde sig dog mistænkt, og han kunde altsaa intet Andet gjøre end oppebie, hvad der vilde skee, saa taalmodig som det var ham muligt.

Attentatet kom ogsaa den franske Consul høist ubeleiligt, thi han kunde ikke godt umiddelbart efter det optræde med en Klage mod Regjeringen. Vel lod han sig melde den næste Dag hos Præsidenten, for at overbringe sin Betydning i den franske Regjeringens Navn, men med dette Grundt var en Besværing uforenelig, og Sagen maatte altsaa atter udsættes i nogen Tid.

Rafael havde ikke været ledig, men ivrig eftersporet Carnevals-Nøverne. Den af Lydia modtagne Adresse havde han endnu ikke benyttet, fordi han stadig haabede at opdage en Slags Sammenhæng med den, men da hverken han eller Politiet, som han nu ofte havde Samqvem med, magtede det, var der nu intet Andet tilbage end at prøve dette sidste Skridt, omendstjøndt han ikke haabede paa noget synderligt Udbytte deraf — dertil var der forløbet altfor megen Tid og givet Tyvene altfor megen Leilighed til at bringe det Stjaalne i Sikkerhed. Men forsøges maatte det, thi han vilde ikke have Noget at bebreide sig i denne Henseende, og han besluttede sig til selv at besøge Negerkvarteret, for at lære Terrainet at kjende. Et Paaskud dertil var let udfundet. Han behøvede kun at kjøbe en Ko, hvilket vilde give ham Leilighed til at besee Dvæget paa de forffjellige Chagras og derved gjøre sine Jagtagelser. Men da han ikke gjerne vilde være ene om det, tænkte han paa at opsøge Bertrand og udbede sig hans Ledsagelse, da han var en praktisk Mand og dertil muligviis ikke aldeles fremmed for Negerkvarterets Hemmeligheder, fordi han

upaatvivlelig oftere maatte have haft Forretninger med en eller anden af dets Indbyggere.

Før Dag red han fra Lima for at benytte den kjøligste Tid og kom netop ved Daggrøn forbi den sidste Posada paa Veien, hvor den øde Strækning begyndte, som naaede lige til Haciendaerne.

Det var ham paafaldende, at der saa tidlig var Lys i den noget fra Veien beliggende Posada, at han hørte Stemmer derfra og saae Folk bevæge sig frem og tilbage. Men han brød sig ikke derom, thi hvorfor skulde han give sig af med det Pak, naar de blot lode ham i Fred? Uvilkaarlig følte han efter Revolverne i Hylsterne og sporede sin prægtige Hest, for at komme hurtigere afsted. Han havde i skarpt Trav tilbage- lagt en Regua og naaet den lave Havemuur, hvor han dengang mødte den enlige Rytter, Sennor Bertenna, og hans Tanker fløi uvilkaarlig tilbage til hiint Møde. Hvem var egentlig denne Bertenna, hvoraf levede han i Lima, hvad foretog han sig? Han havde allerede flere Gange krydset hans Bei paa en underlig Maade. Rafael havde søgt Underretning derom, men ikke kunnet erfaret noget Bestemt; den unge Herre levede som en Sennor, gav temmelig mange Penge ud, uden selv at eie nogen Formue, spillede til sine Tider temmelig høit og ikke altid heldig, og var endelig blevet anbefalet til Præsidenten, for ligesom hundrede andre af hans Caliber at erholde en nominel Ansættelse og en reel Indtægt for Livstid — det vil sige saa længe Præsidenten levede. Han maatte aabenbart være af god Familie, thi hans Væsen vidnede om, at han fra Ungdommen af havde bevæget sig i dannet Selskab. Kunde det da være muligt, at han skulde have forsøgt et Overfald paa aaben Landevei? Hvorfor ikke? Rafael kjendte sine Landsmænd og vidste, at mange af dem fulgte mange underlige Livsbaner indtil de naaede det Maal, de stræbte efter, nem-

lig en Anfættelse, for saa lovmæssig at kunne fortsætte, hvad de hidtil ulovlig havde forsøgt, nemlig at plyndre deres Medborgere.

Kjendte Lydia ham fra tidligere Tid? Hun var saa besynderlig og ængstelig under hans Besøg, og han havde ikke faaet Leilighed til at spørge hende derom.

Hans Grublen herover blev imidlertid pludselig afbrudt, idet hans Hest fløi rask til Siden og løstede alle fire Been saa pludselig i Veiret, at Rafael, som havde givet Dyret Tøilen, nær var blevet kastet af Sædlen. Han holdt sig dog med nogen Anstrængelse i Sædet og tøilede det forfærdede Dyr saa at dette lystrede ham; men ikke destomindre veg det sky tilbage, og vilde ikke forbi Stedet.

Rafael havde slet ikke Lyst til at opholde sig længere end fornødent i denne berhyggede Egn. I de sidste Uger havde man vel ikke hørt om noget Overfald, og det lod altsaa til, at den Cavalleri-Biquet, som paa Præsidentens Befaling af og til patrouillerede her, havde gjort Veien sikkrere, men Stedet laa dog altfor ensomt, og Røverne havde et saa beqvemt Stjul bag de lave Leermure, hvor de uopdagede kunde lure paa den ensomme Rejsende, at der skulde meget Mere til for at man uden Risiko kunde passere Veien.

Alligevel vilde Rafael vide, hvorfor Hesten var blevet sky, og idet han tog en Revolver i den høire Haand, tvang han Hesten til at adlyde sig og kom igjen ud paa Landeveien. Her behøvedes ikke nogen lang Søgen. En Blodpøl midt paa den støvede Wei og enkelte Blodpletter ledede hen til den nærmeste Muur tilvenstre, hvor han øverst oppe igjen tydelig kunde kjende de forræderiske Spor.

Et Dieblif saae han ubestemt henad Veien, thi netop her gad han nødig træffe paa en Overmagt. Men der var ikke et eneste menneskeligt Væsen at see, og dersom et Over-

jalb havde fundet Sted, maatte Morderne for længe siden have forladt Stedet for deres Forbrydelse og kunde altsaa ikke længere være ham farlige.

Kast og bestemt red han endnu en lille Strækning, bandt sin Hest ved en Buss, stod af, sat den ene Revolver ned i Bæltet, tog den anden i Haanden og gik saa tilbage til Stedet, hvor Mordet var skeet. Muren var ikke høi; han svang sig med Lethed derop og der udfordredes ingen længere Eftersøgen — Liget laa tæt bagved Muren og det lod til, at det var kastet derhen for at faae det af Veien og derved forsinke Opdagelsen.

Mordet kunde ikke være udført af Een, thi han havde ikke kunnet løfte det tunge Legeme op over Muren, og dets Stilling viste Rafael, at det var kastet ned derfra, thi det var faldet med Hovedet nedaf.

Rafael tøvede ikke, men sprang over, for at undersøge Liget. Den Dræbte var iført en simpel Reisedragt, men af fiint Klæde, og hans Linned var udsøgt fiint. Iøvrigt havde Morderne lemlæstet deres Offer ubarmhertig, og Ansigtet var saa sønderflænget, at det var aldeles ukjendeligt. Alt, hvad der kunde lede til en Opdagelse, var borttaget, Lommerne vare tomte, og det Eneste, Rafael kunde gjøre, var altsaa paa Veien til Haciendaën at anmeldte det til Gobernadoren; thi han havde ikke Lyst til at ride tilbage til Lima.

Før han forlod Stedet, søgte han overalt efter Mordernes Spor, men det var umuligt at skjelne dem i den haarde stenede Jord. Ved Muren og paa den anden Side af den kunde han see Indtryk af Sko, men saa svagt og utydelig, at der udfordredes et øvet Øie for at sige, om de hidrørte fra een eller flere Personer.

Rafael opgav derfor snart enhver videre Undersøgelse. Han følte sig ilde tilmode paa det uhyggelige Sted og skyndte sig

tilbage over Muren, sprang i Sadelen og havde snart naaet Plantagerne. Alligevel spejdede han undervejs for at opdage enten en Rytter eller en Fodgænger, der kunde see ud som Morderen, men der var intet levende Væsen at see uden de sædvanlige Arrieros, som kom fra Landet med Produkter, eller smaa Transporter af Muldyr og Vælsler, hvorpaa man i Jernrør førte Dvægsølv og andre Handelsvarer over Cordillerne til Cerro de Pasco.

Det var nok muligt, at den første Karavane, som han indhentede, havde passeret Veien strax efter Mordet, men disse Tog ere paa den udtørrede Bei i Reglen saa indhyllede i Støvsfyg, at det slet ikke vilde have været underligt, om de Intet havde kunnet see. Og selv om de havde bemærket Blodsporerne, vilde de være de Sidste til angive det eller efterspore det; det kunde jo ingen Gavn gjøre dem, men derimod let forarsage dem adskillige Ubehageligheder; thi bleve Morderne opdagede, og det kom for Lynet, hvem der havde angivet dem, kunde de være temmelig sikre paa, at det vilde blive hævnnet, og de laae hele Naret paa Landeveien og vilde ikke uden Nødvendighed skaffe sig Fjender.

Rafael red øieblikkelig til Gobernadoren, som han overraskede med den ubehagelige Nyhed om det opdagede Mord. Manden sad lige ved Frokosten, og holdt aabenbart ikke af at blive forstyrret i denne behagelige Bestjæftigelse for at skulle ride ud i Solheden og anstille Undersøgelser om et lumpent Mord, som kun kunde forarsage ham en Masse Plager. Han haabede i Begyndelsen ved den overfladige Beskrivelse af Stedet at kunne vælte Sagen over paa Limas Dyrighed, men det lod sig ikke gjøre. Haverne laae under hans Jurisdiction, og med et Suk og en halvt undertrykt Ed besluttede han sig endelig til at gjøre sin Pligt. Som Gobernador fik han en bestemt og temmelig god Løn, men derfor var det dog ikke sagt, at han hvert Dieblif skulde lade sig forstyrre i sin huslige Ro og lade sig

jage ud paa den støvede Bei i Solheden! Han var blevet Gobernador for at have No, ikke for at være andre Folks Tjener.

Rasael brød sig kun lidt om den kjedsommelige Persons Brede, men steg i Sadeln og red langtsomt over til Bertrands Hacienda. Han kom herved igjen forbi den gamle Pascuas Huus, hvis Dør stod aaben, medens den Gamle sad og krøb sammen paa Dørtrinet for at benytte Lysningen til at lappe Ormet paa en Trøie, som tilhørte den unge Cholo. Da hun hørte Hestens Skridt, saae hun op og det forekom Rasael, som om hun blev bange og vilde skyde Arbeidet tilside; men enten havde hun antaget ham for en Anden eller ogsaa undertrykkede hun sin første Følelse; thi hun satte gnaven Brillerne tilrette paa Næsen igjen og bukkede sig atter over sit Arbeide.

Snart holdt Rasael ved Bertrands Hacienda, hvor Hundene gjorde en Støi som om han var en Fremmed. Først da han kom ind i Gaarden, kjendte de ham og sprang op af ham. Rasael gik hen til Huset og traf Juanita alene. Bertrand var gaaet hen til sine Cacaoplantage, som han forsøgte at opelske under Bananernes Skygge.

Da han traadte ind i Huset, kom den unge Pige ham imøde, gav ham Haanden og sagde hjertelig: „Dg saalænge har De kunnet blive fra os, Don Rasael? Fader har saa ofte spurgt og længtes efter Dem og blev tilsidst ordenlig vred, da De ikke kom — De har dog ikke været syg?“

„Nei, Juanita,“ sagde Rasael, som længst havde opgivet det kolde „Sennorita“, og gjenoptaget det gamle fortrolige Forhold, „nei jeg har ikke været syg, men haft dygtig travlt, og naar jeg skal være oprigtig, egentlig med lutter Ting, som slet ikke angaae mig selv.“

Juanita saae paa ham, hun forstod ikke strax hvad han meente. Hun saaeyndig ud den Dag, en fin gennemsigtig

Rødme farvede hendes Kinder og hendes smukke Dine saae saa klare og trohjertede ud, da de med et spørgende Udtryk hvilede paa ham. Uvilkaarlig sammenlignede han hende i Tanterne med Lydia, og han maatte indrømme, at Juanita maatte kaldes deilig, naar man ikke kjendte Lydia. Men hun var rigtignok ubetinget skjønnere, alene hendes fyrige og flege Dine gav Ansigtet et andet, mere talende Udtryk, og hendes Smil, ja det var nu aldeles fortryllende!

Juanita bøiede rødmende sit Hoved, da Rafael saae saa fast og gjennemtrængende paa hende og sagde undselig: „Jeg forstaaer Dem ikke, Sennor — Ting, som ikke angaae Dem selv?“

„Ja“, sagde Rafael adspredt, „jeg har virkelig kun givet mig af med andre Folks Anliggender og jeg saaer maaskee kun ringe Tak derfor; thi jeg har kun naaet et meget lidet Udbytte. Hvor er Deres Fader.“

„Bed Cacaotræerne. Jeg har sendt en af Folkene derhen for at melde Deres Ankomst.“

„Mange Tak. Og hvorledes har De haft det saa længe? De sølte Dem noget lidende, da jeg sidst var her. Jeg troer, at De arbejder for meget. Skaan Dem lidt! Tænk paa, at Deres Fader kun har Dem i den hele Verden, og at De maa tage Hensyn til Dem selv for hans Skyld!“

Juanita smilede, men en dyb Bemod hvilede dog over hendes yndige Træk, og det lod til, at det var hende kjært, at hendes Fader netop kom i samme Dieblif. Denne raabte allerede nede fra Indgangsdøren: „Naa det var da fornuftigt af Dig, min Ven, at Du endelig kom. Hvor har Du været saalænge, Landstryger? Jeg har saa Meget at tale med Dig om, og saa har man i al den Tid ikke seet det Mindste til Dig!“ vedblev han og rystede den unge Mand's Arm saa ivrig, som om han vilde ryste den af Led.

„Vi kunde dog ikke have udrettet Noget i den Tid,“ sagde Rafael, „thi det er som om Lima er blevet forstyrret i Hovedet, en jaadan Skræk have de mange Arrestationer sat Folk i Blodet.“

„Fordi Ingen af de Slyngler føler sig sikker,“ lo Bertrand, „thi de have næsten Alle Noget paa Karvestokken, og naar En bliver grebet og fængslet, ere alle de Andre bange for, at han, selv om han er deres bedste Ven, skal forraade dem, for at redde sit eget Skind. De vide jo med sig selv, at de i hans Sted vilde gjøre accurat det Samme. Hvor jeg hader saadanne Embedsjægere! Saa holder jeg mere af en ærlig Røver, der tilstaaer at han er en Skurk og tager hvad han kan faae Fingre i.“

„Ærlig?“ lo Rafael. „Det falder mig ind,“ vedblev han alvorlig, „at Eders Landeveisrøvere dog ikke ere til at spøge med.“

„Hvad for Noget! Har Du igjen mødt din Contrapart?“

„Nei, men jeg har fundet de blodige Spor, han har efterladt sig underveis, et udplyndret Lig.“

Bertrand nikkede alvorlig: „Det er Følgen af, at Castilla har ophævet Dødsstraffen, thi Fængslerne ere de ikke bange for. Naar det nye Cellefængsel, som nu er paabegyndt, bliver færdigt, vil det maaskee indgyde dem lidt Respect, thi nu bryde de lystig ud igjen, saasnart man har sat dem fast. Men Galgen vilde dog imponere dem endnu mere. Denne Halsfammensnøring er en forbandet ubehagelig Operation, og siden dens Afstæffelse ere de mere overmodige og frække end nogensinde. Apropos! Er der endnu Intet opdaget om Tyveriet hos Derincourts? Det blev da ogsaa udført med en Frækhed uden Lige.“

„Endnu have vi ikke fundet noget Spor — jo et Spor er der dog, og det er den egentlige Årsag til mit Komme

idag. Jeg vilde bede Dem ride med mig til Negerbhyen tilhøre paa Beien til Lima for at anstille en foreløbig Recog- noscering."

"Ja, der faae vi vist Noget at see!" lo Bertrand. "Det Eneste, vi faae, det er Grovheder og Spotteviser, som det sorte Paf vil hyle efter os. Jo, det er en deilig Bande! —"

"Jeg vil kjøbe mig en Ko der," sagde Rafael, "det anseer jeg for en passende Introduction."

"Det kan Du have Ret i" nikkede Bertrand. "Naar de vente at tjene Noget, ere de strax parate, og kunne være saa høflige som Chinesere. Men saa ville vi afsted strax efter Frokosten, for at vi kunne være hjemme før Mørknin- gen; thi nu bliver Du dog vel hos os til vi følges ad til Staden for at ordne Sagen om vore stakkels Kulier."

"Naar vi ikke opdage Noget af Bigtighed, har jeg In- tet at bestille i Staden i de første Dage."

"Naa, saa kunne vi være temmelig beroligede for at vi nok beholde Dig hos os; thi det Paf er endnu siffigere end de Hvide og lade sig sjelden gribe paa urette Bei. See nu til, at Dit Dyr faaer godt at æde og drikke; siden gaae vi løs paa Sagen!"

Syv og tyvende Kapitel.

Negerbhyen.

Rafaels Hest var snart restaureret efter Morgentouren, og de to Mænd rede nu i skarpt Trav tilbage ad den Bei, som førte til Lima.

Paa Veien foran dem saae de en Rytter, som gjorde underlige Caprioler paa Hesten og snart styrede den til den ene, snart til den anden Side af Veien.

„Hvad Fanden er det, den Knægt har for?“ sagde Bertrand som i nogen Tid skarpt havde iagttaget ham. „Han rider jo som om han vilde krydse sig frem imod Vinden.“

„Det er en Indfødt, og han er vistnok perialiseret,“ meente Rafael.

„Det var noget tidlig paa Dagen, men det lader virkelig til, at Du har Ret; han har faaet formeget. Lad os ride til og see, hvem det er,“ og idet de sporede Hestene, sprængte de henad Veien og kom hurtig i Nærheden af Rytteren. Men herved blev dennes Hest urolig, gjorde nogle Spring, dukkede Hovedet mellem Forbenene, slog ud med Bagbenene og kastede sin Rytter af midt ud paa Veien som en tom Sæk.

I dette Dieblif standsede de to Benner deres Heste, og Bertrand gjentjendte i Græsrytteren sin Nabo Choloen.

„Holla Pedro!“ tilraabte han denne. „Hvad Satan tager Du Dig for der paa Jorden? Vil Du lære at svømme i Støvet?“

„Caracho!“ bandede Knæsen, idet han sprang op og aldeles vild og forstyrret saae paa dem. „Hvad spionere I To nu igjen efter? Forbandet være Du og Din lumpne Kammerat!“ Og hans Dine lynede af dødeligt Had mod Rafael, medens hans Haand samlede saa synlig under Klæderne efter et skjult Vaaben, at denne uvilkaarlig lagde Haanden paa Kolben af sin Revolver.

„Han er døddrukken,“ sagde Bertrand beroligende. „Lad ham være, det er Brændevinen, som taler ud af ham. Vi ville ikke spille den deilige Morgen paa det Dyr,“ og han spo-

rede sin Hest og red forhi. Rafael fulgte, men var dog paa sin Post, thi Choloen havde nu faaet sin lange Kniv ud af Bæltet, men han følte sig ikke sikker nok paa Fødderne til at vove et Angreb og nøiedes derfor med at sende uartikulerede Eder efter Rytterne. Da disse saae sig om efter ham, tumlede han møisommelig tilbage til sin Hest.

Kort efter naaede de Stedet, hvor Rafael havde opdaget Riget. Endnu havde den virksomme Gobernador og hans Mandskab ikke været der, og paa de nærmeste lave Træer sad der en Mængde Adselgribbe og saae begjærlige ned paa det læckre Maaltid, uden dog endnu at turde vove sig hen til den menneskelige Skikkelse. Rafael pegede hen hvor Riget laa. Men Bertrand vinkede afværgende: „Lad os komme forbi, min Ven! Jeg veed, hvorledes Sligt seer ud og har ofte nok seet det paa denne Bei. Du har anmeldt det, det er nok. Den stakkels Djævel derovre kunne vi dog ikke hjælpe, og Gribbene gjøre ham ingen Skade for det Første. Altsaa videre!“ .

En halv Time senere naaede de Bosadaen ved Beien. Rigesaa livligt der havde været om Morgen, ligesaa uddøet syntes Huset nu at være. De kastede et flygtigt Blik derhen, thi i Døren sad den gamle fjollede Kone og gestikulerede med den høire magre brune Arm, uden at der dog hørtes en Lyd. Bertrand vendte sig om mod Rafael som om han vilde sige Noget, men de saae nu en Trop Gendarmer komme nede paa Beien, og de bleve snart enige om, at det vist var rigtigst at anmelde Mordet til dem, da den dvasse Gubernador neppe vilde tage sig af Sagen.

Det lod til, at Gendarmernes Anfører havde stor Lyst til at holde fast paa Bennerne efter Angivelsen af Mordet, og først efterat de havde opgivet deres Navne, og Bertrand havde erklæret, at han var Plantageeier, fik han en bedre

Mening om dem, noterede deres Navne og red i skarpt Trav hen til Stedet.

Da Gendarmene neppe ti Minutter efter rede forbi Posadaen og hvirvlede Støvet foran sig, sad den Gamle der endnu i den brændende Sol; hun blev opmærksom ved Støien, lo med indædt Forbittrelse, da de vare redne forbi og mumlede: „Der ride de, den hvide Stammes Adselgribbe, som om de allerede kunde lugte Blodet! Rid, rid! I komme endnu tidsnok, og dog for silde. Rid, rid! Forbandelse komme over Eder!“ og hun hensank igjen i fløv Grublen, men vedblev at mumle og fægte med Armen.

Bertrand og Rafael dreiede nu ind i den tilhøire løbende Tvergade, som førte til Negerbyen, og det udfordrede endeel Behændighed at opspørge den opgivne Adresse, uden at gjøre Naboerne mistroiske. Det gik dog temmelig let, takket være det Paaskud, Rafael havde udtænkt, thi efterat de havde forespurgt i nogle smaa Huse, om der var en Ko tilsalgs, foregave de at være blevne henviste efter Adressen, og en syvaarig Dreng tilbød sig at føre dem derhen.

Nu kom de ind i Hjertet af Negerkvarteret, hvor der fandtes nogle smaa Kramboder, naturligtviis byggede af Leer og tækkede med Siv, for at beskytte mod Sol og Dug, thi Regn var ikke at befrygte. Det lod til, at de Sorte ikke engang taalte en Cholo mellem sig, og man mødte endog kun faa Mulatter. Det var en ublandet Negercoloni, som havde dannet sig her, og de tidligere Haver havde her en Mængde smaa, vel vandede Chagras, hvorpaa de arbeidede saameget de havde Lyst til, hvilket ikke var ret meget. De Fleste levede af at sælge Mælk og Smør, thi det kostede ikke saa megen Møie at opdrætte Ovæg som at dyrke Jorden, og deres Producter bleve høit betalte i Lima.

Hele det Liv, der førtes her, lignede saa lidt hvad man

ellers saae i Peru, at det forekom Rafael, der var her for første Gang, som om han var kommet til et ganske fremmed Land. Alle Beboerne færdedes paa Gaden, hvor de baade arbejdede og hvilede sig, og det var som om Husene kun benyttedes til at sove i. Udenfor Dørene stode store Vandkar, ved hvilke gamle værdige Damer i næsten paradisiske Usthyldsdragt stegte deres sorte fedtglinsende Hud i Solen, medens de bearbejdede de hvide Cavallerers Skjorter. Fra Huus til Huus førtes paa samme Tid livlige, ikke just altid fredelige Debatter, thi der gives intet saa egensindigt Væsen under Solen som et gammelt Negerfruentimmer. Selv naar de ere Slaver, er denne Egenskab fremtrædende hos dem, men naar de ere blevne frigivne, og have faaet Bevissheden om Righed og Frihed, blive de aldeles utaalelige. Uden Undtagelse er det deres Bane at tale saa høit som mulig, næsten at skrige, og naar man til disse feminine Straal lægger den skraldende Ratter, hvormed deres Egteherrer, der stode eller sad udenfor Døren og røgte paa deres sorte Piber, medens de skledede med Udbedringen af Sadler og Kemme, accompagnerede dem, kan man begribe, at der var en Larm, som kunde høres langt borte.

Desuden drev der en Mængde halv- og heelnøgne Børn og Hunde omkring, som loe, skrege, sang og gjøede i Compagni af Hjertens Lyst. Liv manglede der ikke i denne lille Negerby, om end lidt mere Keenlighed ikke vilde have været afveien. De sorte Damer havde for Skik simpelthen at kaste Alt ud paa Gaden, hvad de ikke kunde bruge, og uagtet et Antal Adselgribbe stode i disse Negærers specielle Tjeneste, magtede de dog ikke at rydde Alt saa hurtig bort, som det blev budt dem. Flere Steder vare ligefrem forpestede af de ufortærede Levninger af døde Ratter og dræbte Hunde, uden at det lod til, at Naboskabet besværedes deraf. Kun hvor

Løverdag Aften blev der foretaget en grundig Renselse af Gaderne.

De Hvide komme sjelden eller aldrig i dette Qvarteer, og det var derfor ikke saa underligt, at Stedets sorte Beboere begyndte at interessere sig for de to Ryttere, da de holdt foran et af de nærmeste Huse.

„Kan De, Sennorita,“ saaledes tiltalte Bertrand et sandt Uhyre af en sort Fedtklump, som var iført en Særk og et Skjort, der viste mere af hendes mørke Yndigheder end det egentlig var nødvendigt, „kan De sige mig, hvor Sennora Morbido boer? Det er blevet forsikret os, at hun har en Ko tilsalgs.“

„En Ko hos Morbidos?“ spurgte Damen, synlig smigret ved at blive kaldt Sennorita, idet hun tørrede de vaade Arme og Hænder af i Skjørtet. „Om, ja De ville nok begynde en Dvæghandel, ialfald havde de for nylig kjøbt endeel deiligt Dvæg. Ligeoverfor, mine Herrer, det lille hvide Hus lige ved Træet, hvor Sadlen ligger.“

„Muy obligade, Sennorita,“ hilste Bertrand høflig og erobrede derved aldeles den sorte Venus's Hjerte.

„Den yderste Høflighed mod Stedets Hersterinder, Damerne, er det eneste Middel til uantastet at komme igjennem dette vilde Qvarteer“ sagde han med et Sideblik til Rafael, da de langsomt styrede deres Heste hen til det betegnende Hus. „Det smigrer dem altid, naar en Cavalleer hilser dem venlig. Vi ere altsaa paa Stedet. Vær nu forsigtig, min Ven, at vi ikke forud fordærve vort Spil.“

„Blot vi ikke strax støde paa den Fyr, der saae mig hos Derincourts, han kunde ellers let fatte Mistanke,“ bemærkede Rafael.

„Om,“ meente den betænksumme Fransmand, „saa vil jeg sige Dig Noget. Bliv Du rolig ved Hestene, som om Hi-

historien slet ikke interesserede Dig det Allermindste, og Du aldeles ikke havde i Sinde at gaae ind i Huset. Jeg kalder sidenefter paa Dig, for at besee Roen.

„Fortræffelig!“ raabte Rafael, og hermed endte Samtalen, thi de vare ved Huset. De stege af, og medens Rafael tog Tømmerne og tog Plads under Skyggen af et stort Figen-træ, som naaede ud over Indhegningen, gik Bertrand til den aabnede Dør, bankede paa og sagde med Hatten i Haanden sit anmeldende „Ave Maria!“

„Purissima!“ svarede en dyb Basstemme, hvorpaa Bertrand gik ind i Huset, men blev yderst forbauset over kun at opdage en lille fortorret Negerinde i det indre Rum. Det var en rigtig Mumie, der ikke bestod af Andet end Knofter og Hud, iført en Slags Tunika, der var for kort til en Kjole og for lang til en Særk. Hvorfra kom da Basstemmen?

„Boer Sennora Morbido her?“ spurgte Franskmanden efter et forskende Blik i Bærelset.

„Det er mig,“ sagde Basstemmen igjen, idet den lille asmagrede Skikkelse uvenlig betragtede den Besøgende. „Hvad vil I her? Hvad har I at sige og snøste om hos fremmede Folk, hvad?“

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Sennorita,“ sagde den høflige Franskmand, fast bestemt paa ikke at lade sig affrække. „Jeg er kommet her til Deres By for at kjøbe en Ko og blev viist herhen af nogle af Deres Naboer, fordi der blev sagt, at De havde det bedste Dvæg i Deres Hacienda.“

„Hm, saaledes,“ brummede den Gamle, medens Bertrand i Stilhed undrede sig over, hvordan den Stemme kunde være kommet i det Legeme. Den Gamle var blevet noget mildere stemt ved den høflige Tiltalte og vedblev, idet hun rystede paa Hovedet: „Jeg har ikke vidst, at min Dreng Scipio vilde

sælge Dvæget igjen, men saa er det bedst, at De taler med ham selv."

Derpaa tog hun et lille Blihorn, som hængte ved Døren, og blæste en lang pibende Tone ud mod Haven, og idet hun hængte Hornet tilbage paa dets Plads, sagde hun meget venligere end før: „Sæt Eder, Sennor; jeg veed ingen Bested derom, jeg er kun en stakkels, gammel Kone, som lever her med sine to Børnebørn. Pigen er i Staden for at sælge Mælk, men Drengen er hjemme og kommer strax, og Dvæget tilhører egenlig ogsaa ham. Tag Plads, jeg beder Dem, hele Huset er til Deres Raadighed."

Den Gamle var blevet særdeles høflig ved Udsigten til, at hendes Barnebarn kunde gjøre en fordeelagtig Handel, og Bertrand maatte derfor følge Indbydelsen. Saa ubemærket det lod sig gjøre, thi den Gamle saae af og til mistroisk til ham, betragtede han Bærelset, for om mulig at opdage Noget, men uden mindste Nytte. Bærelset var som i alle de Sortes Hytter simpelt, næsten fattig meubleret; kun paa et ved Væggen anbragt Bræt laae nogle nye Silketørklæder af affstikkende Farver, en Pynt, som Negrene sætte Priis paa og ofte ere meget ødsle med. Han forsøgte paa at fornye Samtalen med den Gamle, men fik saa korte affærdigende Svar, at han indsaae, at han Intet vilde vinde, men snarere forud fordærve Sagen ved at vedblive og taug derfor stille. Rafael stod i al den Tid udenfor ved Hestene under Figentræet.

Den Gamle foretog sig imidlertid nogle huslige Sysler. En Spand ildelugtede Spildevand, der formodenlig ikke syntes hende at passe rigtig til det fine Besøg, tog hun og bar ud paa Gaden, hvor hun tømte dens Indhold lige udenfor Døren. Derved bemærkede hun Rafael, og da hun kom ind igjen, spurgte hun, hvem den Fremmede var.

„En Ven af mig, som eier en Hacienda og er den egentlige Kjøber af Koen, men han forstaaer sig ikke paa Dvæg-handelen og har derfor taget mig med.“

„Hvorfor kommer han da ikke herind?“

„Tat Sennorita. Dyrene kunde gjøre Fortræd; her løbe saa mange Børn om paa Gaden og den ene Hest sparker.“

Den Gamle nikkede, og i det Samme kom Sønnen og afbrød dem for at høre hvad man vilde ham. Det undgik ikke Bertrand, at han blev forstræffet, da han saae en Hvid i sit Huus, og at han tøvende blev staaende paa Dørtærffelen. Ikke engang hans Moders Forklaring om Hensigten med Besøget syntes at hæve hans Mistro.

„Hvem har sagt Eder, at jeg har Koen tilsalgs?“ spurgte han mørkt, idet han maalte Bertrand fra Hoved til Fod.

„Aldeles bestemt veed jeg det ikke,“ svarede Bertrand frit, „men forskjellige Menneſker heri Nabolauget, hos hvem vi forespurgte os i den Anledning, viste os herhen og meente, at dersom der her paa Stedet fandtes godt Dvæg tilsalgs, maatte det være hos Eder.“

„Os? Hvem er os? Er De ikke alene?“

„Nei; min Companero er ude ved Hestene for at passe paa, at Dyrene ikke gjøre Børnene Fortræd.“

„Jeg har egentlig intet Dvæg tilsalgs, og billig faaer De det ikke; saameget er vist.“

„Det billigste Kjøb er ikke altid det bedste Kjøb,“ svarede Bertrand ligegyldig, „og vil man have noget Godt, maa man ikke see paa nogle Dollars. Kunne vi faae det at see? Det kunde dog maaskee være, at vi kunne slaae en Handel af.“

Scipio tøvede endnu, men Udsigten til at gjøre en god Handel seirede, og han sagde gnaven „Naa, lad gaae da, kom ud med i Gaarden, der har jeg Dyrene.“

„Kan min Kammerat derude gaae lige derind fra Gaden?“

„Nei, han maa gaae igjennem her. Rald paa ham!“

Rasael var rolig forblevet ved Hestene og lod til ikke at bryde sig om Noget, men han lagde dog Mærke til Husets Omgivelser og hvad der foregik, rigtignok med ikke bedre Udbytte end Bertrand. Han var kommet til den just ikke behagelige Overbeviisning, at han var gaaet forgjæves og ovenikjøbet vistnok vilde blive belempret med en Ko, som han aldeles ingen Brug havde for. De Forbigaaende og Naboerne helligede ham deres udeelte Opmærksomhed og bleve ikke trætte af at stirre paa ham, indtil en Kone kom henad Gaden, som havde hørt, at de to Fremmede vare komne for at kjøbe Dvæg. Nu fik man at vide, hvad de Hvide vilde her, og fandt ikke længere nogen Interesse i at iagttage dem. Kun de heelt og halvt nøgne Børn, som dreve om paa Gaden, tabte ham ikke af Syne, stirrede paa ham, hvissede til hverandre, lo høit paa deres halvvilde Maade og efterlignede hans Stilling og Manerer bag hans Ryg, hvilket morede Naboerne overordenlig. Omfider fik de dog ogsaa nok af det, og Ingen bekymrede sig om ham.

Nu kom den Gamle ud af Døren og kastede Skyllevandet med en saadan Kraft skraas over Jodstien, at det skidne Vand spøitede om hans Fødder og Hesten blev sky og forstræffet. Dunsten, som den udkastede varme Lud udbredte, var dertil saa ubehagelig, at Rasael forlod sin Plads og gik frem og tilbage.

Bed at gaae forbi den vaade Plet faldt hans Blik paa et brændende rødt Punkt, som det udgydte Vand havde rensset for Støvet, der bedækkede det. Det var, saavidt man kunde see, Seglet af et Brev, og det var strax Rasael paa-faldende, at det var kommet her i Hytten. Han gik nogle Skridt og vendte om igjen. Jo, det var ganske rigtig et Segl, idetmindste en Deel af et saadant, men hvis han buk-

kede sig og tog det op, saa at Nogen saae det, vilde det strax vække Mistanke. Han vedblev derfor at gaae frem og tilbage, medens han saae sig ligegyldig om. Der var Ingen, som i dette Dieblif agtede paa ham, og han blev derfor staaende ved Seglet og idet han med Haanden bankede Støvet af sine Beentklæder, bukkede han sig meer og meer og ved et rasst Greb kom han i Besiddelse af det attraaede Klenodie. Da Seglet var erobret, børstede han endnu lidt paa sine Knæ og vilde lige gaae tilbage til Hestene, da Bertrand kaldte paa ham.

Efter at have svaret, at han strax skulde komme, gif han hen til Hesten, som om han vilde see, om den var forsvarlig bundet, rensede sine Fingre paa dens Hud og skjulte med det Samme Seglet i sin Lomme. Derpaa gif han ind i Huset hvor han slet ikke saae sig om, men strax fulgte de Andre ud i Gaarden, hvor det ikke undgif ham, at Mulatten, da han fik Die paa ham, betragtede ham nøie og forskende. Rafael gjenkjendte ham ved første Diekast, uagtet han havde et langt friskt Blaster paa den venstre Kind. Det var den samme Karl, han havde truffet i Lydias Havestue, og ligesaa feitet og kluntet han der havde viist sig, ligesaa megen Mistro og kløgtig Narvaagenhed laa der nu i hans mørke Dine. Men Rafael lod som om han aldrig havde seet ham før, hilste flygtig, men høflig paa ham og henvendte al sin Opmærksomhed paa Dvæget, som han besaae fra alle Kanter, idet han sagde Bertrand sin Mening om det.

Mulatten opgav lidt efter lidt sin Mistro, han blev livligere, roste sit Dvæg og forlangte en ublu Priis for det. Den siffige Karl havde faaet saameget ud af Rafaels Bedømmelse, at han ikke forstod sig paa Dvæg.

Medens de endnu stode ved Indhegningen, kom Karlens Søster tilbage fra Byen. Det var et langt knoklet Fruentimmer med et frækt udfordrende Blik, aldeles æthiopiske Træk

og paafaldende mørkere end Broderen. Hun bar kun Sært og Skjort, men et broget nyt Silketørklæde var bundet som en Turban om Hovedet, og en ny vægte Kjæde af brogede Steen dinglede om hendes Hals. Hun tog ivrig Deel i Handelen. Prisen var ublu, og Mulatten havde hidtil kun ladet sig afprutte en Bagatel.

„Jeg antager, at vi gjøre klogest i nu at afbryde Handelen; vi have seet, hvad vi vilde see, eller rettere sagt ikke seet Noget og kunne lade ham beholde sin Ko,“ sagde Bertrand paa Fransk.

„Nei,“ indvendte Rafael, „jeg maa have et Paaskud til at komme igjen. Hvad har nogle Dollars at betyde? Kjøb Koen!“

Negrene betragtede dem mistroisk, medens de talte sammen i det fremmede Sprog, men nu optog Bertrand Handelen paany og det lykkedes ham at afprutte Sælgeren ti Dollars.

„Naar vil De lade den hente?“ spurgte Mulatten.

„Jeg veed ikke, om jeg endnu idag kan opdrive Folk der-til i Lima. Vi betale den strax, men De maa fodre Dyret til imorgen.“

„Det kan jeg nok,“ meente Karlen, der var fornøiet over den gode Handel. „Naar den betales nu, kan den blive staaende her i to Dage, men fra den Tid af beregner jeg mig Betaling for Foderet.“

„Det skal ikke vare saa længe,“ sagde Rafael, tog Pengene i sin Pung og talte de blanke Guldpenge i den begjærlige Mulats Haand. Idet de høflig hilste de modbydelige Skabninger, gik de ud af Huset, uden at opholde sig eller see sig om, hen til Hestene og travede til Hovedveien, som de naaede i hurtigt Ridt.

„Det var en forseilet Reise,“ sagde Bertrand. „Jeg har

ikke kunne opdage det mindste Paafaldende eller Mistænkelige der."

"Da har jeg gjort et Fund," sagde Rafael og saae sig forsigtig om. Veien var imidlertid øde og kun i lang Frastand drog nogle Muldyrdrivere til Staden. Han viste nu Bertrand det halve Segl, han havde fundet i Skarnet.

"Er det det Hele?" lo Bertrand tørt.

"Hvorledes er det Segl kommet der?" spurgte Rafael. "I Peru som i alle varme Lande bruge man, som De veed, aldrig Lak til at forsegle Breve med, og i flere europæiske Byer modtager Posten ikke engang Breve til Troperne, naar de ere lukkede med Segl, fordi disse klæbe sig sammen i Posttasterne med andre Breve og rive dem itu. Brevet, hvorpaa dette Segl har været, maa altsaa brudt være kommet hertil fra et andet Land, og med et Forstørrelsesglas lader Signetets Aftryk, skjøndt det nu er aldeles utydeligt, sig mulig udfinde."

"Det lader sig høre," sagde Bertrand. "Hvad vil Du nu gjøre?"

"Strax ride til Lima og tale med Frøken Valière. Er jeg paa rette Spor med Seglet, sætter jeg Politiet i Bevægelse, om jeg end skal henvende mig til Præsidenten selv derom."

"Du rider altsaa ikke hjem med mig? Juanita venter paa os med Middagsmaden."

"Nu kan jeg ikke," sagde Rafael. "Denne Sag gaaer forud for Alt, og vi have allerede forsømt for megen Tid."

"Det seer ud til, at min Landsmandinde har knyttet Dig fast til sig," sagde Bertrand temmelig alvorlig. "Du styrer hendes Anliggender med særdeles Iver."

"Er det da ikke blevet en Uressag for enhver Peruaner at vælte den Skjændsel af os, ustraffet at have taalt en saadan Forbrydelse ved en Nationalfest," svarede Rafael heftig.

„Naa, Du gjør det kun af Nationalsfølelse,“ sagde Bertrand tørt. „Nu vel, gjør som Du vil, jeg kan ikke ændre det,“ sukede han. „Jeg behøver vel heller ikke at bekymre mig om Koen.“

„Nei, jeg skal selv besørge det, og naar Sagen er ordnet, kommer jeg ud og underretter Dem derom.“

„Farvel min Ven! Gud være med Dig! Jeg vil nu ride hjem for at spise til Middag med Juanita.“ Med disse Ord og et venligt Haandtryk skiltes de ad, og Bertrand travede langsomt tilbage til Haciendaën.

Otte og tyvende Kapitel.

Forberedelser.

Rafael red rast til for saa hurtig som mulig at naae Lima og Valladolid-Gaden, men var saa forsigtig at tage det halvê Segl ud af sin Lomme og svøbe det ind i et Stykke Papir, for at det ikke ved at blødgjøres skulde blive aldeles ukjendeligt. Saasnart han var ankommet til Lima, skyndte han sig at sætte sin Hest i Stalden og gjøre lidt Toilet, dernæst købte han et godt Forstørrelsesglas hos en Uhrmager og ilede hen til India.

Hun var heldigviis alene, det vil sige, der var ingen Andre tilstede end Adele-Deincourt. De unge Piger begrebe paa Diebliffet, at noget Bigtigt maatte være Aarsag til hans Komme, og Rafael lod dem heller ikke længe blive i Uvisshed om hvad det var, men spurgte strax, efterat de første

Hilsener vare verlede, Lydia om hun ikke havde sagt, at der ogsaa fandtes Breve blandt de Gjenstande, der vare blevne hende frarøvede.

„Jo, kjære dyrebare Breve, som jeg havde gjemt i et lille Etui af Saffian. Røverne have rimeligviis troet, at det indeholdt Smykker.“

„Var der forseglede Breve — jeg mener brækkede iblandt dem?“

„Ja, der var en otte-ti Stykker, som jeg havde modtaget i Europa.“

„Godt. Maa jeg saa bede Dem om en Smule Eau de Cologne for at vadse et lille Stykke af et Segl, som jeg har fundet.“

Lydia gav ham hvad han forlangte, og han rensede og vadkede nu omhyggelig det Stykke Lak, han havde taget op af Starnet, hvorpaa han gav Lydia det tilligemed Forstørrelsesglasset og bad hende see nøiagtig efter, om hun mulig skulde kunne see og kjende det deri aftrykkede Signet.

Da hun i nogen Tid havde seet derpaa, udraabte hun: „Det er mit! Hvorfra har De det? Signetet tilhører en Veninde af mig, der boer i Bourdeaux; det forestiller St. Georg, som dræber Lindormen. Vil De see? Dragens Hoved og Ridderens opløstede Arm ere ganske tydelige.“

„Har De ikke et lignende i Deres Besiddelse?“

„Jo jeg har. Det var kun mine vigtigste og dyrebareste Breve, som jeg havde gjemt i Etuiet. Her“ vedblev hun, idet hun aabnede en Palle Papirer, „er der endnu to Breve fra samme Haand, begge forseglede. Nu kan De sammenligne Seglene.“

Rafael tog Brevene. Det ene fandt han uden al Værdi, Seglet var brudt og fladt, og Indtrykket i det utydeligt, derimod viste det andet endnu Ridderens Skikkelse tilhest,

uagtet ogsaa det var medtaget af Heden, og da han sammenlignede det med det fundne, følte han sig fuldstændig overbevist om, at de to Aftryk hidrørte fra det samme Signet. Det kom nu kun an paa at overbevise Politiet om det Samme, for at bringe dette paa det rette Spor. Men efter den Erfaring, han havde faaet ved sit Sammenstød med Sennor Bertenna, ansaae han en vis Forsigtighed ved Anmeldelsen af sin Mistanke for ikke at være overflødig.

Han endte hurtig sit Besøg hos Lydia; den Bligt, han havde paataget sig, lod ham ingen No. En vistnok endnu usikker Mistanke om, at Bertenna, som havde foregivet at være sendt af Politiet, selv stod i nærmere Forbindelse med Røveriet, svævede dunkelt for ham; han anede et heelt Bæd af Nederdrægtigheder, hvori denne Herre var indviklet, ligesom hans Underskrift som Bidne paa Desterres's Kjøbecontract og til Indbrudet hos Lydia. Det kom kun an paa at faae Tag i Et eller Andet, hvorved der kunde faaes Oplysning om mere.

Han ansaae det for raadeligst at henvende sig directe til Politidirecteuren, for om mulig at faae denne til at interessere sig for Sagen, især da han vidste fra en sikker Kilde, at Præsidenten havde givet Politiet bestemt Befaling til at anvende alle sine Kræfter i denne Anledning. Politidirecteuren sværmede desuden selv for den smukke Stuespillerinde, og han kunde altsaa haabe paa et godt Udfald.

Han gik derfor lige hen til Politidirecteuren, som han traf i hans Bureau, og han kunde ikke let have fundet noget heldigere Dieblis til at komme med sin Anklage. Det Lig, som han samme Morgen havde opdaget ved Landeveien, var nylig blevet bragt til Byen, og paa dets Klæder og et stort brunt Mærke paa den venstre Overarm havde Directeuren i den Myrdede gjenkjendt en nær Slægtning og Ven af sig,

en Sennor Orriges, og han var derfor ude af sig selv af Forbittrelse. Enhver Oplysning, der kunde føre ham paa Spor i denne Retning, var ham yderst kjærkommen, og da Rafael antydede, at den omtalte Mulat havde et frisk Plaster paa Ansigtet, som mulig skjulte et ligesaa frisk Saar, der kunde staae i Forbindelse med Overfaldet, blev han lutter Fyr og Flamme. Han vilde helst strax have sendt en Patrouille derud for at arrestere Mulatten og undersøge Huset, men Rafael protesterede af alle Kræfter, thi han formodede ikke uden Grund, at Scipio Morbido, som han kaldte sig, havde endeel Hjælpehjælpere i Nabolauget og derfor let kunde blive advaret og undslippe. Han havde udkastet en anden Plan, som lovede et mere sikkert Udfald, netop fordi den var ganske simpel og naturlig. For at hente den Ko, han havde kjøbt, behøvede han nogle haandsfaste Folk, og med dem vilde han næste Morgen — thi idag var det blevet for sildigt til et saadant Foretagende — ride ud til Negerbyen; men hans Ledsagere skulde ikke være almindelige Peons (Dragere), men Politisoldater, og naar de havde bemægtiget sig Mulatten og Søsteren, som maatte bringes i Forvaring som Hælerste, skulde et Skud give en i Nærheden holdende Patrouille Signal til i Galop at komme tilhjælp, hvis Slynghens Naboer og Kammerater skulde vise nogen Lyft til at befrie ham. Huset skulde dernæst omringes og eftersøges, og Rafael tvivlede intet Dieblif paa, at der netop i denne Hule vilde findes mange Ting, som kunde føre tilbage til tidligere Overfald og Tyverier.

Rafael var blevet yderst forsigtig efter de Erfaringer, han havde gjort i Peru, og derfor omtalte han slet ikke Bertenna eller den Mistanke, han nærede mod denne. Det var vel ikke sandsynligt, at Directeuren var nogen Ven eller Slægtning af denne Hædersmand, men man kunde dog ikke vide

det, og det var derfor raadeligst foreløbig at tie. Var han medskyldig, maatte det komme for Lyset af sig selv, og han var vis paa, at Politiet vilde gaae ibrigere og hensynsløse tilværts, naar det kun angik Mulatter og simple Forbrydere, end naar der var Tale om en finere Kjæltring, hvor maaskee Familiehensyn eller andre Indflydelser vilde gjøre sig gjældende.

Med Løfte om Klokken Otte den næste Morgen at være i Politibygningen, for der at faae sine Retsagere anvist, gik Rafael hjem til sin egen Bolig for at besørge nogle Privatforretninger. En Tydsker var blevet ham anbefalet som en fortrinlig Chemiker til at undersøge Underskrifterne paa Kjøbecontracten, Manden blev i næste Uge vertet tilbage fra Cerro de Pasco, hvor han for Diebliffet opholdt sig, og Rafael havde isinde at skrive til ham og bede ham besøge sig, naar han kom til Lima. — Han haabede at formaae Præsidenten til at understøtte sig i sin gode Ret til at lade Contracten undersøge, thi det var ikke hans Hensigt rolig at finde sig i ved et Bedrageri at blive berøvet sin halve Formue. I sit Hjem fandt han et Kort fra den franske Consul med en indstændig Anmodning om snarest mulig at komme til ham for at træffe nærmere Aftale angaaende Sagen med Dboerne. Bertrand havde givet Anvisning paa Rafael, og der var mange Detailler, som Consulen ønskede at erfare af ham, uagtet han i de sidste Dage selv havde indhentet Underretning.

Rafael skrev nu først sit Brev til Cerro, bragte det paa Posthuset og gik saa hen til den franske Consul og lod sig melde. Monsieur Lacoste, hvis Hest stod sadlet, opgav sin Ridetour og havde en lang Samtale med Rafael, der blev inderlig glad ved i ham at finde en varm Forsvarer af de stakkels Dboere. Monsieur Lacoste, som ved Hjælp af en Toll fra det franske Krigsskib havde talt med nogle af de

Ulykkelige og hørt deres Lidelsehistorie, interesserede sig nu ligesaa ivrig for deres Befrielse, som han i Begyndelsen var uvillig til at paatage sig nogen Uleilighed i denne Henseende. Hans Medlidenhed var blevet vakt, og han havde besluttet at føre Sagen igjennem. Han var overbevist om, at hans Regjering vilde billige hvad han gjorde, thi det var ikke blot menneskekjærligt, men politisk klogt at antage sig de Hjælpeløse, som hjemme paa deres lykkelige Der underlig nok ikke havde villet indsee hvilken Betsignelse det var at blive regjeret af Frankrigs Herskere. Nu var der en Leilighed til at vise dem, hvor gavnlig og nødvendig et fremmed mægtigt Riges Beskyttelse var for dem, og hvor værgeløse de uden den vilde være overladte til fremmede Røvers Vilkaarlighed, og Monsieur Lacoste havde ifinde at benytte denne Leilighed.

Han vidste, at Italieneren Filippo, som havde forraadt sine Venner, drev omkring i Lima. At han forlængst havde bortødslet sine Blodpenge og nu kun ventede paa et passende Skib for at slippe bort fra Peru, da han ikke følte sig sikker i Nærheden af Indianerne, som han ikke altid kunde undgaae og hvis Had til ham vorede fra Dag til Dag under deres Trældom, var ham ligeledes bekjendt. Consulen havde imidlertid truffet Forholdsregler til øieblikkelig at blive sat i Rundskab om, naar han vilde forlade Landet. Han var nødvendig som Bidne for Dboerne, og desuden tænkte Consulen paa at fordre ham udleveret af Regjeringen for at sende ham til Tahiti og der lade ham stille for Retten og straffe for Menneskerov. Galgen var altfor god for den Kjæltring.

Under deres Samtale hørtes der Hestetrampen, og da de kom hen til Vinduet, saae de et Compagni Soldater midt under den brændende Sol med fuld Oppatning trække forbi. Folkene vare dødsstrætte, bedækkede af Sved og Støv, og det var siensynligt, at de neppe kunde staae paa deres Fødder.

der eller holde sig i Rækken. Ligeunder det Bindue, hvor de stode, indhentede Rytterne dem. Det var Castilla med sine Ulaner, som sprængte forbi uden at værdige Soldaterne et Blik eller besvare Officierernes militaire Hilsen.

„Hvad betyder det?“ raabte Rafael overrasket.

Monsieur Lacoste smilede og sagde: „Det er en Deel af det Compagni, som skjød sine egne Officierer under Attentatet paa Præsidenten. Til Løn derfor commanderes de nu til Straffemarcher og skulle fordeles mellem forskellige Regimenter.“

„De have altsaa været vidende om deres Officierers Plan?“

„Ja det er Ingen istand til at sige noget Bestemt om“, httrede Fransmanden med et Skuldertræk. „Selv i officielle Kredse gaaer der de meest modsigende Rhytter. Præsidenten har ikke med et Ord omtalt de Begivenheder, som fandt Sted hiin Morgen, og har svaret Ministrene undvigende, da de directe spurgte ham derom.“

„Det er mærkværdigt!“

„Men meget naturligt,“ meente Fransmanden. „Peru er under denne Præsident en virkelig Militairstat, og saa kan det i Sandhed ikke være dens Overhoved ligegyldigt, at de Militaire, paa hvem han først og fremmest maa kunne stole, gjøre Opstand mod ham, især naar Borgerne og Landmændene maaskee i mange Tilfælde have gyldige Grunde til Utilfredshed. Det er let at forstaae, at der under saadanne Omstændigheder ikke slaes Alarm, men at Sagen neddysses saa meget som mulig. En bestemt Handling vilde blive et historisk Factum; et blot og bart Rhytte har intet Værd og kan aldrig faae det.“

„Jeg hørte nylig, rigtignok kun som Rhytte, at den ecuadorste Ex-Præsident ikke var fremmed for den Sag.“

„Jeg har ogsaa hørt det, men det er dog neppe sandsynligt. Jeg tiltroer nok denne Mulat-General den fornødne Snubhed, men ingeniunde det fornødne Mod dertil, og jeg anseer ham ogsaa for altfor klog til at kunne give den vanvittige Tanke Rum, at han kunde have Nytte af den nuværende Regjerings Fald. Han maa vide, at han er blevet umulig i Ecuador, ellers maa han være endnu mere forblindet end jeg anseer ham for.“

Monsieur Lacoste havde allerede indleveret en Klage til Præsidenten og opfordret ham til at give sig Fuldmagt til at opføre og reclamere de under fransk Beskyttelse staaende Oboere. De vare, som han sagde i sin Indberetning, upaatvivelig bortførte, og deres nuværende Eiere efter alle civiliserede Staters Love forpligtede til at udlevere dem uden nogensomhelst Godtgjørelse. Han ventede hver Time Svar derpaa og vilde saa øieblikkelig give Rafael Underretning herom, for at de i Fællesskab kunde opføre og sætte Oboerne i Frihed. Det paa Kjøden liggende Krigsskib var beredt til at tage de stakkels Meunesker ombord og bringe dem tilbage til Hjemmet.

Da Rafael, efter at have forladt Consulen, gik henad Gaden, følte han pludselig en Arm blive stukket ind under sin, og da han vendte Hovedet om, saae han til sin store Forbauselse, at det ikke var nogen Anden end Sennor Bertenna, som smilede til ham, idet han sagde: „Høistærede Sennor, hvor det glæder mig at træffe Dem paa neutral Grund og at kunne sladdre nogle Minutter med Dem! Hvor skal De nu hen?“

„Jeg har igrunden intet bestemt Maal,“ sagde Rafael overrasket ved denne Venlighed.

„Saa meget desbedre,“ lo hans Ledfager. „Saa kunne vi jo drive rolig ned ad Gaden. Sig mig engang, min dyrebare Ven, som engang mistænkte mig for at trage Dem

efter Livet — nu er De vel forhaabenlig blevet overbevist om, at De gjorde mig Uret — siig mig engang, om De har haft bedre Held med Deres Efterforskninger end jeg; thi jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg trods al anvendt Møie ikke har været saa heldig at opdage det Ringeste.“

„Hvilke Efterforskninger, Sennor?“ sagde Rafael, som nu havde fattet sig og tænkte, at det altid kunde have sin Interesse at faae at vide, hvad Sennor Bertenna vilde ham.

„Om Overfaldet hos den franske Sennorita mener jeg naturligtviis. Det er dog en Skam, at vi her i Lima skal lade det sidde paa os, at vort Carneval er blevet benyttet til en saadan Nederdrægtighed og at Politiet skal være ude af Stand til at opspore Gjerningsmændene. Men det lader til, at de Herrer have baaret sig meget snildt ad, siden de nu ere sporløst forsvundne. Sennoritaen er jo en lille Smule selv Skyld deri, thi dersom hun for nylig havde givet mig nogle Hentydninger, saa havde jeg og mine Venner vistnok været istand til at være hende til Nytte.“

„Desværre kan jeg ikke rose mig af noget større Held,“ sagde Rafael. „Røveriet lader til at have været saa listig anlagt, at man neppe kommer paa Spor efter det, med mindre Gjerningsmændene selv forraade sig.“

„Bort Politi er ogsaa altfor mageligt.“

„Det lader til det.“

De unge Mennesker gif et lille Stykke tause ved Siden af hinanden. Endelig spurgte Bertenna: „Har De fornylig besøgt Deres Ven Fransmanden i Hacienda?“

„Jeg er idag kommet derfra,“ sagde Rafael rolig.

„Virkelig?“ raabte Bertenna, og det var som om han havde et Spørgsmaal paa Tungen, men han betænkte sig og tilføjede: „Ja, det er jo et behageligt Sted; den gamle Fransmand har indrettet sig smukt og hyggeligt, naar blot den

lange hede Bei ikke var. Hvis der førte en skyggefuld Allee derud, vilde det blive et Forlystelsessted for Lima, men nu rider Ingen derud, naar han ikke er nødt dertil. Hvor vil De hen?" afbrød han sig selv, da Rafael blev staaende ved et Huus.

„Jeg boer her!“

„Boer De der? Men De bliver dog vel ikke hjemme hele Aftenen.“

„Jeg har nogle nødvendige Breve at skrive, som jeg først maa besørge.“

„Saaledes. A revoir da! Apropos!“ raabte han, idet han vendte sig om. „Har De senere været hos Præsidenten?“

„Ikke siden vi traf sammen der.“

„Ja nu husker jeg det. Nu er der slet Intet at stille op med den Gamle, han har Hovedet fuldt af lutter Atten-tater. Adios amigo!“ og med en venlig Hilsen gik Sen-nor Bertenna langsomt videre henad Gaden.

Xi og tyvende Kapitel.

Trykhuset.

Den næste Morgen var Rafael tidlig oppe og gik strax hen til Politibygningen for selv at vælge de Folk, han vilde tage med. Det maatte være haandfaste Karle, thi Mulatten var en knokkelstærk Person, og hans Søster var heller ikke at ringeagte, hvis det kom til Kamp. Desuden kunde man jo ikke vide, om Naboerne vilde ile ham til Hjælp ved hans

Kaab, førend Politiet efter givet Signal kunde naae derhen. Politidirecteuren havde tænkt herpaa og derfor udvalgt fire kraftige Karle, som Rafael erklærede sig tilfreds med. De forstode at omgaaes med Skydevaaben og havde ogsaa Revolvere skjult under Kappen, derimod bare de lange Knive i Beltet, hvilket Slagterne have Tilladelse til, naar de transportere en vild Dyr, for i Nødtilfælde at kunne stikke den og derved gjøre den uskadelig.

De vare tilhest, thi det kunde aldrig falde noget Menneske i Sydamerika ind at gaae en Fjerdingvei, naar han kan komme til at ride. Desuden har hver af dem en Sæde af den Slags, hvormed man fører og binder Dvæg.

De travede nu afsted, indhentede lidt før Veien bøier ind tilvenstre til Negerbyen den forud affendte Politi-Patrouille og standsede lidt efter ved det af Rafael betegnede Huus, hvor de steg ned af Hestene.

Da Scipio kom ud i Døren og kjendte Rafael i Spidsen for Folkene, raabte han leende: „Kaa min Søster vil lee Dem ud, Sennor! De bringer fire Mænd med for at transportere en Ko, som Pigen alene har ført hertil fra Lima. Saa mange Omstændigheder ere virkelig ufornødne. Havde jeg vidst, at De vilde udgive saa mange Penge derfor, kunde jeg ligesaa godt selv have tjent dem.“

„Egemeget, nu ere vi her!“ raabte Rafael. „Gaaer Koen taalmodig, er det saa meget desbedre. Ved at see den igaar troede jeg den ikke saa rigtig, jeg syntes den havde et falskt Blik. Tillader De, at vi nu tage Dyret med?“

„Ja vist, ja vist,“ raabte Mulatten. Jeg maa kun bede Dem vente lidt til min Søster kommer, thi det er Skik hos os, at den, som har fodret det Dyr, man har solgt, ved Afhentningen faaer en lille Gave.“

„Med Fornøielse!“ raabte Rafael. „Men vi have vel

ikke nødvendig at uleilige hende selv for den Sags Skyld, jeg kan vel ligesaa godt give det til Dem?" Det var ham slet ikke beqvemt, at Søsteren skulde være tilstede, naar man flængslede Broderen.

„Saa vilde hun troe, at jeg havde bedraget hende," lo Mulatten. „Hun er slemmt mistroisk, men hun er her strax, jeg har sendt en Dreng efter hende. Vil De ikke komme indenfor saa længe, Sennor?"

Kasael havde behandlet den Anden med saa stor Høflighed, at denne skammede sig ved at staae tilbage, og Kasael gik ind i Huset, medens de Andre bleve udenfor; thi den overmodige Mulat ansaae sig som Eiendomsbesidder og Opvæggholder for jevnbyrdig med enhver hvid Cavalleer, i hvis Selskab Arbeidsmænd naturligviis ikke vilde blive taalte. Det vilde desuden ogsaa være en mislig Sag at fængsle ham i selve Huset, hvor den gamle Bedstemoder sad. Kasael gik altsaa ind i det lille, skidne Rum og satte sig ned paa en Skammel, men han kunde ikke udholde at vente. Hans Hjerte bankede feberagtig, han kunde neppe trække Beiret for Opvækkelse og Forventning og han besluttede saa rask som mulig at gjøre Ende paa Sagen.

„Dersom det er Dem beleiligt, Sennor," sagde han efter en Pause, „saa lade vi Folkene gaae ind i Gaarden og fange og binde Roen. Min Tid er noget knap, og jeg vil gjerne saa hurtig som mulig tilbage til Lima."

„Gjerne," sagde Mulatten, som imidlertid havde aabnet et Skab saameget, at han kunde faae Armen derind, og nu trak en halvfylt Flaske frem. „Skulle vi drikke paa Rjømandskabet? De vil dog gjøre mig Bessed, haaber jeg?"

„Med Fornøielse!" svarede Kasael, som indsaae, at han ikke kunde undgaae det, og saae just ikke med Velbehag paa, hvorledes Mulatten fra den nærmeste Hylde tog to alt andet

end rene Glas, vidffede dem lidt af med en gammel Klub og skjæntede en uklar Drik i dem, som lugtede stærkt af Agua ardiente.

„Altsaa paa flere Forretninger med hinanden, Sennor! Sid Handelen med Roen maa være Dem til Behag!“ sagde Mulatten, idet han tog det ene Glas og holdt det hen mod sin Gæst, medens han med den venstre Haand skjød det andet hen til ham.

„Paa videre Forretninger med hinanden!“ svarede Rafael tvetydig, idet han førte Glasset til Læberne og nippede til det. Han havde ikke Lyst til meer end at smage paa denne ubehagelige Velkomstdrik, men Mulatten lod ham ikke i Fred; det var hjemmelavet Brændeviin, og han maatte dog drikke saameget, at han kunde sige ham, hvordan det smagte.

Der gives underlige Forhold i Berden. Blandt ucul-tiverede Folkeslag, blandt Hedninger og Afgudsdyrkere vilde disse to Mænd fra dette Dieblif have været Venner eller turde dog aldrig paa det Sted, hvor de havde druffet sammen, have tilføiet hinanden noget Ondt. Den Christne derimod ryger, drikker og spiser Salt med sit Offer, og naar Leiligheden er gunstig, slaaer han til. Rafael ansaae heller ikke sin Klinken med Mulatten for nogensomhelst Hindring i at sikkre sig ham snarest mulig; han drak kun, fordi han ikke kunde undgaae det og for at stille den Anden tilfreds. Efter at have rost Drikken, og erklæret, at han ikke var sagkyndig, da han ellers aldrig smagte stærke Drikke, bad han endnu engang om, at Folkene maatte fange Roen.

Høflighedens Fordringer vare nu iagttagne, og Scipio havde ikke heller flere Indvendinger at gjøre. Han tømte endnu et stort Glas i eet Drag uden at fortrække en Mine, gjemte Flasken og kaldte selv paa Folkene, for at de kunde følge ham ud i Gaarden, hvor han kunde vise dem Roen.

Da Folkene gik igjennem Stuen, toge de høflig Huerne af og hilste den Gamle, men hun tog ingen Notice af dem; de vare jo kun Peons og hendes Barnebarn havde Grund=eiendom. Ude i Gaarden forandrede Tingene sig snart, thi nu var al Tøven ufornöden. Det lille Gaardsrum var omtrent tyve Fod bredt og saae ligesaa skident og forsømt ud som Huset, men bag det laa den med stærke Stolper og Tværstænger fast indhegnede Corral, hvor Køerne blive drevne ind til Malkning og til Fødring om Morgen, hvilket her blev besørget ganske alene af den unge haandfaste Dame, Scipios Søster. Naar det var skeet, slap man dem ud i en større Indhegning, hvor de hele Dagen kunde more sig med at spadserere paa den tørre nøgne Jord og søge Ly mod den glødende Sol under nogle skryggeløse Træer, som kun fristede Livet ved hyppig Vanding.

Fra Corral'en førte kun en smal Dør til en lille Sidevei, som løb bag om Huset og stod i Forbindelse med Landeveien. Det lille Grundstykke var tæt indhegnet ud mod Bypveien og Gjennemgangen var kun gennem Huset. Alt Dvæg, som blev drevet ud og ind, maatte derfor passere Sideveien.

Køerne vare om Morgen blevne malkede og fordrede og jagede ud igjen i den store Indhegning. Man havde kun tilbageholdt den ene Ko for at have den ved Haanden, hvis den skulde blive afhentet. Den laa drøvtyggende i Skyggen af nogle Acacier, hvis Løv saae saa skident og fortorret ud, som om det hvert Dieblig kunde falde af.

Scipio stod midt i Gaarden, da de formeentlige Peons kom gennem Huset, og sagde til Folkene, idet han pegede paa den: „Der ligger Koen, den er saa from som et Lam, og En af Eder kan rolig tage den ved Hornene og føre den hvorhen han vil!“

„Det var rart,“ sagde En af de forklædte Betjente, „saa behøve vi ikke alle fire ubegvemme Lassoer, en eller to er nok. Kast dem herhen, Jose!“

Derpaa kastede han sin egen Lasso tæt ved Mulatten, medens to af dem bleve staaende og den tredie kom til for at adlyde Befalingen, idet han smøgede sine Wrmer i Beiret og kastede sin Lasso ovenpaa den første. De to Politibetjente havde nu Mulatten midt imellem sig, medens Rafael stod foran ham. I dette Dieblif foer en Mistanke om hvad de havde ifinde gjennem Scipios Hoved, han saae sig opmærksom omkring og vilde forandre sin Stilling, men det var for silde. Fra begge Sider sprang Betjentene ind paa ham og søgte at holde hans Arme, medens de Andre, som stode en halv Snees Skridt derfra, ilede dem til Hjælp.

Rafael affyrede sin Revolver i Luften, det var det aftalte Signal. Mulatten skreg om Hjælp, idet han stred mod Overmagten med Rjæmpestyrke. „Forræderi!“ brølede han, idet han søgte at faae Armene frie, „Forræderi! Hjælp! Hjælp! Herhen Naboer! Spioner! Spioner! Til Hjælp!“

Et Skrig svarede ham, et saadant som en tirret Tigerinde vilde udstøde, naar man vilde røve dets Unger, og Scipios Søster kom farende som en Furie med udstrakte Arme og rullende Dine for at hjælpe sin Broder, og det var ikke den daarligste Hjælp. Med sine krumme Negle kradsede hun Betjenten i Ansigtet og greb ham tillige i Struben, saa at Manden gispede efter Beiret og Dinene stode stive i Hovedet paa ham. Et Slag i Panden med knyttet Næve, som den anden Betjent tildeelte hende af al Magt, brød hun sig ikke det Mindste om, hun hverken vaklede eller veg tilbage, og Scipio begyndte at faae Luft.

Denne Følelse fordoblede hans Anstrengelser for at slippe løs fra sine Fjenders Greb, og det lykkedes ham at faae sin

venstre Arm gjort fri. Paa samme Tid hørtes der Alarm tilhøre og venstre fra Naboerne.

„Holla! Hvad betyder dette?“ raabte nogle raue Stemmer, og flere sorte, truende Skikkelser viste sig ved Indhegningen, som adskilte Gaardene og gjorde Mine til at klattre over. Den gamle Kone inde i Huset, som hidtil i stum Forfærdelse havde været Vidne til Kampen, udstødte et Jammerstyg, og Rafael indsaae, at han selv maatte tage fat, hvis hans Bytte ikke skulde undslippe ham, thi hvis Mulatten blev fri blot et eneste Dieblit, og det kunde lykkes ham at komme over den nærmeste Indhegning, saa kunde ikke hele det peruanske Politi opstøve ham igjen i det Virvar af Huse og Haver, som fandtes her i Negerbhen. Dog vilde han ikke anvende sine Skydevaaben uden til Selvforsvar eller i yderste Nødstilfælde. Den Betjent, som Megæren havde grebet i Struben, fandt imidlertid sin Stilling saa betænkelig, at han gav Slip, og Rafael sprang derfor til, tog fat i Fruentimmerets Arm og rev hende med Magt bort fra sit Offer. I samme Dieblit hørte han raste Skridt bagved sig og saae en stor, knoglet, men temmelig lapsket klædt Mulat komme farende imod sig fra Huset. Scipio havde ogsaa bemærket ham og skreg, idet han gjorde et fortvivlet Forsøg paa at faae den høire Arm fri: „Til Hjælp, Corona! Træt Ruiven ud og stød de Hunde ned!“

Sennor Corona, som lige vilde ile Sennorita Morbido til Hjælp, standsede og gjorde en Bevægelse som om han vilde gribe et skjult Vaaben. Rafael betænkte sig ikke længere, han tog sin Revolver og rettede den ligemod ham. Corona veg forfærdet tilbage, men det lod ikke destomindre til, at Rafael alligevel skulde faae Brug for sit Vaaben, thi tilhøre- og venstre vare de Andre nu klavrede op paa Indhegningen og i Begreb med at springe ned i det indre Gaardsrum. Heldigviis hørtes der i det Samme Hestetrampen foran og bagved

Huset, og en Trup Ryttere standsede foran dette, medens en anden besatte Sideveien bag Corral'len.

Forskrækket herover bleve de sorte Sennores fiddende oppe paa Indhegningen, uden at springe ned i Gaarden, og Rafael lagde Mærke til, at den lopsede Mulat løb hen til den nærmeste Indhegning og gjorde Mine til at flattré over. Hans Hjælp i Kampen mod Scipio og hans Søster behøvedes ikke mere, thi den ene Betjent havde flaaet hende saaledes med Kolben af Revolveren i Tindingen, at hun var sunket i Ræ, og Mulatten havde de ligeledes faaet Bugt med. Rafael traadte derfor iveien for Sennor Corona og anmodede med udstrakt Revolver den elegante Mulat om at vente saalænge, at man kunde gjøre hans nærmere Bekjendtskab, og Corona, som havde stor Respect for Skydevaaben, opgav strax ethvert Forsøg paa Flugt og spurgte kun, hvad man vilde ham, han havde hørt Allarmen og troet, at hans Ven Scipio blev overfaldet af Røvere, og derfor var han ilet ham til Hjælp, men dersom han havde vidst, at Politiet havde Noget dermed at gjøre, kunde det aldrig have faldet ham ind at optræde imod det.

Rafael værdigede ham intet Svar. Han var nu Herre over Forholdene. Fire Dragoner bevogtede Huset, og to holdt Vagt ved Døren ud til Gaarden med ladte Karabiner. Efter en kort fortviolet Kamp vare Scipio's Albuer bleve bundne paa Ryggen, hvorpaa han blev overgivet til to Betjentes Bevogtning; hans Søster, som havde udviklet saa megen Energi i Striden, var ligeledes blevet bundet, og den Betjent, som hun saa venlig havde taget i Struben, paatog sig frivillig at passe paa hende. Retsbetjenten, som havde opholdt sig ved Patrouillen, fandt det hensigtsmæssigt at gjøre Corona nogle Spørgsmaal, og det blev denne betydet, at han skulde forholde sig rolig og ikke forsøge at flygte, hvilket han

findt sig i, da han indsaae, at han ikke kunde slippe bort, og raisonnerede sig til, at man ikke kunde gjøre ham Noget, naar han blot forholdt sig rolig, da han jo ikke havde lagt Haand paa Noget.

„Nu er det vel overstaaet, Sennor Aguila,“ sagde Retsbetjenten. „Af Naboerne have vi Intet at frygte, thi om de ogsaa før havde havt Lyst til at staae ham bi — Santa Maria, hvor den Slynge seer ud! — saa tage de sig nok ivare for at binde an med Politiet; kun Saa af dem have en reen Samvittighed, og naar de derfor ikke tvinges dertil, blande de sig nødvendig i Noget, som Politiet har med at bestille.“

„Kunne vi nu ikke undersøge Huset?“ spurgte Rafael.

„Med Fornøielse,“ lød Svaret. „Bring Fangerne noget nærmere til Huset, det er altid sikkrere, og det er bedst, at vi holde os samlede. Pas mig nu godt paa Fangerne! Jeg har beordret en Afdeling Ulaner herud, som skulle patrouillere i Byen, medens vi ere sysselsatte her; det staader aldrig at være forsigtig.“

Der var ingen Grund til at frygte nogen yderligere Forstyrrelse eller Fornærmelse under deres øvrige Forretninger, thi Militairstyrken var tilstrækkelig ikke blot til at holde samtlige Beboere i Stranckerne, men endog til at jage dem ind i Husene. Mange af Dem, som havde Et og Andet paa Samvittigheden og ikke følte sig aldeles sikkre paa, at det mulig kunde komme paa Dmtale, foretrak at forlade deres Chagras gjennem Bagdøren og gjøre en Spadseretour hen til Floden; naar det var blevet mørkt, var det altid tidnok at forhøre sig om, hvordan Alt var løbet af.

Scipio, som anede hvad det gik ud paa, men ogsaa indsaae, at han var i Fjendens Magt og for Diebliffet maatte finde sig i Alt, laa rolig og bed Tænderne sammen i magtesløst Raseri. Søsteren rasede saa meget stærkere og gjorde frygtelige Anstrengelser for at befrie sig, idet hun samtidig

overøste sin Bevogter med de gemeneste Eder og Forbandelser. Alle de gudsbespottende og obscøne Udtryk, som findes i det spanske Sprog, strømmede ud af hendes Mund, og med Linnedet hængende i Pjalter om Skuldrene svor hun at hævne sig stræffelig paa dem, som behandlede hende saaledes i hendes eget Huus. Hendes Vogter stod rolig ved Siden af hende og lo spottende af hendes magtesløse Raseri, indtil hun med hvinende Stemme først forbandede Corona, at han stod der uden at være bundet og lod hende mishandle, og derpaa kaldte Naboerne til Hjælp, saa fandt Betjenten det passende at løse det brogede Silketørklæde af hendes Hals, dreie det sammen til en Knebel og sthyde den ind mellem hendes Tænder, saa at ikke en Lyd kunde komme over hendes Læber.

Retsbetjenten og Rafael vare imidlertid gaaede ind i Huset, og der udfordredes ingen lang Søgen for at retfærdiggjøre den Fremgangsmaade, der var blevet anvendt mod Familien, thi i Skabet ved Væggen fandtes der til Beviis for Forbrydelsen i Balladolidgaden flere Saffians Etuier, som laae skjulte under Linned og gammelt Stramleri. Den gamle Kone gjorde slet ingen Modstand; saasnart hun havde seet Politiet tage hendes Huus i Besiddelse, krøb hun angst hen i en Frog og fulgte med frygtfomme Blik og rystende Lemmer de hvide Mænds Undersøgelse. I Skabet fandtes desuden en Masse Ting, som ikke passede i en Negerhytte, deriblandt en Trækasse med forskellige Ringe, to Gulduhre, og en Mængde Ting, som afgave et interessant Stof til videre Undersøgelser.

Da Betjenterne brød Gulvet op for at eftersee, om der fandtes skjulte Ting, kom et heelt Barelager for Dagen, saa stort, at det ikke engang kunde føres bort paa Hestene. Men Retsbetjenten forstod at hjælpe sig. Enhver Neger i Nabolauget havde Muldhyr eller Æsler, hvorpaa de førte deres Producter til Staden, og de turde ikke nægte mod Betaling at stille dem til

Politiets Raadighed, naar det blev forlangt, og en af Folkene fik derfor Befaling til saa hurtig som mulig at skaffe et Antal deraf tilveie. Det viste sig ogsaa, at han ikke havde forregnet sig heri. Muldyrene og Æslerne ankom snart, Eiermændene udliveredede dem frivillig og vilde ikke engang modtage Betaling derfor; de sagde nemlig, at det var dem selv om at gjøre at blive saadanne flette Mennesker qvit, som ellers kunde bringe det uskyldige Sted i Banrygte. De ærlige Folk vare ganske oprørte over Menneskenes Slethed i Almindelighed og Morbidos i Særdeleshed.

Scipio havde haft en sand Lidenskab for Brevtaster, hvoraf der fandtes et heelt Forraad i en lille chinesisk Kuffert. Endeel af dem indeholdt endnu Papirer, og Rafael overtog det flygtige Gjennemsyn af dem eller snarere udbad sig Til-ladelse hertil, medens de øvrige Ting bleve læssede og fastsnørede. Han havde allerede gennemseet ti til tolv, uden at opdage Noget, der var værdt at lægge Mærke til, da han paa engang i en Brevtaske fik Die paa et aabent Brev med sit eget Navn paa Adressen.

„Vi maae afsted, Sennor!“ sagde Betjenten. „Lad det Kram beroe! Morer det Dem at støve det igjennem, saa er der fuldkommen god Tid dertil, naar vi komme hjem.“

„De har Ret, Sennor,“ sagde Aguila, som ikke havde ifinde at aflevere sit Bytte, da han ikke kunde vide, hvad der senere kunde gjøres med det, naar det kom i Politiets Hænder, hvor Desterres talte mange Benner. „Maa jeg bede Dem om at tage den lille Kuffert med!“ og idet han aabnede Brevtassen, som han holdt i Haanden, som om han vilde notere Noget, puttede han den rolig og ugeneet ned i sin egen Lomme.

Betjenten lagde slet ikke Mærke hertil. Kufferten blev lukket og pakket paa et Muldyr, og der blev requireret endnu

tre Væfler med Sadler til Fangerne. Bedstemoderen brød Ingen sig om, men Retsbetjenten havde bestemt, at Sennor Corona skulde følge med. Corona, som var blevet meget ængstelig, trængte sig hen til Rafael og hvidskede til ham: „Jeg hørte før Deres Navn, Sennor, jeg kan gjøre Dem flere vigtige Meddelelser. Beskyt mig! Jeg veed Alt!“

Rafael saae sig forundret om efter Fyren, men før han kunde fatte en Beslutning, raabte Mulatinden, som havde frigjort sig for Kneblen: „Lad ham ikke undslippe! Pas paa den gule Skurk, han var med og vil nu liste af.“

Coronas Ansigt blev askegraat, men Betjenten lo og sagde: „Vi skulle nok bære Omsorg for, at han bliver i Deres Selskab, Sennorita. Op med Dig min Ven! Har Du ikke hørt, at den unge Dame længes efter Dig?“

„Hun lyver!“ skreg Corona i Dødsangst. „Denne Sennor kjender mig; han veed, at jeg er en ærlig Mand. Ikke sandt Sennor? De veed, at jeg Intet har at skaffe med disse Folk?“ --

„Lyver jeg?! Du feige nedrige Kjæltring!“ raabte den rasende Megære. „Jeg skal vise Dig, om jeg lyver eller ikke. Lad ham ikke slippe, Sennor. Han er Hovedmanden for dem Alle, og i ham har De gjort den allerbedste Fangst.“

„Frels mig, Sennor!“ bad Mulatten nok engang i Dødsangst, men Rafael vendte sig fra ham med Modbydelighed. To af Dragonerne grebe ham, bandt hans Hænder paa Ryggen og hjalp ham op paa Væflet, som neppe var kommet i Række med de andre, førend Mulatinden overøste den ulykkelige Rytter med en Strøm af de skrækkeligste Forbandelser.

Fire af Dragonerne stege til Hest, for at ledsage Forbryderne, og Ulan-Biquetten red langsomt foran og bagved som Escorte gennem Byen. Der var just ingen Fare for,

at Negrene med Magt skulde søge at befrie Fangerne, men det var dog rigtigst at anvende enhver Forsigtighed.

De andre Dragoner dreve paa en noget summarisk Maade Dvæget sammen, for at tage det med til Staden som Forbrydernes Eiendom. Rafael protesterede herimod, han vilde ikke have, at man skulde berøve den Gamle Alt — men det var forgjæves.

„Høistærede Herre,“ sagde Betjenten tørt, „denne Dags Expedition koster Staten grumme mange Penge. Undersøgelserne føres heller ikke gratis, og saa maa vi have Noget at holde os til.“

„Saa beder jeg Dem blot om at lade den brune Ko blive tilbage her.“

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan tillade det.“

„Da er det dog bedre end at De senere skal blive nødt til at sende den herud igjen. Den Ko er min Eiendom; jeg har igaar kjøbt den af Mulatten og betalt den contant. Følterne, som ere komne herud med mig, kunne bevidne det, og jeg skænker den gamle Kone den til hendes eget Brug! —“

„Naar Sagen forholder sig saaledes, er det noget Andet“ sagde Betjenten. „Det er isøvrigt Skade; thi den Ko er den bedste af dem alle, og den gamle Tyveqvind fortjener det ved Gud ikke. Men De har jo Ret til at gjøre med Deres Eiendom hvad De vil. Driv Koen ind i Coral'len igjen og luk Indhegningen, saaat den ikke slipper bort.“

Rafael gik igjen ind i Huset og sagde til den gamle Kone, at han lod den Ko, han havde kjøbt, blive der til hende, men hun hørte ham ikke. Hun sad sammenkrøbet i Krogen og stirrede bange paa de oprevne Brædder, og da Rafael nærmede sig hende, foer hun skrigende tilbage og strakte de visne Hænder afværgende ud imod ham. Da han indsaae, der Intet var at stille op med den Gamle, gik han hen til

et af Nabohusene for at sige dem, at Koen tilhørte den gamle Kone, men istedetfor Tak mødte der ham kun mørke truende Blikke.

„Uendelig naadigt af Dem, Sennor,“ sagde en gammel Negerinde. „De skulde dog hellere tage den med. Hvad faaer De vel for Deres Spioneri?“

Soldaterne kom nu langsomt ridende, og Rafael ansaae det ikke for raadeligt at blive ene tilbage. Han vendte derfor om, uden at svare et Ord, sprang i Sadlen og fulgte de Andre, medens Forbandelser og Skjældsord lode efter ham. Snart laa det uhyggelige Sted bagved dem, og de nærmede sig den egenlige By. De mødte kun enkelte Negre, som kom fra Staden med tomte Frugtkurve og Mælkebøtter, og disse standsede hvergang og tilraabte forundrede Fangerne: „Pero Sennorita! Poramor de Dios.“ Mændene svarede aldrig, men saa mørkt ned for sig, kun Pigen gav altid et haanende frækt Svar, som hendes Bevogtere lønnede med en skrallende Latter.

Hvad vilde vel Fangernes Skjæbne blive? Dødsstraffen, selv for Røveri og Mord, var jo affsattet. At være Fange nogle Aar? Hidtil kunde de peruanske Fængsler ikke rose sig af nogensinde i Aaringer at have holdt fast paa en Fange, og desuden havde disse Slynkler jo Benner og det indflydelsesrige Benner meer end nok, som vilde staae dem bi. Endogsaa Scipio saa igjen trodsig paa dem, de mødte; efterat han havde bekjæmpet den første Følelse af Ydmygelse, forekom hans Stilling ham ikke længere saa fortviblet som i Begyndelsen. Kun Corona var i en aldeles nedtrykt Stemning; han saa hverken tilhøre- eller tilvenstre, men sad sammenkrøbet paa Uflet og stirrede med stive Dine paa Dyrets Hals.

Saaledes drog den underlige Karavane ind i Lima.

Tredivte Kapitel.

Det franske Protectorat.

Toget kom kun langsomt afsted, da Vællerne med Fangerne kun gik i Skridt, og saalænge de vare udenfor Byen, lod Rafael ogsaa sin Hest gaae i Skridt for at passiare med Retsbetjenten om Dagens Begivenheder, og Sagens heldige Udfald; men da de havde naaet Forstaden, satte han Sporerne i dens Sider og red i Galop hjem til sin egen Bolig, for der i Ro at undersøge Indholdet af den fundne Brevtaske.

Den Cholo, som opvartede ham, meldte, at den fremmede Herre, som den foregaaende Dag havde afleveret sit Kort, igjen havde været der to Gange og spurgt efter Sennor Aguila. Det maatte være Monsieur Lacoste, og under andre Omstændigheder vilde Rafael strax have opsogt ham, da han jo nok kunde tænke sig, at der var Noget igjære angaaende Sagen med Kulierne, men i dette Dieblif var han altfor begjærlig efter at komme til Kundskab om sine egne Interessjer. Han kastede Hatten hen i en Krog, tændte sig en Cigar, satte sig uden at tage Sporene af ved Bordet og aabnede den gamle grønne Brevtaske, som havde tilhørt hans Onkel og som maatte være stjaalet førend Retten efter hans Død kunde skride ind for at tage den Afdødes Papirer i sin Baretægt.

Det Brev, som først havde vaakt hans Opmærksomhed, var fra en Forretningsven i Lima og angik ligegyldige Gjenstande, men der fandtes et andet Brev, eller rettere sagt en Billet fra Desterres, hvori denne bad den gamle Sennor Aguila om at bortforpagte Haciendaen til ham paa fem Aar, naar han ikke vilde sælge den til ham, og tilbød

at ville gaae ind paa enhver Betingelse, som den gamle Herre vilde gjøre, — og denne Billet var dateret tre til fire Dage senere end Kjøbecontracten maatte være underskrevet!

Desuden fandtes der i en lille indbunden Bog, der ogsaa laa i Brevtassen, et Udtog af det forløbne Mars Hoved-Indtægter- og Udgifter, som var ført lige til den gamle Herres Dødsdag, og hvor der ikke med et Tal nærnedes Salget af saameget som en Tønde Land. Disse Papirer vare af stor Betydning for Rafael, men han brød forgjæves sit Hoved med at udfinde Maaden, hvorpaa Mulatten kunde være kommet i Besiddelse af dem. Det kunde ikke være med Desterres's Indvilgelse, end ikke med hans Vidende, da den snedige Peruaner naturligviis helst vilde have tilintetgjort Papirer, som gjorde Ægtheden af hans Kjøbecontract tvivlsom. Der maatte altsaa desuagtet bestaae en eller anden Forbindelse mellem Mulatten og den Hvide, men af hvilken Natur var denne Forbindelse?

I dette Dieblif bankede det paa Døren, og paa Rafaels „Entra“ traadte Monsieur Lacoste ind. Den iltre og utrættelige lille Franssmand var i livlig Bevægelse og raabte, ligesom han var kommet ind af Døren: „Jeg er glad, Monsieur, meget glad ved igjen at see Dem. Jeg har ventet Dem med Ængsel, thi vor Sag er i fuld Gang!“

„Har De erholdt Præsidentens Indvilgelse?“

„Hurtigere end jeg kunde vente den. Hans Excellence blev, da jeg havde forelagt ham forskjellige Oboeres Udsagn, som alle vare overensstemmende, opbragt over Capitainens nedrige Opførsel, og naar Skibet kommer tilbage, vil det neppe gaae den Herre synderlig godt. Efter al Sandsynlighed krydser han igjen omkring mellem Derne, for at fiske nyt Bytte, og jeg vil ikke ønske ham, at han løber paa „Glo-

rieuse“ eller et andet af vore Krigsskibe, thi det kunde blive en høist ubehagelig Historie for ham“.

„Hvad vil De nu gjøre?“

„Spørg hellere om, hvad jeg allerede har gjort!“ raabte den ivrige Fransmand. „Castilla, som i Begyndelsen var treven, fordi han kun saae Bryderier og Omkostninger ved Sagen, synes pludselig at have skiftet Mening. Maaskee er han bleven rørt over de stakkels Djævels Ulykke, maaskee er han ved Attentatet kommet paa Spor efter Meget, som har opbragt ham mod forskjellige Personer; og desuden vil han nødig have nogen Conflict med vor Regjering, da vore Krigsskibe altid ere ved Haanden her i Callao. Han lod mig fortsagt kalde til sig igaar Aftes silde, og efter at jeg simpelt og klart, som den gamle Herre ogsaa lider det bedst, havde forebragt ham den virkelig ogsaa meget simple Sag, gif han nogle Gange med Hænderne paa Ryggen hurtig frem og tilbage i Bærelset og udbrød endelig, idet han gif hen til Skrivebordet: „Det er en lumpen Bande!“ Han meente formodentlig sine egne Undersaatter og Landsmænd.

„Mange Tak!“ lo Rafael. „Jeg hører ogsaa med til dem.“

„Jeg beder om Forladelse,“ lo Fransmanden. „Jeg er fast overbevist om, at han gjorde en Undtagelse med Dem. Men kort og godt, han skrev selv en Fuldmagt til mig, ifølge hvilken jeg maa tage de Dboere, som ere røvede mod deres Villie og som staae under fransk Beskyttelse, hvor jeg træffer dem blot imod at udstede Dwittering til Deres nuværende Eiere, og han medgav mig strax sin egen Adjutant, som skulde ledsage mig til Ministeren. I Løbet af en Time var Fuldmagten blevet contrafigneret og det Hele afgjort. Var det ikke hurtigt?“

„Utrolig hurtigt, naar man tænker paa, at vi ere i Peru. Og nu?“

„Jeg vilde helst have haft, at De skulde have redet ud til Haciendaerne, for der at samle Deres Protegés. Men da De ikke var her, og jeg ikke vilde opføre det, saa sendte jeg min Secretair tilligemed en herværende peruanskt Betjent ud til Deres Ven Bertrand. Det vilde have moret Dem at see, hvor venlig og søielig Sennor Morales var; han maa have forslugt sig paa Et eller Andet, saa mærkværdig som han har forandret sig! Skibets Tolk er ligeledes med paa Expeditionen, og de have Befaling til øieblikkelig at bringe Oboerne til Lima, for at jeg kan tage dem samlede med iaften med det sidste Tog til Callao. — Men Dem, min kjære Ven, maa jeg bede om at være min Tolk her i Staden hos de Indianere, som jeg selv vil samle paa samme Tid. Jeg har Salgslisten fra „Libertad“ og et andet peruanskt Skib „Comunidad“, som ligeledes har hentet sin Fragt paa vore Der, og det endog fra Bola-Bola, og heldigviis ere de stakkels Djævole alle bleve anbragte eller rettere solgte her i Nærheden. Kun Sexten ere komne til Maças, og tolv til Magdalena, og derhen har Ministeriet sendt Befaling til øieblikkelig at give dem fri.“

„Men der er jo endnu løbet tre Skibe herind med Kulierne fra Derne?“

„Desværre er det ene fra Tonga Derne, som vi ikke have det Mindste at sige over, og jeg vil nødig have, at det skal faae Udseende af, at Frankrig anmasser sig Protectoratet over samtlige Oboere i Sydhavet. Men kan jeg komme overeens derom med den engelske og amerikanske Consul, saa sætte vi ogsaa det igjennem, thi Beviserne for, at ogsaa disse Kulier ere røvede, ere i mine Hænder. Desuden har Præsidenten lovet mig, at intet Skib med Oboere oftere maa

lande paa den peruanske Kyst, og det er blevet tilkjendegivet de peruanske Afsendinge i Ecuador og Bolivia, at de skulle paasee, at Forbudet ikke omgaaes derved, at Skibene losse deres Fragt i hine Lande. Chili tillader det ikke, og naar vi nu blot kunne sætte det igjennem ogsaa i Ny-Granada, have vi umuliggjort Menneskehandelen paa den amerikanske Kyst."

„Og nu?"

„Hvis Deres Tid tillader det, ville vi uopholdelig gaae ud for at sætte de Staller i Frihed, thi jeg kan ikke alene gjøre mig forstaaelig for dem. Jeg har desuden en Arrestbefaling paa den Slynge Filipppo, naar vi kunne faae fat paa ham. Gaaer De med?"

„Hjertensgjærne," raabte Rafael, og glemte sine Papirer. „Vi udføre en god Gjærning, og jeg glæder mig til at see de stakkels ulykkelige Menneskers Jubel. Blot vi nu ingen Banffeligheder maae faae ved Udleveringen!"

„Ikke den mindste, det er jeg vis paa. En Betjent gaaer med, og Kuliernes Kjøbere eller nuværende Herrer blive blot opfordrede til at indsende til Regjeringen en Optegnelse over de Udgifter, de have haft ved Kjøbet deels i rede Penge, deels til de Klæder, de maaskee have givet Øboerne, samt til at vedlægge de forskjellige Contracter. For Kosten faae de naturligviis intet Bederlag, thi Folkene have dog ogsaa arbeidet i den Tid, de have været her."

„Og hvem betaler de arme Djævla for deres Arbeide?" spurgte Rafael.

„Naa, Herregud!" sagde Racoste, „man maa heller ikke forlange formeget. De maae endda være glade ved at slippe derfra med et blaat Die; desuden have De jo kun arbeidet meget lidt, og det vil neppe slaae feil, at Regjeringen faaer en Mængde Beregninger over Sygepleie og deslige, som det

bliver dens Sag, om den vil betale eller ikke. Vor Sag er det at sætte de Stakler i Frihed og aflevere dem paa det Skib, som directe fører dem til deres Hjem. Skulle vi saa gaae?"

„Er De tilhest?"

„Nei, jeg er tilfods."

„Godt, saa gaaer jeg ogsaa," svarede Rafael og tog Sporerne af. Han fulgte nu med Lacoste til det nærmeste Huus, hvor Fransmanden efter sin Optegnelse vidste, at der fandtes Dboere, som brugtes til Huusgjerning.

Deres Gang var i Begyndelsen langt fra saa lønnende som de havde tænkt sig det, uagtet Giermændene ingen Banstæligheder gjorde, thi de vidste, at Regjeringen i slige Tilfælde var yderst liberal med Hensyn til Betalingen. Men Dboerne vare nu bleve mistroiske mod Enhver, som nærmede sig dem, og det forstrækkede mere end det beroligede dem, da de hørte, at de nu skulde udleveres til en anden Herre. Desuden var denne jo en Fransmand, og de vare fra Hjemmet af ikke vante til at ansee Franskmændene som Venner. Det var derfor alene den Omstændighed, at Rafael talte deres Sprog og fortalte dem om deres Kammerater, som vare ude i Landet og nu skulde samles med dem, der omsider bevægede dem til at følge med. Rafael ansaae det for rigtigst strax at gaae med dem til det nærmeste Huus, en amerikansk Restauration i Mata Belenegaden, thi han beregnede meget rigtigt, at naar de derværende Dboere saa deres allerede befriede Kammerater, vilde de være villigere til at følge med.

Efter Contracten havde Amerikaneren kjøbt fem Kulier, som han var meget glad over at blive af med paa saa gode Betingelser; thi han forsikrede Monsieur Lacoste, at han i den hele Verden aldrig havde seet noget saa dovent Paf, de vare ikke Føden værd, og han vilde være fordømt,

om han igjen lod sig narre ved en saadan Contract. Paa hans Kalden kom imidlertid kun fire Dboere ind fra Kjøkkenet, hvor de bleve brugte som Haandlangere til at vaske op og lignende mere underordnede Forretninger, og Rafael spurgte derfor, hvor den femte var?

„Gaaet Fanden i Bold!“ bandte Amerikanereu. „Han har, bare for at drille mig, allerede brudt Contracten den tredie Dag han var hos mig.“

„Er han løbet sin Bei?“ spurgte Lacoste. „Er han flygtet?”

„No, no!“ raabte Yankeem. „Død, død, og jeg maatte ovenikjøbet lade ham begrave, det kostede just ikke mange Penge, men det skal dog Altsammen komme paa Regningen!“

En af de Ulykkelige var altsaa bukket under af Hjemvee, maaskee ogsaa ved raa Behandling! De fire andre Dboeres Træt straaledede af Glæde, da Rafael forsikrede dem, at de om nogle Uger igjen skulde være paa deres Fødeø.

Herfra gik de til den italienske Restauration, hvor Rafael tidligere havde truffet Indianere. Der var fire Dboere, som udstødte Glædeskrig, da Rafael sagde til dem, at de vare frie og at han havde seet den Enes Søster ude i Haciendaem, hun vilde komme til Staden idag og blive bragt til ham. Italieneren gjorde endeel Vanstueligheder, indtil han hørte, at den franske Regjering tog sig af de Dboere, som stode under dens Beskyttelse, at de Alle skulde sendes tilbage tilbage til deres Hjem og at Contrahenterne vilde blive holdt skadesløse. Han var ret tilfreds med Indianerne, som han ogsaa havde behandlet godt, eller idetmindste taalelig, og ikke brugt til haardt Arbeide.

Rafael spurgte om Filippo, som han engang havde seet paa dette Sted, og som efter Italienerens Udsagn i Reglen havde sit Matteleie der. Restaurateuren vidste imidlertid ikke, hvor hans

nuværende Opholdsted var; hans Kiste, en lille malet Kasse af den Slags, som Matroser pleie at have istedetfor en Kuffert, stod endnu i Bagstuen over Gaarden, og Fyren selv stod optegnet i Berdens Skyldbog. I otte Dage havde han ikke ladet sig see, og Kassen, som Italieneren havde ladet aabne af en Smed, indeholdt kun en ulden Trøie og nogle pjaltede Skjorter. Bærten formodede, at han i Callao var gaaet ombord i et eller andet Skib. Rafael spurgte nu Dboerne, som alle vare komne hertil med „Libertad,“ om de ikke for nylig havde seet ham og En af dem raabte, „Han er her!“

„Hvor? Her i Huset?“

„Nei, ude paa Gaden, mellem de store Huse har jeg seet ham!“

„Naar?“

„Igaar.“ Og nu bestrev han, hvorledes han havde været paa Torvet med sin Herre for at bære Indkjøbet hjem, og at han der havde seet Filippo, som skjulte sig i Mængden, da han bemærkede Italieneren, hvem han skyldte Penge. De bleve længe paa Torvet, og da de gik hjem, Herren et godt Stykke forud og han med den tunge Kurv bagefter, havde han igjen seet Kjæltringen smutte ind i en af Kroerne. Paa Spørgsmaalet om han kunde finde Huset uiftede saa bestemt: det laa i Nærheden af den store Bygning paa Torvet, men det var en anden Sag, om Italieneren var der endnu, det Rimeligste var vel, at han kun var drevet om for at drikke. Det var dog imidlertid altid et Forsøg værdt, og Monsieur Lacoste var strax bestemt paa at følge det af Indianeren givne Spor. Dboernes Glæde var ubeskrivelig, da de begreb, at Friheden og Hjemmet ventede dem, og de sidst Ankomne fortalte, at den hvide Mand, som talte deres Sprog, meente dem det godt og tidligere havde været hos dem og bragt dem Underretning

fra deres Landsmænd ude i Landet, og at han arbejdede for deres Frihed, men ikke vilde føre dem til nyt Slaveri.

Ikke langt derfra var der en Badeanstalt, hvis Besidder havde købt tre Brødre; de to yngste bleve syge efter nogle Dages Forløb, den ene døde strax, og den anden, en Dreng paa fjorten Aar var bleven jordet for nogle Dage siden. Badeanstaltens Besidder, en lille ængstelig Mand, var særdeles villig til at udløse den Overlevende og blive ham qvit paa en god Maade, thi siden Brødrenes Død havde han været saa trodsig og uregjerlig, saa mørk og indesluttet, at han ligesom var bange for at sige et haardt Ord til ham. Desuden haabede han, at naar Regjeringen overtog Contracten, vilde den ogsaa indløse de to Afdøde, som han ellers ikke fik godtgjorte, og den Overlevende arbejdede knap for een, endsiges for tre Personer.

Dboeren hørte Efterretningen om sin Befrielse stille og ligegyldig; han var ogsaa fra „Libertad“ og havde i Kampen ombord faaet en Kugle i Laaret. Han saa mørk og sørgmodig paa de Hvide; da hans Landsmænd fortalte, at den ene Fremmede meente dem det godt og havde lovet, at de om nogle Maaneder igjen skulde være paa Kaiatro, foer vel et Smil over hans mørke Træk, men det forsvandt strax igjen som et Lyn; og da Rafael opfordrede ham til at hente sine Sager svarede han mørkt: „Jeg har Intet i Verden uden Erindringen om mine Brødre og deres sidste Hilsen; den bringer jeg min Moder, hvis jeg nogensinde gjenseer Kaiatro.“

Det forholdt sig som han sagde; han eiede Intet uden de Klæder, han havde paa; han havde anvendt Alt, hvad man havde givet ham, til at smykke sine Brødres Lig.

En og tredivte Kapitel.

Filippo.

Den lille Trup Indianere var nu blevet saa talrig, at den vakte Opsigt, og Monsieur Lacoste besluttede derfor først at føre dem til sin Bolig og saa hente de Andre. Men da de dog vare i Nærheden af Torvet, fandt han det rigtigst at gaae ind i det Huus, hvor Oboeren igaar havde seet Italieneren Filippo; det var jo altid et Forsøg værdt, thi om man end ikke kunde vente at træffe ham der, var det dog muligt, at man kunde erfare noget Nærmere om ham.

Det var Monsieur Lacoste magtpaaliggende at bemægtige sig Karlen, for at den franske Regjering i Tahiti kunde statuere et Exempel paa ham og bevise de Indsødte, at den ikke blot gav Løfter, men i Birkeligheden vilde befordre deres Vel og beskytte dem. Det franske Krigsskib havde Befaling til at aflevere dem paa Raiatro, men først anløbe Tahiti for at landsette dem der i nogle Dage, deels for at Indianerne kunde vederqvæge sig efter den lange Søreise og de mange Maaneder, de havde tilbragt i Landflygtighed, men ogsaa for at give dem Leilighed til at fortælle om, hvorledes de vare blevne røvede og hvorledes de bagtalte Vivis i det fremmede Land havde taget dem i Beskyttelse og nu bragte dem tilbage til deres Hjem. Oboeren fra den italienske Restauration skulde nu føre dem til den Gade og det Huus, hvor han nylig havde seet Filippo, men hvor godt han kunde finde sig tilrette mellem sine Bjerge, saa forvildet følte han sig nu i de regelmæssige Stræder, som for ham intet Skjelnemærke havde. Rafael mærkede snart, at han aldeles ikke vidste, hvor han var, og gif nu selv henimod Torvet, hvor

Oboeren dog først maatte betænke sig, fordi det saae eens ud i alle fire Hjørner og han altid var kommet derhen fra en anden Kant end nu. Endelig orienterede han sig saavidt, at han fandt den Gade, gjennem hvilken de sædvanlig gik og som han kjendte igjen paa et lysgrønt Skildt med brændende ildrøde Bogstaver, fordi han paastod, at de røde Tegn gnistrede paa den grønne Flade, som om det var Ild. Nu faldt det ham ogsaa let at betegne det Huus, hvor han sidst havde seet Italieneren; der hængte korte røde Gardiner for Binduerne. Det var et gemeent Huus, der blev holdt af Chinesere og husede alt det værste Pak, som fandtes i Pima. Der var en Masse Chinesere i Nærheden af Torvet, og hvor en smudsig hulelignende Bolig gabede de Forbigaaende imøde, der kunde man ogsaa være vis paa at see det gule, flade, intetsigende Ansigt af en af det himmelske Riges Sønner i Døren.

Huset saae forfærdeligt ud, og der trængte en saa usund varm Dunst ud deraf, at den fine, forvænte Franskmand ikke strax kunde bequemme sig til at gaae derind. Han var gaaet et Par Gange forbi Huset med Rafael, men da der hængte tætte uigjennemsigtige Gardiner for Binduerne, kunde de ikke see, hvad der foregik derinde.

Indianerne fulgte samlede bagefter, men kunde naturligviis ikke forstaae denne Maneuvre, og En af dem gik pludselig hen til Rafael, viste med Haanden tilhøre paa de betegnede Binduer og hvidskede: „Det er Huset; hvorfor gaae vi ikke ind?“

„Ja, min hjerte Ven,“ sagde Franskmanden, som af Bevægelsen forstod hvad den Anden sagde, „det troer jeg nok, men at gaae ind i det Hul er det Samme som i tre Dage at maatte nægte sig Mad og Drikke. Hvad synes De, Sennor, skulle vi vove det?“

„Jeg troer ikke, at der er Noget at resitere,“ sagde Rafael med et Smil. „Vel er det ingen Behagelighed, men man gjør jo

faa meget mod sin Tilbøielighed, og da vi nu engang ere her, synes jeg nok, at vi skulde gaae derind."

"Lad gaae da, paa Deres Ansvar!" sukkede Fransmanden. "Jeg beder Dem sige til vor indianste Venner, at de skulle vente et Dieblig herude. De kjender jo Karlen, naar De seer ham, ikke sandt?"

"Aldeles sikkert."

"Saa er det ogsaa unødvendigt at flæbe hele det guulbrune Selskab ind med. Jeg tilstaaer, at jeg kun gjør det for ikke at have noget at bebreide mig selv senere. Jeg vil gjøre Alt for at opfylde min Pligt, men la belle France kan ikke fordre, at jeg skal krybe ind i hvert Lyvehul i Lima for at opspore en flygtende Forbryder."

Efter at have sagt nogle Ord til Dboerne, gik Lacoste og Rafael over et Dørtrin, som maaskee i Aaringer ikke var blevet betraadt af en ærlig Mands Fod. Hvorledes saae der ud indvendig? Det lod til, at den Chineseer, som havde grundlagt Stedet, havde haft den Tanke at indføre en Slags Elegance for derved at lokke den bedre, eller idetmindste den mere velhavende Deel af Selskabet — thi i Moralitet stode Alle, som besøgte et saadant Sted omtrent paa samme Trin — til Huset. I den rummelige Sal, hvor de traadte ind, stode to store Sofaer overtrukne med Plys, som engang havde været rødt, og mellem dem var der anbragt et bestadiget, men engang kostbart Speil. I Hjørnerne stode et Par blødtpolstrede, men nu nedsatte Lænestole; en Lysekrone med tre hele og fem knækkede Arme hang i Loftet, og for Vinduerne var der op-
hængt skidne broderede Gardiner. Foran Sofaerne stode Maghoniborde, men da Stadsmeublerne havde viist sig utilstrækkelige til det nuværende Publikum, og Eiermandens Formue ikke var stor nok til at erstatte det Manglende saaledes, at det passede sammen, var der anbragt simple Bænke og Fyrreborde til at

udfyldte Rummet, der om Aftenen, naar det egenlige Liv begyndte her, ogsaa vare fuldt besatte. Men nu, henimod Middaglige i den hedeste Tid, var Stedet forholdsviis tomt; kun et Par Fruentimmer, som havde overnattet her, havde taget Plads i den ene Sofa, hvor en Chineseer bragte dem Spise paa skidne Tallerkener, ved et Træbord sadde tre peruanske Matroser ved en Flaske Biin og drillede en af Tøfene, som svarede ærgerlig og foragtelig paa deres Bittigheder, og paa den ene Træbænk —

„Bed Himlen, det er ham!“ hvisttede Rafael, idet han greb og trykkede sin Ledsfagers Arm. „Fyren der med Straahatten liggende paa Bordet foran sig!“

„Er De vis i Deres Sag?“

„Jeg har kun seet ham engang i mit Liv, men jeg tør sætte mit Hoved i Pant paa, at jeg ikke tager feil af det Galgenfytiognomi.“

„Han har rigtignok et Ansigt, som man ikke let glemmer, naar man engang har seet det. Altsaa allons Monsieur! Jeg troer ikke, at den Fyr gjør Modstand; i hvert Tilfælde ere vi To mod Een og kunne vel faae Bugt med ham.“

Filippo havde imidlertid, hvor doven han end laa udstrakt paa Bænken, lagt Mærke til de Fremmedes Ankomst og tillige seet, at deres Blik dvælede ved ham. Hvad vilde de ham? Vel skulde han flere Bærter i Byen mindre Summer men de to Cavallerer kunde jo Intet have at gjøre dermed. Men han havde ogsaa andre Ting paa sin Samvittighed, og mange gamle Synder faldt ham pludselig ind, kun paa Forræderiet mod Oberne tænkte han ikke i dette Dieblif.

De unge Damer ved Maghonibordet vare ligeledes blevne opmærksomme paa de Fremmede, thi et saadant fornemt Besøg var sjældent paa dette Sted, og Chineseeren kom smidstende

med krum Kyg, for at spørge om hvad Cavallererue vilde spise eller hvad der ellers stod til Tjeneste.

Lacoste gik forbi den skidne modbydelige Person, uden at værdige ham et Blik, lige hen til Italieneren, som bestyrtet og forbausset reiste sig paa Albuen og stirrede paa den lille, smægtende Franskmænd, der gik lige til Sagen og uden videre spurgte: „Hedder De Filippo?“

„Du saa var,“ brummede denne gnaven, „hvad rager det saa Dem? Medmindre en rig Onkel maaskee skulde have efterladt mig nogle hundredtusinde Dollars?“

„Saa er De maaskee den unge Herre, som kom hertil med et peruanskt Skib fra en af Sydhavs-Derne med en Ladning Kulier?“ spurgte Lacoste videre, idet Rafael traadte hen til ham, og Matroserne ved Rabobordet bleve opmærksomme.

„Hvem er De?“ spurgte Filippo, som ikke syntes om, at Rafael stillede sig netop paa den eneste Wei, ad hvilken han beqvemt kunde naae Døren, thi han begyndte at blive bange, uagtet han endnu ingen Anelse havde om, hvad de Fremmede vilde ham. „For at gjøre Bekjendtskab maa man vide hinandens Navn.“

„Aldeles i sin Orden,“ svarede Monsieur Lacoste med den Høflighed, som var blevet hans anden Natur. „Mit Navn er Louis Lacoste, Hans Majestæt de Franskes Keisers Chargé d’Affaires her i Peru, og i dette Dieblit befuldmægtiget af den peruanske Regjering til at bemægtige mig Deres Person, for at de kan forsvare Dem mod en Anklage for Menneskerov.“

Samtalen mellem de To førtes vel ikke hvidskende, men dog heller ikke saa høit, at Matroserne i det andet Hjørne kunde forstaae Meningen deraf, og indtil dette Dieblit var der jo ingen Fjendlighed at mærke. Men Filippo begreb ret godt Bægten af den Anklage, som vilde blive reist mod ham, naar

han blev udleveret til Franskmændene, thi han vidste altfor vel, hvor uindskrænkede de herskede paa hine Der. Han havde aldrig anet, at en Sag, som han ansaae for fuldkommen endt, kunde tage en saadan Vending, men han oversaae tillige strax ved første Blik den Fare, hvori han var stedt, og kun Et forvirrede ham, at de to Fremmede, der efter deres Udseende at dømme vare Cavallerer, havde paataget sig at opspore og fængsle ham i en saadan Rippe uden Bistand af Politi — men maaskee stode Betjentene udenfor Døren?

Disse Tanker fore med Lynets Hurtighed gjennem Filippos Hoved, men i det Samme kom Chineseren, som havde været ude, ind igjen i Stuen med et fuldkommen roligt Ansigt og havde hans Huus været omringet, maatte man strax have kunnet see det paa ham. Luften ude var altsaa reen, og at de To ikke skulde kunne holde ham, det følte han sig overbevist om.

„Sennor Lacoste,“ sagde han derfor saa høit, at Matroserne ved det andet Bord kunde høre det, „der er mange Folk, som foretrække at svømme om paa Søen, men der gives Andre, som holde mere af Landjorden. Jeg har nu været altfor længe ombord, til synderlig at længes efter Hans Majestæts Skibe og jeg beklager ret meget ikke at kunne gaae ind paa deres Forslag.“

Medens han talte, havde han trukket det ene Been op paa Bænken.

„Pas paa Døren, Sennor!“ sagde Franskmanden, som strax forstod Fjrens Hensigt.

„Til Hjælp, Kammerater!“ raabte Filippo. „Nu ville de igjen presse en stakkels Djævel!“ og med et fortvilet Spring satte han over det nærmeste Bord, og da Lacoste vilde forhindre det og Rafael havde indtaget en Stilling, saa at den Flygtende maatte løbe ham lige i Armene, naar han vilde

ud af Døren, sprang Matroserne iveien for dem; thi enhver Sømand tager altid Parti for en Deserteur.

„Hallo, Sennor!“ raabte Gen. „Har De Arrestordren hos Dem, siden De vil snappe en fri Mand bort ved hans Glas Viin?“

„Tilbage!“ skreg Lacoste. „Det er en Forbryder! I Præsidentens Navn tilbage!“

„Vær saa god! Grib ham, hvis De kan!“ raabte de leende, idet de kastede Stole og Borde ovenpaa hinanden iveien for den lille Mand.

Rasael var imidlertid med et Sæt sprunget over det nærmeste Bord, for at naae den Bænk, som gik langs med Vinduerne, thi det var tydeligt, at Filippo havde opgivet at naae Døren; men hvor hurtig han end var, kom han dog for silde. Italieneren havde revet det ene Vinduesskodde op, og før Rasael kunde skyde det afveien og gribe ham, var han allerede ude paa Gaden. Med et lige saa kjæft Spring fulgte Rasael Flygtningen — men en Anden havde Alt begyndt. Forsølgelsen efter denne.

Øboerne havde hidtil staaet ligegyldige udenfor og begloet de Forbigaaende, disse underlige Folk, som havde bygget deres Hytter i en Ørken uden Træer eller Skygge og som nu løb saa hurtig frem og tilbage som om der var udbrudt Krig eller skeet en forfærdelig Ulykke. Da blev Vinduet revet op, en Skikkelse sprang ud, og Øboeren, som igaar flygtig havde seet Italieneren der, men ikke troede, at han var der i Huset endnu, udraabte høit og forundret: „Filippo!“

Simuto, Øboeren fra Badeanstalten, som stod lænet til Dørstolpen og uden at værdige de Forbigaaende et Blik stirrede mørk og taus mod Jorden, hørte Navnet og gjentog det uvilkaarlig for sig selv; han havde ikke seet Forræderen siden den Dag, han og hans Brødre bleve overleverede til deres

nye Herre, og nu fløi han saa tæt forbi ham, at hans Arm kunde have naaet ham. Han stirrede efter den Flygtende som efter et Syn, indtil Rafaels Raab i deres Sprog: „Standø ham!“ gjengav ham Besindelsen. „Standø ham!“ mumlede han sagte, og som en Piil fra Buen foer han efter den Flygtende, Fjenden, Forræderen, som de havde modtaget paa deres D og som til Tak derfor havde myrdet hans Brødre. Filippo løb hen til Torvet; thi for det Første var Forfølgelsen vanskeligere i Menneſtevrímlen og for det Andet kunde han ogsaa lettest forsvinde mellem de mange Menneſter. Havde det været Rafaels Henſigt at begynde et Bæddeløb i Gaderne, var det neppe lykkes ham at indhente Filippo, men det forholdt sig anderledes med den hurtige Dboer, hvis Fødder neppe rørte Jorden og som, da han engang var i Fart, med Blikket paa den Flygtende ikke ændſede nogen Hindring, men stormede frem efter ſit Maal. Paa Hjørnet af Torvet tørnede han ſammen med en lille ulykkelig Chineſer, ſom bar en Kurv paa Armen med Kjød, Grønt og Æg, og rendte ham omfuld; den ſtakkels Djævel hylede, men Indianeren fløi hen over ham.

Tæt ved Torvebygningen ſmuttere Italieneren ind i en Portfløi. Der ſtod tre Negerinder og førte en høirøſtet ſamtale i Følelſen af deres uangribelige Værdighed. Rød huden fløi imod dem og drev den Ene ſom en Kile ind mellem de andre. „Jesus!“ ſkreg den tykke Sorte, idet hun faldt om, men ſom en Skygge foer Indianeren forbi og forsvandt i det næſte Sekund i Bygningen. Filippo, ſom ikke havde ſeet ſig tilbage under ſin Flugt og ſtadig benyttet ſmaa Abninger i Menneſtevrímlen for hurtig at ſlippe igjennem, troede ſig nu langt nok fjernet fra ſin Fjende til at kunne ſtandſe ſit Løb. Han ſtod ſtille for at trække Beiret og ſaae ſig uvilfaarlig om, for at opdage om Noget fulgte ham. Førſt da

saae han tæt ved sig Indianeren, der allerede udstrakte Armen for at gribe ham.

Ubevidst udstødte han et sagte Angsttraab og gled som en Slange ind igjen mellem de tætte Klunger, som opholdt Forsølgeren meer end den Forfulgte, fordi den Første kunde vælge sin Veie og bøie snart tilvenstre snart tilhøire. Men Torvebygningen havde Kroge, hvor Italieneren var bange for at forvilde sig eller troede, at han lettere kunde gribes, naar der blev To om Forsølgelsen; han maatte derfor ud igjen i det Frie og løb derfor ud igjennem den modsatte Port. Men nu var han fortabt. Paa aaben Gade kunde han ikke længe undgaae sin letfodede Forsølger, der skjød frem som en Piiil, da han saae Veien aaben, og Italieneren standsede derfor og rev i Fortvivlelse sin Kniv ud af Bæltet for at holde sin Fjende fra Livet. Men i samme Dieblif han vendte sig og løstede Kniven, greb Cimuto ham i Struben med den ene Haand og om Haandledet med den anden, og da de begge endnu vare halvt i Fart, styrtede han til Jorden ved det pludselige Sammenstød, medens den Wilde som et Norddyr kastede sig over sit Offer.

Italieneren vilde udstøde et Raab om Hjælp, men han formaaede det ikke, hans Legeme vred og trummede sig under den paa ham hvilende Byrde, som han ikke kunde afkaste. De Forbigaaende stode forfækkede stille, indtil Filippo hørte op at røre sig, da indsaae de, at det var Alvor, og sprang til for at rive den Wilde fra sit Bytte. Men det var ikke saa let en Sag. Cimuto havde bidt sig fast i Italienerens Strube og hængte fast i den som en Dogge i et Bildsviin. Med Magt rev man ham iveiret, men det var for silde til at frelse den, man vilde bringe Hjælp. Italieneren slæbte sig endnu et Stykke henad Jorden, saa styrtede han om paa Stenene. Han var død.

Rasael var langsommere fulgt efter og blev nu ved Sammenstimlen ført hen til Stedet. Han ankom netop som nogle Politi-Soldater bandt og vilde bortføre Indianeren, der villieløs fandt sig i Alt. Han gjorde et Forsøg paa at faae Dboeren udleveret, men det var naturligviis forgjæves. Denne havde begaaet Mord paa aaben Gade, og Politiet maatte anholde ham uden Hensyn til hvad hans Bevæggrund havde været.

Rasael ilede nu tilbage til Lacoste, og denne var ikke ret tilfreds med Udfaldet, thi han vilde helst have haft Italieneren levende, men gjort Gjerning stod ikke til at ændre, og for Diebliffet maatte han ogsaa lade Cimuto forblive i Rettens Hænder.

De befriede Indianere bleve nu uden videre Ophold førte til Fransmandens Huus, hvor der blev indrømmet dem nogle Bærelser, hvor de i Nødstilfælde kunde tilbringe Natten. Lacoste fortsatte nu utrættelig Befrielsesværket. Grændseløs Jubel modtog Lidelseskammeraterne fra Haciendaerne ved deres Ankomst, og de unge Piger fløi med Glædesfrig hen til deres Brødre og Venner og klyngede sig saa fast til dem, som om de ikke mere i Livet vilde slippe dem.

Da Tolken fra „Glorieuse“ antom, kunde Lacoste undvære Rasael's Bistand, og hvor gjerne den unge Mand end havde paataget sig et saa godt Værk, var han dog glad ved nu at fritaget, da han havde saameget at tænke paa, som vedkom hans nærmeste Interesser.

Han havde først isinde at ride ud til Bertrand for at raadslaae med ham, men han betænkte, at det dog vist var hensigtsmæssigere og bedre at henvende sig directe til Præsidenten. Den gamle Herre havde hidtil viist sig saa venlig mod ham, at han var fast overbevist om, at han vilde give ham Leilighed til at komme til sin Ret, naar han nu ved

Desterres's eget Brev kunde bevise, at der virkelig var begaaet et Bedrageri.

Den eneste Bæmselighed var i den nærmeste Tid at faae Audiens hos Castilla, thi efter Attentatet var denne blevet endnu utilgjængeligere end før.

To og tredivte Kapitel.

Arrieroen.

Da Rafael om Aftenen paa denne paa Begivenheder saa rige Dag kom temmelig træt hjem, fandt han et Invitationskort fra Præsidenten, som indbød ham til en Tertulia (Aftenselskab) i Chorillos den næste Aften Klokken syv.

Han kunde altsaa tale der med Præsidenten, men han vidste tillige forud, at Samtalen vilde blive forstyrret, og han skrev derfor nogle Linier til Castilla, hvori han forespurgte sig, om det maatte blive ham tilladt før Selskabets Ankomst at tale nogle Ord med ham; han havde i denne Tid gjort vigtige Opdagelser og bad indstændig om at turde forebringe Excellencen dem.

Den næste Morgen Klokken ti holdt en Ulan udenfor hans Dør og stødte med Spidsen af Landsen mod hans Vindue. Da han aabnede det, spurgte Soldaten:

„Sennor Aguila?“

„Si Sennor.“

„Es Usted (Er det Dem)?“

„Si Sennor.“

Ulanen trak Landsen til sig, spiddede et Blad Papir paa

den, løstede den i Beiret, saa at den unge Mand kunde naae det, vendte derpaa sin Hest og red langsomt ned ad Gaden. Paa Sedlen stod kun de Ord:

„Kom Klokken fem.

Castilla.“

Det sidste Tog til Chorillos afgik Klokken 5 Eftermiddag og til Tertulia'en om Aftenen havde Præsidenten selv bestilt et Extratog, som skulde afgaae Klokken syv til Chorillos og Klokken Et om Morgenens tilbage til Lima.

Rafael benyttede nu Toget Klokken fem og ankom Klokken halv sex til Præsidentens Bolig, hvor han blev modtaget af denne i Verandaen.

Bygningens Forgaard var nemlig aaben, kun indesluttet af et temmelig høit Jerngitter. Indenfor det tilhøre var en lille Bagstue og i selve Gaarden stode tilhøre- og venstre to korte grønmalede Havebænke. To Skildevagter med paasat Bajonet gik frem og tilbage, og to andre holdt Vagt ved den ydre Port, saa at Ingen kunde komme ind i Gaarden uden først at anholdes og blive meldt. Den vagthavende Officier indhentede derefter Bæstet paa, om den Anmeldte maatte komme ind eller ikke.

Den egentlige Salon blev skilt fra dette Gaardsrum ved en smal, fuldkommen aaben Veranda, som hvilede paa Træsøiler og hvortil man kom op ad to Steentrin. I denne stod tilvenstre et simpelt hvidtmalet Havebord, en lignende Bænk og nogle Kørkænestole, og ved Siden af disse var der udsændt en peruansk, udmærket fiint flettet Hængemaatte, hvis Sider, Hoved og Fodender vare smykkede med en sjelden smuk Forsiring af fine brogede Fjer. Dette luftige Hvilested var et sandt Mesterstykke og særdeles passende for en yndig halvbløgen Indianerinde saaledes som vi ofte see dem paa tropiske Billeder, men desværre aldrig i Virkeligheden. Men

i det Sted laa Præsidentens haarde jernfaste Stikkelse i den, han holdt en Nois i den venstre Haand og strøg sit hvide Mundskjæg med den høire, saa fordybet i politiske Nyheder, at han ikke strax hørte den indtrædende Officiers Melding.

„Sennor Aguila,“ gjentog den unge Mand. „Deres Excellence har befalet —“

„Rigtig“, sagde Castilla, idet han reiste sig i Hængemaatten. „Lad ham komme!“

Officieren havde givet Skildvagten et Tegn og Rafael, som saae den gamle Herre ligge i Hængeskøien, gif uden videre hen til ham.

„Nu Sennor,“ sagde Castilla, idet han besvarede hans Silken med et Nik. „De kommer vel for at undskylde Dem hos mig, fordi de har ført mig ind i en Gyde uden Udgang? De kunde vel ikke vente, til jeg selv gav Dem Bessed?“

„Jeg forstaaer ikke Deres Excellence. Jeg veed virkelig ikke, hvad jeg har at undskylde mig for.“

„Det er ikke ilde,“ lo den gamle Herre. „Hvorfor kommer De vel ellers uden for deres rødhubede Benner fra Sydhavet? At sende mig den Franskmand paa Halsen, for at han skulde sætte mig Kniven paa Struben og tage Livet af mig mod Protester og Besværinger, saa at jeg blev nødt til af min egen Lomme at løskjøre de røde Tosskehoveder, som have ladet sig fange paa saa plump en Maade.“

„Jeg vilde hjertelig beklage det, Deres Excellence,“ sagde Rafael leende, thi han saae at den gamle Herre aldeles ikke var i ondt Humeur, „dersom jeg skulde have forarsaget Dem Ubehageligheder.“

„Ja De seer i dette Dieblif ud dertil,“ brummede Præsidenten.

„Hadde De været Vidne til den Jubel, hvormed de

stakkels befriede Mennesker omfavnede hverandre, havde De seet hvor lykkelige de vare!"

„Det kan jeg tænke mig og al den Lyksalighed koster mig foruden Uergrelsen henved to hundred tusind Dollars.“

„Synes Deres Excellence, at det er for dyrt betalt?“

„Caramba, ja det ved Gud jeg gjør; og det vilde De ogsaa gjøre, Sennor, naar De maatte betale det af Deres egen Lomme.“

„Paa ingen Maade,“ sagde Rafael med et Smil, „naar jeg var Besidder af Chinha-Derne.“

„Bah, den Tid kommer ogsaa, hvor den sidste Skovl Guano er skrabet ud af dem, selv om jeg forhaabentlig ikke oplever det. Dog, alvorlig talt, jeg glæder mig selv over, at de stakkels Djægle komme til deres Hjem, ovenikjøbet uden at jeg skal betale Reisen for dem. Men Apropos, hvad er det for et Mord, som en af de røde Slynkler igaar har udøvet midt i Byen paa en Matros? Han kan være glad over, at han har besørget det igaar; thi idag kundgjøres Loven om Dødsstraffens Gjenindsførelse. Det vilde Dyr har jo som en Panther gjennembidt hans Strube.“

„Han havde god Grund dertil,“ sagde Rafael alvorlig. „Den Dræbte var netop den italienske Sømand, som havde solgt og forraadt de med „Libertad“ ankomne Indianere, og den Ulykkelige, som dræbte ham, havde for nylig mistet begge sine Brødre, som døde her i Slaveriet. Kan man fortænke ham i, at han hævnede sig?“

„Er det saaledes det forholder sig?“ sagde Castilla sagte. „Bed De med Visshed, at det var den samme Slynkel, som kom hertil med dem?“

„Bedre end nogen, Anden; thi jeg har selv opsporet ham i en gemeen chinesisk Rippe og ført Indianeren paa hans

Spor, skjøndt rigtignok ikke i den Hensigt, at han skulde slaae ham ihjel her i Limas Gader."

„Saa? Ja Deres Franskmand, denne Monsieur Lacoste, faaer at see til, hvordan han kan klare Sagen for Indianeren, jeg vil have Noget dermed at gjøre."

„Den Ulykkelige fortjener ingen Straf."

„Det er mig aldeles ligegyldigt, han skal imorgen tidlig blive udliveret til ham ude paa Skibet. Jeg har Paf nok at føde her og vil ikke ovenikjøbet betale Fragt for det, der kommer fra Sydhavet. Men hvad har ført Dem til mig idag og hvorfor ønskede De at tale ene med mig?"

„Det er om mine egne Anliggender, Deres Excellence, hvis jeg tør besvære Dem dermed."

„Ah, jeg husker det, maaskee om Salget af Deres Eiendom — jeg synes De har talt derom."

„Netop derom. Jeg er i Besiddelse af en Skrivelse fra Sennor Desterres, som jeg nok troer kan tvinge den Herre til at lade sit Kjøbebrev og dets Underskrifter undersøge," og Rafael fremtog den erobrede Brevtaske for at levere Præsidenten den. Men denne vinkede med Haanden og sagde: „Ikke her; kom ind i Bærelset! Hvad her tales om, kan man let høre ude i Gaarden, saa det er bedre, at vi gaae ind i Huset."

Et Bink kaldte Officieren derhen, og Castilla sagde: „Ingen kan faae mig i Tale, før denne Herre har forladt mig."

„Meget vel, Excellence."

Rafael fulgte nu Præsidenten ind i det indre Bærelse. Et Kvarteer efter at de havde forladt Verandaen, kom en Arriero med en Mængde fuldt belæssede Muldyr op ad Gaden og gjorde Holdt udenfor Huset.

Manden var iført disse Folt sædvanlige Dragt, som kun adskiller sig fra den europæiske ved en lille Pancho og en

høiere spidspullet Hat. Det Muldyr, hvorpaa han selv red, var et udmærket Dyr, slankt og kraftigt bygget, og Seletøiet var prydet paa en eiendommelig Maade med brogede Snore. Man saa tydelig, at Arrieroen hørte til den bedre Klasse af disse Folk. Ogsaa hans Dragt var reenlig og af godt Stof, og det lille Silketørklæde, som han bar om Halsen, saa ud som om det var ganske nyt.

„Rid kun forud med Dyrene!“ sagde han til en af sine Folk, som holdt ved Siden af ham for at oppebie hans Befalinger. „Vi gjøre Holdt ved vort gamle Qvarteer, om det ogsaa skulde blive noget silde.“

„Vil De ikke blive i Chorillos, Sennor?“

„Nei, det tænker jeg slet ikke paa; jeg kommer bag efter. Anstreng mig blot ikke Dyrene altfor meget! Det er Maaneffin idag, saa det har Intet at sige, om de ogsaa ere en halv Time længere underveis. De maae hvile sig ordenlig ud i Nat, selv om vi saa først imorgen Middag kunne være i Lima.“

Dermed steg han ned af Muldyret, klappede det venlig paa Halsen og bekhymrede sig ikke videre om det. Hans Folk rede videre ad Veien til Lima, og Arrieroen gif hen til den nærmeste Skildvagt og sagde: „Compannero! Bær saa god at melde mig hos din Officier; jeg har Noget at tale med ham om. Er Præsidenten i Chorillos?“

„Ja Sennor.“

„Godt. Meld mig kun hos din Officier, eller hi, jeg gaaer hellere strax ind med!“

„Det gaaer ikke an, Sennor, jeg maa først —“ vilde Soldaten indvende.

„Mig tør Du nok slippe ind,“ lo Arrieroen. „Jeg hører med til Huset. Gjør nu blot ingen Omstændigheder, thi jeg vil ikke gjerne lade mit Dyr staae altfor længe alene

udenfor." Og hermed gik Manden uden videre ind i Gaarden, og hans hele Fremtræden havde noget saa solidt og tillidindgydende ved sig, at Soldaterne ikke søgte at forhindre det. Deres Officier stod desuden midt i Gaarden, og Præsidenten var gaaet ind i Huset.

„Hvad vil I, amigo?“ tiltalte Officieren ham temmelig forundret. „Kunde I ikke have afgivet Eders Melding derude?“

„Nei,“ sagde Arrieroen tørt. „Jeg vil tale med Præsidenten, og han vil vist ikke gaae ud paa Gaden til mig.“

„Excellencen er ikke at faae i Tale,“ afviste Officieren ham. „I kan sige mig hvad I vil ham, saa skal jeg udrette det.“

„Det troer jeg gjerne,“ lo Manden, idet han satte sin Fod op paa Bænken for at fastgjøre sin ene Spore, som var gaaet løs, „men dermed er hverken jeg eller han tjent. Lad os afgjøre Sagen i al Korthed! Bær saa god at melde mig hos Excellencen, og naar han siger, at han ikke vil tale med mig — godt, saa rider jeg min Bei igjen.“

„Excellencen“, sagde Officieren, uden at røre af sig Bletten, „har lige i dette Dieblif en Sammenkomst med en Cavalleer, og han har befalet mig i den Tid ikke at indlade Nogen.“

„Hvor Tiderne forandre sig!“ smaalo Arrieroen. „Der var en Tid hvor — men hvad gjør det?“ udraabte han med et Kast med Hakkten. „Tillad mig endnu en Bemærkning, min kjære Hr. Officier, førend jeg gaaer. Jeg beder Dem endnu engang om at melde mig. Nægter De det, saa gjør De det paa eget Ansvar og hvilken Straf den gamle Castilla saa finder paa at paalægge Dem — han skal just ikke være sparsom dermed og har aldrig været det — saa bliver det Deres egen Sag. Skulle vi være enige om det?“

„Caramba, amigo!“ lo den unge Officier, som morede

sig over Muldyrdriverens determinerte Væsen, „jeg er næsten bange for at bebyrde mig med saa tungt et Ansvar. Tør jeg derfor maaskee udbede mig Deres Naades ærede Mann?“

„Det er bekjendt nok her i Huset,“ svarede Arrieroen. „Jeg hedder Castilla.“

„Død og Pine!“ lo den unge Mand. „Endog en Navnefætter til Excellencen. Hvor han vil blive glad ved at gjøre Deres Bekjendtskab! Det er kun Skade, at han idag ingen Tid har.“

„Ja, ja,“ sagde Arrieroen, idet han vendte sig for at gaae, da han mærkede, at den unge Laps kun havde ham tilbedste, „det er meget muligt, at De ikke har Andet at gjøre end at gloe hen i Beiret, men det er ikke Tilfældet med mig. Desværre kommer jeg ikke saasnart hertil igjen, og jeg maa derfor bede Dem om, naar Cavalleren er borte, at have den Artighed at sige til Præsidenten, at hans Broder Manuel har været her for at hilse paa ham, men ikke blev modtaget, at han kom fra Cuzco og rejste til Huanaka, og gjerne vilde have fortalt ham lidt om Hjemmet, men at det ikke lod sig gjøre. Gud befalet!“

Og dermed gik han tilbage til Porten, uden at bekymre sig videre om Officieren.

„For Satan!“ mumlede den unge Soldat forskrækket. „Præsidentens Broder og den Gamles strenge Befaling! Hvad er derved at gjøre?“ Han havde nok tidligere hørt, at Castilla havde en Broder, som var Arriero i Syden og paa ingen Maade vilde opgive sin Haandtering, men om Præsidenten stod paa en god Fod med denne Broder eller ikke, derom vidste han Intet. Skulde han tage det Ansvar paa sig at have viist sin Herres kjødelige Broder Døren som en Tigger? Det kunde umulig gaae an. Den Gamle kunde da heller ikke blive vred, fordi han meldte hans egen Broder;

det kunde han ialfald ikke gjøre for Folks Dmtale. Nei han turde paa ingen Maade lade ham gaae bort, hvad der saa blev Følgen.

„Sennor!“ raabte han, da Arrieroen vilde gaae forbi Soldaterne.

„Amigo?“ raabte Muldyrdriveren med et eiendommeligt komisk Smil, idet han blev staaende og saa sig tilbage over Skulderen.

„Bent et-Dieblif!“

„Det gjør mig ondt, men jeg har jo sagt, at jeg ikke har Tid dertil.“

„Jeg vil melde Dem.“

„Det er en anden Sag,“ sagde den gamle Arriero, idet han dreiede sig om paa Hælen og gik langsomt tilbage. „De skal bare gaae ind og sige, at Manuel er der, og saa kommer De ud igjen og siger mig, at det vil glæde Excellencen ganske overordentlig at kunne hilse paa mig, — det er det Hele.“

Officieren svarede ikke, men gik strax ind i Huset gjennem Verandaen.

Castilla stod derinde ved Siden af Rafael ved et aflangt Bord, som allerede var dækket til om Aftenen, med Desterres's Brev i Haanden og sammenlignede Skriftrækkene med et Document, som han selv besad med bemeldte Herres Haandskrift.

„Veed De nu ogsaa nøiagtig, at Kjøbecontracten er dateret tre Dage tidligere?“

„Jeg er rede til at aflægge Sed derpaa, naar det skal være, men Deres Excellence kan jo let selv overbevise Dem derom ved at befale Desterres at forevise Dem Contracten. Jeg betroer Dem gjerne dette Papir saalænge.“

„Det lader sig gjøre!“ udraabte Castilla bestemt som altid. „Fernando!“

En ung bleg Mand viste sig efter nogen Tids Forløb i Døren; havde han luret, saa havde han dog taget sig fornuftig Tid, før han kom.

„Et Telegram til Lima!“ tilraabte Præsidenten ham. „Det skal strax til Bureauet, saa træffer det endnu Bedkommende ved Toilettet.“

Den blege unge Mand havde taget Plads ved det nærmeste Bord, hvor der stod et Blækhuus, og holdt Pennen i Haanden.

„Sennor Desterres!“ dicterede Præsidenten. „Tag Contracten om Aguilas Hacienda med!“

Castilla.

Skal besørges strax.“

Den unge blege Mand reiste sig, hilste og forsvandt, og Castilla sagde venlig til Rafael: „Efter hvad jeg har hørt have vi Deres Iver at takke for, at vi ere komne paa Spor efter Tyvebanden, som brød ind hos den unge Sangerinde.“

I dette Dieblik viste Officieren sig paa Dørtrinet; Castilla dreiede sig rask om og saae mørkt paa ham, og han berettede nu med Haanden paa Huen, at derude var en Sennor, som kaldte sig Manuel Castilla og forlangte at meldes hos Excellencen.

„Manuel?!“ udbrød Præsidenten og foer iveiret. „Caramba! Kommer han da endelig engang! Lad ham komme ind, lad ham komme ind! Har han da ikke sagt, at han er min Broder? Manuel, Manuel!“ Den gamle Herre havde aldeles glemt, at der var en Fremmed hos ham, og idet han gif hen i Døren, raabte han i lang Afstand: „Naa, Du Gamle, hvorfor staaer Du derude? Kjender Du ikke Veien endnu? Hvordan gaaer det Dig, Manuel?“

„Quien sabe (Hvem veed)?“ svarede Arrieroen med et karakteristisk Skuldertræk, idet han tog Hatten af og gik hen til Præsidenten og trykkede hans Haand. „Men Dig gaaer det godt, ikke sandt, Excellence?“

„Excellence? Ujhel!“ sagde Præsidenten. „Huster Du ikke mere, hvad jeg hedder? Jeg troede Du var fornuftigere.“

„Ja, det har altid været din Feil, Excellence,“ sagde Arrieroen, som havde faaet noget Stædigt i sit Væsen ved den stadige Dmgang med sine Muldyr. „Derfor har jeg heller ikke bragt det videre end til Muldyrdriver.“

„Hvis Skyld er det — hvad?“ raabte Castilla med godmodig Brede. — „Har jeg ikke atter og atter tilbudt Dig at komme til mig, har jeg ikke tigget Dig om at opgive det Liv, Du fører, og lade være at drive om paa Landeveiene i Støv og Hede? Men Gud bevares, det var Altsammen forgjæves!“

Arrieroen lo saa smaat og nikkede: „Vi To ere nu engang begge lige uforbederlige, Excellence. Du og jeg maae trækkes med hinanden som vi ere.“

„Hvorledes staaer det til hjemme?“

Det var Rafael pinligt at være Bidne til denne Sammenkomst, især nu, da Talen kom paa Familieanliggender, og han sagde derfor: „Jeg beklager Deres Excellence, at jeg har forstyrret Dem ved min Nærværelse. Hvis De tillader det, vil jeg nu gaae.“

„Godt, min kjære Aguila,“ sagde den gamle Herre med et Smil — han var øiensynlig blødt stemt ved de Erindringer, som Synet af hans Broder havde vaft — „De undskylder mig nok? Jeg har ikke i lang Tid seet min Broder, og det glæder mig hjertelig, at han engang igjen har op- søgt mig.“

„Det forstaaer jeg saa godt; hvis jeg havde en Broder,

Deres Excellence, vilde jeg gjerne gaae hundrede Leguas for at opsoege ham."

„Det troer jeg ogsaa om Dem, Aguila. Farvel! Vi sees i Aften."

„Du har vel stort Selskab i Aften?" spurgte Arrieroen med et Blif paa det store, dækkede Taffel.

„Det har jeg, og vil Du gjøre mig en Glæde, saa bliv og tag Deel deri!"

„Saaledes?" lo hans Broder og pegede paa sin Paaflædning.

„Hvorfor ikke? Hvem angaaer det, naar jeg synes om det?"

„Det forstaaer Du Dig ikke paa," sagde Arrieroen tørt, „og da jeg er nogle Aar ældre end Du, maa jeg ogsaa være den Fornuftigste. Jeg vil kun sige din Kone Goddag og bringe mine Hilsener fra Hjemmet, saa gaaer jeg min Vej igjen. Mit Muldyr bliver utaalmodigt, naar det skal vente for længe."

Rafael havde naaet Døren, hilste ærbødig og forlod Salen.

Tre og tredivte Kapitel.

Præsidentens Tertulia.

Arrieroen Manuel Castilla lod sig ikke overtale til at blive længere end nødvendigt var til at sladdre lidt med sin Broder og dennes Kone, til at fortælle dem om Hjemmet og drikke et Glas Vin med dem. Saa forlod han Ranchoen,

rystede hjertelig Præsidentens Haand, gif gjennem Gaarden, besteg sit Muldyr, som ikke var veget et Fodsbred fra det Sted, hvor han havde forladt det, nikkede, venlig men lidt ondskabsfuldt til Officieren og travede saa ned af Beien forbi Stationsbygningen, idet han fulgte den Bei, som førte til Lima.

Det var imidlertid blevet mørkt, og de brogede Signal-Lygter gav tilkjende, at det Extratog, som bragte Castilla's Gæster fra Hovedstaden, nærmede sig. Hvilket Liv herskede der nu ikke paa det for nylig saa stille Sted, hvilken Trængsel paa den støvede Bei! Pyntede Skikkelser med Fakkeltærere paa begge Sider, for at belyse den øde og mørke Bei, ilede fra Banegaarden ned i Byen, og det saae et Dieblif ud som om det halve Lima var flyttet til Chorillos. Præsidentens Huus var vel ophyst, men dog ikke saaledes som om der skulde modtages stort Selskab, og Bærelserne vare indrettede mere hyggelige og bequemme end glimrende. Hele det fornemme Selskab i Lima var imidlertid indbudt, idetmindste Alt, hvad der hørte til Præsidentens Kreds; thi det var den første Aften efter Attentatet, at Castilla modtog Gæster, og Enhver maatte jo bringe ham sin Hylдинг og sine Vykønsninger i denne Anledning.

To af Gæsterne syntes imidlertid, omendstjøndt de ikke lagde det for Dagen, meget forbausede over at træffe hinanden første Gang igjen netop paa dette Sted; det var Oberst Desterres og General Franco. At den Sidste var tilstede her, vakte iøvrigt stor Overraskelse, thi den Mening var almindelig udbredt, at han var i Unnaade, og man fandt det derfor høist besynderligt, at han havde faaet en Indbydelse. Franco selv følte sig trykket ved den hele Omgivelse, han vidste ikke, hvorledes han stod sig med den Gamle og han kunde ikke begribe, i hvilken Hensigt han var blevet indbudt; han

var blevet borte, naar han ikke havde været bange for at fornærme Præsidenten. At Oberst Desterres spankede om i Salen, mishagede ham og rakte hans Mistro istedetfor at berolige ham. Hvad kunde vel være Anledningen til denne Indbydelse? Skjulte der sig Noget bag denne Venlighed? I ethvert Tilfælde vilde han have følt sig langt bedre tilmode hjemme i sin Hængeføie.

Oberst Desterres var derimod meget veltilmode; han var selv fuldkommen overbevist om, at han havde anlagt den tidligere Sammensværgelse saa fint og holdt sig saa aldeles i Baggrunden, at Castilla ikke engang anede, at han havde nogen Deel deri, og han hengav sig derfor ganske til den velgjørende og opløftende Følelse, der laa i at være Præsidentens Gæst og i sin Herres fulde Bevaagenhed. Han saae slet ikke hen til den lille General Franco.

Præsidentinden modtog Gæsterne, medens Castilla gik omkring, hilste paa de Ankommende og verlede et Par Ord med hver. Han undgik alle Lykønskninger i Anledning af det mislykkede Attentat og standsede ethvert Forsøg paa at komme ind paa dette Thema saa hurtig det lod sig gjøre uden Anstød. Blandt Damerne havde han opdaget Lydia Valière, som han ikke havde talt med siden Carnevalet; han gik hen til hende, rakte hende Haanden og sagde venlig: „Det glæder mig hjertelig igjen at see Dem hos mig, kjære Frøken. Jeg tør sige, at jeg føler den varmeste Deeltagelse for det Tab, De har lidt.“

„Deres Excellence er meget naadig,“ sagde den smukke Pige og rødmede dybt, „og De har været saa gavmild imod mig, at jeg ikke engang kan sige, at jeg har lidt et Tab. Overhovedet er jeg i Lima blevet modtaget med saamegen Elfsværdighed, at jeg i mit hele Liv ikke vil kunne glemme det.“

„Med Undtagelse dog af Røverne, formoder jeg.“

„Der gives slette Mennesker allevegne, hvorfor saa ikke ogsaa i Peru? Jeg vil kun erindre mig det Gode, naar jeg tænker paa dette Land.“

„Det er meget elskværdigt af Dem, men jeg haaber dog, at De ikke saa snart vil forlade os.“

„Desværre allerede, naar Dampskibet gaaer næste Gang,“ svarede Lydia. „Jeg har faaet nogle Breve fra Hjemmet, som tvinge mig til at fremsthynde min Tilbagereise.“

„Jeg er bange for,“ sagde Castilla, idet han truede med Fingeren, „at De efterlader mange knuste Hjerter her.“

„Jeg vidste ikke, at Deres Excellence ogsaa kunde være ondskabsfuld,“ svarede den unge Pige og neiede.

Samtalen blev afbrudt for Diebliffet, thi Sennor Desterres traadte hen til Præsidenten og sagde med et dybt Buf: „Deres Excellence har befalet mig i Eftermiddag at forelægge Dem et bestemt Document.“

„Har De medbragt det, Sennor Desterres?“

„Naturligviis, Excellence, men tillad mig først, at jeg bevidner min oprigtige dybtfulte Lykønsning.“

„Godt, godt. Lad os ikke tale om den gamle Historie! Hvor har De Papiret?“

„Her, Deres Excellence,“ sagde han og overrakte Præsidenten Contracten. „De har havt den Naade at indbyde min Broder — tillader De, at han, der er aldeles betaget af den Angst, han følte hiin Rædselsdag, bevidner Dem —“

Obersten nærmede sig og bukkede saa dybt, at han maaelig kunde have berørt Gulvet med Hænderne: „Jeg haaber til Gud, Deres Excellence, at det lykkedes min svage Røst paa hin Dag —“

„Ah, Oberst Desterres!“ afbrød den gamle Herre,

som fordybet i Tanker havde gennemseet det nylig modtagne Papiir, ham. „Det er mig kjært, at De er her; jeg har Noget at meddele Dem siden. De maae have mig undskyldt et Dieblit, mine Herrer,“ og idet han vendte dem Ryggen, gif han ind i det næste Værelse.

„Kjære Frøken!“ sagde Rafael til Lydia, idet han kyssede hendes Haand, „Jeg haaber af min hele Sjæl, at jeg hørte feil før, og at De ikke saa snart vil forlade os.“

„Sennor Confederado!“ sagde Lydia med et venligt Smil. „Deres fortrinlige Hørelse har ikke skuffet Dem; thi jeg er fast bestemt paa at vende tilbage til Frankrig med det første Dampskib, der afgaaer herfra.“

„Og det siger De saa rolig,“ svarede Rafael bebreidende „og dog“ afbrød han sig selv „er det let at forstaae, at De længes tilbage til Deres deilige Hjemms skønne Kyster fra vort øde og tørre Land. Hvem der turde drage med Dem!“

„Jeg er overbevist om, at der er adskillige ledige Pladser ombord paa Dampskibet.“

„Spot ikke!“ sagde Rafael alvorlig. „De veed ikke hvad De endnu kan bringe mig til!“

„Dog vel ikke til en Uretfærdighed,“ sagde hun og saae paa ham med et bebreidende Blik. „Saa —“ tilføiede hun og lo, da hun i Brimlen saae Benares's lange magre Stikkelse komme henimod hende, „nu faaer jeg en Straffeprædiken! Jeg er undervejs smuttet fra Herren der ind i anden Vaggon, og nu vil han gjøre mig ømme Bebreidelser derfor. Paa mit Ord, Don Rafael, jeg kjender ikke noget mere Romiss i denne Verden end denne Smægten à la Don Quixote. Bare jeg kunde skaffe ham et Barbeerbækken!“

Imidlertid havde den lange magre Benares arbeidet sig hen til den unge Dame, og Lydia havde gjættet ganske rigtig, thi han beklagede sig bittert over, at hun forsætlig havde

undgaaet ham, og gjort den lykkelige Desterres den Glæde at tage herud i hans Selskab.

Rafael havde trukket sig tilbage og vilde just gaae hen til en anden Kant af Salen, fordi det gjorde ham ondt at see det Spil, Lydia drev med sine Tilbedere, og hvori hun lod til at befinde sig saa vel, da han saa Pertenna nærme sig og ikke kunde tvivle om, at han vilde tiltale ham.

„Naa, min dyrebare Modstander paa Landeveien, De vil vel idetmindste tillade mig at lykønske Dem til den heldige Fangst, De har gjort. De har haft bedre Lykke med Deres Bestræbelser end jeg.“

„Jeg veed virkelig ikke, hvilke De mener.“ De stode knap tre Skridt fra Lydia, og han saa, at den unge Pige havde lagt sin Haand paa Armen af sin lange Tilbeder og lyttede efter hvad de sagde.

„Sahahaha!“ lo Pertenna høit. „Har De da gjort saamange i den korte Tid, siden vi sidst saaes?“

Lydia zittrede, dreiede sig rask om mod dem og lagde estertænkksom sin venstre Haand paa Panden. Benares bøiede sig ned til hende, men Rafael kunde ikke høre, hvad han tilhvidskede hende, og han svarede derfor adspredt: „Ja Sennor, De har maaskee ikke hørt, at vi i disse Dage samle de stjaalne Kulier sammen.“

„Meer end tilstrækkelig,“ lo Pertenna. „Desterres har tudet mig Dreene fulde af Beklagelser derover, thi hans Folk artede sig fortræffelig. Men det var ikke det, jeg tænkte paa i dette Dieblis. Jeg meente Deres Fangst hos Mulatten, som mulig selv har været deelagtig i Indbrudet. Hidtil har han jo rigtignok, saavidt jeg veed, paastaet, at han har kjøbt de fundne Sager af en Neger, som for nogle Dage siden er affeilet med et engelsk Krigsskib.“

Rafael, som var vis paa, at hans mistænkelige Ven

vilde udfritte ham lidt, svarede: „Det kan gjerne være, men der er fundet andre Ting hos ham, som han ikke godt kan have kjøbt af en Neger, for Exempel forskjellige Brevtaster, men jeg tilstaaer, at jeg endnu ikke har haft Tid til at undersøge dette nærmere; thi mine egne Sager gjøre Fordring paa hele min Virksomhed. Mulatten kan desuden kun have været Medhjælper ved Carnevalsbrovet, thi saavidt jeg veed ere de vigtigste Ting ikke fundne hos ham. Men Sporet have vi faaet, og De veed, at det Slags Paf forraader altid hinanden, naar de faae Tommesfruerne paa.“

„Men vi have ikke Tortur heri Peru.“

„Jeg taler kun billedlig,“ sagde Rafael med et Smil. „Han skal overhovedet have afgivet nogle underlige Tilstaelser.“

„Virkelig!“ raabte Bertenna heftigere end det var hans Hensigt.

„Der er ligeledes opdaget hos ham nogle meget vigtige Breve, som mærkelig nok maae have tilhørt min Onkel,“ vedblev Rafael og saae vist paa den unge Mand.

Bertenna sølte, at han skiftede Farve, men han sagde fuldkommen rolig: „Ja hvad stjæler og sammenhober saadant noget Paf ikke! Medens de bærer Mælk og Smør om i Husene, udspeide de Leiligheden til deres Foretagender.“

„Der traf De Sømmet paa Hovedet, Sennor; thi det var kun den Omstændighed, at jeg tilfældigviis var tilstede, da denne Mulat, under Foregivende af at sælge Mælk og Æg, kom ind til Frøken Valière, som vi kunne takke for, at vi ere komne paa Sporet.“

„Virkelig?“

„De vilde lee, naar De vidste, ved hvilken Bagatel min Mistanke blev til Visshed. Det var kun ved en lille Stump

af et Segl, som den gamle Kone uforsigtig havde feiet ud paa Gaden. Men jeg trætter Dem med den Slags Detailler?"

„Na, jeg beder,“ sagde Bertenna, som ikke kunde taale det faste Blik, som Rafael fæstede paa ham og derfor saae sig om tilhøire og venstre med en ubehagelig Følelse af Usikkerhed; han længtes ogsaa efter at tale med Desterres for at erfare hvad han vidste om Alt dette. Men han kunde ikke nu saae denne i Tale; thi Præsidenten havde ført ham ind i et nærliggende Værelse, hvor han saae dem staae bøiede over nogle udbredte Papirer, idet de talte ivrig sammen.

Da han rev sig løs fra Rafael, blev denne staaende med Armene overkors og saae efter ham med et næsten skadefro Smil. Da følte han en let Haand paa sin Arm, og Hydias Stemme tilhvidskede ham zittrende. „Det var det Menneske, som anførte Røverne hos mig hin Dag.“

„Hvem, Sennorita?“ sagde Rafael, næsten forstræffet med dæmpet Røst.

„Ham, som nylig forlod Dem. Jeg kunde ikke see hans Ansigt!“

„Sennor Bertenna?“

„Min Mistanke er grundet,“ hvidskede den unge Pige, hvis Ansigt var bleven ligblegt af Sindsbevægelse. „Bed Gud! Jeg tager ikke fejl?“

„Men De kunde jo ikke see hans Ansigt?“

„Jeg hørte hans Latter, det var ganske den samme, som jeg hørte, da han i Spøg krøb op af Stigen og ind i mit Værelse og angreb mig. Selv om jeg levede et halvt Aarhundrede endnu, vilde jeg aldrig kunne glemme den Latter!“

„Der er intet Umuligt under Solen, og jeg troer De har Ret. Vi vide jo, at en Sennor med meget hvide Hænder, smykkede med Ringe, tog Deel deri, og hvorfor skulde det ikke

kunne være Sennor Bertenna? De sagde dengang, at De havde seet hans Haand. Om De nu —“

„Jeg behøver intet videre Beviis,“ afbrød Lydia ham rask, „jeg er altfor sikker i min Sag.“

„Alt vel overveiet,“ yttrede Rafael med et Smil, „saa stemmer det Hele ret godt overeens med mit første Møde med denne Herre og det mangler kun, at han som Gjæst her i Præsidentens Huus skulde visitere vore Lommer.“

„Dersom De holdt Huusundersøgelse hos ham, vilde De der finde Resten af de stjaalne Gjenstande, det er jeg vis paa.“

„Da tvivler jeg stærkt derom,“ sagde Rafael. „Den Herre er altfor snu, til at han skulde have forsømt en saa nærliggende Forsigtighedsregel som at gjemme Kosterne et andet Sted, især nu, da Mistanken er ledet hen paa hans Medhjælper. Men jeg vil dog benytte Leiligheden til at meddele Excellencen Deres Ytring; ogsaa for hans egen Skyld, for at han kan indhente nøiagtige Underretninger om den Patron, før han indlader sig videre med ham. Tør jeg be-
raabe mig paa Dem?“

„Jeg er villig til at gjentage min Anklage mod det Menneſte Ansigt til Ansigt!“ raabte Lydia lidenskabelig.

„Det vil neppe behøves.“

„Tør man spørge, henrivende Sennorita, hvorover De er saa heftig?“ sagde Benares, som kom hen til dem med en Kop Thee i Haanden og bukkede med fornem Skjodesløshed for Rafael.

„Staa mig bi, Sennor!“ sagde Lydia med Landsnær-
værelse til sin lange Tilbeder. „Denne Sennor vover at paastaae om sine Landsmænd, at de ingen Kunstfands have og kun af og til lade sig henrive af en glimrende Fremtoning, hvortil han paa en smigrende Maade rimeligviis regner

mig, men at de aldrig ville bringe Kunsten selv noget Offre. Egenlig forekommer det mig at være den største Gottise, en Herre kan sige en Dame, som har offret sig for Kunsten."

„Jeg er ude af mig selv," forsikrede Benares og rørte med Steen om i sin Thee. „Jeg anseer det ligefrem for et Selvmord, naar de paa en saa letsindig Maade selv berøver Dem denne skønne Dames Gunst."

Rafael var i Forlegenhed; forbausset, næsten forstræffet over den unge Piges Mandsnærværelse og Kjæthed kunde han ikke strax finde noget Svar paa den uventede Anklage. Det Børste var, at Lydia gottede sig over hans Forlegenhed, og rødmende som en Pige sagde han endelig: „Sennorita maa have misforstaaet mig; thi saaledes — paa den Maade, De har opfattet det, var min Paastand ikke meent."

„De er Bidne paa, Sennor Benares, at han tilbagefalder," lo den unge Dame. „Det glæder mig, Sennor Aguila, og dog," tilføiede hun skjælmst, „havde jeg tiltroet Dem mere Consequens og Fasthed i Deres Meninger. Men der musificeres! Lad os høre paa det, mine Herrer!" og idet hun lagde sin Arm i Benares's, saa at han ikke vidste, hvad han skulde gjøre med sine Kopper, gik hun hen til en Lænestol, tog Plads der, og lyttede til en ung Dames Foredrag af en Beethovenssk Sonate.

I et Sideværelse, som egenlig brugtes til at hense tte Huusgeraad i, for at man kunde have det ved Haanden, stod Castilla ved Siden af Desterres, med Kjøbekontrakten udbredt foran sig og med det Brev i Haanden, som Rafael havde givet ham og saae med sine smaa fyrige Dine stivt paa Desterres, der var i den meest piinlige Forlegenhed.

„Altsaa Sennor, paa denne Dag er Kjøbekontrakten, af hvilken der mærkværdig nok ikke findes nogen Copi, blevet undertegnet?"

„Deres Excellence kan dog ikke ville gjøre mig ansvarlig for, at den gamle Herre er død uden Testamente,“ sagde Desterres, som i dette Dieblit saae endnu gulere ud end sædvanlig.

„Nei,“ sagde Castilla rolig, „men De kjender maaskee dette Brev?“

Og han leverede Desterres det Papir, som Aguila havde givet ham. Saa snart Desterres havde seet paa det, udraabte han: „Det er forfalsket!“

„De har jo ikke engang læst, hvad der staaer deri!“ sagde Præsidenten med sit eiendommelige spodske Smil.

Desterres var blevet bleg som en Lig og fremstammede: „Jeg troede at forstaae af Deres Excellences Tale, at mit Retstrav vilde blive bestridt ved Hjælp af dette Papir.“

„Jeg maa bede Dem om at læse det,“ sagde Castilla rolig, og Desterres tog Papiret og læste det opmærksomt igjennem.

„Er det Deres Haandskrift?“ spurgte Castilla koldt.

„Ja, Deres Excellence, — men Datoen —“

„Jeg vil sige Dem Noget, Desterres,“ afbrød Præsidenten ham. „De veed ret godt, at jeg hidtil har været Dem gunstig stemt og at jeg vil Deres Vel. Jeg troer at give Dem et klart Beviis herpaa, idet jeg anmoder Dem om at overveie denne Sag nøie. Jeg har overveiet den, og er fast bestemt paa at beholde Contracten for at lade den undersøge af en Kemiker. Vil De afvente det?“

„Jeg forstaaer ikke rigtig hvad det er, Deres Excellence forlanger af mig.“

„Saa? Det er en anden Sag, saa maa jeg tale tydeligere. Jeg vil ikke gjerne for Deres Skyld have, at Historien kommer ud i Byen og jeg troer, at Salget-let lader sig gjøre om igjen. Troer De ikke?“

„Haciendaen?!“ sagde Desterres med et spørgende Blik. Men Castilla svarede hverken med Ord eller Tegn og lod til at vente paa Svaret paa sit Spørgsmaal. Men da Desterres taug, vedblev han, idet han gik over til et andet Thema. „Har De ikke yttret et Ord om for Deres Helbreds Skyld at forlade den tørre Kyst? Jeg troer Morales har talt til mig derom.“

„Jeg mindes det ikke,“ sagde Desterres aldeles tilintetgjort ved denne Hentydning.

„Ja, saa kom til mig imorgen tidlig i Byen Kloffen Ti. Jeg tager ind med det første Tog. Jeg venter saa Deres bestemte Beslutning. De har vel forstaaet mig angaaende Salget af Hacienda?“

„Fuldkommen. Jeg skal give Møde.“

Præsidenten lagde Papirerne sammen, saavel Contracten som Rafaels Note, puttede dem i Brystlommen, nikkede til Desterres og vendte tilbage til Selskabet uden at agte videre paa ham. Der kom Franco ham imøde.

„Ah General!“ sagde den gamle Herre venlig og tog Ex-Præsidenten under Armen og førte ham tilbage i Salen. Den unge Dame musicerede og Gæsterne havde flokket sig i den Kant af Salen, hvor Fortepianoet stod. „Det glæder mig at kunne hilse paa Dem engang i mit eget Huus.“

„Deres Excellence er uendelig naadig, og jeg har længe ønsket at bringe Dem min oprigtige Lykønsning over at den Forbrydelse, som var tilsigtet —“ fremstammede den lille Mulat.

„En flau Historie, General,“ lo den gamle Herre „en rigtig flau Historie! Den var ikke i de rette Hænder, den var maaste snildt anlagt, men den blev elendig udført. Ved flige Leiligheder maae Ophavsmændene have Mod til at stille sig i Spidsen; ellers gaaer det altid galt.“

„Heldigviis var det ikke Tilfældet her.“

„Ja vel, som De siger, heldigviis. Men Apropos General! Kjøb ikke oftere Baaben til mig! Nu har jeg nok, og jeg veed ikke hvad jeg skal bruge flere til.“

„Excellence!“ sagde Franco forstrækket.

Med den yderste Grad af Rolighed og tilsyneladende uden at bemærke den Andens Forvirring, vedblev Castilla: „De Baaben, som vare oplagte hos Dechamps i Callao, har jeg modtaget og idag ladet bringe i mit Arsenal. De sender mig nok Regningen imorgen, ikke sandt? Men de, der fandtes paa den amerikanske Skonnert, ere aldeles ubrugelige — hvad Nankeerne sende os er sjelden værdt at kjøbe — og jeg har derfor i Aften sendt en Bods ombord til Kapitainen for at bringe ham i aabent Banded. Det har De dog vel ikke Noget imod, haaber jeg?

„Jeg veed virkelig ikke, Deres Excellence —“ stammede den lille Mand fortviblet.

„Endnu Et, General,“ vedblev Castilla hvidstende, idet han bøiede sig helt ned til Mulatten. „Jeg har modtaget Dem som Gæst her i Lima, men forglem ikke, at De er min Undersaat, saalænge De boer her, og for mine Undersaatter er fra idag af Dødsstraffen igjen indført for Høiforræderi. Har De forstaaet mig — Galgen.“

„Jeg begriber ikke, Deres Excellence —“

„Det gjør mig ondt. Apropos! Kjender De tilfældigviis en farvet Sennor ved Navn Corona? Han var før Negeremancipationen Rudst hos Sennor Benares. Jeg troer han har besøgt Dem nogle Gange?“

„Jeg troer ogsaa, at en Mand, som hed saaledes, en eller to Gange har været hos mig for at bede om Understøttelse.“

„Det er rimeligviis den Samme,“ sagde Castilla og nik-

tede. „Denne Karl er igaar blevet fængslet paa Grund af et gemeent Tyveri, og han lod mig imorges bede om Audiens, fordi han havde vigtige Meddelelser at gjøre mig om en Expedition, som var paatænkt herfra til Ecuador.“

Franco's Ansigt var blevet affegraat og han raabte: „Jeg haaber dog, at Deres Excellence ikke skjæmter et saadant Menneſtes Udsagn nogen Tiltro!“

„Harde jeg saa indbudt Dem idag?“ sagde Castilla tørt.
„Og denne Corona?“

„Har fortalt mig nogle meget intereſſante Historier. Det Menneſte lader til at have været en heel Deel med i ſit Liv og var ualmindelig ſnakſom. Han har virkelig Talent ſom Fortæller.“

Franco ſvarede ikke. Han var tilintetgjort og vred de hvide Glacé-Handsker mellem Fingrene, ſaa at Skindet revnede.

„Apropoſ, General!“ afbrød Castilla pludſelig, „Dandſer De?“

„Excellence!“ sagde den lille Mand ordenlig forſkrækket.

„De unge Menneſter unde os ſiden ingen Fred, vi gamle trække os ſaa tilbage til Spillebordet, men paalæg Dem ingen Tvang!“ og med et Nik dreiede Castilla ſig om og gik gjennem Salen.

Rafael havde længe paſſet paa en Leilighed til endnu engang at tale alene med Præſidenten, men han ſøgte den og ſaa nu forgjæves; thi Castilla, ſom havde bemærket Lydia i Ræneſtolen, rykkede en Stol hen ved Siden af hende, for at ſnakke med hende. Førſt da Muſikken hørte op og Alle reiſte ſig for at ſige nogle venlige Ord til Konſtnerinden, gik den gamle Herre henimod Spilleværket for at ſee, om Alt var i Orden der, thi han spillede med Videndſkab og endte aldrig en ſaadan Aften uden denne Nydelse.

Rafael standsede ham og meddeelte ham i saa Ord, at og hvorledes Lydia havde fattet Mistanke til Bertenna. Castilla lyttede opmærksom til, men da Rafael endte, sagde han: „Hør engang, kjære Sennor Aguila. De troer nok, at jeg intet Andet har at tage vare her i Verden end at lade mig hidse omkring af Dem?“

„Jeg troede,“ sagde Rafael med et Smil, „at det ogsaa maatte have Interesse for Deres Excellence at lære de Personer nærmere at kjende, som De har at gjøre med?“

„Saa, det troer De!“ sagde Castilla tørt, „men jeg siger Dem nu, at jeg holder det for bedre og meget fordeelagtigere slet Intet at vide om de Personer, jeg kommer i nærmere Berøring med. Eller forlanger De maaskee, at jeg hver Maaned skal jage hele min Omgivelse bort? Iøvrigt takker jeg Dem for den lille Beretning, thi jeg tvivler ikke paa, at Sennoritaen, som er et opvakt lille Fruentimmer, har hørt rigtig, og saa er det dog raadeligst at sende saadanne Gumpener noget længere bort. De kunde ellers maaskee faae Lyst til mit Sølvservice, naar de vare i Pengetrang.

„Saadanne Folk høre til paa et sikkert Sted.“

„Det har De Ret i,“ svarede Castilla med et Nis. „Jeg vil see til at faae det besørget. „Men lad mig nu give Dem et godt Raad!“

„Excellence?“

„Gjør det nu blot ikke til en Forretning heri Lima at støve om i Gedehamsreder! Vi To kunne nu engang ikke forandre Menneskene, men maae tage dem som de ere, naar vi ville leve sammen med dem. Iøvrigt,“ tilføiede han venlig, „haaber jeg idetmindste at have ordnet Deres Sag. Jeg venter, at De snart skal kunne sove i Deres egen Hacienda.“

„Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal takke Dem!“ raabte Rafael, aldeles forbausset over den raske Afgjørelse af en Sag,

som, naar den var gaaet Ketsveien, maastee havde varet en halv Snees Aar.

„Paa den simpleste Maade af Verden, ved at tage Dem lidt i Agt, thi jeg kunde maastee engang trænge til Deres Bistand og saa vilde jeg høist ugjerne modtage den Efterretning, at Sennor Aguila nylig havde faaet en Kugle gennem Hovedet, fordi han havde sin Næse allevegne“ Og med et venligt Nik gik han videre.

Oberst Desterres havde imidlertid forgjæves anstrengt sig for at komme i Præsidentens Nærhed. Thi uagtet denne havde sagt, at han havde Noget at meddele ham, lod det næsten til, at han undveg ham, thi naar Obersten troede at naae ham, slog den gamle Herre pludselig en Bolte og fordybede sig i Samtale med en fremmed Ufsending eller Minister, saa at det var umuligt at komme ham tillivs.

Nu blev der kaldt tilbords, og medens Præsidentinden, der ivrig og venlig havde underholdt sig med Lydia, lod hende tage Plads ved Siden af sig, satte Castilla sig ved den anden Side midt iblandt de unge Damer og lo og fladdrede med dem.

Rafael var ikke saa heldig at undgaae en Mand, som havde fulgt ham Skridt for Skridt og især havde lagt Mærke til, hvor venlig og fortrolig Castilla talte med den unge Mand, og det var Sennor Rivadia.

„Min kjære, bedste Ven,“ sagde denne, idet han hængte sig ved hans Arm og førte ham til den anden Side af Taflet, „vel veed jeg, at De sidder i Forretninger op over Dyrerne og det undskylder Dem paa en Maade, men det er dog ikke Ret saa aldeles at forsjømme Deres gamle Venner. Og hvor Candelaria har længtes efter Dem! Her bringer jeg Dejerteuren, Barn!“ henvendte han sig pludselig til Datteren, som med en dyb Rødmen og et venligt Smil rakte Rafael Haanden.

„Jeg haaber dog ikke mod hans Billie,“ sagde den unge

Pige. „Hvad have vi dog gjort Dem, Sennor at De saa længe har ladet os være uden Efterretning om Dem?“

Rafael kunde ikke slippe bort, uden at være uhøflig, og han saae sig derfor sat i den behagelige selskabelige Nødvendighed at maatte fremstamme Undskyldninger, hvor han slet Intet havde at undskyldte, og saa at ærgre sig over, at han havde gjort det. Men det lod sig nu ikke ændre. Candelaria var jo en Ungdomsveninde af ham, og idet hun gjorde sine gamle Retligheder gjældende, hængte hun sig ved hans Arm, saa han ikke vidste, om han førte hende tilbords eller hun ham. Faderen satte sig paa den anden Side af ham, var Hjerteligheden og Venligheden selv, og fortalte atter og atter, hvormeget Candelaria havde længtes efter ham og hvorledes hun Dag for Dag havde paalagt ham at forhøre sig om ham. Rafael forbandede sit Uheld, og det gjorde ikke hans Stilling behageligere, at Lydia holdt Die med ham og smilede lidt ondskabsfuldt til ham.

Endelig hævedes Taflet, Castilla gav selv Tegnet, thi han var utaalmodig efter at komme til Spillebordet og Musikanterne, som udførte Taffelmusikken, faldt nu ind i en livlig Bals, som kaldte Ungdommen til Dandsen. Rafael kunde ikke undgaae at engagere sin Borddame og maatte see paa, at Lydia smilede til ham og derpaa venlig bøiede sig ned mod Benares, som engagerede hende.

Spillerne samledes i Sideværrelset, Kortene laae parate og Castilla, som talte med den brasilianske Afsending, vilde just gaae derind. Det var nu det sidste Moment for Oberst Desterres, naar han vilde tale med Præsidenten, thi fra det Dieblik denne begyndte at spille, var han tabt for Selskabet, brød sig ikke om det og taalte ikke at forstyrres.

Obersten havde holdt sig omhyggelig borte fra Franco, som sad nedtrykt i en Krog uden at tale med Noen. Castilla

kom nu lige forbi ham og tagende Mod til sig, sagde han: „Deres Excellence var før saa naadig at hentyde til, at De havde Noget at sige mig.“

„Naa ja,“ sagde Castilla, som først adspredt saae paa ham. „Det er godt, at De minder mig derom, Oberst. Jeg er overbeviist om Deres Iver for min Regjering.“

„Deres Excellence kan bygge paa mig som paa en Klippe.“

„Da nu Forholdene i Syden blive betænkkelige, er det nødvendigt at sende tilforladelige Folk derhen,“ sagde den gamle Herre. „De skal imorgen afgaae med en Bataillon Soldater til Arequipa. De har Tid nok til at træffe Deres Forberedelser. Dampskibet afgaaer først Klokken fem. Farvel!“ og med en venlig Hilsen gik han ind i Spillestuen.

„Excellence!“ stammede Obersten betuttet; men Præsidenten gav ikke videre Agt paa ham. Arequipa var det goldeste, meest soltørre Sted i hele Peru; at beordres derhen var en Forviisning til en Orken. Musikkenes Toner klang jublende glade dertil, som om de vilde bringe ham det sidste Farvel fra Hovedstaden.

Det lykkedes Rafael nogle Gange at faae dandsjet med Lydia, men i det Hele var hun saa omgivet og optaget af Tilbedere, at hun knap kunde aande, hvilket imidlertid lod til at behage hende, thi hun viste dem alle et lige lykkeligt og muntert Ansigt. Kun naar Bertenna nærmede sig hende, blev hun ængstelig; hun var bange for dette Menneffe og hvormeget Umage han end gjorde sig, opnaaede han ikke at dandse en eneste Gang med hende; hun undgik ham bestandig.

Klokken halv Et skiltes Selskabet ad for at tage tilbage til Lima med Extratoget. Musikken drog i Spidsen, spillende en livlig Marche, og Obersten marcherede med som en Sørgende, der gik bagefter sin egen Kiste.

Fjere og tredivte Kapitel.

En Coquette.

Rafael søgte denne Nat sit Leie med et tungt uroligt Hjerte, han skjænkede neppe sine Anliggendes lykkelige Fremgang en Tanke. De angik jo kun Penge og Penges Værd, hvad brød han sig derom? De kunde tabes og vindes igjen. Men han var uklar med sig selv, hans Hjerte var ængsteligt og beklemmt, han forekom sig ene og forladt, han havde en Følelse som om han stod ved en Afgrund, i hvilken det Kjæreste, han havde i Verden, truede med at synke ned.

Kunde det være den forestaaende Afsked fra den deilige Pige, som nu vilde flyve til sit Hjem? Kunde han da være forelsket i hende, der behandlede ham ligesom de andre Mænd kun som et Legetøi, der morede en kort Tid og saa kastedes tilside? Det han længtes efter var huuslig Lykke. Kunde Lydia, kunde nogen af hans Landsmandinder, hvis høieste Maal i Livet var Nydelse og Udspredelse, skjærte ham den? Hvor skulde han finde et Hjerte, som hængte ved ham med inderlig Kjærlighed, som han var nok og som var istand til at berede ham et stille, hyggeligt Hjem?

Det var underligt, at hans Tanker under denne Overveielse idelig fløi til Juanitas venlige, stille Færden, til hende som kun levede for sin Fader, ligesaa langt fra Verden som om der laa et Hav imellem. Da han i fjerne Verdensdele drog sin ensomme Vej, længtes han efter og tænkte han sig et saadant Hjem. Det fandtes neppe for ham i Peru; Maalet laa

maaskee paa den anden Side af Verdenshavet, langt borte derfra, i et fremmed Land!

Han maatte tale uforstyrret med Lydia, han maatte bringe deres Forhold paa det Rene, før hun forlod Peru, det skyldte han baade sig selv og hende. Da han havde fattet denne Beslutning, blev han rolig og faldt i Søvn, men pintes dog hele Natten af taabelige, forvirrede Drømme. Han vaagnede silde næste Morgen med en Hovedpine, som efter en Nattesvir. Da han havde taget et Bad og faaet Frokost, befandt han sig lettere og bedre, og han besluttede strax at besøge Lydia. Han vidste, at hun allerede Klokken ti var at faae i Tale, og saa tidlig behøvede han ikke at frygte for at forstyrres af Besøg, som neppe vilde udeblive senere paa Dagen.

Han nærmede sig Stedet med Hjertebanken, han var tilmode, som om han skulde tage Afsked med et Væsen, der havde en saadan Magt over ham, at han hverken let eller ustraffet kunde rive hende ud af sit Hjerte, men han følte tilige, at det afgjørende Skridt maatte gøres, og med denne Tanke trak han hastig og bestemt i Klokkestrengen.

Mulatinden, som netop var blevet færdig med Reengjøringen og var isærd med at gaae over i den anden Fløi af Huset, lukkede op for ham, og da hun kjendte ham, sagde hun venlig: „Gaa kun ind, Sennor! Sennoritaen er derinde og paaflædt. Hun vil blive glad ved at see Dem, thi hun har havt Uergrelser denne Morgen.“

„Uergrelser! Af hvem?“

„Ja jeg veed ikke hvad han hedder, det var en lille tyk Sennor, som fægtede med Armene og sprang omkring i Bærelset, som han var stuet af en Gedehams. Jeg kunde rigtignok ikke forstaae, hvad de talte om, for det var et forfærdeligt Rauder=

velst, det lød hele Tiden for mig som om de bed sig selv i Tungen."

„Monsieur Monfort!" lo Rafael.

„Ja, jeg troer han hed saadan, men Sennoritaen vil nok fortælle Dem det. De har jo altid taget hendes Parti."

„Er han endnu derinde?"

„Han er gaaet for et Dvarteer siden, og da han gik, talte han saa ivrig med sig selv og saae sig stadig tilbage og fægte sig saaledes med Hænderne i Luften istedetfor at holde sig fast, at han faldt ned af den steile Trappe, han kunde saameænd være kommet slemt til Skade."

Rafael bankede paa Lydias Dør.

„Entra!"

„Jeg beder Dem undskyld, Sennorita, hvis jeg kommer for tidlig —"

„Hvor det er smukt og venligt af Dem, at De kommer!" tilraabte Lydia ham og gik ham imøde med udstrakt Haand. „Jeg har ret længtes efter at tale med Dem denne Morgen."

„Hvor jeg vilde blive lykkelig, hvis jeg turde udtyde Deres Ord som de lyde, men —"

„Men?"

„De taler altid i Billeder, Lydia," sukkede Rafael, „og naar jeg vil holde mig til det, som tilsyneladende bydes mig, saa maa jeg altid gjøre den Erfaring, at det kun skulde forstaaes billedlig."

„De er forvænt," lo Lydia, idet hun førte ham til en Lænestol og tog Plads ligeoverfor ham. „Alt hvad De tager Dem for, lykkes jo, og alligevel —"

„Har De Lyst til selv at føre Beviset for, at der gives Ting, som ikke lykkes mig?"

„Jeg forstaaer Dem ikke. Nu er det nok Dem, som taler i Billeder. Men, hører De, De maa ikke ærgre mig som —"

„Som Monsieur Monfort?“

„De veed —?“

„Deres Mulatinde gav mig derude en Beskrivelse af den Herre, som havde været her, hvoraf jeg sluttede, at det havde været Deres lille Landsmand. Men hvad vilde han Dem? Hvormed har han kunnet ærgre Dem?“

„Hvad er det, som en Theaterdirecteur altid vil en Primadonna? Ny Optræden, ligetil man har trættet Publikum saaledes, at det bliver reent borte — saa kan man ogsaa gaae.“

„Har De da indgaaet Contract for længere Tid?“

„Vorherre bevares! Jeg forpligter mig aldrig i lang Tid og kun for tre eller fire Roller. Men han paastaer nu, at jeg har lovet ham at blive her hele Vinteren, og at han har indrettet sig derefter.“

„Og saa blev han hidsig?“

„Saa hidsig, at jeg tilsidst opsigde ham min sidste Gæsteværelse, og nu vil jeg reise uden at optræde en eneste Gang mere.“

„Er det virkelig Deres faste Beslutning Lydia? Vil De virkelig forlade alle Deres Venner i Peru saa hurtig og pludselig?“

„Mine Venner?“ gjentog Lydia sagte og bittert. „Troer De virkelig, at jeg lader mange Venner tilbage her og at Herrerne Benares og Desterres og hvad alle de Andre hedde, ville føle sig ullykkelige et Kvarteer over Tabet af mig?“

„Har De regnet disse Herrer blandt Deres Venner Lydia?“

Den unge Mand saae længe og alvorlig paa hende, indtil et let Smil opklarede hendes Træk, og hun sagde hjertelig: „Nei, Don Rafael. Jeg er maaskee uretfærdig, thi jeg efterlader dog nogle sande Venner her, for Exempel

de kjære Derincourts, som have behandlet mig som et Barn af Huset, og Dem, som altid har været saa venlig mod mig."

„Inderlig Tak, fordi De regner mig blandt Deres Venner, Lydia!" sagde Rafael bevæget. „Jeg haaber til Gud, at De mener hvad De siger. Bevidstheden om det Modsatte vilde gjøre mig meget ulykkelig."

„Jeg har ogsaa faaet Bertrand kjær," sagde Lydia uden at svare herpaa. „De veed maaskee ikke, at jeg var derude i Besøg for nogle Dage siden? Juanita er et yndigt Barn, en Blomst, som trives i Stilhed og blomstrer og dufter i sit Skjul. Hvor fattigt, koldt og forspildt forekommer mit Liv mig ikke, sammenlignet med hendes!"

„Har De da nødig at fortsætte det Liv? sagde Rafael ømt. „Kan da et saadant Hjem ikke ogsaa blive Dem tildeel og bringe Dem Ro, Lykke og Fred?"

Lydia rystede med Hovedet og sagde sagte: „Den, i hvis Arer der ruller et saa uroligt Blod som mit, er tabt for den huslige Lykke. Det lader ham hverken Rist eller Ro, og driver ham bestandig videre og videre, endog mod hans egen Villie."

„Og naar der ræktes Dem en Haand imøde, som vilde føre Dem til et saadant bestedent Hjem, vilde De saa ikke frasiqe Dem det urolige afvejlende Liv, vilde De saa ikke selv kunne finde Glæde i stille Huuslighed?"

Lydia havde støttet sit Hoved til sin Haand, Rafael vedblev varmt og hjertelig:

„Tro De mig, Lydia, Mængdens Jubel, den Glands, som omgiver Dem, det støiende Bisald, som tiljubles Dem, ere kun flygtige ringe Nydelsler mod den Følelse at eie et Hjerte, som kun banker for os, hvori vi kunne udøse vor Nummer

og vore Sorger, som sørger og glædes med os. Tænk over, om det ikke var værdt at skabe sig en saadan Lykke, en saadan Himmel paa Jorden, selv om De skulde frasige Dem det Fantom, som De nu jager efter!"

Lydia var heftig bevæget; hun rødmede og zittrede, men hun sad ubevægelig i samme Stilling, og Rafael sagde kjærlig, idet han lagde sin Haand paa hendes Arm:

„De klager over, at De ingen Venner har, og dog om-
sværmes De af Tusinder, som De ikke finder værdige til at
skænkes en Tante. Tro mig, Lydia, et Hjerte, som tilhører
Dem udeelt, opveier hundredfold disse Tusinde, og vil lønne
Dem rigelig for Alt hvad De giver Afkald paa! Men De
svarer mig ikke Lydia? See paa mig, forund mig et Blik!"

Den unge Pige løstede Ansigtet imod ham og brød ud i
saa glad og skjælmst Latter, at Rafael forbausset og krænket
stirrede paa hende.

„Lydia!" udraabte han uvilkaarlig.

„Dersom De blot vidste, Don Rafael," lo hun, „hvor
godt den Moraliseren klæder Dem! Hvis Nogen havde hørt
Dem, maatte han virkelig troe, at De var isærd med at gjøre
mig en Kjærlighedserklæring! Hvor i Himlens Navn skulde
jeg finde et saadant Hjerte, som De skildrede med saa brændende
Farver? Om nu Juanita havde været skjult her!"

„Juanita!" sagde Rafael forundret.

„Ja, Juanita! Men," vedblev hun bange, „De har dog
vel ikke i fuld Alvor drevet Spot med mig, medens Deres
eget Hjerte, — Nei nei!" afbrød hun sig selv. „Vær ikke
vred paa mig, fordi en saadan Mistanke kunde falde mig ind!
De meente det alvorlig og ærlig, og jeg uregjerlige, uartige
Barn leer og driver en taabelig Spøg dermed, istedetfor at
være Dem taknemmelig."

„Jeg forstaaer Dem ikke, Lydia.“

„Kjæreste Ven!“ sagde den unge Pige med komisk Alvor, „jeg forstaaer ikke mig selv og trøster mig kun ved den Tante, at dersom jeg kunde være anderledes, vilde jeg ikke være Lydia Valière. Tak Deres Gud, at De ikke har bundet Deres Skjæbne til en saa vild, ustadig Karakter som min! Ved Juanitas Side vil De finde Himlen paa Jorden, med eet Ord, De vil i hendes trofaste og kjærlige Sjæl finde Alt det, som jeg mangler.“

„Hvordan kommer De til at tænke paa Juanita, hvorfor udtaler De denne Formodning?“ spurgte Rafael, som ikke kunde følge den besynderlige Piges Ideegang.

„Formodning?“ sagde Lydia forbauset. „Elsker De da ikke Juanita?“

„Ret af Hjertet som en Søster, og paa anden Maade tænker Juanita heller ikke paa mig.“

„Ikke det!“ raabte Lydia og sprang heftig op af Stolen. „De veed altsaa ikke eller vil ikke vide, at det søde Barn elsker Dem med hendes rene, uskyldige Sjæls fulde Varme. De veed ikke, at hun kun har een Tante, eet Onske, een Bøn — den at see Dem lykkelig.“

„Hvor er det muligt?“

„Hvor har De, min superkloge, fremsynede Herre og Ven, havt Deres Dine? Da jeg den første Gang var hos Bertrands, havde jeg neppe været et Kvarteer i Huset, før end jeg læste i hendes Hjerte som i en aaben Bog. Naar hun troede sig ubemærket, hvilede hendes Blik altid paa Dem, intet Ord, som De talte, undgik hendes lyttende Ore, og naar De pludselig henvendte Dem til hende, forraadte Rødmene paa hendes Pande og Tindinger, hvad der foregik i hendes Hjerte. Der findes Deres Lykke, Don Rafael, og,“ tilføiede hun blidt, „naar jeg er hjemme i mit Fædreland, vil jeg ud-

male mig Deres stille, fredelige Lykke og troe, at jeg har en lille Deel deri ved at have viist Dem Veien til Paradiset."

"Og De, Lydia?" sagde Rafael hjertelig.

"Jeg!" sagde hun, idet hun smilende mødte hans Blik, "Jeg samler jo Laurbær, hvor jeg sætter min Fod, og bygger mig en Løvhytte af dem til Bolig. Forestil Dem, dyrebare Sennor Aguila, den Ulykke det vilde være for Dem at have en saa ustadig Rone med en utallig Mængde altid verlende, men altid haardnakkede Tilbedere. Hvad vilde De gjøre? Det fik jo aldrig nogen Ende med Skinsyge, Fortvivlelse og Dueller?"

"Gjør Dem ikke værre end De er, Lydia!" sagde Rafael venlig. "De vilde forandre Dem."

"Jeg? Aldrig!" raabte hun hurtig bestemt. "Naar min Stjerne daler, har jeg ophørt at leve. Men nu afsted, Sennor, afsted til Deres Hacienda! Præsidenten har igaar sagt mig i Fortrolighed, at den retmæssige Eier i de nærmeste Dage igjen vilde indtage sin Plads. Afsted til Deres Brud! Lad hende ikke vente længere, det var grusomt af Dem at blive saalænge borte og ovenikjøbet for min Skyld."

"Vil De da virkelig forlade Peru saa snart?"

"Jeg har jo allerede sagt Dem, at jeg reiser med det første Dampskib. Jeg," tilføiede hun fortrolig, "drages til Europa af den samme Længsel, som nu skulde beherske Dem. Jeg vender tilbage til min Brudgom."

"Deres Brudgom?" raabte Rafael overrasket.

"Sennor Aguila!" sagde Lydia og reiste sig. "Jeg maa anmode Dem om at holde Dem Høflighedens Love efterrettelig. De vil dog vel ikke benægte, at jeg ogsaa kan have en Brudgom?"

"De gjør mig forrykt, Lydia!"

„Bær blot ikke bange, Sennor! Juanita vil nok bringe Dem til Fornuft igjen.“

„Og De er forlovet i Frankrig, medens . . .“

„Jeg her i Peru lader al Verden gjøre Cour til mig, det var det, De vilde sige, ikke sandt? Nægt det ikke! Men Tingen er ikke saa farlig,“ tilføiede hun og lo hjertelig, „og De maa tilstaae mig, at Valget af mine Tilbedere her var af den Slags, at de ikke kunde indgyde selv en bekymret Brudgom nogen Frygt. Benares og Desterres ere Mænd, man ikke kan blive skinsyg paa.“

„Og derom har De ikke sagt et Ord til mig!“

„Fordi jeg her havde Andet at gjøre,“ lo Lydia, „end at tænke paa en Brudgom, som er nogle tusinde Mile borte. Men naar man taler om Fanden, saa er han nærmest. Vi talte nylig om Benares, og der kommer han over Gaden med lange Skridt. Na — gaa ikke den Wei, gaa gjennem Haven, den Herre behøver ikke at vide, at jeg saa tidlig har taget mod Besøg. Han bringer mig atter en mageløs Bouquet Blomster.“

„Og jeg skal ud af Bagdøren?“

„De kjender jo Weien,“ lo Lydia, idet hun satte Hatten paa ham og skubbede ham ud af Døren, som hun aflaaede, Derpaa dreiede hun sig om, gjorde nogle Skridt henimod sin Stol og skjulte med et dybt Suk sit Ansigt i sine Hænder.

Saaledes blev hun længe staaende. Det ringede, men hun lagde ikke Mærke dertil. Det ringede igjen, og endelig kom Mulatinden ovre fra Derincourts og luffede op.

„Er Frøkenen hjemme?“ spurgte Benares.

„Ja, Sennor.“

„Er hun alene?“

„Jeg veed det ikke, men jeg troer det.“

Det bankede paa Døren, Lydia saae op og strøg Lofferne

fra Panden. Det bankede igjen, og med en raff Beslutning raabte hun: „Kom ind!“

„Er det tilladt, Sennorita?“ spurgte den lange Peruaner med sin tynde Stemme.

„Ah, det er min elskværdige Hofgartner!“ raabte den unge Dame, idet hun gik ham imøde og rakte ham Haanden, som han ømt førte til sine Læber. „Hvilken deilig Bouquet De der bringer mig! Her i dette øde, tørre Lima er jeg dobbelt taknemmelig for disse Foraarets søde Børn!“

„Hvor De gjør mig lykkelig, Sennorita!“

„Kom nu og sæt Dem her hos mig og fortæl ret meget om igaar, og især om hvad Damerne sagde, fordi jeg lo saa meget.“

Og nu lo hun igjen og passiarede om Løst og Fast, som et Barn, der nylig har faaet et Vegetøi, og var saa henrivende, at Sennor Benares, da han forlod hende, i sin Genrykkelsesruus gik lige hen til en Juveleer, for endnu at give den fortryllende Sirene en kostbar Mindegave med til Hjemmet.

Fem og tredivte Kapitel.

Under Palmerne.

Rasael var aldeles forstumlet i Hovedet, da han forlod den unge Pige. Lydia forlovet i Frankrig! Og Juanita! Var det muligt, at Juanita elskede ham? Hvor havde han havt sine Dine og sine Tanter? Han kunde nok have besvaret sig selv dette Spørgsmaal, men han turde ikke, og atter

smeltede de to Billeder sammen i hans Sjæl, Lydia hvilende i sin Udkaaredes Arme og det stille, venlige Hjem under Bananerne ved Juanitas Side i Bertrands hyggelige Huus. Han gik igjennem det franske Conditori, tæt forbi et Bord, ved hvilket der sad to Mennesker, hvis Blikke fulgte ham med et dræbende Had; det var Desterres og Bertenna, men han saae dem slet ikke. Kun sysselsat med sine egne Tanker, traadte han ud i det Frie og gik langsomt henad Gaden til sin Bolig. Her sadlede han mekanisk sin Hest, sprang i Sadelen og red henad Veien, som førte til Haciendaën.

„Den Skurk!“ hvidskede Desterres, da han var gaaet forbi. „Hvor kom han saa pludselig fra? Jeg saae ham slet ikke. Han har vel beluret os.“

„Vær ikke bange!“ svarede Bertenna. „Jeg veed godt, hvorfor han kommer denne Wei, og det kildrer mig ordenlig i Fingrene efter at gjøre ham led og kjed af den Gang.“

„Hvor kan den Kjæltring have faaet fat paa det Brev?“ sagde Desterres. „Jeg er vis paa, at det ikke var imellem de Papirer, han fik udleveret i Callao.“

„Jeg giver Dig mit Ord paa, at han har fundet det hos den Carnaille Scipio,“ hvidskede Bertenna. „Samme Morgen den Gamle døde derude, var Scipio der i Huset, og han har formodenlig i sin taabelige Begjærighed efter saadanne Ting stjaalet og gjemt Brevtassen uden at have eller kunne vente at faae for en Real Nytte af den.“

„Gid de vilde hænge ham!“ sagde Desterres med en undertrykt Fed. „Det Usen har tilstaaet Alt, hvad han vidste om den gamle Pascua og hendes Gift.“

„For Satan!“ udbrød Bertenna og blev bleg som et Lig. „Saa er det paa Tiden, at vi komme afsted!“

„Vængst Dig ikke!“ sagde Desterres med en bitter Latter. „Sagen er ikke saa farlig endda. Jeg modtog imorges fra

Politiet Underretning derom, og det var Grunden til, at jeg skrev til Dig om at træffe mig her. Du maa strax ride ud til Haciendaën og advare den gamle Pascua, saa vi ere sikke paa, at hun Intet tilstaaer, men nægter Alt; det skal ikke blive til hendes Skade. Jeg kan for Diebliffet ikke komme bort herfra. Det er vist alligevel bedst," tilføiede han tøvende, „at Du i nogen Tid forsvinder af Politiets Synsfreds."

„Og naar de nu gribe Dig?"

Desterres rystede med et foragteligt Smil paa Hovedet. „Det gjøre De ikke; jeg er vidende om altfor meget, og hvis de lod mig i Klemmen, kunde det maaskee falde mig ind at faae Andre til at tale."

„Men tør de da gjøre mig ansvarlig, som kun har underskrevet Contracten som Bidne?"

„Naar de lade mig uanfægtet, kunne de ikke holde sig til Bidnerne alene, det forstaaer sig. Men efter hvad jeg har hørt, er jeg bange for, at Du har andre Ting paa din Karvestof, og i saa Fald..." Ved disse Ord saae han paa Bertenna med et saa lurende Blik, at denne efter en kort Betænkning hvidskede: „Jeg troer selv, at det er bedre, at jeg besøger nogle gamle Venner i Cordillerne. Luften her behager mig ikke rigtig."

„Apropos!" sagde Desterres sagte. „Veed Du, at den Mand, som for nylig blev myrdet paa Landeveien, var en Slægtning af Politidirecteuren, og at man blandt de hos Scipio fundne Sager har opdaget en Kniv, som har tilhørt ham?"

„Hvad rager det mig?" sagde Bertenna, men han var bleg som et Lig, og det Glas, han vilde føre til Munden, rystede saaledes, at endeel af Indholdt spildtes.

Desterres sagde ikke et Ord, men lod som om han slet

ikke bemærkede sin Kammerats Bevægelse. Endelig spurgte han sagte: „Har Du din Hest staaende her i Byen?“

„Ja, det vil sige i Kaffehuset nærmest Porten hos Italieneren.“

„Godt. Det er snart Middag og Gaderne øde; lad os følges ad de faa Skridt til mit Huus. Jeg vil der give Dig nogle Breve med til det Indre af Landet, hvis Du virkelig foretrækker en Luftforandring.“

„Gaae vi saa?“ sagde Bertenna, som var blevet stille og estertænksum, medens hans Blik hurtig og ængstelig fløi hen over de Tilstedeværende, for at see, om der var nogen Bekjendt iblandt dem. Men det var lutter Fremmede, og kort efter gik de to Mænd uden at tale sammen henad den øde, skyggeløse Gade.

Det var paa den hedeste Tid af Døgnet, at Rafael red ud til Haciendaën, og Solen brændte den allerede til Støv fortørrede Jord endnu mere tør, men den unge Mand følte det ikke. Han lod sin Hest bane sig Vej mellem de store, runde Kiselstene, som bedækkede den første Deel af Veien, og lod den trave, da han havde tilbagelagt denne Strækning. Han var allerede langt forbi den Sidevei, som førte ud til Negerbyen, da han saae en Mængde Mennesker paa Veien, og uvilkaarlig strammede han sin Hests Tøiler og holdt stille. Da han havde orienteret sig lidt, mærkede han, at han holdt tæt udenfor den sidste berhyggede Posada, og da han maatte vente et Angreb, hvis han blev gjenkjendt af de fulde Negere, aabnede han med den høire Haand Pistolhylsteret. Han saae imidlertid snart, at der Intet var at frygte, thi der var Politi mellem de paa Veien forsamlede Folk, og han sporede derfor sin Hest og var snart midt i Alhyngen.

„Hallo, Sennor!“ raabte en af Politibetjentene, som havde været tilstede, da der holdtes Huusundersøgelse i Ne-

gerbhyen. „Her ere vi igjen ifærd med at rense en Rede, som lader til at gjemme samme Slags Væg som den forrige. Smukt Selskab i dette Nabolag, det lader sig ikke nægte!“

„Blod! Blod!“ hørte man en huul, stønnende Stemme raabe. „Rødt, varmt Hjerteblood! Mere, altid mere! Jeg har seet det stige høiere og høiere, og nu løber det over Dørtrinet og fylder hele Rummet!“

Rafaels Blik søgte den Talende, men han gyste næsten tilbage over den modbydelige Skikkelse. Det var et gammelt, halvgalt Fruentimmer, som strøg det hvide uredte Haar fra Panden med den høire Haand, medens hun med stive Dine pegede hen foran sig med den venstre, som om hun i Virkeligheden saae det Blod, hun talte om, flyde henimod sig. Men snart tiltraf en anden Alynge sig hans Opmærksomhed, thi lige ved Siden af sad den gamle Pascua paa et Væsel med bundne Hænder, flagrende, uredt Haar, den magre Skikkelse indhyllet i en pjaltet Pancho, og stirrede paa ham med et dødeligt Had i sine glandsløse Dine.

„Pascua!“ raabte han uvilkaarlig. „Hvad har den Kone forbrudt?“

„Kun en Bagatel, Sennor,“ sagde Betjenten, som bevogtede hende. „Hun har med sin Søns Bistand givet en gammel Herre, der boede i en af Haciendaærne, en saadan Dosis Gift, at han døde deraf.“

„Min Onkel!“ raabte Rafael rystet.

„Var den gamle Herre Deres Onkel? Ja, hvad et Menneffe dog kan opleve og hvor underlig det ofte føier sig her i Verden!“

„Hvor er Sønnen, Pedro?“

„Naa saa De kjender ogsaa den Gavtho! Ja han maa have lugtet Luntten, thi han var fløiet ud, da vi kom imorges. Men Nogle af os ere blevne derude, og jeg troer

nok, at han engang vender hjem igjen til den gamle Kede — det ligger nu saadan i den menneskelige Natur — og saa have vi ham! Santa Maria! Hvilken Bande herude, og hvor her er blevet udgydt Blod!”

„Blod! Blod!” stønnede den Gamle, som havde opfanget Ordet. „Endnu bestandig ikke nok, altid mere, altid mere!”

„Ind med Dig, Du gamle Krage!” overfusede Betjenten hende. „Ind med Dig! Du behøver ikke at hyle herude, naar vi tage bort, har Du Tid og Plads nok derinde. Skynd Eder lidt derovre, at vi kunne komme afsted! Caracho! Solen brænder her, som om den skulde fortære Ens Hjerne.”

Den gamle Pascua sad ubevægelig paa sit Dyr uden at mæle et Ord, men hendes Blik syntes at gjennemføre den unge Mand i Had og Forbittrelse, thi hun anede, at det var ham, hun skyldte sin nuværende Skjæbne. Det hele Optrin blev snart Rafael altfor uhyggeligt, og han styrede derfor sin Hest til Siden og lod den trave til Haciendaæn.

Han øinede allerede i det Fjerne Bussene i Haven og de lavere Træer, da en lille Trup Mennesker kom ham imøde paa Veien. Da han kom dem nærmere, gjenkjendte han en Afdeling Sydhavs-Indianere, som vare hentede fra Maças og Magdalena. Men det lignede slet ikke et Tog af befriede, lykkelige Mennesker. De stakkels Dboere gik tause og mørke paa den støvede Bei, og fire af dem bare paa en let Baare en ung Pige, som saae bleg og syg ud og kun beflyttedes mod Solens brændende Straaler ved nogle faa Bananblade.

„Hils Eders deilige D fra mig!” tilraabte Rafael dem i deres Sprog, idet han standsede sin Hest. Disse faa Ord virkede som en Trolddom. De fire Mænd satte Baaren paa Veien, og Mænd og Koner trængte sig om Rafael og tilraabte ham:

„Hvorfra kommer Du, Fremmede? Kjender Du vort Land?“

„Jeg kjender det,“ sagde Rafael venlig, „og er inderlig glad over, at I nu vende tilbage til det.“

„Vende vi da virkelig tilbage?“ raabte en gammel Mand, idet han ængstelig saae Rafael i Dinene. „Er det da ikke et nyt Forræderi af Vivis?“

„Det er netop Vivis,“ sagde Rafael, idet han gik ind paa deres Maade at tale paa, „som nu give Eder tilbage til Hjemmet. Ved Strandbredden ligger et stort og mægtigt Skib, som skal bringe Eder til Eders Fødeland.“

„Er det sandt? Er det vist? Lyv ikke Fremmede! Vi ere blevne saa haardt bedragne af dine Landsmænd.“

„Jeg lyver ikke, Venner. I den store Stad ville I gjenfinde alle Eders Brødre og Søstre, og med dem skulle I vende tilbage til Kaiatro, for aldrig mere at forlade den.“

Kaiatro! Trylleord, som besejrede al deres Mistro og nu lod Jubelen og Glæden lydelig give sig Luft!

„Gud være lovet!“ sagde den gamle Matros, der var var med som Tolk og red paa et stædigt Uffel. „Det er da godt, at de endelig komme til Fornuft. See til, om det Paf har villet troe mig, skjøndt jeg har sagt dem accurat det Selvsamme! Der manglede endogsaa kun lidt i, at de ikke engang havde villet være med, de have marcheret hele Beien som et Ligfølge, og jeg troede tilfidsst, at vi skulde have draget ind i Lima saaledes. Nu kom der dog lidt Liv i Tingen! Jeg har min Salighed forekommet mig selv som en Slavehandler, der bragte sine Vare til Toros, skjøndt det var det Sidste, jeg skulde ligne i dette Dieblif.“

Den Syge paa Baaren havde foldet Hænderne og bad med et saligt forklaret Smil ved Haabet om at gjensee Hjemmet og dets Palmer.

„Afsted!“ raabte Matrosen. „Jo længere I tøve her, desto sildigere kommer Skibet til at aßeile og I ere de Sidste, som det venter efter.“

Bærerne toge nu saa ivrig fat paa Baaren, da de hørte dette, som om det gjaldt om endnu idag at naae deres kjære D.

„Joranna! Joranna!“ tilraabte de Rytteren, selv den Syge tilvinkede ham sin Hilsen og Tak, og den lille lykkelige Karavane drog videre ad den støvede Wei.

Rafael gav sin Hest Sporerne, thi kun en lille kort Strækning adskilte ham fra hans Maal. Snart naaede han Pascuas Hytte og endnu engang standsede han. Huset laa øde. Døren stod aaben, og han kunde see, at Alt var kastet omkring hulter tilbulter; man havde formodentlig ogsaa her søgt efter stjaalet Guds.

Han kastede et Blik op mod Haciendaæn. Den skulde nu igjen være hans Eiendom, denne hans Barndoms Legeplads, for maaskee — Men Lydia havde taget feil! Juanita elskede ham ikke, idetmindste ikke anderledes end som den Barndomsven, der saa ofte havde baaret hende paa sine Arme.

Foran ham paa Weien gik en Mand, og 2 store Hunde sprang omkring ham. Det var Bertrand, han hørte Hovslagene af Rafals Hest og blev staaende. Rafael sprang af Sadlen og gik hen til ham.

„See, See!“ sagde Bertrand, idet han rakte Rafael Haanden, som denne hjertelig rystede. „Vader Du Dig endelig tilsyne igjen i Haciendaæn? Vi begyndte halvt om halvt at troe, at Du havde saa travlt i Byen, at Du ikke kunde tænke paa os. Hvorledes har Du det? Du seer rast ud.“

„Godt. Og hvorledes staaer det til her! Juanita er dog vel?“

„Juanita?“ sagde den gamle Mand og kastede, idet han gik ved Siden af Rafael, et hurtigt Blik over til ham. „Ja Gud være lovet, jeg vilde nødig have, at det Pigebarn skulde feile Noget. Apropos, hvorledes gaaer det med vore Indianere? Ere de komne afsted?“

„Endnu ikke, jeg mødte nylig det sidste Tog, som kom fra det Indre. Men Fregatten ligger seilfærdig.“

„Naa, det er idetmindste een god Efterretning, at de stakkels Djæвле komme hjem. — Du skulde blot have seet, hvor lykkelige de vare, da vi afhentede dem derovre hos Desterres. Den Pjalt af Opsynsmand blev næsten qvalt af Galde.“

„Men jeg har endnu flere gode Ting at fortælle!“ raabte Rafael, og atter saae Bertrand næsten mistroisk paa ham:

„Har din Sangerinde faaet sine Smykker igjen?“

„Tildeels,“ lo Rafael, „men i det Tyvehul, hvor vi holdt Undersøgelse, fandt jeg et andet vigtigt Document, nemlig min stakkels Onkels Brevtaske, og nu drager jeg rimeligviis en af de første Dage ind igjen i min Hacienda og tager den i Besiddelse.“

„For Pokker!“ udraabte Bertrand, høist overrasket. „Det var en hurtigere Kettergang end man er vant til i Peru og vel sagtens ogsaa i enhver anden Verdensdeel. Har Du talt med Castilla?“

„Ja naturligviis har jeg det, og forelagt ham Papirerne.“

„Saa kommer da den Slyngel Desterres i Tugthuset!“ jublede Bertrand og klappede i Hænderne. „Endelig har da Vorherre seet ind til den Kjæltring! — For Fanden!“ afbrød han pludselig sig selv, „saa staaer det vel i Forbindelse med det, der foretages derovre?“

„Derovre?“

„Ja paa Din Eiendom. Der have de fra imorges af — det var ikke lyst endnu, da de begyndte — belæstet en

Mængde Muldyr med Meubler og Huusgeraad. Det behøver Du ikke at finde Dig i!"

„Han vil dog vist kun tage med sig, hvad han selv har bragt dertil; thi det Gamle er neppe Transporten værdt. Lad ham i Guds Navn have sin Frihed, naar vi kun blive ham qvit og faae Stedet og Jordloddet overleveret.“

„Nei,“ meente Bertrand, „jeg vil alligevel see dem paa Fingrene, thi Desterres kommer ikke selv herud af Frygt for at møde os, og hans Opsynsmand vil, naar han har frit Spil, naturligviis læsse Alt paa, hvad der ikke er muur- og nagelfaste Gjenstande, og det ville vi dog passe lidt paa.“

„Hvorledes kan jeg det? Jeg har endnu ingen Ret til at betræde Stedet.“

„Du har nu, min kjære Rafael, færdebes saa vidt omkring og er dog endnu ligesaa grøn som om Du altid havde siddet bag Din Moders Skjort! Den, som selv tager sig sin Ret, den faaer Ret. Troer Du, at den Pjalt af Opsynsmand derovre tør vove at spørge om Fuldmagt eller Sligt, naar jeg befaler ham Noget? Tænk ikke paa det! Slyngler have altid en ond Samvittighed og træde kun paa dem, som bukke sig for dem. Men kom nu ind, Rafael! Vi have rigtignok spist til Middag, men jeg tænker vel, at Juanita kan lave Noget til Dig. Hvor er Pigebarnet henne?“

Juanita var ovenpaa, i det Bærelse og ved det Bindue, hvor Rafael havde staaet, da Kuglen fra Desterres's Have foer forbi ham ind i Bæggen. Hun havde seet Mændene langt borte, men skjøndt hun havde længtes saa inderlig efter at Rafael snart maatte besøge dem, tøvede hun dog nu, da han var kommet, med at hilse paa ham; det var, som om Fødderne nægtede hende deres Tjeneste. Imidlertid fattede hun sig dog og gif ham imøde med et Ansigt, der havde sit sæd-

vanlige venlige Udtryk og kun var en Smule blegere end ellers.

„Giver De mig ikke engang Haanden idag, Juanita?“ sagde Rafael hjertelig. „Det er længe siden, at jeg var her, men tro mig, jeg har ikke ført et roligt Liv i den Tid, men havt Uro og Sindsbevægelse meer end nok.“

„Har Du endnu lidt Madvarer min Skat? Rafael bliver ellers narret for sin Middagsmad.“

„Jeg trænger ikke til Noget. Gjør Dem endelig ingen Uleilighed for min Skyld! Det er mig langt kjærere, om De bliver her hos os.“

„Jeg er her strax igjen,“ raabte hun og forsvandt, men hun holdt Ord og kom strax igjen, medens Bordet blev dækket i Bærelset ved Siden af til Rafael.

Mændene talte imidlertid om Sagen med Desterres og fortalte Juanita om den lykkelige Bending, der var indtruffet i Sagen. Der var rettet an og der blev kaldt paa Rafael.

„Spis nu, min Ven,“ sagde Bertrand, „og lad det smage Dig! Jeg gaaer imidlertid over og taler et Ord med Forvalteren og bringer Dig Underretning, til Du er færdig.“

„De gjør Dem forgjæves Uleilighed.“

„Det er muligt, men det morer mig, for jeg kan ikke udstaae den gule Slyngel,“ og uden at oppebie videre Indvendinger sløitede han af Hundene og forlod Stedet.

Nu var Rafael alene med Juanita. Anretningen stod serveret, og den unge Pige satte sig ligeoverfor ham for at være ved Haanden, hvis han ønskede Noget.

Rafael spiste, — men han vidste ikke hvad det var, han spiste, han drak Vinen, fordi Juanita skænkede den, og i al den Tid verledes der intet Ord imellem dem. Naar Rafael saae op paa den unge Pige, undgik hun dybt rødmende

hans Blik. Endelig skjød han Tallerkenen bort og reiste sig, han kunde ikke længere udholde denne Tilstand.

„Vil De ikke først drikke Deres Kaffe, Don Rafael?“

„Nede i Haven, Juanita, i Deres Løvhytte. Deres Fader kommer vist ret snart, lad os vente paa ham der!“

Juanita reiste sig og forlod Bærelset, og Rafael gik hurtig frem og tilbage. Hundrede Gange havde det Spørgsmaal svævet ham paa Læberne „Har Lydia Ket? Elsker Du mig Juanita?“ og hvergang havde han manglet Mod til at udtale det. Nu da han var gjort opmærksom paa det, læste han vel i hendes Dine, at han ikke var hende ligegyldig, men havde han ikke forspildt et saadant Bæfens rene opoffrende Kjærlighed? Kunde hun virkelig elske ham, som ikke havde agtet paa denne Kjærlighed og ikke fortjente den.

Den lille Cholo kom nu og meldte, at Kaffen var bragt ned i Løvhytten, en henrivende, blomstrende Plads, et lille Paradis, en sand Dase fremtryllet midt i den tørre Orken. Og dette Vidunder var tilveiebragt blot ved lidt Vand; Perus milde Klima og de snebedækkede Cordiller havde gjort Resten. Hækken bestod af vellugtende blomstrende Akacier, som de findes overalt i Troperne, foran var der plantet to Cocospalmer, som nu vare høie nok til med deres Fjerkroner at danne et deiligt Tag, Mellemrummet udfyldtes af frugt bærende Cherimoyen, medens de tæt plantede Bananer eller Pisang, som omgave den lille Plads, holdt Solen borte og derved tillige gjorde Jorden kjølig og frisk. I det lille, afsluttede Rum var der anbragt et Bord og nogle Stole og her, beskygget af Palmer, glemte man, at man var paa den peruaniske Kyst, det tørreste og meest solhede Land i Verden.

Her ventede Juanita med Kaffe til sin Gæst, og da Rafael gik ned til hende, var det ham næsten en Beroligelse

at høre Hundenes glade Gjæsen og see Bertrand komme ned i Haven.

„Det var Ret, at I ere gaaede herved Børn, og en Kop Kaffe drikker jeg gjerne igjen, Cigaren smager saa meget desbedre.“

„Har De udrettet Noget derovre?“

„Ja det skulde jeg mene,“ lo Bertrand. „Den gule Kjæltring af en Opsynsmand blev grøn af Arrighed, da han saa mig komme med Hundene, og ganske rigtig havde han allerede ladet flere Ting fra gammel Tid slæbe ned i Gaarden, men han maatte forbandet hurtig lade det bære ind igjen. Jeg har tillige ladet ham vide, at han var ansvarlig for enhver Ting, som siden blev savnet, og at han kun havde Tid til imorgen Middag med at flytte ud og sende bort, og at jeg, dersom jeg imorgen Middag traf ham eller det fremmede Paf i Gaarden, lod Hundene jage dem ud!“

„De er gaaet for vidt!“

„Du har igrunden Ret, jeg skulde kun have givet ham Frist til i Aften, men skeet er skeet, han faaer nu blive saa længe. Men naar mine Folk imorgen Aften tilgavns have rensset Stedet, saa drage vi derover!“

„Vil De saa igjen blive vor Nabo?“ spurgte Juanita sagte og forsøgte at smile, medens Smerten knugede hendes Hjerte.

„Jeg troer, at det er hans Hensigt,“ sagde Bertrand og saa fra Siden af paa ham, men da han bemærkede, at Rafael rødmede, vedblev han, idet han rystede paa Hovedet:

„Min Ven! Gjør nu blot ikke nogen dum Streg, som Du siden maa angre! Overvei det nøie, om ikke med Andre, saa med Dit eget Hjerte, og naar Du er fuldkommen paa det Rene dermed, saa i Himlens Navn!“

„Og naar jeg nu er det?“ sagde Rafael hurtig, idet

hans Blik gled forbi Juanita og han saae frimodig paa Bertrand. Juanita var blevet ligesaa bleg som hun nylig var blussende rød, og idet hun tog Kaffekanden, reiste hun sig, men Rafael, som af Juanitas Bevægelse saae, at Lydia havde havt Ret, lagde sin Haand paa hendes Arm, idet han sagde: „De maa blive, Juanita, og høre, hvad jeg betroer Deres Fader, som jeg veed har mig kjær.“

„Men slip dog Pigen og lad hende først hente den varme Kaffe!“ sagde Bertrand, der ligesaa vel som Rafael havde lagt Mærke til Juanitas Bevægelse og ventede en ganske anden Tilstaaelse af sin unge Ven.

„Juanita maa ogsaa høre det,“ sagde Rafael med et Smil.

„Alt er altsaa i Rigtighed?“ sagde den Gamle tørt.

„Nei endnu ikke,“ sagde Rafael og blev rød, „men jeg haaber, at det ikke skal vare længe.“

„Saa gør det kort og godt,“ sagde den Gamle, thi Rafael holdt endnu Juanitas Haand i sin. „Skal jeg hjælpe Dig?“

„Kan De gætte?“

„Saa temmelig, jeg troer ikke det er vanskeligt. Du vil gifte Dig.“

„Ja.“

„Med den franske Sangerinde.“

„Nei.“

„Nei!“ udbrød Bertrand forundret. „Er Du da ikke forlovet med hende?“

„Jeg forlovet med hende! Hvem siger det?“

„Hele Byen.“

„Saa veed hele Byen ikke, at hun er forlovet i Frankrig.“

„Balière?“

„Ja, det er vist.“

„Hvem er det da min Ven?“ vedblev den Gamle og reiste sig forstræffet. „Du har dog vel ikke ladet Dig tage ved Næsen af den gamle Rivadia? Candelaria passer ligesaa lidt for Dig som —“

„Lydia Balière, ikke sandt?“ lo Rafael. „Nei jeg troer jeg har truffet et bedre Balg, hvis De vil have mig ikke blot til Nabo, men til Svigersøn?“

Bertrand faldt overrasket ned paa Stolen. „Juanita,“ bad Rafael, idet han omfavuede den blege zittrende Pige, „har Du mig saa kjær, at Du vil betro mig din Fremtids Lykke? Tro mig, naar jeg siger, at jeg haaber paa et nyt og lykkeligt Liv ved din Side og at jeg vil elske Dig, saalænge Gud lader os leve sammen.“

Juanita lagde sit Hoved til hans Bryst, medens Glædestaarer strømmede ned ad hendes Kinder og lettede hendes Hjerte, og Rafael kysede atter og atter det yndige Hoved, som tillidsfuld og lykkelig lænede sig til hans Bryst.

Før Bertrand havde fattet sig saa meget, at han kunde udtale sine Følelser, forstyrrede de store Hunde Scenen. De havde i nogle Minutter knurret sagte og snuset om i Nabolauget, men nu fore de med en vild Hylen ind i Løvhytten hen imod Hækken og havde nær kastet Kaffeboardet overende.

Bertrand forsøgte at see gjennem Hækken, hvad der just nu havde vakt deres Opmærksomhed, men det var umuligt gjennem det tætte Løv. Noget havde de sporet udenfor og hylede nu af Raseri, fordi de ikke kunde slippe ud.

Men Bertrand, som tænkte paa alt Andet end at følge Hundene, tog Rafael's Haand og sagde sagte og inderlig: „Saa tag hende da, min Ven! Jeg har allerede i lang Tid vidst, at hun holdt af Dig, og til Ingen i Verden betroer jeg hende hellere end til Dig, og allermindst til nogen anden Peruaner blandt dem jeg kjender.“

„Har Juanita intet Ord at sige mig?“ sagde Rafael sagte og søgte at løfte det rødmende Ansigt, som skjulte sig endnu fastere ved hans Bryst, men hun hvidskede blot: „Min Rafael!“

Hestetrampen udenfor forstyrrede de lykkelige Mennesker, thi Hundene hylede og gjøede.

„Det er et ubeleiligt Besøg!“ brummede Bertrand, idet han med Rafael og Juanita traadte ud af Løvhytten. Hele Aaret igjennem kommer der Ingen og besøger os, og just nu —“

„Der er de!“ jublede en Stemme udenfor.

„Lydia!“ raabte Rafael.

„Sangerinden?“ spurgte Bertrand overrasket, thi han havde endnu ikke ganske frigjort sig for den Følelse, at Rafael elskede hans smukke Landsmandinde og at hun til Gjengjæld ogsaa havde den unge Peruaner kjær. Men den livlige Pige lod ham ingen Tid til Betragtninger, thi medens den ene af hendes Ledsagere var sprunget af Hesten og havde aabnet Porten, red hun ind i Gaarden, fulgt af Derincourt og Adele, svingede med Lommetørklædet og raabte: „Jeg vilde saa gjerne være den Første, som bragte Eder sin Lykønsning. Er det lykkedes mig?“

„Hvem har større Ret dertil end De?“ sagde Rafael og rakte hende Haanden for at hjælpe hende af Hesten.

„Er det sandt, gamle Ben, hvad Mademoiselle Valière har fortalt os underveis?“ tilraabte Derincourt Bertrand, og nu begyndte en Krydsen af Spørgsmaal og Gratulationer, som gjorde Juanita ganske forvirret og undselig.

Men Lydia omfavnede hende, idet hun hvidskede: „Har jeg gjættet din Sjæls Ønske? Er Du nu lykkelig, min Skat?“ og da Juanita med taarefyldt Blik aandede et sagte Ja, og Lydia omfavnede og kyskede hende, følte den unge Pige Lydias

Stikkelse sittede og nogle hede brændende Taarer væde sine Kinder, men i det næste Dieblit reiste Lydia sig og raabte leende: „Dg nu fremfor Alt en Forklaring over hvorfor vi ere komne herud! Sennor Sarmiento, som De seer her, Hans Excellences Adjutant, har et Erinde fra Præsidenten til Don Rafael og var saa fornuftig at komme til os for at forhøre sig om, hvor Herren, som han ikke traf hjemme, vel kunde opholde sig. Da jeg heldigviis er i Besiddelse af lidt Gjætteevne, nævnede jeg Stedet, og han var saa elstværdig at udbede sig Papa Derincourts, Adeles og min ledsagelse herud, da det just ikke var noget Sørgebudskab, han overbragte. De kan nok begribe, at vi med Glæde modtog Indbydelsen, især da — Men nu Deres Budskab, Sennor, om jeg tør bede!“ afbrød hun sig selv.

„Det er fort og godt,“ sagde den unge Mand og tog en convoluteret lille Pafke op af Lommen. „Hans Excellence sender Dem, Sennor Aguila, med en venlig Hilsen de Papiere, som gjenindsætte Dem i Besiddelsen af Deres Eiendom, og lader Dem sige, at der er indledet en Undersøgelse om, hvorledes hele Historien er gaaet til.“

„Bravo! Den brave gamle Castilla leve!“ raabte Bertrand. „Naar kunne vi drage derind?“

„Sennor Desterres har kun bedt om først at maatte flytte de Ting, som han selv har bragt ud i Haciendaën, og det er tilstaaet ham. Derimod komme alle de Forbedringer, han har foretaget ved Eiendommen, Dem tilgode uden nogen Forpligtelse til at godtgjøre ham, hvad de have kostet.“

„Det er strengt retfærdigt! Nok engang Bravo!“ raabte Bertrand.

„Jeg kommer til Staden,“ sagde Rafael, „for at bringe Excellencen min varmeste Tak for hans Mægling, ligesom jeg

herved talter Dem, ærede Herre, for den hurtige Udførelse af Deres Orinde."

"Jeg har taget min Belønning forud," sagde den unge Mand, "thi De kan forhaabentlig ikke ansee det for noget Besvær at ride herud, ledsaget af to saa elskværdige Damer."

Hvor de unge Mennesker nu vare lykkelige, hvor de loe og jublende, medens Bertrand lod disse op med det Bedste, Rjokten og Rjælder formaaede, for værdig at feire den glade Time! Og nu blev Lydia drillet, hun skulde nævne sin Brudgoms Navn, thi af Juanita havde Adele faaet denne store Hemmelighed at vide, og de lode hende hverken have Fred eller Ro. Men Lydia vægrede sig standhaftig, næsten alvorlig, og gav kun forsaavidt efter, at hun lovede at ville sige Rafael det, naar han fulgte hende ombord; thi han skulde forpligte sig til at komme ombord med Derincourts, for at sige hende Farvel.

"Der vil være saa mange kjedsommelige Mennesker der," sagde hun, "og jeg vil dog gjerne see nogle kjære venlige Ansigter om mig, idet jeg skilles fra Peru."

Sex og tredivte Kapitel.

Choloens Hævn.

Det lakkede mod Aften, da det lille Selskab rustede sig til Hjemridtet, og det var mærkeligt at see, hvilket Venstab der var opstaaet mellem Lydia og Juanita i den korte Tid. Den unge Kunstnerinde havde ogsaa været saa hjertelig, saa ukonstlet og følelsesfuld, at det var umuligt Andet end at føle

sig hendraget til hende. Dette var heller ikke undgaaet Bertrand, og da de gik ind igjen i Haven, sagde han: „Jeg havde aldrig tiltroet min yndige Landsmandinde saa megen Hjertelighed; jeg ansaae hende egenlig for en rigtig Coquette.“

„Hun var saa god og kjærlig, mod mig, at jeg er inderlig bedrøvet, fordi hun forlader os,“ yttrede Juanita.

„Det var vistnok Tanken om, at hun vender tilbage til sit eget Hjem, der gjorde hende saa blød,“ sagde Rafael. „Men, kjære Bertrand, vi maae nu aftale et-vigtigt Punkt. Hvor skal jeg sove i Nat? Hvor gjerne jeg end ellers er Deres Gæst, lader det sig ikke gjøre nu, da jeg er Juanitas Forlovede. Jeg har tænkt paa uden videre at indquartere mig i mit gamle Hjem.“

„Det vilde rigtignok være en rask Maade at tage Eendommen i Besiddelse paa, men jeg veed ikke — lad os gaae derover og see til, hvordan der seer ud!“ afbrød han sig hurtig. „Derjom Du red over til Santos, det er neppe ti Minutters Ridt, og der vilde Du strax faae Logis!“

„Nei, lad os dog først gaae over til Stedet og tage det i Oiesyn!“ sagde Rafael, som længtes efter at komme i sit gamle Hjem, „siden kunne vi jo altid gjøre, hvad der tykkes os rigtigst.“

„Godt!“ sagde Bertrand og dreiede sig om paa Hælen. „Men lad det saa være strax! Vi ere her snart igjen, Juanita.“ Og idet han tog Rafael under Armen, gik han ud paa Veien, men her sagde han: „Hør min Ven, jeg vilde ikke i Pige-barnets Nærværelse tale derom, for at hun ikke skulde ængste sig, men jeg troer rigtignok det er bedst, at Du søger Dig et andet Nattequarteer end derovre, idetmindste saalænge den lumpne Cholo af en Opsynsmand opholder sig der. Vi vide endnu ikke, hvem det var, som skjød ind af Vinduet, og at den Karl hader Dig som Pesten, kan Du vel begribe.“

„Hvad vil han kunne gjøre mig?“ lo Rafael. „Naar jeg sover paa første Sal og laaser min Dør af, saa er den feige Karl vist den Sidste, som vil vove et Ugreb paa mig, især naar jeg har mine Revolvere hos mig. Jeg veed ogsaa nu med temmelig Sikkerhed, hvem den Herre var, som dengang stræbte mig efter Livet, og han sidder nu enten bag Laase og Slaaer, eller er paa Flugten for at bringe sit Skind i Sikkerhed. Endogsaa Pascuas værdige Vtling have de jo jaget bort eller maaskee taget til Fange. Der er altsaa slet Grund til at være bange for mig.“

Bertrand var kun halvt overbevist, thi han havde levet for længe i Peru til ikke at vide, hvilke Midler saadant Paf tager deres Tilflugt til for at hævne sig for en virkelig eller indbildt Fornærmelse, men han vidste ogsaa, at de vare feige og især vare bange for Skydevaaben, og desuden kjendte han ikke noget passende Logis i Nabolauget. Imidlertid havde de naaet Haciendaens indre Gaard, og gik nu rask hen til Huset, hvor der saae endeel forstyrret ud.

En Deel Arrieros vare sysselsatte med at fastbinde den sidste Bagage paa et Muldyr; otte andre Dyr stode allerede fuldt belæssede, og det kunde ikke miskjendes, at Folkene havde anstrengt sig for at blive hurtig færdige. Opsynsmanden stod midt imellem dem; hans Ansigts Udtryk var alt andet end venligt, da han saae de tvende Mænd, men han hilste dog høflig og befalede Arrieroerne øieblikkelig at bryde op til Lima og komme igjen saa tidlig som mulig den næste Morgen.

„Naa Zaca, hvor vidt ere I?“ tiltalte Bertrand Opsynsmanden. „I har dog holdt Eder min Befaling efterrettelig, seer jeg.“

„Imorgen tidlig, saa snart Muldyrere komme, bliver det Sidste læsset paa,“ svarede Karlen gnaven. „Kloffen I kan Alt være borte, og saa kan De flytte ind, Sennor.“

„Det kan maaskee skee endnu tidligere, Companero," lo Rafael; „thi jeg har Lust til at sove her i Nat."

„Dertil har jeg ingen Ordre," sagde Zaca fortrædelig.

„Ordre behøves heller ikke, Zaca; det er en Sag, som kun beroer paa os. Forstaaer I det? Vi ville først besee Værelserne og undersøge i hvilken Tilstand Sengene ere. Er der aabent?"

„Alting er aabent," knurrede Karlen. „Naar De ere Herrer her, behøve De jo ikke at spørge mig om Forlov. Hvad rager det mig? Jeg har og beholder min Seng for denne Nat, og imorgen maa for mig gjerne Djævelen flytte ind her," brummede han i Skjægget, da de to Mænd vare gaaede hen til Huset.

Hvor Rafael følte sig beflemt, da han traadte ind i de Værelser, som han for sex Aar siden forlod reiselysten og ungdomsglad! Og hans stakkels Onkel! Her havde han levet, her havde Snigmorderens Haand truffet ham. Stakkels Onkel! Han saae ham staae for sig, den kraftige Mand med det fyldige sorte, krøllede Haar, det kloge aabne Blik og det trofaste Hjerte! Uvilkaarlig gik han op ad Trappen ind i sin Onkels Værelse. Hvor der saae ud her! Det lod til, at Desterres aldrig havde beboet eller ladet Noget beboe dette Værelse, thi det var blevet brugt til Pulterkammer, og var proppet fuldt af alt Slags Huusgeraad, hvorimellem man dog havde ladet den Afdødes Seng og Skrivebord blive staaende. Uagtet det først havde været Rafaels Duffe at sove der, maatte han dog nu opgive det, thi der vilde udfordres Timer blot til at rydde det og gjøre det reent.

Tæt derved var Rafaels gamle Værelse, i hvilket han havde boet som Dreng og ungt Menneffe. Det saae reensligere ud, thi det var blevet benyttet af Desterres til Gæsteværelse. Hans gamle Jernseng stod der endnu, men Sengklæderne vare bortsendte.

„Her skal jeg sove i min gamle Stue efter saamange

Mars Forløb! Hvor har jeg længtes efter det! Men jeg tænkte mig rigtignok aldrig, at jeg skulde gjenfinde det gamle, kjære Huus saa øde og ensomt."

"Jo mere jeg overveier Sagen," sagde Bertrand, "desto mindre behager den mig. Vel har den Karl af Dpshnsmand sit eget Huus lige ved Stalden, hvor han sover, Du kan selv laase Døren, og Binduerne underneden have alle Skodder, men jeg troer dog ikke, at Du handler rigtig ved at blive her. Nei, rid saa heller over til Santos!"

"Nu er det for fildigt, og naar pleier De, gamle Ven, at være bange. Det er en Egenskab, som jeg aldrig før har kjendt hos Dem."

"Bange?" brummede Fransmanden. "Derksom Nogen aabent søgte Strid med Dig, vilde jeg være den Sidste til at holde Dig tilbage, men Ingen kan beskytte sig mod Snigmord, og det er virkelig ikke Guxoneri at gaae af Veien for den Slags Fare."

"Netop Faren vilde have en eiendommelig Tiltrækning," sagde Rafael og smilede, "derjom jeg kunde tænke mig den ringeste Fare ved at sove en Nat i min egen Seng."

"Lad saa mig idetmindste blive hos Dig!"

"For at Juanita skulde ængste sig tildøde ved Tanken om, at der var Fare; nei det gaaer ikke an. Lad mig have min Billie, gamle Ven, og hvis De vil gjøre Noget for mig, saa send mig blot Noget til at ligge paa, en Madrasse og et uldent Tæppe, mere behøver jeg ikke."

"Naa, lad saa være da!" sagde Bertrand. "Den, som ikke vil høre, maa føle, siger Ordsproget. Du er gammel nok til at vide, hvad der er til dit eget Bedste. Ere dine Baaben i Orden?"

"Altid."

"Godt; saa viis mig blot den Føielighed at lade Dp=

synsmanden faae et Glimt af dem at see. Det skader ikke og er heller ikke noget Tegn paa Frygt, det giver tværtimod Fjenden en ærlig Advarsel."

Rasael smilede over den Vengstelse, som mærkedes i hvert af hans gamle Bens Ord, men lovede Intet at glemme. En ung Dreng blev sendt over for at hente det Fornødne til Sengen, og Rasael og Bertrand gik over til Stalden for at tage den i Diesyn, thi da han vilde blive derude i nogle Dage, maatte han have en Plads til sin Hest for at have den ved Haanden. De fandt Stalden i den bedste Orden og tilstrækkeligt Foder, da Desterres's Heste først samme Dag vare blevne sendte til Lima, og Rasael besluttede derfor, at en af Bertrands Folk siden skulde føre hans Brune herover, for strax at indquartere den der.

„Saa er jeg da flyttet ind med Klub og Stub," lo han, „og den brune Sennor — hvad er det nu han hedder? — Zaca troer jeg, vil nok indsee, at det er klogest at forholde sig rolig, dersom han selv heelfindet vil forlade Stedet."

Men Bertrand forlangte, at de endnu engang skulde see efter, om Alt var i Orden. Han estersaae hvert Bindue, om Skodderne vare lukkede, undersøgte, om Dørlaasene vare i Orden, og da Sengklæderne vare komne, og Rasael blev i sit lille Bærelse for ved en Tjeners Hjælp at gjøre det nogenlunde beboeligt, gik han endnu engang gjenuem alle Stuerne, for at kaste et sidste Blik paa Alt. Rasael flyttede et Bord, nogle Stole og et gammelt Servantestel fra sin Onkels Bærelse over i sit, det var tilstrækkeligt. Det begyndte at skumre og de gik derfor ned i Gaarden, hvor Bertrand tilkjendegav Opsynsmanden, at han strax vilde sende Hesten derover, og at Sennor Aguila vilde komme henved Klokken Ti og sove der om Natten. —

De var Stedet heller ikke, thi Arbeidernes Familier

boede i en lille Coloni ligeved Haciendaën, og det vedkom ikke dem, at denne veylede Eier, de gif over i den nye Eiers Tjeneste, og Bertrand vidste, at de vare tilfredse med Byttet, da Zaca altid havde behandlet dem haardt. Dette beroligede Bertrand, thi havde de mærket noget Mistænkeligt, vilde de sikkert ikke have fortiet det.

Nu gif de tilbage til Bertrands for at tilbringe Aftenen der, og Rafael glemte snart Alt i sin Kjærligheds Lykke. Udselig klyngede Juanita sig til ham og fortalte om den Tid, da han kom hjem igjen, hvor kjær hun strax havde faaet ham, og hvor meget hun havde sørget, da hun troede, at han havde givet den skjønne Fremmede sit Hjerte, hun, som var saa klog og deilig, at der ingen Sammenligning kunde tænkes. Rafael følte dybt den Bebreidelse, som laa i de barnlig tilidsfulde Ord, men han trykkede den Elskede til sit Hjerte og hvisttede, at den slemme Tid var forbi, at han nu tilhørte hende og i sit hele Liv vilde bære hende paa Hænderne.

Natten var brudt frem, og den tykke klamme Taage, som ofte i hele Maaneder indhyller Landet, indtil den trækker længere ind i Dalene, hvilede over Jorden. Saa brændende Solen havde været om Dagen, saa kjøligt var det nu blevet, thi Binden kom fra de iisdækkede Cordiller, og Menneffene søgte Ly i Husene mod dens kolde Aande.

Dog ikke Alle! Nede ved Floden i Skyggen af Pilene stod en i en sribet Pancho tæt indhyllet Skikkelse og lyttede opmærksomt ud i Natten. Undertiden gav han Signal ved en sagte Fløiten og gif saa utaalmodig frem og tilbage paa det lille jevne Rum, som afgrændsedes af den høiere beliggende med Rør bedækkede Strandbred. Pludselig standsede han og lyttede. Der hørtes Stridt, derpaa endnu engang et svagt Signal, og Omridsene af en anden mørk Skikkelse viste sig og blev staaende, som om den var ubestemt om, hvor

den vilde hen. Skikkelsen i Panchoen var traadt tilbage under Piletrærnes Skygge, han fløitede sagte og den Sidstkomne var med nogle Skridt ved Siden af ham.

„Du har ladet mig vente længe, Pedro,“ sagde den Første. „Characho! Det blæsjer iskoldt her ved den forbandede Flod; kom med hen til det gamle Figentræ, jeg fryser her.“ Og uden at vente paa Svar, gik han hurtig, fulgt af den Anden, hen til det betegnede og varmere beliggende Sted.

„Jeg kunde ikke komme før, Sennor,“ undskyldte Pedro sig, „men derfor bringer jeg ogsaa gode Efterretninger.“

„Hvilke?“

„Beed De, at Don Rafael er her?“

„Jeg veed det,“ bandede den Anden. „Gid den Slynge maa døe! Han har gjort mig landsflygtig. Jeg red bag efter ham herud og dennegang skulde han ikke være undgaaet mig, men saa kom Politiet iveien, og det var med Nød og neppe, at jeg undkom ubemærket af en Sidevei. Det er en Lykke, at jeg kjender alle Fodstier her i Eggen.“

„Det var den Trup, som plyndrede min Moders Huus og som jeg knap nok kunde slippe bort fra,“ hvidskede Pedro mellem Tænderne. „Men jeg vil have Hævn. Beed De, at han idag har friet til Franskmændens Datter?“

„Det ligner ham,“ lo den Anden bittert. „Endnu imorges listede han sig ud af Bagdøren fra den franske Sangerinde. Men hvorfra veed Du det, amigo?“

„Jeg laa skjult bag Hækken, til de fordømte Hunde sporede mig, og jeg maatte flygte.“

„Hvad nu? Hvorledes skulle vi komme ham tillivs? de Satans Bæster holde jo Vagt hele Natten.“

„Men ikke der, hvor han sover,“ lo Pedro listig. „Han har ladet sin Seug bære over i Desterres's Huus.“

„Er det vist?“

„Jeg har selv seet det, og Zaca har desuden bekræftet det, derfor blev jeg saalænge borte.“

„Men for Djævelen, hvorfor bliver han ikke hos Franssmanden? Har han saa forbandet Hast med at tage den gamle Kede i Besiddelse? Naa, det er saameget desto bedre for os. Hvad mere har Du at meddele?“

„Han har endogsaa ladet sin Hest føre derhen, og han sover i det Gæsteværelse, som De altid beboede, naar De var herude.“

„Og nu driver jeg fredløs om paa Landeveien!“ bandede Peruaneren. „Denne Nat tilhører os endnu, Pedro, imorgen maae vi være langt borte. Husker Du, hvad Du har lovet?“

„Jeg husker det,“ sagde Choloen mørk. „Men holder De, hvad De lovede mig? Jeg har ikke en Real i Lommen, og hvor skal jeg komme afsted uden Penge. Giv mig de fem hundrede Dollars, og ved Djævelen! den Karl, som jager os fra Huus og Hjem, skal aldrig see den Dag imorgen!“

„Du skal faae dem, amigo,“ hvisttede den Anden. „Jeg har Penge nok. Endnu Et! Vi ere begge sikkrere, naar vi reise sammen. Du især, thi Du vil i Følge med en Hvid intetsteds blive anholdt og udspurgt, og jeg veed et fortræffeligt Sted, hvor vi rolig og uforstyrret kunne opholde os, indtil Historien er gaaet noget i Glemme, hvilket ikke vil vare ret længe.“

„Godt, meget godt,“ nikkede Choloen, „og en god Hest skal det ikke skorte paa. Det er saa beqvent, saa jeg ikke kunde ønske det bedre, at hans Brune er bragt derover, men —“

„Men?“

„Jeg maa have nogle Penge strax, jeg behøver Penge,“ sagde han halsstarrig, „og siden — jeg veed ikke — men sikkert er sikkert, og jeg behøver just nu Penge.“

„Er dette nok for Diebliffet?“ spurgte hans Ledfager, idet han trykkede ham nogle Unzer i Haanden. „Jeg har gjemt min Sadelkasse oppe ved Floden, jeg turde ikke tage den med herhen. Troer Du, at jeg vil bedrage Dig og alligevel tage Dig med som Ledfager i Bjergene?“

Det lod ikke til, at Choloen hørte efter de sidste Beviser, han veiede Pengene i Haanden og talte dem; det var for mørkt til at han kunde see dem. Der var sex Stykker.

„Det er Guld, godt tungt Guld,“ hvidskede han, „og det er nok som en foreløbig Afbetaling. Overlad kun mig Resten!“

„Men hvorledes vil Du bære Dig ad? Du kjender jo nok Leiligheden, men vær forsigtig, thi han har naturligviis sine Pistoler hos sig!“

„Hvor jeg træffer ham, skulle de kun nytte ham lidt,“ smaalo Choloen. „Han gaaer aldrig i Seng, uden først at see til sin Hest, og jeg skjuler mig i Stalden. Og kommer han ikke der, saa op søger jeg ham i hans Bærelse, jeg kjender Veien dertil. Vær ikke bange! Naar jeg paatager mig Noget, saa udfører jeg det, og dette især!“ tilføiede han og bed Tænderne sammen; „det er en Sag, som ligger mig selv paa Hjertet, og om jeg skulde dræbe ham med Tænderne, saa maa og vil jeg see hans Blod!“

„Jeg stoler paa Dig.“

„Det kan De. Men hvor træffes vi siden?“

„Min Hest staaer i den gamle Hytte, hvor Du boede, før Du flyttede hen til Desterres.“

„Derude ved Veien, det er godt!“ raabte Choloen hurtigt. „Der søger Ingen den, og der have vi den lige ved Haanden. Naar det er skeet, saa kommer jeg der forbi og giver Signalet, og saa afsted! Men paa Landeveien tør vi ikke blive ret længe.“

„Overlad det til mig!“ sagde hans Ledfager. „Jeg kjenner hvert Smuthul i Nabolauget og er en sikker Fører lige til Punas, og lad hvem der kan følge vort Spor der!“

„Hvem vil følge det?“ sagde Choloen foragtelig. „Blot borte herfra, saa ere vi sikke nok. Og nu afsted, for at vi paa en værdig Maade kunne modtage den unge Herre den første Nat i hans Eiendom. Det trækker mig i Lemmerne, saa jeg neppe kan oppebie det Dieblif. Men Companero,“ sagde han pludselig og greb den Andens Arm, „har De holdt Deres Løfte! Har De bragt Flasken med?“

„Ja, Pedro,“ lød Svaret, „men jeg giver Dig ikke hele Flasken; Du kunde ellers let drikke Dig fuld.“

„Hvor, hvor er den?“ sagde Pedro hæst.

„Her, men Du maa først love mig kun at tømme lidt af dens Indhold, - før Gjerningen er skeet; Du maa være ædru, ellers fordærver Du det Hele og styrter os begge i Fordærvelse.“

„Hahaha,“ lo Choloen, idet han begjærlig greb efter Flasken. Mit Hoved kan taale tre saadanne og Spidsen af min Kniv skal endda træffe det Punkt, jeg sigter efter. Ha, det varmer!“ raabte han og gav sig af inderligt Velbehag, efter at han havde gjort et langt Drag, „det gaaer som Ild gennem Arererne. Nu er jeg et ganske andet Menneske.“

„Saa giv mig Flasken igjen! Naar Du henter mig ved Hytten, kan Du drikke Resten.“

„For ingen Pris!“ lo Karlen, idet han skjulte Flasken i sin Skjorte. Imorgen finde vi mere paa Beien. Tre Leguas herfra ligger en lille Posada, hvis Eiermand vi banke op, og der lade vi Flasken fylde paany, men denne behøver jeg i Nat, om jeg ret skal due til Noget!“

„Jeg vilde ønske, at jeg ikke havde givet Dig den.“

„Bær ikke bange! Nu føler jeg først rigtig Marv i Knoglerne. Og nu afsted! Jeg maa være paa min Post, naar han kommer, skjøndt det vel sagtens idag vil vare en Stund, før han bliver kjed af at næbbes med Kjæresten. Husfa!“ Og med et halvkvalt Frydeskrig skjulte han Flasken i den venstre Arm og sprang rast afsted til Haciendaën.

Bertenna, thi ham og ingen Anden var den flygtende Forbryder, som ikke ansaae den Indflydelse, han besad i Lima, for tilstrækkelig til at skjule hans Ugjerninger, blev i nogen Tid staaende under det gamle Træ, efterat hans værdige Stalbroder havde forladt ham — Hvad skulde han gjøre? Skulde han overlade Udførelsen til ham alene? Om han nu drak sig fuld? Turde han sikkert stole paa, at den øvede Dranker, selv naar han ikke holdt Maade, kunde taale mere end een Flaske? Var Choloens Plan, at dræbe Rafael, naar denne gik over til Stalden, ikke altfor usikker? Dersom Rafael nu slet ikke gik ned i Stalden, og holdt Huset lukket? Han skulde have overveiet og aftalt alle mulig forekommende Tilfælde med Pedro, men nu var denne borte. Eller hvis den gamle Bertrand fulgte med ham derover? Bah! Choloen fandt nok et gunstigt Dieblif til i Mørket at støde Kniven i hans Bryst, og paa Forfølgelse lod der sig slet ikke tænke i den mørke, taagede Nat. Men var det alligevel ikke sikkrere, at han selv holdt sig i Nærheden? At den fordømte Cholo ogsaa saadan uden videre rendte sin Bei, som om det gjaldt en munter Dands og ikke et maaskee vanskeligt Foretagende. Han troede jo nok, at han kunde forlade sig paa ham, thi Choloen fristedes ikke af Guld alene, men af Hævntørst for det, han selv maatte døie — men det kunde jo dog slaae feil!

Under disse Tanter gik Bertenna vel et Dvarteerstid frem og tilbage under det gamle Figentræ, men endelig havde han taget sin Beslutning. Han vilde snige sig ind i Huset, førend

den nuværende Eier betraadte det og oppebie ham der. Mislykkedes det og blev han hemærket, risikerede han Intet, thi Folkene ved Haciendaën vidste, at han ofte overnattede der og han behøvede jo ikke at vide, at den nye Herre samme Aften havde taget Huset i Besiddelse. Han var kommet silde til Haciendaën, hvor han troede at træffe Desterres, og da denne var taget bort, var han gaaet derind for at sove der, thi hvor skulde han ellers overnatte, da der ikke fandtes en anstændig Posada i Nærheden? Denne Plan var simpel og uden Fare for ham selv, og Alt det Øvrige maatte han saa overlade til Tilfældet, for at handle derefter.

Da han først var paa det Nene hermed, tøvede han heller ikke længe. Nøie bekjendt med enhver Sti, med enhver Hække, ja næsten ethvert Træ, tog han den lige Retning til Haciendaën og naaede i Mørket Huset, uden at blive seet af Noget. Stedet var som uddøet. Arbejderne vare for længe siden i deres egne Boliger, og i Forgaarden laae, bedækkede med Maatter for at beskytte dem mod Natteduggen, de Pakker, som den kommende Morgen skulde læsses paa Muldyr og sendes bort. Dybt Mørke herskede overalt, kun henimod Stalden kunde han gjennem Bussene see Lyset skinne fra Opsynsmandens Huus. Men denne lod sig ikke selv see, thi han var sikker paa, at Ingen vilde stjæle de sammenhobede Meubler, og alt det Andet angik jo ikke mere ham. Den nye Eier havde jo overtaget Stedet, da han lod sin Seng rede der.

Pertenna sneg sig alligevel med den yderste Grad af Forsigtighed hen til Huset, thi naar Ingen havde seet ham, saa kunde han heller ikke bringes i Forbindelse med den Gjerning, der skulde udføres. Stjult af Mørket naaede han Døren, som ikke var aflaaet, og listede sig ind. Her kunde han uden Fare tænde Lys, thi Forværelset havde ingen Binduer,

da om Dagen Fløiddørene stode aabne, og de Værelser, som laae tilhøre, førte ud til et Buskads af Oranger, hvor Ingen drev omkring paa denne Tid af Natten. Han bar altid et Fyrtøi og Børlys hos sig, og da dette var tændt, saae han sig om. Stedet saae øde ud. Døren, som førte ind til Værelserne, var løftet af sine Hængsler, og Gulvet var efter Indpakningen overstrøet med Halm og Siv. Det var dette Værelse, hvor Desterres's Tjener sov, naar denne besøgte Haciendaën. I Hjørnet stod et gammelt Sengested med en Tangmadras, som man ikke havde anseet det for værdt at flytte bort. Dette var nok for Bertenna, som tog sin Pancho af og kastede den paa Sengen, lukkede og aflaaede Døren og nu ret godt kunde forestille den trætte Gæst, som i Mangel af et bedre Mattequarteer havde indlogeret sig der.

Han tænkte først paa at snige sig hen til Stalden for at see, om Pedro var der, men han risikerede at blive seet af Zaca, hvis Lys brændte endnu, og han opgav det derfor; senere lod det sig lettere gjøre. Der stod en Række Pommeranstræer ved Stalden; naar han listede sig hen til disse og gav det sædvanlige Tegn, maatte Pedro paa sin Post kunne høre det, og han kunde saaledes let og hurtig komme overeens med ham.

Da han var bleven enig med sig selv herom, tændte han sig en Cigar, slukkede sit lille Lys, strakte sig ud paa Madrasen og ventede nu paa Aguilas Komme. Da han lagde sig, var Klokken Ni, længe kunde det ikke vare. Men det er en farlig Ting at lægge sig til Hvile, naar man skal vente. Intet trætter saa meget som Venten, og Dinene blive tunge, hvor meget man end strider imod. Bertenna laa og røgte sin Cigar, tænkte paa Udfaldet af deres Plan og deres Flugt og foresatte sig at staae op Klokken Ti og give Pedro Tegnet. Det vil sige, han troede, at han røgte og tænkte, men Cigaren

var for længe siden gaaet ud og han selv faldet i en urolig tung Søvn, hvoraf han først vaagnede, da han udenfor hørte Stridt og Stemmer.

Halvt drømmende foer han forstræffet op og vidste i det første Dieblit ikke engang hvor han var. En isnende Fornemmelse foer ham gennem Hjertet og han lyttede urolig til Støien.

Det var Rafael, som kom fra Bertrands Huus. Havde han da sovet og hvorlangt ud paa Natten kunde det vel være? De havde Lys med sig derudenfor, men hvem var det, han talte med? Uvilkaarlig greb han efter Kniven og Revolveren, som han bar i Beltet. Hvorfor skulde han overlade sin Fjendes Skjæbne til Choloen, naar denne selv overgav sig i hans Haand. Nu frembød der sig maaskee en Leilighed til at hævne sit Nederlag, og han var fast bestemt paa ikke at lade den unyttet.

Syv og tredivte Kapitel.

Nattequarteret.

Klokken var over ti, før Rafael tænkte paa Opbrud. Han og Juanita havde saameget at sige hinanden, at de ikke lagde Mærke til Tiden, og den gamle Bertrand sad stille og hvilede og følte sig ung igjen ved sine Børns Lykke.

Endelig indsaae Rafael, at han maatte afsted; Klokken var næsten elleve, det var Sengetid, og en lille Cholodreng,

som sov i Forværelset, blev vækket for at ledsage ham med en Lygte.

Rafael havde sagt Farvel til Juanita, og den unge Pige stod i Vinduet og saae efter ham, men hendes Hjerte bankede af Angst, da hun saae den Elskede forsvinde i Mørket. „Det er taabeligt og barnagtigt af mig, jeg veed det nok,“ sagde hun til sig selv, „men det er for mig, som om en Fare truer ham!“ Hendes Hjerte bankede voldsomt og hun længtes inderlig efter, at hendes Fader skulde komme tilbage for at blive beroliget.

Bertrand havde fulgt sin unge Ven udenfor Porten, hvor Drengen stod og ventede med Lygten, og det var heller ikke ham tilpas, at Rafael skulde gaae alene over i det mørke, øde Huus.

„Hør, min Ven,“ sagde han, „det er igrunden en stor Dumhed, at Du vil sove derovre. Hvad kommer Folks Snak os ved. Lad dem snakke! Det var dog anderledes hyggeligt, hvis Du blev her!“

„Men, kjære Svigerfader, — hvor den Titel forresten klæder godt!“ lo Rafael. „Det er jo nu en afgjort Sag. Min Hest staaer jo derovre, og den maa jeg nu engang see til hver Aften. Hvad Magt ligger der vel paa, om jeg sover der eller her? Jo mere stille Stedet er, desmindre bliver jeg forstyrret.“

Den Gamle, som skammede sig ved at vise sin rimeligviis fuldkommen ugrundede Frygt, sagde blot: „Saa følger jeg med Dig!“

„Det tillader jeg paa ingen Maade!“ sagde Rafael bestemt. „Det gjør mig allerede ondt for den stakkels søvnige Dreng, som uden al Nødvendighed skal derover igjen. Jeg kunde jo godt selv bære Lygten og Veien fandt jeg nok.“

„Jeg vil være fordømt,“ brummede den Gamle, „om

Du ikke er en endnu værre Stivnakke end jeg. Vel, Du skal faae Din Billie, men paa een Betingelse."

"Og den er?"

"Du tager Hundene med og beholder dem denne Nat derovre, blot denne ene Nat."

"Men, kjæreste Svigerfader —"

"Godt, naar Du nu ikke lader mig faae min Billie, efter= at jeg har føiet Dig, vil jeg ikke hedde Bertrand, om jeg ikke gaaer lige op til Juanita og siger hende, hvad det er, der er Tale om, og naar saa Pigebarnet ængster sig tilbøde, saa er det ene og alene din Skyld."

"Gud bevares!" raabte Rafael forstræffet. "Forvold dog ikke Barnet unødvendig Angst!"

"Saa tag Hundene med!" sagde den Gamle stiv= findet.

"Lad gaae da!" lo Rafael. "Hvis det kan berolige Dem, saa lad Bulbiderne følge med. Men de blive vist ikke hos mig?"

"Drengen følge de med, og naar de først ere inde i Huset, saa lukker Du Døren, og saa ere de nødte til at blive hvor de ere."

"Men saa hyle de hele Natten og lade mig ikke sove et Dieblif."

"Det falder dem slet ikke ind," brummede den Gamle. "Desuden kjende de Dig nu, og naar jeg siger: „Gaa med!“ saa følge de. Naar Du nu endelig vil derover, saa gjør det i Guds Navn og see til, at Du snart kommer tilkøis. Imor= gen ganske tidlig kommer jeg og henter Dig for at besee Plantagerne med Dig. I gaae med, Hunde, forstaaer I det?"

Bulbiderne lod Halsen hænge og sprang op af Drengen.

Rafael raabte: „Godnat og paa et glad Gjenhyn! Men kom dog ikke altfor tidlig!“ og dermed begav han sig paa Veien, der førte til Haciendaën, ledsaget af Drengen og Hundene. Bertrand saae efter ham, saalænge han kunde skimte Lyset, stadig utilfreds med sig selv over, at han havde tilladt ham at indquartere sig derovre, og med en Tød over den stivsindede Dreng, gik han tilbage til Huset og ind i Bagværelset, hvor han traf Juanita oppe endnu. „Naa, hvorfor er Du ikke i Seng? Det er silde, min Skat.“

„Vær ikke vred, Fader, hvis det er et barnagtigt Spørgsmaal?“ bad hun sagte. „Der er dog ingen Fare ved at Rafael sover ene ovre i det gamle øde Huus?“

„Fare? Hvilken Fare skulde det vel være?“ sagde Faderen, som ikke vilde lade hende mærke sin egen Uro.

„Hust paa, Fader, at Skuddet blev affyret derovre fra, og Du har siden aldrig om Aftenen siddet oppe i den Stue.“

„Barnestreger!“ sagde Bertrand. „Den, som skjød, er der ikke nu. Gjør Dig ingen taabelige Sorger, og gaa nu blot tilfængs, min Glut! God Nat! Leovel, min Skat, og jag alle saadanne dumme Tanker paa Døren, de forstyrre blot din Søvn!“

Juanita kysjede ham, sagde Godnat og gik ind i sit Kammer, men hendes Hjerte var tungt og hun var nærved at græde, uden at vide nogen Grund dertil.

Bertrand var ogsaa gaaet ind i sit Værelse, men han følte ingen Lyst til at gaae til No, og greb sig selv i at tage sin gamle Ryttersjabel ned af Væggen, trække den ud og see efter om den var rusten. Med en Hovedrysten skjød han den tilbage i Steden, men hængte den dog ikke op paa dens gamle Plads, hvorimod han satte den ved Hovedgjærdet af Sengen. Derpaa gik han nogen Tid frem og tilbage, idet han brummede i Skjægget over den Uro, som pinte ham:

„Gid Fanden havde de Tanker! Nu vil jeg tilføis og sove, og jeg tør ikke engang imorgen lade den Pokkers Dreng mærke, hvor ængstelig jeg har været, ellers leer han mig ud oven-
ifjøbet.“

Han havde lige lagt sin Hat paa Bordet, løst sit Hals-
tørklæde og stod nu i det aabne Vindue og knappede sine
Skjorteknapper op. Vinduet i hans Sovestue vendte ud
til den smalle Bei, og Rafael's Hacienda laa saa nær ved
hans eget Huus, at hvis det ikke havde været skjult af Træer
og Buske, kunde man med Lethed have raabt fra det ene til
det andet.

Der herskede et saadant Mørke udenfor, at ikke engang
de nærmeste Trætoppe kunde skimtes, Alt var stille, saa døds-
stille, at man tydelig kunde høre den temmelig fjerne Bjerg-
strøms Bruslen. Endogsaa Faarehyllingernes monotone Sang
var ophørt. Det maatte være silde, ja, Klokken var halv
Tolv og han begyndte allerede at klæde sig af, da han plud-
selig foer sammen, som truffet af et Skud, og i aandeløs
Spænding lyttede ud i Natten. Et menneskeligt Raab der-
ovrefra naaede hans Dre. Nok et! Det var ingen Skuffelse,
og med et Spring var han henne ved Sengen, greb Sab-
len og styrtede ned af Trapperne og ud i det Frie. Da hørte
han Hundene gjøe som naar de havde fundet et Spor, og idet
han udstødte sit skingrende Jagtskrig, fløi han meer end han
gik ud paa Beien lige mod Gjærdet og sprang over det --
hvordan han kom over det, vidste han siden ikke selv.

Rafael var imidlertid kommet til Havelaagen, som førte
til Hacienda'en og gik langsomt hen til Huset, fulgt af den
lille Cholo og Hundene. Under Træerne var det om mulig
endnu mørkere end udenfor, og da han i saa lang Tid ikke
havde været her, vilde han uden Lygten neppe have fundet

Bei, men nu holdt han sig paa den smalle Sti og naaede Døren.

„Hvis Huset er lukket, Sennor,“ sagde den lille Cholo, „saa maae vi vække Major-Domo, at han kan lukke op for os, men maaskee har De Nøglen, Sennor?“

„Nei,“ sagde Rafael, idet han trykkede paa Dørgrebet, „den er aaben; de vidste jo, at jeg kom. Og nu, min lille Ven, maa Du gaae op med mig, for at jeg kan faae tændt mit Lys, og saa skal Du gaae hjem.“

„Men jeg skal lade Hundene blive her?“

„Ja, Monsieur Bertrand vil jo absolut have det, og vi tør ikke gjøre ham vred,“ lo Rafael. „Naar Du gaaer, saa luk Døren godt efter Dig, ellers løbe de hjem med Dig, og saa faaer Du Utaf, naar Du kommer hjem. Nei, bi et Dieblif! Det er bedre, at jeg gaaer over til Stalden og seer til min Hest, medens Du er her med Lygten, saa bringe vi Hundene tilbage og jeg kan selv laase af.“ Med disse Ord gik han langsomt op ad Trappen, og Drengen fulgte efter ham for at tænde Lysene, saa at han ikke havde nødig igjen at gaae op med.

Med Raseri havde Bertenna lyttet til denne Samtale. Hundene, de Bæster, havde hverken han eller Pedro tænkt paa. Og nu? Her var ingen Tid til Betænkning. Prøvede han et Angreb her i Huset og skjød han den Forhadte, saa var han uden Redning givet til Priis for de rasende Dyr, og da alle Vinduerne vare lukkede med Skodder, kunde han ikke slippe ud. Men stod Pedro paa Luur derude, uden at have seet Hundene og uden at være advaret, saa anfaldt Bæsterne ham, saasnart de sporede ham, og naar han saa blev grebet og tilstod, hvem der havde forledet ham dertil, saa var han fortabt. Der var kun een Mulighed tilbage, hvis deres Plan skulde udføres.

Tæt ved Stalden var der en lille, men temmelig høi og stærk Indhegning. Naar Rafael selv bar Lygten eller belystes af den, kunde en Kugle træffe ham paa neppe ti Skridts Afstand, uden at Hundene kunde komme over Gjærdet, og hvem kunde saa sige, fra hvis Haand Kuglen var sendt?

Tanken foer hurtig gjennem den unge Forbryders Hjerne, og da han hørte dem aabne Døren ovenpaa, gled han som en Slange ud af sit Skjul igjennem den paa Klem staaende Udgangsdør. Her blev han et Dieblit staaende og lyttede. Ovenpaa saaes Lys ved Vinduet, de vare altsaa i Værelset, og han sneg sig nu med hurtige lydløse Skridt hen i den Retning, hvor Stalden laa, for under Pommeranstræerne at give Pedro Signalet. Lige foran ham laa et lille Krat, han berørte Grenene og gik ind, da saae han en mørk Skikkelse dukke frem ved Siden af sig og han vilde lige hvidske „Pedro“, da en frygtelig skjærende Smerte gjennemisnede ham.

„Djævel!“ raabte han med svingende Stemme, „Pedro! Ufen! Mord!“ hvinede han, da det andet og tredje Stød traf ham.

Et Vindue blev lukket opovre i Huset, men den halvtberusede Cholo, som nu med Forsærdelse gjenkjendte sin Kammerats Stemme, hørte det ikke. Rafael havde allerede hørt det første Skrig, og da han vilde vide, hvad det var, tog han Lygten i den ene Haand og Revolveren i den anden, kaldte paa Hundene og sprang hurtig ned ad Trapperne.

„Caracho!“ stammede Pedro og Kniven faldt ud af hans rystende Haand. „Sennor, for Christus's Skyld!“

Da gjøede den første Hund udenfor Huset og han foer forsærdet iveiret, hans Haand famlede efter den tabte Kniv, men det var for silde! Nu gjøede ogsaa den anden Hund, de lugtede det friske Blod og nærmede sig mere og mere.

„Grib an! Grib an!“ raabte Rafael og med en voldsom Hylen brøde de igjennem Krattet.

„Hu ha!“ raabte den gamle Franskmand fra det Fjerne, og Hundene hylede endnu stærkere, da de naaede det blødende Lig, men de standsede ikke ved det.

„Hu, grib! hu, grib!“ raabte Rafael endnu engang, og i nogle Spring vare de inde i Bussene, og et vildt Skrig forraadte, at de havde grebet deres Offer og kastet det til Jorden.

„Sennor! En Død!“ skreg den lille Cholo forfærdet, da han ved Lygtens flagrende Skin saae den Dræbte, men Rafael sprang hen til Hundene, thi han vidste ret godt, at han ikke turde tøve, naar han vilde befrie den, de havde grebet, fra deres Tænder. Hvad der ellers var skeet, kunde altid undersøges bagefter.

Lige foran sig saae han Hundenes lysegule Skiffelser brydes med en mørk Genstand, idet de i deres Raseri ikke agtede paa hans ængstelige Raab.

„Tilbage, Bæster! Dræb ikke Manden!“ raabte han. Men den lille Cholo forstod det bedre. „Fy, Tyras! Fy, Wolf!“ raabte han og sprang imellem dem og tog fat i deres Halsbaand med begge sine Hænder. Han vilde dog neppe have været istand til at styre dem, dersom det ikke havde raslet i Bussene bagved ham og Opsynsmanden forfækket havde viist sig i Døren, thi nu løstede de opmærksomt Hovedet, for at see, om der maaskee var en ny Fjende, og i det Samme kom Bertrand ilende til med Sabelen i Haanden.

Rafael, som hørte Støien, men ikke vidste, hvem det var, som løb henimod ham, løstede Lygten iveiret og lagde an med Revolveren; derved faldt Skinet af Lyset paa ham, og den gamle Franskmand raabte sjæleglad: „Hurra! Du lever! Men hvad er det, som foregaaer her?“

„Ja, det maa Gud vide!“ raabte Rafael. „Der ligger en Mand, som er myrdet, og Hundene have fat i en anden, der formodentlig er Morderen.“

„Saa lys mig derhen, for at vi kunne see, hvem det er! Hid med lys!“ raabte han til Opsynsmanden. „Bring en Bambusfakkel, den kunne vi see ved.“

Befalingen blev udført ligesaa hurtig, som den blev givet, thi i Opsynsmandens Huus laa der endnu nogle korte Fakler, bundne af tørre Bambusrør, som om Aftenen vare brugte til i Skumringen at faae de tilbageblevne Meubler sammenstuvede og tilbækkede, og Zaca selv havde allerede tændt en, endnu førend Bertrand befalede det. Rafael lod imidlertid Lygtens Skin falde paa den af Hundene Angrebne, som endnu laa paa Jorden, blødende og med sønderrevne Klæder og udraabte forundret: „Det er jo den Slyngel Pedro, saa sandt jeg lever!“

„Caracho!“ bandede Choloen og skar Tænder. Han vilde reise sig, men ved den første Bevægelse, han gjorde, fæstede Hundene sig paany over ham, og kun Bertrands Myn- dighed var istand til at forhindre dem i fuldstændig at søn- derrive ham.

Nu kom Opsynsmanden med en Fakkel, og medens Ber- trand med sit Lømmetørklæde kobede Hundene sammen og holdt dem, ilede Rafael med Lygten hen til det Sted, hvor han havde seet den Myrdede ligge paa Jorden og raabte kort efter til sin Ven: „Det er Bertenna, som ligger her og er stukket ihjel!“

„Bertenna?“ raabte Bertrand forundret. „Hvorledes kommer han her?“

„Satan! Satan!“ raabte den fangne Cholo, næsten van- vittig af Brændeviin, Kaseri og Smerte, idet han knyttede Næverne og skar Tænder i afmægtig Harme. „Ja, hvad

havde han at gjøre i Huset, uden at jeg vidste det? Og Du lever endnu! Død og Forbandelse over Dig!" Hans Dine gnistrede af Had og Raseri, og han vilde styrte sig over Rafael uden at bryde sig om Hundene, men et Næveslag af Bertrand slog ham til Jorden.

Rafael kom nu til, og medens den rasende Cholo vred og krummede sig under deres Hænder, blev den lille Dreng sendt hjem med Lygten for at hente nogle Kæb, og nogle Minutter senere laa Forbryderen med Armene bundne paa Ryggen, stummende af Raseri, magtesløs i sine Fjenders Vold. Men hans Læber sprudlede Gift og Galde, han forbandede sig selv, sin egen Udygtighed og sit Vanheld, og udstødte de skrækkeligste Trusler mod Rafael og Bertrand. Af hans forvirrede Udtalelser blev dog saameget indlysende for de Omværende, at Overfaldet ikke var møntet paa den, det havde truffet, men var tiltænkt Rafael efter en aftalt Plan mellem de to Kjæltringer.

Bed Undersøgelsen i Huset fandtes Bertennas Pancho, som Rafael vel vidste ikke havde ligget paa Sengen, medens det var lyst. Bertrand havde altsaa Ret, naar han paastod, at kun de frygtede Hundes Nærværelse havde forstyrret og tilintetgjort Mordernes Plan, thi alene, uden Bulbiderne, vilde Rafael aldrig kunne have undgaaet deres Knive.

Det havde været en urolig Nat, men Bertrand takkede Gud, fordi han havde frelst dem fra denne Fare, og sendte den lille Cholo med Hundene til Juanita for at berolige hende. Der stod endnu Meget tilbage at ordne, thi Liget kunde ikke blive liggende under aaben Himmel, og Fangen skulde ikke alene overleveres til Dyrigheden, men ogsaa forbindes, thi Hundene havde tilredt ham slem. Opsynsmanden havde allerede flere Gange forsøgt at forbinde ham, men den rasende Cholo

vilde ikke tillade det, og sled uophørlig i sine Baand, indtil han besvimeede af Blodtab.

Nogle Arbeidere vare imidlertid blevene tilfaldte og toge nu Forbryderens Lig og lagde det paa en Baare, for at bringe det hen til Gobernadoren, hos hvem der endnu, efter hvad Bertrand vidste, var Politi fra Lima tilstede, som skulde arrestere Choloen, hvis han lod sig see i Nabolauget. Rafael og Bertrand gik selv med for at angive de nærmere Data.

Det var nærved Morgenens Frembrud, da de vendte tilbage til Haciendaën. Rafael vilde søge sit Leie her, men Bertrand tillod det ikke. Da de stedfundne Begivenheder nu havde retfærdiggjort hans Angst, tilstod han aabenhjertig, at han havde døiet Uro nok i denne Nat, saa han nu vilde vide sin Ven i Sikkerhed, for at Junita kunde sove rolig nogle Timer, og Rafael vægrede sig heller ikke længere ved at tilbringe Resten af Natten i Bertrands Huus.

Otte og tredivte Kapitel.

Ende.

Det engelske Skib „Vapor“ laa med rygende Skorstene paa Callaos Rhed, Flaget vaiede fra dets Mast og det første Skud, Signalet til Afreisen, var allerede affyret.

En Mængde Baade roede ud til det dampende Uhyre, for at bringe Passagerer ombord, som i Land havde oppebiet det sidste Dieblif. I en af dem stod en ung Mand i Forstavnen og sendte en Hilsen derover ved at flage med sit Tør-

klæde, og fra Skibet besvarede Hilsenen paa samme Maade. Det var Rafael, og paa Dækket stod Lydia med Derincourts og en heel Skare af hendes peruanske Tilbedere, som her vilde sige hende det sidste Farvel.

„Jeg troede næsten, at De ikke havde holdt Deres Løfte,“ sagde den unge Pige og greb hans Haand, da han steg ombord.

„Har De virkelig troet det?“

„Ikke rigtig, men De tøvede saalænge,“ sagde Lydia hjertelig.

„Min Hest styrtede underveis og beskadigede sit Knæ, saa jeg har maattet gaae den halve Wei.“

„Det kalder jeg en Dpoffrelse!“ raabte Lydia med et takkende Blik. „Hvilke Eventyr har De oplevet siden.“

„Ikke mange, men en Nyhed kan jeg dog bringe Dem. Sennor Bertenna er endelig bukket under for sin Skjæbne; han faldt for sin egen Kammerats Haand, da de vilde passe mig op for at myrde mig, og denne, en Cholo, legemlig og sjælelig nedbrudt ved to Dages Delirium, har nu afgivet de meest omfattende Udsagn om sin Stalbroders Forbrydelse. Det var ganske rigtig ham, som udøvede Røveriet hos Dem.“

„Jeg vidste det; jeg kjendte ham jo, da jeg hørte hans Ratter,“ sagde Lydia gysende. „Men bort med disse affhyelige Minder! De skulle ikke forbitte det sidste Dieblik for os. Men hvad er det?“ raabte hun, da alle de, som vare ombord, trængte sig hen til den anden Side af Dækket. Det var den franske Fregat, som benyttede den lette Brise og ved Hjælp af sin Skrue og for fulde Seil forlod Rheden.

„Hvor deiligt det seer ud!“ udbrød Lydia.

„Det er „Glorieuse“, som fører de stakkels Indianere tilbage til deres Hjem. De have maattet vente saalænge, fordi Enfelte vare komne langt ude i Landet.“

„Og det er Deres Bærf!“ sagde hun hjertelig. „Det er Dem, som disse ulykkelige Mennesker kunne takke for, at de nu kunne vende tilbage til deres Hjem!“

„Ikke mig alene,“ sagde Rafael med et Smil. „Uden Dem, den franske Consul og Præsidentens gode Willie var det dog neppe skeet; jeg har kun givet en Haandskræfning til.“

„Men det var den første, som satte Sagen igang. Bevidstheden om at have skabt saamange lykkelige Mennesker maa være Deres Løn! Men hvorledes har Juanita det?“

„Godt, meget godt. Jeg bringer de hjerteligste Hilsener fra hende og Fader Bertrand.“

„Det var et meget bevæget Liv, jeg har ført her, og dog forlader jeg kun ugjerne denne Ryst, thi jeg har her fundet saa kjære, kjære Venner,“ sagde Lydia med et mat Smil.

„Hvis Tanker ville følge Dem langt over Havet til Deres eget Hjem.“

„Jeg haaber det, thi jeg vil bevare dem i trofast Erindring. Men jeg maa nu hellige Selstabet nogle Dieblitte. Herrerne blive ellers skinsyge, naar jeg underholder mig saa længe med Dem.“

„Af hvem har De faaet den mageløse Bouquet? Har Deres Leverandeur været her? Jeg seer ham intetsteds?“

„Nei,“ hvistede Lydia med et stjaalent Smil, „den er fra en ny Courmager ombord, den første Lieutenant. Men forraad mig nu ikke! Jeg har atter brillante Udsigter til en interessant Reise,“ tilføiede hun, idet hun bøiede sig henimod ham, „og jeg burde egentlig have anmodet Dem om et lille Forraad af Haarløtter — Apropos! Beed De, at det egentlig er høist ugalant af Dem, at De ikke engang har bedt mig om en Lok til Erindring?“

„Efter den Advarsel, som jeg fik ved Svenstere?“ lo Rafael.

„Ha ha ha! Vor gode Stierna! Tænk engang, han har igaar, rimeligviis for at gjøre mig ret ulykkelig, sendt mig sit Forlovelseskort, han gifter sig med en Choristinde ved det her-værende Theater. Mon han endnu bærer min Haarlov?“

„Neppe.“

Samtalen blev her afbrudt af nogle Herrer, der traadte til. En Mængde Passagerer ankom og forsvandt i Kabhytterne, ligesom de kom; de trængte sig sammen i Salonen og bragte Kellneren til Fortvivlelse, som skulde dække Middagsbordene, men ikke kunde komme frem for alle de Mennesker, som ikke hørte med til de Rejsende. Nu lød det andet Kanonstød, Signalet til at gaae i Baadene og forlade Dampskibet, som begyndte at løfte Ankeret og allerede havde løsgjort sig fra Bøien.

„Jeg vilde gjerne spørge Dem,“ henvendte Lydia sig til Rafael, „om De ikke kan sige mig, hvad der er blevet af Sennor Desterres, og hvad hans Straf er, da han jo dog i ethvert Tilfælde har været vidende om Deres Onkels Mord?“

„Tilfældigviis har jeg paa Banen til Callao truffet En, som gav mig nøiagtig Underretning derom. Sennor Desterres er blevet udnævnt til Præfect i en af de større Stæder i det Indre.“

„Til Præfect?“

„Ja — den første Øvrighedsperson i et District.“

„Hvor er det muligt!“ raabte Lydia forbauset. „Præsidenten veed dog —“

„At Sennor Desterres har mange indflydelsesrige Venner i Lima, som ved en nærmere Undersøgelse samtlige kunde komme i meget stor Forlegenhed, og da han dog maa have Embedsmænd, saa anseer han det for bedst at lade Sagen hvile og blot fjerne samme Herre fra Lima.“

„Til Præfect!“ raabte Lydia, som ikke kunde komme sig af sin Forbauselse.

„Naar De havde opholdt Dem længere i Peru, vilde De ikke finde det saa besynderligt. Der er intet Land, hvor Ordsproget om de smaa og de store Tyve hyppigere finder Anvendelse og der foregaaer ofte endnu mærkværdigere Ting her.“

„Ufatteligt,“ sagde Lydia. „Beed De, at Præsidenten igaar af sin egen Kasse har erstattet mig hele mit Tab ved Carnevalshistorien?“

„Det ligner ham!“ sagde Rafael. „Han betaler helst selv for at have Fred. Men De, kjære Frøken, er endnu i min Gjæld, det er sandt. Først skal jeg have Deres Adresse, og husker De, at De har lovet at sige mig Deres tilkommende Ægtemands Navn, for at jeg kan tilskrive Dem. Lad dog ikke denne Afsted aldeles adskille os; thi jeg vil aldrig glemme, hvad jeg skylder Dem.“

„Min tilkommende Ægtefælle?“ sagde hun forundret. „Seg kan virkelig ikke erindre, at jeg nogensinde har talt om ham.“

„Men De har dog selv sagt til mig, at De havde en Brudgom i Frankrig, og om jeg end ikke nu kan lære dette lykkelige Menneſte personlig at kjende, saa vilde jeg dog gjerne vide hans Navn.“

„Min Brudgom! Men har jeg da sagt, at det var et Menneſte?“ hviskede Lydia og hendes Dine fik en eiendommelig Glands. „Det er intet Menneſte, Don Rafael, det er en Gud! Og,“ tilføiede hun med sit gamle Smil, „De tiltroer mig dog vel saamegen Smag, at jeg har valgt den skjønneste af alle Guderne! Han hedder Apollo.“

„Lydia!“

„Mine Herstaber! Ankeret er oppe, Skibet seiler, De

komme med tilføs!" Iød Raabet over Dækket, thi det faaer aldrig Ende i et saadant Dieblif med at tage Afsted.

„Lev vel, kjære, kjære Lydia!" raabte Abele og faldt hende om Halsen, og Alle trængte sig frem for at give den feirede Sangerinde Haanden og ønske hende en lykkelig Reise. Og derpaa entrede Folk ned i Baadene for at komme udenfor de allerede langsomt arbejdende Hjuls Omraade.

Rafael, som havde en egen Baad, blev længst ombord. Da de Sidste havde taget Afsted med hende, rakte han hende endnu engang Haanden og sagde sagte og dybt bevæget: „Lev vel, Lydia! Hvor De end opholder Dem, saa vær vis paa, at der her i Peru banker et Hjerte, som med trofast Venstabs tænker paa Dem!"

„Det veed jeg!" sagde den unge Pige med et Smil, men med Taarer i Øinene. „Lev vel, Don Rafael, lev lykkelig og bring Juanita dette Kys fra mig, det er en Søsters Kys!" og idet hun bøiede sig hen til ham, trykkede hun et sagte Kys paa hans Læber. Derpaa traadte hun tilbage og tilvinkede ham den sidste venlige Hilsen. I næste Dieblif stod Rafael i sin Baad, og stødte fraborde; Rorerne brugtes kraftig og snart var han i Land, medens Kolossen styrede ud paa Havet mod sit fjerne Maal.

Oceanet laa stille og slumrede i fredelig Ro, det forkyndte kun, at det levede, ved regelmæssige dybe langsomme Bølgekraft, der lignede et kjæmpemæssigt Meenessebrysts Mandedræt. Sollyset zittrede paa dets azurblaa Flade, og Fiskene søgte hen under dets glatte Speil og sprang undertiden høit op over Vandfladen. Intet Bindstød rørte sig, og Maagerne, som finde Behag i at byde Stormen Trods med de skarpe Binger, gnygede søvnige og drømmende paa den speilglatte Sø.

Hurtig og uden Larm gled et mægtigt Skib, hvis Seil vare fastgjorte til Ræerne og som kun ved en let, neppe mærke-

lig Røg tilkjendegav den Kraft, der arbeidede i dets Indre fremad over Havet, medens Bølgerne bare dets uhyre Vægt saa let som en Fjeder.

Det var „La Glorieuse“, og langt borte i Horizonen dukkede dets Maal frem af Bølgerne, de høie bekløvede Toppe paa Raiatro, den lykkelige Ø. Sammentrængte i Fartøiets Forstavn stode de brune Skiffelser med udstrakte Arme og Dinene fulde af Taarer, men jublende Hjemmet imøde med lykkelige glade Hjerter.

Indtil denne Dag havde Fregattens Capitain ikke taalt nogen Uregelmæssighed ombord, og hans indianske Passagerer havde, hvor venligt og godt de end iøvrigt vare bleve behandlede, maattet rette sig efter Skibsløven, men idag vare alle Baand løste. Officiererne havde faaet Befaling til at lade Øboerne gjøre hvad de vilde og ikke lægge noget Baand paa deres Glæde, og disse havde derfor besat ethvert høit Sted paa Skibet, hvorfra de med høie jublende Raab tilkjendegave hverandre, naar En af dem havde opdaget en ny Bynt eller et nyt Punkt paa det vel endnu fjerne, men stedse tydeligere fremtrædende Land.

Det var endnu tidlig om Morgen, og det prægtige Skib nærmede sig raff til sit Maal. Da Folkene kaldtes til Middagspise, kunde man allerede med blotte Øine kjende det Bælte af Palmetræer, som omsluttede Øiene, ja endog Sandrevets hvide Baand begyndte at blive synligt. Matroserne vare nu vistnok ikke saa bevægede, at de derfor skulde forsømme deres Maaltid, men Øboerne tænkte ikke et Øieblik paa at forlade deres Plads og lade det dyrebare Land ude af Syn. Ja de viste endogsaa Maden bort, naar Sømandene godmodig vilde række den op til dem.

Hist laa Raiatro! Hist stode Palmerne paa deres Ø og i deres Skjyge havde vistnok deres Kjære leiret sig!

Nærmere og nærmere kom de Den. Enkelte Grupper af Palmetræer lode sig tydelig skjelne ved Strandbredden, de hørte allerede foran sig Brændingens Brusen, naar Havet brød sin Kraft mod Korallrevene og dog altid sendte nye Bølgeomasser til fornyet Kamp mod den haarde Fjende.

Nu kunde man tydelig kjende Hovedindseilingen til Den, men „La Glorieuse“ forandrede langsomt sin Cours, for at omseile Den og anløbe den paa Vestkysten, da samtlige Passagerer hørte hjemme der. Det prægtige Skib holdt sig tæt ved Revene, thi der var ingen Fare at frygte, hvor Korallerne stige op fra Havets Bund i en mange hundrede Favne høi lodret Mnur og hvor der er saa dybt, at selv den længste Kjæde ikke vilde finde Grund til at fæste Anker blot i et Steenkasts Afstand fra Revene. Skibet omseilede saaledes Den i en Bue, og forundrede stirrede de forskrækkede Indianere i Land paa det hemmelighedsfulde Fartøi, som foer forbi som en Piiil i fuldkommen Vindstille, uden Seil og Arer, altsaa uden nogen synlig Kraft, som kunde sætte det i Fart.

Nu havde det naaet den vestlige Strandbred, og en gammel Dboer beskrev Capitainen gjennem Tolken, hvor Canoerne kunde komme fra Land for at hilse paa dem. De sthyrede derhen, og da de vare komne til Indseilingen, blev Fregatten pludselig standsset, og et Kanoskud forkyndte Beboerne, at man ønskede Samqvem med dem. Men Dødens Stilhed hvilede over Kysten, ingen Cano afgik, intet menneskeligt Bæsen lod sig øine paa det hvide Coralsand, og kun med Riggerterne kunde man hist og her opdage en mørk Skikkelse, som holdt sig forsigtig imellem Bustene for detsfra at iagttage det store fremmede Skib.

Capitainen befalede nu at heise og trække Flaget ned igjen, men Alt var forgyæves. Indbyggerne maatte jo kjende dette Tegns Betydning, men ingen Dboer lod sig see ved

Strandbredden med den grønne Fredsgreen i Haanden, intet Tegn blev givet, ingen Cano var at see, og i den øverste Deel af den lille Bugt saae Capitainen i sin Riggert, at Indianerne med vild Hast traf en i Vandet liggende Cano op paa Bredden og forsvandt med den imellem Mangrovebussene og Pandanustræerne. Det var altsaa utvivlsomt, at de stakkels Menneſter efter de bittre Erfaringer, de havde gjort, betragtede et nyt Skibs Komme med Frygt og Bæven, og der var intet Andet tilbage at gjøre end selv at sende en Baad iland for at berolige dem og melde Vennernes Hjemkomst. Befalingen dertil blev givet, i et Dieblif var Baaden bemandet, og nu stormede Indianerne til for at være de Første til igjen at betræde deres Fædrenejord, ja nogle af de Forigste sprang endogsaa overbord for hellere at svømme iland end at lades tilbage.

Det faldt temmelig vanskeligt med det Gode gjennem Tolken at gjøre disse Menneſter forstaaeligt, hvad Hensigten var, thi det kom naturligviis ikke alene an paa at skaffe dem iland, men det var ogsaa Capitainen magtpaaliggende at bevise Dens Beboere, at Vivis ikke vare deres Fjender, men venligsiubede imod dem, og derfor var det ikke tilstrækkeligt at landsætte Passagererne, hvilket han let kunde besørge med sine egne Baade.

Fire af de Ældste bleve nu opfordrede til at stige ned i Baaden, og de klattrede derved som Katte; de Andre maatte op igjen af Vandet og ombord, men af disse vægrede to sig og svømmede dristig henimod Indseilingen ved Kevet, saa at Capitainen for at forebygge en Ulykke maatte befale at tage dem med i Baaden. De Andre adløde. Med de sex Mand roede Matroserne nu gjennem Indseilingen i Bugtens Sivvand lige imod det hvide Koralsand, der her dannede Strandbredden. Men heller ikke nu viste der sig Noget, og da

Forstovnen skurede Sandbunden og Indianerne jublende sprang i Land, laa hele den store D som uddøet foran dem. Selv i de nærmeste Hytter var der intet menneskeligt Væsen at opdage. Det saae ud som om Alle, Mænd Kvinder og Børn, vare flygtede til det Indre af Landet ved de Hvides Ankomst.

Dersom Matroserne havde været alene, maatte de have vendt tilbage med uforrettet Sag, thi det vilde være en complet Umulighed for en Europæer at finde en Indianer, som vilde holde sig skjult i den tætte, vildtorende Krattskov. De kunde ovenikjøbet ikke vide, om de ikke vilde blive behandlede som Fjender og angrebne med Rastespyd, hvis de fulgte dem ind i Krattet, thi Franskmændene havde paa Tahiti og nogle andre Der tilstrækkelig prøvet, at Indianerne kunde forsvare sig, naar de bleve drevne til det Yderste. Heldigviis var det nu anderledes. Medens Matroserne bleve i Baaden og holdt denne i dybt Vand for at kunne undvige et muligt Angreb, hvis et saadant skulde finde Sted inden det var kommet til gjensidig Forstaaelse, fulgte de tilbagebragte Indsødte deres flygtende Brødre ind i Krattet, idet de udstødte deres velbekjendte Raab.

I Begyndelsen blev det besvaret bange og forsigtig, thi de stakkels Menneſker treede ikke de listige Fjender, som saa ofte havde bedraget dem og tilintetgjort deres Fred og Lykke. Efterhaanden vovede dog En og Anden sig frem, listende sig som en Slange gennem den tætte Understov og gjenkjendte nu med Henrykkelse i den formodede Fjende en som død begrædt Ven eller Broder.

Nu blev det levende i Krattet; hist og her rørte man sig, hist og her hørtes der høie Raab, som bleve besvarede med Jubel, og de Hjemkomne førte nu deres Venner til Stranden, medens Andre fulgte efter i Frastand, endnu noget ængstelige og beredte til at udgaae enhver Fare ved Flugt. Men der

var intet Tegn paa Fare eller Forræderi; en enkelt Baad med ubevæbnet Mandskab laa i Bugten, og Skibet var langt borte. Flere og Flere strømmede nu til, endogsaa Konerne kom ned til Stranden, og da de paa den hvide Sandbund let bleve opdagede og kjendte af dem, som vare ombord, lød det høie Fryderaab, det vilde jublende „Joronna! Joronna Bo-y!“ over til dem. Nu tvivlede man ikke, det var Brødrene, som kom tilbage, og i et Virvar af Glæde og Lyksalighed stormede Mændene hen til de skjulte Canoer for med zittrende Hænder at trække dem ned til Floden. Hvor forandret var Scenen ikke nu fra før! Hundreder af travle Menneſker stormede frem og tilbage ved Stranden og hvidste hverken hvad de vilde eller hvad de gjorde i deres Glædesruus. Smykkede med grønne Ørene sprang de i Canoerne og roede ud af Bugten med en Kraft, som om deres Liv beroede paa deres Hurtighed.

Capitainen havde ogsaa tiltænkt dem en Udmærkelse, idet han flagede og det mægtige Skib var smykket som til en Fæst med Flag og Bimpler. Dette var dem en stor Glæde, Kanonſkud derimod vare de bange for. Det var unægteligt et smukt Skue at see det klare, blaa Hav bedækket med en Mængde smaa Baade, fulde af lykkelige Menneſker, som hilste, raabte og jublede til hverandre stærkere og stærkere, alt som Canoerne nærmede sig mere og til Skibet. Da Canoerne lagde til, klattrede de op ad Trapper og nedhængende Seil, gjennem Huller og Abninger, og oversvømmede Dækket i et Dieblif, som om de vilde tage Skibet med Storm, men Ingen tænkte nu paa Krig og Strid. De fløi i hverandres Arme og omflængede hinanden saa fast og inderlig, som om de aldrig mere ſkulde ſkilles. Matrojerne ſaae paa dem med en tvungen forelegen Latter, idet de næsten ſkammede ſig over deres vaade Øine og gjerne vilde skjule denne usædvanlige Blødhed for deres Kammerater.

Dog, der fandtes ogsaa bedrøvede Mennesker iblandt dem; Mange af dem, som det fremmede Skib havde bærtført, vare bleve dræbte i Kampen ombord eller døde i det fremmede hede Land, hvor deres Been nu hvilede, fjernt fra Hjemmet, og disses Slægtninger og Venner sade stille og ubevægelige med tilhylede Hoveder og græd. Men deres Tal var kun ringe i Sammenligning med de Lykkeliges, som efter at de første Hilsener vare verlede, længtes bort fra Skibet og hjem til deres Palmehytter. Capitainen havde nedhisset alle sine Baade, thi de kunde dog ikke bringe Alle iland i de allerede ved Overfarten overfyldte Canoer. Matroserne vare ved Marerne, da Befalingen til at støde fra blev givet; og et vildt Glædeskrig lod nu henover Søen og meldte de Tilbageblevne de Elskedes Komme. Capitainen og endeel af Officiererne fulgte med, og en Mængde Foræringer bleve uddeelte til Fruentimmerne og Børnene. Endogsaa de Hjemvendende fik Foræringer af Regjeringen, Ører, Knive, Tobak, Rattuner, Glasperler og mange skønne Sager, som de havde Brug for paa den ensomme Ø. Det kunde vel ikke erstatte dem den overstaaede Nædselstid, men det vidnede dog altid om den franske Regjering's gode Villie til at gjøre godt igjen, hvad den formaaede. Rager og mange andre Læfrerier bleve ligeledes bragte iland for at tilberede et godt Maaltid, kun Brændeviin maatte de ikke faae, for at ikke Festen skulde blive forstyrret ved Drukkenskab.

Bed Aftenens Frembrud blev Himlen skyfuld, og det tegnede til en stormfuld Nat, som i disse Egne ofte indtræder meget pludselig og voldsomt med Bestenvind. Fregatten laa i Læ af de vidtudstrakte Rev, og Mandskabet fik Befaling til at vende tilbage.

Baadene laae bemandede paa Sivsoens rrlige Bunde, og Alle trængte sig nu frem for at sige Farvel og Tak. Unge

Menneſter flæbte alle de Frugter, ſom de kunde ſamle fra de bugnende Frugttræer, nok til fylde hele Baade, ned til Stranden, ſaa at Officiererne tilſidſt leende nægtede at tage flere med ſig. Baadsmandens Pibe lød nu over til dem. „Til Aarerne!“ commanderedes der. Mandſkabet havde indtaget ſine Pladſer og paa et Tegn af den forſte Lieutenant lød et tordnende Hurra fra Matroſerne ſom Afſkedshilsen til deres brune Benner. Atter løſtede han Armen, og atter fulgte der en jublende Hilsen og Farvel, medens Alle ſvingede med Hatten. Saa lød igjen den ſkarpe Piben. „Afſted!“ hed det; i Tempo faldt Aarerne i Bandet. I tætte Klynger ſtode Oberne paa den hvide Strandbred, viſtede og ſvingede med Tørklæder og grønne Grene, og deres hjertelige „Joronna!“ lød langt ud over Søen ſom deres ſidſte Hilsen og Tak, indtil Brændingens Torden overdøvede Raabet.

Ende.

